Bestseller *New York Times*

LAURA SEBASTIAN

PRINȚESA DE CENUȘĂ

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

Laura Sebastian

a crescut în South Florida și a urmat cursurile Facultății Savannah de Artă și Design. A scris o piesă de teatru care a fost publicată în *Playscripts, Inc.* și trăiește în New York City, unde își petrece timpul scriind romane fantasy, având grijă de copii și învățând despre domeniul editorial.

Prințesa de Cenușă e primul ei roman, cu care a debutat pe lista de bestselleruri a *New York Times*.

PRINȚESA DE CENUȘĂ

LAURA SEBASTIAN

PRINȚESA DE CENUȘĂ

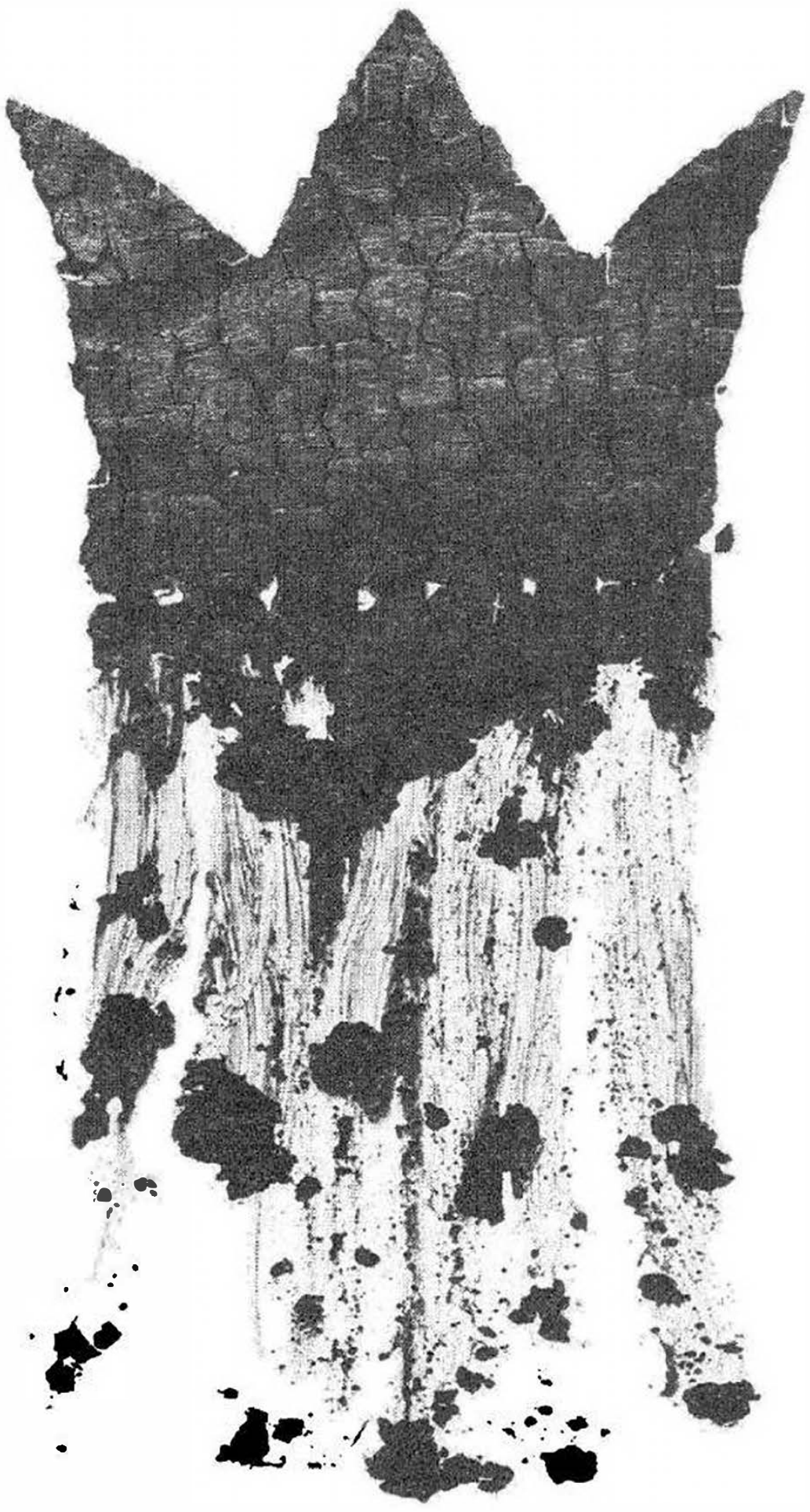

Traducere din engleză de
Anca Zaharia

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

Titlul original al acestei cărți este: *Ash Princess* de Laura Sebastian.

Copyright © 2018 Laura Sebastian

© Storia Books, 2018, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAURA SEBASTIAN

Prințesa de cenușă / Laura Sebastian ; trad. din engleză de Anca Zaharia. - București : Storia Books, 2018

ISBN 978-606-94622-3-2

I. Zaharia, Anca (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

REDACTOR: Roxana Aneculăesei

CORECTOR: Rodica Crețu

COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

PENTRU JESSE ȘI EDEN
Să faceți mereu ceea ce se cuvine,
chiar și când nu vă va fi ușor

Prolog

Ultima persoană care mi-a rostit numele adevărat, cu ultima suflare, a fost mama. Aveam șase ani pe atunci, iar mâna mea era încă prea mică să i-o cuprind pe a ei cu totul. M-a strâns atât de tare atunci de mână, încât cu greu am mai putut să mă concentrez și la altceva. Atât de strâns, încât abia am observat strălucirea argintie a lamei de cuțit care-i înțepa gâtul sau frica din ochii ei.

— Știi cine ești, mi-a zis ea.

Vocea ei nu a șovăit nici când cuțitul i-a străpuns pielea și a început să sângereze.

— Tu ești singura speranță a oamenilor noștri, Theodosia.

Apoi i-au tăiat gâtul și mi-au luat numele.

Thora

— Thora!

Mă întorc și o văd pe Crescentia alergând spre mine pe holul poleit cu aur al palatului, cu poalele rochiei de mătase ridicate și cu un zâmbet larg pe față.

Cele două servitoare încearcă să țină pasul cu ea, încurcându-se în rochiile lungi de casă care le acoperă în întregime.

Nu te uita la fețele lor, nu te uita, îmi spun. Nimic bun nu se întâmplă când mă uit, când le văd ochii goi sau gurile flămânde. Nimic bun nu se întâmplă când văd cât de mult seamănă cu mine, cu pielea lor măslinie și părul lor negru. Atunci vocea din capul meu devine și mai puternică. Și când vocea asta reușește să se facă auzită, Kaiserul devine furios.

Nu-l voi înfuria pe Kaiser și el mă va ține în viață. Asta este regula pe care am învățat să o respect.

Mă uit la prietena mea. Datorită ei, totul este mai ușor de suportat. Radiază de fericire asemenea unei raze de soare care se apleacă asupra celor năpăstuiți pentru a le aduce alinare. Știe că de asta am nevoie cel mai mult, așa că întotdeauna vine fără ezitare la mine și mă îmbrățișează cu putere.

Își exprimă mereu afecțiunea, așa cum doar puțini oameni binecuvântați o pot face – nu a iubit niciodată pe cineva, ca apoi să-l piardă. Își va păstra această frumusețe naturală chiar și când va îmbătrâni, aceste trăsături pline de grație, căci ochii mari și cristalini nu au cunoscut oroarea. Părul ei de un blond-deschis este prins într-o coadă împletită, care îi atârnă

pe umăr, împodobit cu zeci de pietre prețioase ce sclipesc în lumina soarelui care pătrunde prin ferestrele cu vitralii.

Nici la pietrele prețioase nu mă pot uita, dar le simt: o vibrație ușoară sub piele, care mă împinge spre ele, care-mi promite puterea lor doar dacă le ating. Dar nu o voi face. Nu pot.

Pietrele de spirit erau sacre înainte ca Astrea să fie cucerită de kalovaxieni.

Proveneau din peșterile aflate sub cele patru temple importante – dedicate celor patru zei principali – al focului, al aerului, al apei și al pământului. Peșterile erau centrul puterii lor, erau atât de pline de magie încât pietrele din interior au dobândit la rândul lor proprietăți magice. Înainte de asediu, credincioșii petreceau ani întregi în peșterile zeilor cărora le juraseră credință. Acolo îi venerau și, dacă meritau, erau binecuvântați cu puterile zeilor și zeițelor lor. Apoi își foloseau puterile pentru a servi Astrea și pe oamenii acesteia ca Păzitori.

Pe atunci, în peșteri, nu erau mulți care să nu fie aleși de către zei, îi numărai pe degetele de la o mână. Cei nealeși înnebuneau și mureau în scurt timp. Era un risc pe care și-l asumau doar cei devotați cu adevărat. A fi Păzitor era o chemare – o onoare – și toți înțelegeau care era miza.

Asta era acum mult timp. *Înainte*.

După asediu, Kaiserul a cerut distrugerea templelor și a trimis zeci de mii de astreni ca sclavi în peșteri pentru a extrage pietrele. Acum oamenii nu mai decideau de unii singuri dacă voiau să trăiască atât de aproape de puterea zeilor, alții făceau această alegere pentru ei. Nici vorbă de chemare sau de jurământ de credință, motiv pentru care cei mai mulți dintre cei trimiși în subteran înnebuneau destul de repede și, la scurt timp, mureau.

Și toate acestea pentru ca bogații să poată plăti o avere în schimbul a cât mai multe pietre prețioase, fără ca măcar să rostească numele zeilor. Este un sacrilegiu pentru noi, dar nu

și pentru kalovaxieni. Ei nu cred în zei. Și fără binecuvântarea zeilor – fără timpul petrecut în adâncurile pământului – pot poseda doar o mică parte din puterea unui Păzitor adevărat, indiferent cât de multe pietre prețioase au, iar cei mai mulți au destule. Pietrele de apă aflate în coada împletită a lui Cress ar putea oferi unui Păzitor forța necesară să creeze o iluzie atât de puternică, încât să-i dea o față complet nouă, dar lui Cress îi oferă doar o ușoară strălucire a pielii și a părului, iar buzelor și obrajilor, o îmbujorare abia vizibilă.

Pietre pentru frumusețe, cum le numesc acum kalovaxienii.

— Tata mi-a trimis o carte cu poezii din Lyre, îmi zice ea.

Vocea ei devine tensionată, ca de fiecare dată când îmi vorbește despre tatăl ei, Theyn.

— Ar trebui să mergem în foișor să o traducem. Să ne bucurăm de soare cât îl mai avem.

— Dar tu nu vorbești lyriană, îi spun eu, încruntându-mă.

Cress are o înclinație către limbi străine și literatură, două preocupări pentru care tatăl ei nu a avut niciodată răbdare. Fiind cel mai bun luptător al lui Kaiserului și conducător al armatei acestuia, Theyn înțelege bătăliile, armele, strategiile, vărsarea de sânge, dar nu și cărțile și poeziile, chiar dacă încearcă de dragul ei. Mama lui Cress a murit când aceasta era foarte mică, așa că nu-l mai are decât pe Theyn.

— Am înțeles câteva fraze, spune ea, dând din mână disprețuitor. Dar tata i-a cerut poetului să traducă o parte, astfel încât să ghicesc restul. Știi cât de mult îi plac tatălui meu ghicitorile.

Se uită la mine ca să-mi vadă reacția, dar am grijă să nu arăt niciuna.

Încerc să nu-mi imaginez cum tatăl lui Cress apasă pumnalul pe gâtul unui poet amărât în timp ce se apleacă peste munca lui, cum a făcut cu mama cu mult timp în urmă. Mâna ei într-a mea. Vocea ei, puternică și clară chiar și în acele momente.

Nu, nu mă gândesc la toate acestea. O să înnebunesc dacă o fac.

— Ei bine, le vom rezolva repede, doar noi două, îi spun cu un zâmbet și sper că mă crede.

Și pentru a nu știu câta oară mă întreb ce s-ar întâmpla dacă nu mi-aș stăpâni fiorul care mă cuprinde când îl menționează pe tatăl ei. Dacă nu aș zâmbi și nu m-aș preface că nu el este bărbatul care mi-a ucis mama. Îmi place să cred că suntem prietene de multă vreme și ar înțelege, dar genul asta de încredere este un lux pe care nu mi-l permit.

— Poate este Dagmaer acolo, zice Crescentia, coborând tonul ca și cum ar plănui ceva. Ai ratat... alegerea ei vestimentară îndrăzneață de la prânzul contesei de ieri, adaugă ea zâmbind, în timp ce ochii îi strălucesc.

Nu-mi pasă. Gândul apare brusc și este apăsător ca o înțepătură de albină. *Nu-mi pasă dacă Dagmaer vine dezbrăcată la prânz. Nu-mi pasă de nimic din toate astea*. Îmi alung repede acest gând, așa cum fac întotdeauna. Astfel de gânduri nu-i aparțin Thorei – sunt ale vocii. De obicei, este doar o șoaptă, destul de ușor de ignorat, dar uneori crește zgomotos și se transformă în propria-mi voce. Moment în care am probleme serioase.

Mă agăț de Cress, de mentalitatea ei simplă, de plăcerile ei simple.

— Mă îndoiesc că a reușit să depășească alegerea pe care a făcut-o luna trecută, ținuta din pene de struț, șoptesc eu, făcând-o să chicotească.

— Oh, a fost mult mai rău de data asta. A avut o rochie din dantelă neagră. Practic, puteai să-i vezi lenjeria intimă sau lipsa ei.

— Nu cred! am țipat eu, prefăcându-mă indignată.

— Da! Spuneau că spera să îl atragă pe Ducele Clarence. Deși nu-mi pot imagia de ce. Este suficient de bătrân pentru a-i fi tată și miroase a carne putrezită, zice ea, strâmbând din nas.

— Presupun că dacă iei în considerare datoriile tatălui ei...

Mă opresc, ridicând o sprânceană.

Cress face ochii mari.

— Într-adevăr? Unde ai auzit asta? întreabă ea cu răsuflarea tăiată.

Când doar îi zâmbesc în loc să-i răspund, suspină și mă trage de cot într-o parte.

— Întotdeauna știi cele mai bune bârfe, Thora.

— Asta pentru că ascult, spun eu și îi fac cu ochiul.

Nu îi spun ce anume ascult, pentru că dincolo de fiecare zvon anost mă interesează să aflu orice despre rezistența astrenilor, sperând că mai există cineva acolo, care poate, într-o zi, mă va salva.

În anii de după asediu, au fost mereu povești despre astreni rebeli care s-au împotrivit Kaiserului. O dată pe săptămână eram scoasă în piața centrală pentru a fi biciuită de unul dintre oamenii lui și dată exemplu, în timp ce capete ale rebelilor prinși erau înfipte în sulițe și lăsate să putrezească. Pe cei mai mulți dintre ei îi recunoșteam: Păzitori care au slujit-o pe mama, bărbați și femei care mi-au dat bomboane și mi-au spus povești când eram mică. Uram zilele acelea și, de cele mai multe ori, îi uram pe toți acei rebeli, pentru că simțeam că ei mă făceau să sufăr, stârnind mânia Kaiserului.

Acum, majoritatea rebelilor sunt morți și mai există doar zvonuri legate de vreo mișcare de rezistență, despre care curtenii discută când epuizează toate celelalte subiecte. Nu duc dorul acelor pedepse, din ce în ce mai brutale și mai demonstrative, dar aș vrea să mai am acea speranță, acel sentiment că nu sunt singură pe lume, că poate, într-o zi, oamenii mei vor reuși să-mi pună capăt suferinței.

Se aud pași în spatele nostru. Sunt prea apăsați pentru a fi servitoarele lui Cress.

— Domniță Crescentia, domniță Thora, spune o voce masculină.

Cress mă strânge mai tare de braț și își ține răsuflarea.

— Înălțimea Voastră, spune Cress, care se întoarce și face o reverență, trăgându-mă și pe mine.

Când aud titulatura, inima începe să-mi bată și mai tare, deși știu că nu este Kaiserul. I-aș recunoaște vocea oricând. Totuși, nu mă relaxez de tot până nu-mi închei reverența și îmi confirm că am dreptate.

Străinul are aceeași păr lung și blond ca grâul și ochi albaștri și reci, același maxilar pătrat precum Kaiserul. Însă este mult mai tânăr, poate cu un an mai mare decât mine.

Prințul Søren, îmi dau eu seama surprinsă. Nu s-a auzit nimic despre întoarcerea lui la curte, ceea ce este surprinzător, deoarece kalovaxienii îl îndrăgesc pe prinț mult mai mult decât pe Kaiser.

Ultima dată când l-am văzut a fost cu aproape cinci ani în urmă, când era un copil slab, dar cu obraji bucălați, de doisprezece ani, care avea mereu o sabie de lemn în mână. Acum însă, cel din fața mea nici vorbă să mai fie slab, iar obrajii și-au pierdut rotunjimea copilărească. Are în continuare o sabie în teaca prinsă de șold, dar nu mai este de lemn. Este o sabie de fier forjat, al cărei mâner strălucește, dezvăluind pietrele de spirit încrustrate pe el – de această dată, pentru putere.

Când eram mică, am văzut Păzitori ai Pământului destul de puternici încât să ridice bolovani de trei ori mai grei decât ei cu atâta ușurință, de parcă ar fi fost făcuți din aer, dar mă îndoiesc că pietrele de spirit pe care le are prințul îi sporesc cu foarte mult puterea. Nu că asta ar conta. Pe parcursul celor cinci ani în care Søren a fost instruit de Theyn, acea sabie a avut parte de mai mult sânge decât ar fi fost firesc să aibă. Curtea întotdeauna a lansat zvonuri exagerate despre priceperea prințului în bătălie, clamând că este un copil-minune, chiar și după standardele kalovaxiene. Kaiserului îi place să

creadă că este o proiecție a lui, dar realizările Prințului Søren nu fac altceva decât să evidențieze neajunsurile tatălui. De când a preluat tronul, Kaiserul a devenit leneș și blazat, fiind mai interesat de ospețe și de băutură decât de bătălii. Mă întreb de ce s-a întors prințul după atâția ani, deși presupun că ucenicia lui sub îndrumarea lui Theyn a luat sfârșit. Este oficial adult și pot doar să presupun că de acum va putea să conducă propriile oști.

Se înclină puțin, cu mâinile la spate. Are în continuare aceeași expresie calmă, care ar putea fi, la fel de bine, sculptată în marmură.

— Îmi pare bine să vă văd din nou pe amândouă. Sper că sunteți bine.

Nu este o întrebare, dar Cress răspunde cu un da amețit, în timp ce îți așază emoționată o șuviță de păr după ureche și își aranjează faldurile fustei, abia reușind să îl privească în ochi. E leșinată după el încă din copilărie, la fel ca toate fetele de vârsta noastră care au crescut imaginându-se prințese. Dar pentru Cress nu a fost niciodată doar o fantezie. Astrea este doar unul dintre teritoriile pe care tatăl ei le-a cucerit pentru Kaiser. Se spune că Theyn a cucerit mai multe regate decât orice alt războinic și nimeni nu poate contesta că ridicarea fiicei sale la rang de prințesă ar fi o recompensă corectă pentru o astfel de loialitate. De când Cress a împlinit vârsta necesară, acum șase luni, zvonurile că ar putea fi numită prințesă au căpătat din ce în ce mai multă putere la curte.

Poate că acesta este un alt motiv al întoarcerii prințului?

Dar nu dă de înțeles că aceste zvonuri au ajuns până la el, oriunde s-ar fi aflat între timp. Ochii lui alunecă peste Cress ca și cum ar fi doar aer și lumină și se opresc asupra mea. Ridică din sprânceană când mă vede, așa cum face și tatăl său, dar măcar nu rânjește sau nu-mi aruncă o privire răutăcioasă.

— Mă bucur să aud asta, îi spune el lui Cress pe un ton rece

și tăios, deși nu-și ia ochii de la mine. Tata vrea să te vadă, domniță Thora.

Frica se încolocește în jurul stomacului meu ca un piton înfometat, și strânge, strânge până nu mai pot respira. Dorința de a fugi devine tot mai mare și trebuie să mă stăpânesc ca să nu o iau din loc.

Nu am făcut nimic greșit. Am avut atâta grijă! Dar, uneori, nici nu trebuie să fac ceva ca să-l înfurii pe Kaiser. De fiecare dată când apare vreun zvon despre o posibilă rebeliune în cartierul sclavilor sau despre vreun pirat astrean care scufundă un vas kalovaxian, eu suport consecințele. Doar în urmă cu o săptămână m-a convocat ca să mă biciuiască din cauza unei revolte declanșate într-o peșteră.

— Ei bine, zic eu, dându-mi seama că vocea îmi tremură, deși mă străduiesc să nu-mi schimb tonul. Nu ar trebui să-l facem să ne aștepte.

Pentru o clipă, Prințul Søren pare că vrea să spună ceva, dar își strânge rapid buzele și îmi oferă brațul.

Trădătorul

Tronul de obsidian stă pe o platformă în centrul camerei rotunde și cu cupolă. Chestia asta mare, greoaie, este sculptată în piatră neagră, tare, în forma flăcărilor care par să sărute pe oricine se așază. E anost, aproape urât, în contrast cu tot aurul și toată grandoarea care îl înconjoară, dar cu siguranță este impunător și asta e tot ce contează.

Kalovaxienii cred că tronul a fost făurit în vulcanii din Vechea Kalovaxia și lăsat aici, în Astrea, de către zeii lor, asigurându-i astfel pe oameni că vor veni, într-o zi, să salveze țara de reginele ei slabe și îndărătnice.

Eu îmi aduc aminte de o poveste diferită despre zeul astrean al focului, Houzzah, care a iubit o femeie muritoare atât de mult încât i-a dat o țară și un moștenitor, sânge din sângele lui. O voce familiară și vioaie din mintea mea îmi șoptește această poveste, dar se stinge când încerc să o ascult, la fel de repede cum se stinge o stea căzătoare, atunci când încerci să te uiți la ea. Oricum, e mai bine să nu-mi amintesc această poveste. E mai sigur să trăiesc doar în prezent, să fiu o fată fără un trecut după care să tânjesc și fără un viitor care să-mi fie refuzat.

Mulțimea compactă de curteni, împopoțonați care mai de care, se dă repede din calea noastră în timp ce ne îndreptăm spre Kaiser. Precum Cress, toți curtenii poartă bijuterii de apă albastre pentru înfrumusețare și bijuterii de aer transparen-

te pentru eleganță – atât de multe încât nici nu poți să te uiți la ele din cauza strălucirii lor orbitoare. Mai sunt și altele – bijuterii de foc roșii pentru căldură, bijuterii de pământ galben-aurii pentru putere.

Scrutez încăperea cu privirea. În mijlocul unei mări de kalovaxieni palizi și blonzi, Ion iese în evidență din locul său de lângă tron. În afară de mine, e singurul astrean care nu e în lanțuri, dar nu e o față pe care vreau să o văd. După asediu, s-a predat Kaiserului și a implorat să-i fie cruțată viața, oferindu-și serviciile ca Păzitor al Aerului. Acum Kaiserul îl ține în preajmă, folosindu-l ca spion în capitală și ca tămăduitor al familiei regale. Și pentru mine. La urma urmei, biciuirea mea nu mai e atât de amuzantă dacă leșin din cauza durerii. Ion, care a jurat cândva să fie loial zeilor noștri și mamei, și-a folosit darul pentru a mă vindeca numai pentru ca oamenii Kaiserului să mă poată bate iar și iar.

Prezența lui e o amenințare tăcută. Rar îi este permis să participe la evenimentele curții, dar apare, de obicei, când sunt pedepsită public.

Dacă Kaiserul intenționa să-și pună oamenii să mă bată, ar fi ales un loc cu public mai numeros. Dar nu a exclus de tot ideea – de aceea este Ion aici.

Kaiserul îi aruncă o privire cu subînțeles lui Søren, care îmi lasă brațul și dispare în mulțime – sunt singură în fața tatălui său și simt cum mă înclin sub privirea lui apăsătoare. Îmi vine să mă agăț de el, de oricine, ca să nu mai fiu singură.

Dar mereu sunt singură. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc cu asta până acum, deși nu cred că este ceva ce poate fi acceptat cu ușurință.

Kaiserul se apleacă în față, în scaunul său, cu ochii aceia reci strălucind în lumina soarelui care se revarsă în încăpere prin tavanul de sticlă. Se uită la mine ca și cum aș fi un gândac strivit care i-a murdărit talpa.

Eu, în schimb, mă uit spre piedestal, la flăcările sculptate.

Trăiesc doar pentru că am învățat să nu îl enervez pe Kaiser. M-ar fi putut ucide de o mie de ori în ultimii zece ani și totuși nu a făcut-o. Nu este acesta un act de bunătate?

— Aici erai, *Prințesă de Cenușă*!

Pentru oricine altcineva, salutul ar putea suna plăcut, dar eu tresar. Fiind vorba despre Kaiser, întotdeauna e un tertip la mijloc, un joc de jucat, un echilibru fragil de păstrat. Știu din experiență că acum se preface îngăduitor, dar că, de fapt, poate deveni necruțător în orice clipă.

În dreapta Kaiserului, cu mâinile împreunate în față și capul aplecat, stă soția lui, Împărăteasa Anke. Ochii ei de un albastru-pal, ascunși de șuvițele-i blonde, îi întâlnesc pe ai mei. Un avertisment care face ca pitonul să se încolăcească și mai strâns în jurul stomacului meu.

— Ați vrut să mă vedeți, Înălțimea Voastră? întreb, făcând o reverență atât de adâncă încât aproape cad la pământ.

Chiar și după zece ani, oasele mele nu acceptă această postură. Corpul își amintește – chiar și când eu uit – că nu am fost făcută pentru reverențe.

Înainte să apuce să răspundă Kaiserul, un plânset gutural străpunge aerul. Când mă ridic, observ, în stânga tronului, un bărbat flancat de doi paznici. Picioarele slabe, mâinile și gâtul îi sunt înlănțuite – lanțuri atât de strânse încât i-au făcut răni. Hainele îi sunt zdrențuite și îmbibate cu sânge, în timp ce fața îi este mutilată, cu fracturi și răni adânci. Dar îmi dau seama imediat că e un astrean – îi recunosc pielea măslinie, părul brunet, ochii negri și pătrunzători. Pare mult mai bătrân decât mine, deși e imposibil de spus exact ce vârstă are, în starea deplorabilă în care se află.

E un străin. Dar ochii lui negri îi caută pe ai mei de parcă m-ar cunoaște, implorând, cerșind ceva, iar eu caut printre amintiri – cine ar putea fi și ce vrea de la mine? Nu am nicio legătură cu el. Nu mai am nicio legătură cu nimeni. Apoi simt cum mi se înmoaie picioarele.

Îmi amintesc de ochii aceia dintr-o altă viață, de o față cu

zece ani mai tânără și fără urme de sânge. Amintirile ies la suprafață, chiar și când încerc să le înăbuș.

Mi-l amintesc stând lângă mama, șoptindu-i la ureche ceva care o face să râdă. Îmi aduc aminte de brațele lui pe mijlocul meu, pregătite să mă ridice în aer ca să pot lua o portocală din pom; îmi amintesc de zâmbetul lui complice când împărtășeam un secret.

Îmi alung din minte aceste gânduri și mă concentrez pe bărbatul frânt din fața mea.

De fiecare dată când se vorbește despre rebeliuni, este menționat numele unui bărbat. Un bărbat care e implicat în fiecare mișcare îndreptată împotriva Kaiserului. Un bărbat al cărui nume e suficient ca să-l înfurie îngrozitor pe Kaiser, o furie pe care și-o revarsă mereu asupra mea, biciuindu-mă atât de tare încât trebuie să stau în pat zile întregi. Un bărbat ale cărui acțiuni de sfidare mi-au provocat atât de multă durere, dar care a fost singura mea speranță în momentele în care mi-am permis să-mi imaginez că va urma ceva după toți acești ani infernali.

Nu-i de mirare că e atât de fericit Kaiserul. L-a prins, în sfârșit, pe ultimul păzitor al Astreei și cel mai apropiat paznic al mamei. Ampelio.

— Regina Mea, spune.

Vocea lui e impunătoare, pentru ca toți cei strânși în sala tronului, învăluită în liniște până atunci, să îi audă trădarea.

Fac câțiva pași în spate când îl aud. *Nu, nu, nu*, vreau să îi spun. *Nu sunt regina nimănui. Sunt domnița Thora, Prințesa de Cenușă. Sunt un nimeni.*

Abia după o clipă îmi dau seama că vorbește astreană, pronunțând cuvinte interzise pe care odată i le adresa mamei. *Mama mea*. Într-o altă viață, eram altă fată. Un alt fel de prințesă. Acelei fete i s-a spus că, într-o zi, avea să fie regină, dar ea n-a vrut niciodată să fie adevărat. La urma urmei, să fie

regină însemna să trăiască într-o lume în care mama ei nu ar mai fi existat, iar asta era de neimaginat.

Dar fata aceea a murit acum zece ani. Nu mai are cine să o ajute acum în niciun fel.

Bărbatul se clatină sub greutatea lanțurilor. E prea slăbit ca să ajungă la ușă, dar nici măcar nu încearcă. În schimb, cade la picioarele mele, prinzându-se de tivul rochiei și pătând cu sânge mătasea de un galben-deschis.

Nu. Te rog. Pe de o parte, vreau să-l ridic și să-i spun că se înșală. Pe de altă parte, vreau să fug de el, pentru că rochia e așa frumoasă, iar el o pătează cu sânge. Să strig la el să înceteze, să-i explic cât de mult ne vor dăuna cuvintele lui, dar măcar el va avea parte de izbăvirea morții.

— A refuzat să vorbească cu oricine altcineva în afară de tine, spune acid Kaiserul Corbinian.

— De mine?

Inima îmi bate atât de tare în piept, încât mă mir că nu mă aude întreaga curte. Toate privirile din încăpere sunt ațintite asupra mea. Cu toții așteaptă ca eu să cedez, căutând disperați cel mai mic indiciu de rebeliune astfel încât să-l vadă pe Kaiser cum mă bate iar. Nu le voi oferi această satisfacție.

Nu îl voi înfuria pe Kaiser și el mă va ține în viață. Îmi repet această mantră iar și iar, dar cuvintele s-au golit de sens.

Kaiserul se apleacă în față de pe tronul lui. Ochii îi strălucesc. Am văzut privirea asta prea des, îmi bântuie coșmarurile. E un rechin care a dat de o urmă de sânge în apă.

— Nu-l cunoști?

Genul de întrebare pe care Kaiserul iubește să o pună. Genul acela de întrebare fără un răspuns corect.

Mă uit înapoi la bărbat, ca și cum m-aș chinui să-l plasez undeva, când numele lui îmi urlă în minte. Kaiserul mă privește cu atenție, așteptând orice mic semn de insubordonare. Dar nu pot înceta să-l privesc în ochi pe acest bărbat din fața mea.

Într-o viață trecută l-am iubit.

Era cel mai de încredere Păzitor al mamei și, așa cum susținea toată lumea, tatăl meu biologic – deși nici măcar mama nu putea să susțină asta cu certitudine.

Îmi amintesc cum căutam asemănări între fețele noastre după ce am auzit zvonul prima oară, dar n-am găsit nimic concludent. Nasul lui avea aceeași curbură și părul i se cârlionța în jurul urechilor la fel ca al meu, dar semănam prea mult cu mama ca să pot fi sigură de ceva. Asta era înainte totuși, când ochii mei erau încă de copil, mari și fără o formă clară, imposibil să-i așezi pe fața mamei sau pe a oricui altcuiva. Însă acum, asemănarea e atât de clară, că simt un junghi în stomac.

Ca Păzitor, călătorea adesea ca să mențină siguranța țării, cu magia sa de foc, dar mereu se întorcea cu dulciuri și jucării și povești pentru mine. Adesea, adormeam în poala lui, strângând în mână Bijuteria de Foc care îi atârna întotdeauna la gât. Magia ei vibra în mine ca un cântec de leagăn, făcându-mă să adorm.

Când mama a murit și praful s-a ales de lumea pe care o știam, am așteptat ca el să mă salveze. Acea speranță a pălit cu fiecare cap de Păzitor pe care Kaiserul îl așeza în țeapa din piață, dar nu a dispărut niciodată. Încă auzeam zvonuri despre răzvrătirile lui Ampelio, iar ele m-au ținut în viață, chiar și după ce toți ceilalți Păzitori căzuseră. Puțini și separați cum erau, mă agățam de ei. Atâta vreme cât el era undeva acolo, atâta vreme cât lupta, știam că avea să mă salveze. Niciodată nu mi-am închipuit, nici în cele mai îngrozitoare coșmaruri, că aveam să-l văd vreodată așa.

Încerc să-mi golesc mintea, dar e inutil. Chiar și acum am o mică speranță. Că această zi se va termina cu bine, că vom prinde încă un răsărit împreună, liberi.

E o speranță idioată, periculoasă, dar arzătoare în același timp.

Simt cum ochii mi se umplu de lacrimi, dar nu le pot lăsa să cadă.

Acum nu își poartă piatra de foc. Probabil că primul lucru pe care l-au făcut oamenii Kaiserului, după ce l-au prins, a fost să i-o ia. Pentru un curtean simplu, o singură piatră de foc abia dacă poate asigura destulă căldură pentru a-l alina într-o noapte de iarnă. Dar Ampelio e binecuvântat – nu are nevoie decât de o singură piatră ca să ardă acest loc din temelii.

— Acesta este faimosul Păzitor Ampelio, spune Kaiserul pe un ton batjocoritor, articulând fiecare cuvânt. Trebuie să ți-l amintești. I-a instigat la trădare pe cei din mine, încercând să-i alieze împotriva mea. Chiar a pornit revolta din Mina de Aer, de săptămâna trecută. Theyn l-a găsit în zonă și l-a adus aici.

— Nu un cutremur a pornit revolta?

Rostesc cuvintele înainte să-mi dau seama ce zic. De fapt, nici nu par a fi vorbele mele. Sau, mai degrabă, ale Thorei.

Kaiserul Corbinian strânge din dinți, încordându-și maxilarul, și eu mă feresc, pregătindu-mă pentru o lovitură care nu vine. Încă.

— Cauzat de el, suspectăm noi, pentru a-i face pe oameni să se alăture cauzei tale, spune el.

Am un răspuns și pentru asta, dar îmi înghit cuvintele și mă prefac confuză.

— Cauzei mele, Înălțimea Ta? întreb eu. Nu știam că am o cauză.

Îmi zâmbește batjocoritor.

— Cauza prin care, cum spun ei, „vei fi reinstalată în locul tău de drept ca Regină în Astrea".

Înghit în sec. Conversația ia o întorsătură cu totul nouă și nu știu ce să mai înțeleg. Aproape că aș prefera biciul în locul acestui nou joc.

Las privirea în jos.

— Nu sunt regina nimănui și nici Astrea nu mai există. Sunt o domniță acum, prin mila Înălțimii Tale, și doar o prințesă de cenușă. Acesta îmi este locul de drept, singurul pe care mi-l doresc!

Nu mă pot uita la Ampelio cât recit vorbele care mi-au frânt inima în toți acești ani. Le-am spus-o atât de des, încât au încetat să mai însemne ceva, dar, când le rostesc acum în fața lui, mă umplu de o rușine sfâșietoare.

Kaiserul încuviințează din cap.

— Asta am spus și eu, dar astrenii sunt încăpățânați ca niște catâri.

Camera tronului se umple de hohote de râs. Râd și eu, în timp ce mi se rupe inima.

Kaiserul se întoarce spre Ampelio și se uită la el. Pe față i se citesc batjocura și mila, deopotrivă.

— Vino și îngenunchează în fața mea, *catârule*! Spune-mi unde îi găsesc pe rebelii tăi și îți vei putea petrece restul zilelor într-una dintre mine.

Rânjește la bărbatul lovit care zace încă la picioarele mele.

Fii de acord!, vreau să țip. *Jură-i credință. Supraviețuiește. Nu-l înfuria pe Kaiser și el nu te va omorî. Astea sunt regulile.*

— Nu îngenunchez în fața altcuiva decât a reginei mele, șoptește Ampelio, chinuindu-se să vorbească kalovaxiana.

În ciuda tonului jos, cuvintele străbat încăperea, urmate de sunetele șocate și murmurul celor din public.

— Trăiască Regina Theodosia Eirene Houzzara! adaugă el, ridicând vocea.

Mă cutremur. Toate amintirile pe care mi le-am reprimat, mi le-am refuzat, toate momentele pe care am încercat să le uit, totul îmi învie în minte și de data aceasta nu mă mai pot împotrivi.

Theodosia. E un nume pe care nu l-am auzit de zece ani.

Theodosia. O aud pe mama spunându-mi astfel, în timp ce îmi dă părul la o parte și mă sărută pe frunte.

Tu ești unica speranță a poporului tău, Theodosia.

Ampelio mi-a spus întotdeauna Theo, indiferent cât îl mustra Birdie, doica mea. Eu eram prințesa lui, spunea ea, iar Theo era un nume de golan jegos. Dar el nu o lua niciodată în seamă. Puteam să fiu eu prințesa lui, dar eram mult mai mult de-atât.

El ar fi trebuit să mă salveze, dar nu a făcut-o. În toți acești zece ani am așteptat să vină cineva după mine, iar Ampelio era ultima fărâmă de speranță pe care o mai aveam.

— Poate o să-ți răspundă ție, Prințesă de Cenușă, spuse Kaiserul.

Șocul îmi trece odată ce îmi aud numele, din nou și din nou.

— Nu... nu pot să pretind că am această putere, Înălțimea Voastră, îngaim în cele din urmă.

Se strâmbă. Îi cunosc prea bine expresia asta. Pe Kaiser nu ai cum să-l refuzi.

— De asta te țin eu în viață? Să servești ca legătură pentru un gunoi astrean încăpățânat?

Kaiserul e destul de blând cât să mă cruțe, mă gândesc, dar apoi îmi dau iar seama că nu din bunătate mă cruță. Mă ține în viață ca să mă folosească împotriva poporului meu.

Gândurile mele prind curaj acum și, deși știu că sunt periculoase, nu le mai pot reprima. Și, pentru prima dată, nici nu vreau.

Am așteptat să fiu salvată vreme de zece ani și nu m-am ales decât cu un spate plin de cicatrice și cu nenumărați rebeli morți. Cu Ampelio capturat, nu mai e nimic altceva ce-mi poate lua Kaiserul. Amândoi știm că nu e suficient de milos încât să mă omoare.

— Pot vorbi în astreană? îl întreb pe Kaiser. S-ar putea simți mai confortabil...

Kaiserul flutură din mână și se lasă iar în scaunul lui.

— Atât timp cât asta îmi aduce niște răspunsuri.

Ezit înainte să mă așez în genunchi în fața lui Ampelio, luându-i mâinile rănite în ale mele. Chiar dacă limba astreană este interzisă, unii dintre curtenii de aici probabil că o înțeleg. Mă îndoiesc că altfel m-ar lăsa Kaiserul să o vorbesc.

— Mai sunt și alții? îl întreb.

Cuvintele nu sună natural din gura mea, deși astreana a fost singura limbă pe care am vorbit-o înainte să ne cotropească kalovaxienii. Mi-au luat-o, au scos-o înafara legii. Nici nu-mi mai amintesc când am vorbit ultima oară în astreană, dar încă *știu* limba, e adânc înrădăcinată în mine. Totuși trebuie să mă străduiesc să mențin sunetele moi și lungi, atât de diferite de discursul sacadat și gutural al kalovaxienilor.

Ezită înainte să aprobe din cap.

— Ești în siguranță?

Fac o pauză.

— Ca o barcă în mijlocul unui ciclon.

Cuvântul astrean pentru ciclon – *signok* – are o pronunție atât de apropiată de echivalentul pentru port – *signak* – că numai o ureche fină le-ar putea distinge. Dar cineva ar putea-o face. Gândul mă paralizează, dar mă străduiesc să trec peste.

— Unde sunt ceilalți? întreb.

Scutură din cap și își ia ochii de la mine, privind în jos.

— Nicăieri, se îneacă, deși mai scoate o silabă care sună mai degrabă ca „pretutindeni" pentru ceilalți.

Nu are sens deloc. Sunt mai puțini astreni decât kalovaxieni – doar o sută de mii înainte de asediu. Acum, majoritatea sunt sclavi, deși au existat zvonuri cum că ar fi lucrat cu niște aliați în alte țări. A trecut prea mult de când am auzit astreana vorbită ultima oară, trebuie să fi înțeles greșit.

— Cine? insist.

Ampelio își fixează privirea pe tivul rochiei mele și dă din cap dezaprobator, refuzând să-mi răspundă.

— Ziua de azi s-a terminat, a venit vremea ca păsărelele să-și ia zborul. Ziua de mâine e aproape, e timpul ca ciorile bătrâne să moară.

Inima recunoaște cuvintele înainte ca mintea mea să o facă. Fac parte dintr-un vechi cântec de leagăn astrean. Mama obișnuia să mi-l cânte, la fel și doica mea. Oare el mi l-a cântat vreodată?

— Dă-i orice informație și el te va lăsa să trăiești, îi spun.

Ampelio râde, dar râsetele se transformă curând într-un hârâit. Tușește și își șterge gura cu dosul mâinii. Când și-o îndepărtează, văd că e plină de sânge.

— Ce viață ar fi asta, la mila unui tiran?

Ar fi fost destul de ușor să alăture o pereche de consoane care să facă astreanul „tiran" să sune precum cuvântul „dragon", simbolul familiei regale a kalovaxienilor, dar Ampelio scuipă cuvântul cu putere, direct spre Kaiser, așa că îi înțeleg sensul chiar și cei care nu vorbesc astreana.

Kaiserul se apleacă în față în scaun, strângând mânerele tronului atât de puternic, încât degetele i se albesc. Face semn uneia dintre gărzi.

Acesta își scoate sabia și pășește spre Ampelio cel prăbușit. Apasă tăișul pe ceafa lui Ampelio, de unde începe să se scurgă sângele, înainte de a ridica iar sabia pentru lovitura finală. Am văzut scena asta de prea multe ori, cu rebelii și sclavii care nu și-au respectat stăpânii. Capul nu cade niciodată de la prima lovitură. Îmi ascund pumnii în materialul rochiei, abținându-mă să sar să-l apăr. Acum nu mai există salvare pentru el. Știu asta, dar nu pot accepta. Amintirile îmi năvălesc în minte și văd iar cuțitul trecând prin gâtul mamei. Văd sclavi biciuiți până ce mor. Văd capete de Păzitori înfipte în țepușe în piața capitalei, lăsate acolo până când ciorile le devorează. Am văzut oameni spânzurați pentru că s-au îm-

potrivit Kaiserului, pentru că au avut curajul să facă ceea ce eu nu am făcut.

Fugi!, vreau să îi strig. *Luptă! Imploră! Negociază! Supraviețuiește!*

Dar Ampelio nici nu clipește în fața tăișului. Face o singură mișcare, se întinde și se prinde de glezna mea. Pielea palmei lui e aspră, brăzdată de cicatrici și lipicioasă de la sângele scurs.

E vremea ca toate ciorile bătrâne să moară. Dar nu îl pot lăsa pe Kaiser să-mi mai ia pe cineva. Nu-l pot privi pe Ampelio murind. Nu pot.

— Nu!

Vocea din mintea mea se face auzită.

— Nu? se aude vocea calmă a Kaiserului, ca un ecou în sala cufundată în tăcere.

Simt fiori pe șira spinării. Gura îmi e uscată și, când vorbesc, sunt răgușită.

— I-ai promis milă dacă vorbește, Înălțimea Ta. Și a vorbit.

Kaiserul se apleacă în față.

— Așa a făcut? Nu vorbesc eu astreană, dar nu mi-a părut să colaboreze prea mult.

Cuvintele îmi scapă înainte să le pot opri.

— Avea doar vreo șase camarazi în viață, după tot efortul pe care l-ați depus pentru a-i distruge. Și crede că femeile și bărbații aceia au fost uciși de cutremur în Mina de Aer, dar, dacă au supraviețuit, ar trebui să se întâlnească cu el la sud de ruinele de la Englmar. Acolo unde e o pădure de chiparoși.

Există cel puțin o parte de adevăr aici. Obișnuiam să mă joc în acei copaci în fiecare vară, când mama făcea tradiționalul tur al orașului care fusese distrus, în urma unui cutremur, cu un an înainte de nașterea mea. Cinci sute de oameni au murit în acea zi. Până la asediu, aceea fusese cea mai mare tragedie pe care o trăise Astrea.

Kaiserul clatină din cap și mă privește mult prea insistent, ca și cum mi-ar citi gândurile. Vreau să mă fac mică, dar mă străduiesc să nu cedez privirii lui, vreau să-l fac să-mi creadă minciuna.

Apoi, după câteva clipe care par să nu se mai sfârșească, se îndreaptă spre una dintre gărzile de lângă el.

— Ia-ți oamenii cei mai buni. Nu putem ști ce vrăji folosesc păgânii ăia.

Garda aprobă din cap și se grăbește să părăsească încăperea. Am grijă să nu exprim nimic, chiar și acum, când aș vrea să plâng de ușurare. Dar, când ochii reci ai Kaiserului se întorc spre mine, acea ușurare se transformă într-o apăsare care mă lasă fără suflare.

— Mila, spune încet, este o virtute astreană. E ceea ce te face slabă, dar sperasem că te-am vindecat de asta. Însă, probabil, originile nu se uită niciodată.

Pocnește din degete și un străjer îmi împinge mânerul sabiei sale în mâini. E atât de grea, încât mă forțez să o ridic. Pietrele de pământ strălucesc în lumină și puterea lor îmi produce furnicături în palme. Este pentru prima dată de la asediu când mi se dă voie să țin o piatră prețioasă sau o armă în mână. Mai demult aș fi găsit gestul bine-venit – orice m-ar fi făcut să simt că am ceva mai multă putere –, dar acum simt un gol în stomac când mă uit la Ampelio, care zace la picioarele mele, și realizez ce așteaptă Kaiserul să fac.

Nu ar fi trebuit să vorbesc, nu ar fi trebuit să încerc să-l salvez. Pentru că există ceva mai rău decât să vezi cum ochii singurei persoane care ți-a rămas pe lume se golesc de viață – poți fi cel care înfige sabia în ea.

Mi se întoarce stomacul pe dos și simt gustul bilei. Apuc sabia, străduindu-mă să mă abțin și să o îngrop pe Theodosia și mai adânc înainte să mă trezesc și eu cu o sabie la gât. Dar nu se poate, de data aceasta. Totul e prea intens, durerea

e prea mare, îl urăsc prea mult pe Kaiser pentru a mă putea stăpâni.

— Probabil că a fost o greșeală să-ți cruț viața, zice el pe un ton egal, dar asta face și mai clară amenințarea. Trădătorii nu vor primi clemența mea și nici pe cea a zeilor. Știi ce ai de făcut.

Abia îl aud. Abia mai aud. Sângele îmi pompează în urechi, privirea mi se începețoșează și gândurile mi se amestecă. Nu îl mai văd decât pe Ampelio la picioarele mele.

— Tată, chiar este necesar? intervine Prințul Søren.

Neliniștea din vocea lui mă surprinde, dar la fel și forța din spatele ei. Nimeni nu l-a contrazis vreodată pe Kaiser. Curtenii sunt la fel de surprinși ca mine și încep să șușotească, până când sunt întrerupți de Kaiser care lovește mânerele tronului.

— Da! șuieră aplecându-se în față.

S-a înroșit la față, deși e dificil de spus dacă e furios sau stânjenit că fiul său i-a pus la îndoială decizia.

— Este necesar! Și o să fie o lecție și pentru tine, Søren. Din cauză că au dat dovadă de milă, astrenii și-au pierdut țara, dar noi nu suntem așa de slabi.

Cuvântul *slabi* cade ca un blestem – pentru kalovaxienii de aici nu există insultă mai mare. Prințul Søren tresare și face un pas în spate, înroșindu-se la față și privind în jos.

La picioarele mele, Ampelio tremură, mâna lui tremură pe glezna mea.

— *Te rog, Regina Mea*! spune el în astreană.

Nu sunt regina ta, vreau să-i strig. *Sunt prințesă, iar tu ar fi trebuit să mă salvezi!*

— *Te rog*! spune iar.

Dar nu am cum să-l ajut. Înaintea lui, am văzut zeci de oameni executați pentru mai puțin de-atât. Am fost naivă să cred că ar fi putut fi cruțat, chiar dacă informațiile pe care i

le-am dat Kaiserului ar fi fost adevărate. Aș putea să-l implor pe Kaiser până mi s-ar usca gâtul și tot nu ar ajuta la nimic. Doar că s-ar termina și cu o sabie înfiptă în spatele meu.

— Te rog, spune Ampelio din nou, apoi se lansează într-o tiradă în astreană pe care mă străduiesc să o urmăresc. Sau te va ucide și pe tine. E timpul ca eu să fiu primit Dincolo. E timpul să o revăd pe mama ta. Dar vremea ta nu a venit încă. Vei face asta. Și vei trăi. Și vei lupta.

Iar eu înțeleg. Aproape că-mi doresc să nu o fi făcut. Binecuvântarea lui e ca un blestem.

Nu, nu o pot face. Nu pot omorî un om. Nu-l pot omorî pe el. Eu nu sunt Kaiserul, eu nu sunt Theyn, nu sunt Prințul Søren. Eu sunt...

Apoi îmi amintesc brusc ceva. „Theodosia", așa mi-a spus Ampelio. E un nume puternic – cel pe care mama mi l-a dat. E numele unei regine. Nu e un nume pe care să-l merit, însă iată-mă aici, singură. Dacă vreau să supraviețuiesc, trebuie să fiu suficient de puternică încât să mă ridic la înălțimea numelui.

Acum trebuie să fiu Theodosia.

Mâinile încep să-mi tremure în timp ce ridic sabia. Ampelio are dreptate; cineva o va face, fie că sunt eu sau una dintre gărzile Kaiserului, dar eu o voi face mai rapid, mai ușor. E mai bine să fii omorât de cineva care te urăște sau de cineva care te iubește?

Prin cămașa subțire și uzată pe care o poartă – care nu mai este albă, ci plină de sânge – îi simt vertebrele coloanei. Lama se potrivește sub umeri, între două coaste. Va fi ca și cum aș tăia friptura la cină, îmi spun, dar știu deja că nu va fi deloc așa.

Întoarce capul spre mine și mă privește. E ceva familiar în privirea lui. Inima îmi stă în loc și simt că nu mai pot respira. Nu mai am niciun dubiu. Acest om e tatăl meu.

— *Chiar ești fiica ei*, șoptește el.

Îmi iau ochii de la el și mă uit la Kaiser la fel de pătrunzător cum o face și el.

— Nu îngenunchea, nu ceda, rostesc clar mottoul kalovaxian.

Apoi înfig sabia în spatele lui Ampelio, tăind prin piele și mușchi și os ca să ajung la inimă. Corpul lui e atât de slab, atât de ciopârțit, încât aproape că-i ușor. Sângele țâșnește, acoperindu-mi rochia.

Ampelio zvâcnește și se aude un scâncet înăbușit, după care se prăvălește la pământ. Mâna îi cade de pe glezna mea pe care rămâne amprenta însângerată. Retrag sabia și i-o dau străjerului. Încremenesc. Alte două gărzi pășesc înainte pentru a lua corpul, lăsând în urmă o dâră de sânge în timp ce se îndepărtează.

— Duceți corpul în piață și spânzurați-l unde să-l vadă toți. Oricine încearcă să-l ia de acolo i se alătură, spune Kaiserul.

Apoi se întoarce zâmbind spre mine. Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Ce fată ascultătoare!

Sângele pătrunde și mai mult în rochie, în piele. Sângele lui Ampelio. Sângele tatălui meu. Fac o reverență în fața Kaiserului – corpul se mișcă fără voia mea, nu știu ce fac.

— Curăță-te, domniță Thora. Diseară dăm un banchet pentru a sărbători căderea celui mai mare rebel astrean, iar tu, draga mea, vei fi invitatul de onoare.

Cad iar într-o mică reverență și îmi plec capul.

— Desigur, Înălțimea Ta. Abia aștept!

Cuvintele nu par să-mi aparțină. Mintea mi-e năpădită de tot felul de gânduri, încât sunt surprinsă că reușesc să-mi găsesc cuvintele. Vreau să țip. Vreau să plâng. Vreau să pun mâna pe sabia aceea plină de sânge și să o înfig în pieptul Kaiserului, chiar cu prețul vieții mele.

„Încă nu a venit vremea ta", aud cum îmi șoptește glasul lui Ampelio în minte. „Tu vei trăi. Și vei lupta."

Cuvintele lui nu-mi aduc nicio alinare. Ampelio e mort, iar odată cu el a murit și ultima mea speranță de a fi salvată.

Theodosia

Nu apuc să fac nici zece pași pe hol că o mână mă apucă de umăr și mă oprește. Vreau să fug, să fug, să fug de toată lumea, să fiu singură, să pot să strig și să plâng până nu mai rămâne nimic în mine decât un gol. „Vei trăi. Vei lupta." Cuvintele lui Ampelio îmi răsună în minte, dar eu nu sunt o luptătoare. Sunt umbra unei fete speriate. Nu mai sunt în stare să gândesc, nu sunt decât un corp care tremură incontrolabil, prins în strânsoarea fricii. Sunt o prizonieră.

Mă întorc și îl văd pe Prințul Søren. Pe chipul lui stoic se zărește o urmă de îngrijorare. Nu mă mai strânge de umăr, mâna mă atinge ușor acum și sunt surprinsă de cât de aspre îi sunt vârfurile degetelor și palma.

— Înălțimea Ta! zic eu, având grijă să vorbesc pe un ton egal, ca să maschez cât de devastată sunt. Kaiserul mai are nevoie de ceva de la mine?

Gândul ar trebui să mă îngrozească, dar, de în schimb, nu mai simt nimic. Presupun că acum nu mai am nimic care să-mi poate fi luat.

Prințul Søren dă dezaprobator din cap. Lasă mâna să-i cadă de pe umărul meu și își drege glasul.

— Ești... ești bine?

Vocea îi sună încordat și mă întreb când a vorbit ultima oară cu o fată. De fapt, când a vorbit ultima oară cu altcineva decât cu soldații lui.

— Desigur, răspund pe un ton care-mi sună străin.

Pentru că nu sunt bine. În mine e un uragan pe care cu greu îl țin în frâu.

Mâinile încep să-mi tremure și le ascund între faldurile fustei, astfel ca prințul să nu observe.

— Asta a fost prima dată când ai ucis? mă întreabă.

Probabil că vede panica din ochii mei, căci simte nevoia să continue:

— Te-ai descurcat bine. A fost o moarte curată.

Cum e posibil să fie curată când a fost atât, atât de mult sânge? Aș putea să fac baie de o mie de ori și tot l-aș mai simți pe mine.

Vocea lui Ampelio îmi răsună în minte: *„Chiar ești copilul ei. A venit timpul ca micile păsări să-și ia zborul. Tu vei lupta. Regina mea"*.

O amintire iese la suprafață și de data asta nu mai încerc să o înăbuș. Mâna lui ținând-o pe a mea în timp ce mă conduce spre grajduri. El, ridicându-mă ca să stau pe calul lui, ca să stau deasupra, în vârful lumii. Numele calului era Thalia și îi plăceau bomboanele cu miere. El, punându-și mâna pe spatele meu, ținându-mă în siguranță; eu ținând sabia, tăindu-i pielea.

Simt cum îmi vine să vomit, dar mă forțez să mă abțin.

— Mă bucur că ți s-a părut așa, reușesc să spun, în cele din urmă.

Pentru o clipă am senzația că vrea să îmi pună altă întrebare, dar îmi oferă brațul.

— Te pot însoți înapoi în camera ta?

Nu îl pot refuza pe prinț, deși vreau să o fac. Sunt ruptă în bucăți și nu știu cum să zâmbesc și să pretind că nu-i așa. Thora e mult mai simplă. Ea e un gol fără trecut și fără viitor. Fără dorințe. Fără furie. Doar frică. Doar supunere.

— Când am împlinit zece ani, spune prințul Søren, tata

m-a dus în temniță și mi-a dat o sabie nouă. A adus zece infractori – o gloată de astreni – și mi-a arătat cum să le tai gâturile. El l-a omorât pe primul ca să-mi arate cum. Eu i-am ucis pe ceilalți nouă.

Gloată de astreni.

Cuvintele mă dor, deși li s-a spus și mai urât. Chiar și eu i-am numit mai urât sub privirea mereu atentă a Kaiserului, pretinzând că nu sunt una dintre ei. Mi-am bătut joc de ei și am râs la glumele crude ale Kaiserului. Am încercat să mă distanțez de ei, m-am prefăcut că nu sunt poporul meu, chiar dacă avem aceeași piele măslinie și același păr negru. Mi-a fost frică și să-i privesc. În tot acest timp, ei au fost înrobiți și bătuți și executați ca niște animale, doar pentru ca un prinț răsfățat să învețe o lecție.

Acum, că Ampelio e mort, n-a mai rămas nimeni care să-i salveze nici pe ei.

Fierea se revoltă din nou, dar de data asta nu o mai pot controla. Mă opresc și vomit, împroșcând tot costumul prințului. Acesta se retrage și, pentru un moment dureros de lung, nu facem decât să ne holbăm unul la celălalt. Ar trebui să-mi cer scuze; ar trebui să implor iertare înainte să-i spună tatălui său cât de slabă și de respingătoare sunt. Dar tot ce pot să fac este să-mi duc mâna la gură, sperând că nu mai iese nimic.

Șocul din ochii lui pălește, înlocuit de ceva ce ar putea fi milă.

Nu încearcă să mă oprească când mă întorc și-o iau la goană pe hol.

* * *

Nici când sunt înapoi în camera mea, întinsă pe pat, în sfârșit singură, nu pot să îmi permit să mă descarc. Îmi pot auzi paznicii, cum se fac comozi în micile camerele aflate de cealaltă

parte a pereteților, pe care Kaiseril le-a construit după asediu. Cizmele lor lovesc podeaua de piatră și se aude zăngănitul săbiilor în timp ce sunt băgate în teacă. Întotdeauna sunt aici, întotdeauna se uită prin trei găuri de grosimea unui deget. Chiar și atunci când dorm, chiar și atunci când fac baie, chiar și atunci când mă trezesc țipând din coșmaruri pe care mi le amintesc doar pe jumătate. Mă urmăresc peste tot, dar niciodată nu le văd fețele și nu le aud vocile. Kaiserul se referă la ei ca fiind Umbrele mele, o poreclă care a prins atât de mult încât și eu am început să-i consider astfel.

Probabil că râd acum. Micii Prințese de Cenușă i s-a făcut rău de la puțin sânge și a mai și vomitat pe Prinț! Care dintre ei va avea onoarea de a-i spune Kaiserului povestea? Niciunul, cel mai probabil. Prințul îi va spune de unul singur și Kaiserul va afla despre slăbiciunea mea în câteva minute. Și se va strădui și mai mult să o suprime. De data asta s-ar putea să aibă succes, și-atunci ce va mai rămâne din mine?

Ușa se deschide, iar eu mă ridic. E Hoa, servitoarea mea. Nu mă privește, se concentrează, în schimb, să-mi desfacă nasturii care îmi închid la spate rochia pătată cu sânge. O aud oftând ușurată când își dă seama că, de data asta, nu este al meu. Simt atingerea cruntă a aerului rece când materialul cade și mă pregătesc de usturime când îmi îndepărtează bandajele de pe spate. Degetele ei îmi cercetează cu delicatețe urmele de bici, asigurându-se că se vindecă așa cum trebuie. Când e mulțumită, mă unge cu o cremă dintr-un borcan pe care Ion i l-a dat și înlocuiește bandajele cu unele noi.

Pentru că nu are încredere să mă lase singură cu o sclavă astreană, Kaiserul mi-a dat-o în loc pe Hoa. După pielea ei palidă și părul negru și drept care îi cade până în talie, presupun că trebuie să vină dintr-un tărâm de la est pe care kalovaxienii l-au invadat înainte să ajungă în Astrea, dar ea nu mi-a spus niciodată din care dintre ele. N-ar fi putut nici dacă

ar fi vrut, deoarece Kaiserul a ordonat să îi fie cusută gura. Ațele groase și negre, care trec peste buzele ei în patru X-uri, dintr-un colț în altul, sunt scoase la câteva zile ca să poată lua o masă înainte de a-i fi cusute la loc. Imediat după asediu, am primit o servitoare astreană, pe nume Felicie, care avea cincisprezece ani. O vedeam ca pe o soră, iar când mi-a spus că are un plan pentru evadarea noastră, am urmat-o fără niciun fel de întrebare, atât de sigură că toate visurile referitoare la salvarea mea urmau se adevereau. Credeam chiar că mama încă era în viață undeva și mă aștepta.

Am fost o proastă.

În loc să-mi redea libertatea, Felicie m-a dus direct la Kaiser, exact așa cum o instruise el.

Mi-a dat chiar el zece lovituri de bici, apoi i-a tăiat gâtul lui Felicie, spunându-mi că nu-i mai era de folos. Mi-a spus că a făcut-o ca să mă învețe o lecție care să dureze mai mult decât urmele de bici și presupun că am învățat-o. Am învățat să nu am încredere în nimeni. De fapt, nici măcar în Cress.

Hoa strânge rochia mea însângerată în brațe și îmi face semn cu capul către bazinul de baie, un îndemn silențios de a mă curăța, apoi iese din cameră ca să-mi spele rochia.

Mă așez la oglindă și îmi șterg gura cu apa din bazin, ca să scap de gustul de vomă. Apoi, îmi înmoi mâinile pentru a le curăța de sânge. Sângele tatălui meu; sângele meu.

Din nou simt că mi se face rău, dar mă forțez să respir adânc până îmi trece. Simt privirile apăsătoare ale Umbrelor asupra mea, le simt cum așteaptă să cedez, ca să poată raporta totul Kaiserului.

Mă uit în oglindă și arăt la fel cum arătam azi-dimineață. Fiecare șuviță buclată și prinsă după moda kalovaxiană, fața pudrată, ochii dați cu creion kohl și buzele, cu roșu. Totul e la fel, chiar dacă eu nu mai sunt.

Iau micul prosop alb care atârnă pe marginea vasului și îl

înmoi în apă. Îmi frec fața până toate pudrele și vopselurile se duc, colorând prosopul. Hoa a avut nevoie de aproape o oră de dimineață ca să le aplice, dar mie îmi ia mai puțin de un minut să îndepărtez totul.

Fața mamei mă privește înapoi din oglindă. Pistruii ei dansează pe nasul și pe obrajii mei ca niște constelații nedescoperite. Pielea ei măslinie radiază precum topazul în lumina lumânărilor. Părul ei de culoarea abanosului intens strălucește, deși, spre deosebire de mine, care îl țin mereu strâns în coadă, ea îl purta întotdeauna desprins și neîmblânzit. Totuși, ochii nu sunt ai ei. În locul lor, ochii castanii ai lui Ampelio mă privesc pătrunzător, cu genele lui grele.

Deși acestea sunt defecte pe care standardele de frumusețe ale kalovaxienilor cer să le ascund, îmi aduc aminte cum poporul nostru aprecia frumusețea mamei mele, cum scriau poezii și cântece în onoarea ei.

Clipesc și văd cuțitul lui Theyn apăsându-mi gâtul – gâtul mamei. Simt mușcătura oțelului, văd cum se ivesc picăturile de sânge ca niște mărgele. Clipesc iar și sunt doar eu. Doar o fată distrusă.

Theodosia Eirene Houzzara. Numele îmi răsună din nou în minte, rostit de o voce șoptită, urmat de ultimele cuvinte ale mamei.

Mă va ierta pentru că l-am ucis pe Ampelio? Va înțelege de ce am făcut-o? Sau acum își întoarce spatele spre mine de acolo unde e, de Dincolo?

El e cu ea acum, trebuie să cred asta. El e cu ea, pentru că și-a dat viața ca să o cruțe pe a mea, deși nu e corect. A riscat totul pentru Astrea, în vreme ce eu n-am făcut decât să încerc să domolesc monstrul care ne-a distrus.

Nu mai pot face jocul Kaiserului. Nu îi pot urma regulile și nu-l pot distra în vreme ce oamenii mei sunt în lanțuri. Nu pot râde și nu pot vorbi despre poezie cu Crescentia. Nu pot

vorbi limba lor grea și urâtă. Nu pot răspunde la un alt nume decât cel pe care mi l-a dat mama.

Ampelio era ultima persoană care credeam că mă poate salva, ultima speranță ca acest coșmar să se termine într-o zi. Am crezut că am ucis acea speranță odată cu el, dar acum îmi dau seama că nu e așa. Speranța din mine nu e înăbușită încă. E pe moarte, da, doar câțiva tăciuni mai sunt aprinși. Dar am văzut focuri care s-au reaprins din mai puțin.

Hoa tot nu s-a întors, așa că îmi fardez din nou fața, acoperind și ultima asemănare cu mama. Numele meu adevărat îmi stă pe limbă, după ce l-am auzit pe Ampelio spunându-l mai devreme, și-acum vreau să-l aud din nou. Vreau să-l spun, să o scot pe Thora din mintea mea o dată pentru totdeauna, dar nu îndrăznesc.

Theodosia, Theodosia, Theodosia.

Ceva din mine se trezește. Asta nu e casa mea. Eu nu sunt trofeul lor. Nu sunt mulțumită cu viața pe care ei, atât de mărinimoși, mi-au cruțat-o.

Ampelio nu mă mai poate salva, dar nu voi permite ca sacrificiul lui să fie în van. Trebuie să-mi dau seama cum să mă salvez de una singură.

Coroana

Rochia pe care Kaiserul mi-o trimite pentru banchetul din seara asta e de un roșu-aprins, fără mâneci și cu spatele descoperit. E asemănătoare tunicilor lejere și simple pe care le purta poporul meu înainte de Cucerire. În mod ciudat, în ultimii ani, stilurile astreene au devenit populare printre curtenii mai tineri, în opoziție cu catifelele structurate complicat pe care le purtau kalovaxienii când au sosit aici. Dar mă îndoiesc că de tendințele modei a ținut seama Kaiserul când mi-a ales-o. Cu umerii și cu spatele la vedere, cicatricele mele sunt expuse și mesajul lui va fi cu atât mai clar.

Astrea e înfrântă. Astrea e distrusă. Astrea nu mai există.

Mereu am fost rușinată de spatele meu înroșit și plin de cicatrice. Aici a fost consemnată fiecare rebeliune din Astrea. De fiecare dată când piraților astreni au scufundat una dintre navele Kaiserului, de fiecare dată când una dintre mine a încercat să se revolte, de fiecare dată când un sclav și-a scuipat stăpânul, totul mi-a fost sculptat în piele. Cicatricele sunt urâte, monstruoase, o amintire constantă a ceea ce sunt.

Dar acum, în timp ce stau în fața oglinzii, iar Hoa îmi împletește părul, nu mai simt rușine. Simt cum ura crește tot mai mult în mine, picătură cu picătură, ca un șuvoi de apă în urma dezghețului. Am ascuns-o atât de mult, iar acum, când o las, în sfârșit, să preia controlul asupra mea, mă simt eliberată. Mă învăluie ca o aură – o aură de ură care nu este

îndreptată împotriva cuiva. Are nevoie de o țintă. Trebuie să o canalizez către ceva. Are nevoie de un plan.

Însă sunt izolată aici – nu am cui să cer ajutorul. Tot ce știu despre ce se întâmplă în afara castelului provine din ce aud de la curtenii kalovaxieni și e de obicei filtrat prin atât de mulți oameni până ajunge la mine, încât nu mai sunt sigură cât adevăr e în toate aceste zvonuri. Sunt astreni în capitală, dar cu toții sunt sclavi și majoritatea sunt mai tineri decât mine. În plus, sunt slabi pentru că sunt înfometați. Și, deși mă urăsc pentru că sunt în stare să gândesc asta, nu sunt sigură că pot avea încredere în ei.

Theyn. Chiar dacă numai gândul la el mă face să vreau să vomit din nou, nu pot nega că el e singurul care trebuie să aibă informații corecte despre rebelii astreni. Poate Cress l-o fi auzit spunând ceva relevant, dar e prea puțin interesată de lumea din afara palatului, așa că cel mai probabil nu e în stare să-și amintească. Nu, va trebui să vorbesc direct cu Theyn, deși sunt conștientă că în preajma lui voi redeveni acea fetiță de șase ani care îl privește în timp ce îi taie gâtul mamei ei.

Sunt sigură că nici el nu mă înghite, dar, dacă-l încolțesc cu Cress alături, dacă fac ochii mari și vorbesc cu tremur în voce, prefăcându-mă speriată că Ampelio ar mai fi lucrat cu cineva, că acel cineva ar putea să vină după mine, va trebui să spună ceva. Indiscutabil, îmi va spune că n-a mai rămas nimeni în viață, indiferent care e adevărul, dar, în ciuda îndemânării sale în luptă, Theyn nu se pricepe deloc să mintă.

Chiar Cress mi-a semnalat indiciile o dată, cum se înroșește la față, pe sub barba lungă și blondă. Sau cum menține contactul vizual prea mult, cum nările îi freamătă.

În orice caz, voi avea o idee mai clară despre ce se întâmplă cu rebeliunea.

Hoa strânge la spate, cu o agrafă, o altă coadă împletită. Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei în oglindă și o secundă pot să

jur că îmi citește gândurile la fel de clar ca pe niște cuvinte așternute pe hârtie. Face ochii mici, privindu-mă suspicioasă, dar după o clipă își ferește privirea, împletind ultima coadă și prinzând-o la locul ei.

Se aude o bătaie în ușă și, fără să aștepte, un servitor intră cu o cutie aurie. Partea finală a decorării mele.

Înăuntru e o coroană modelată după una pe care o purta mama: un cerc de flăcări care, la nivelul frunții, se întretaie, formând o ușoară arcuire în sus de câțiva centimetri, care parcă străpunge aerul.

Hoa mi-o pune pe cap cu o atingere ușoară. E o rutină prin care am trecut de atâtea ori că nu mai pot ține evidența, atât de des că a devenit banal, dar de data asta e diferit. De data asta îmi îngădui să-mi amintesc cum mama mă lăsa uneori să-i port coroana, cum era atât de mare că-mi cădea în jurul gâtului. Dar în vreme ce coroana mamei era făcută din aur negru, încrustat cu rubine, cea trimisă de Kaiser este din cenușă și, imediat ce îmi e pusă pe cap, începe să se sfărâme, pătându-mi părul, pielea și rochia.

Mama era cunoscută drept Regina de Foc, o întruchipare a puterii. Eu sunt Prințesa de Cenușă, o batjocură.

Imediat ce pășesc în sala de banchet, îmi dau seama că privirile tuturor sunt ațintite asupra mea și simt cum mă strivesc, apoi urmează șoapte și chicoteli care mă fac să mă înroșesc. Cu fiecare pas pe care îl fac, cu fiecare mișcare infimă a capului, fulgi de cenușă încep să se desprindă din coroană, acoperindu-mi obrajii, umerii, pieptul. Mă prefac că nu observ, ținându-mi capul sus și lăsându-mi ochii să alunece peste curteni până întâlnesc o anumită privire. Ochii prințului seamănă atât de mult cu ai tatălui său, încât abia mai pot respira. Întorc privirea, amintindu-mi că am vomitat pe el mai devreme și îmi doresc să trec prin podea și să dispar com-

plet. Se uită la mine insistent, dar nu ca să mă intimideze, ci să-mi atragă atenția asupra lui. Nu voi ceda.

Dar eu caut altceva. În timp ce mă privește, mă uit la umbre – toți sclavii care așteaptă cu ochii adânciți în orbite să fie solicitați. Majoritatea sunt copii și adolescenți, dar văd și câteva femei mai în vârstă. Din punct de vedere fizic, niciunul nu poate reprezenta o amenințare. Cu toții sunt numai piele și oase, li se văd practic oasele prin pielea măslinie, au dinți lipsă și nici păr nu mai au în cap, doar niște smocuri răzlețe.

Nu te uita, îmi zice vechea voce, dar o ignor. Trebuie să mă uit. Trebuie să văd.

— Aici erai! spune Crescentia, distrăgându-mi atenția de la umbre.

Vine lângă mine și își trece brațul pe după al meu, chiar dacă fulgii de cenușă o acoperă și pe ea. Voioșia ei risipește tensiunea din încăpere și atenția celorlalți se disipează. Își amintesc și ei, la fel ca mine, ce s-a întâmplat prima dată când Kaiserul mi-a trimis coroana de cenușă, cum Crescentia – pe atunci având doar șapte ani – mi-a atins pometii cu degetele ei și a întins cenușa căzută în linii groase.

Gata, a spus atât de delicat că nimeni altcineva n-a auzit-o. *Acum ești cu adevărat gata de luptă*. Micul act de sfidare m-a costat zece lovituri de bici și sunt sigură că Theyn a pedepsit-o și pe Cress. Acum, ignoră coroana care se fărâmițează, la fel cum fac și eu.

— Am auzit totul despre judecată, spune ea încet, încruntându-se. Ești bine?

Judecată pare un cuvânt ciudat pentru ce s-a întâmplat. Nu s-au depus mărturii, n-a existat niciun juriu, niciun jurat. A fost o crimă pe care am fost obligată să o execut.

Știu că nu am avut de ales. Dar asta nu mă face să mă simt mai puțin vinovată.

— S-a terminat, îi spun dând din mână disprețuitor.

Ca și cum mi-ar fi atât de ușor să scap de amintirea sabiei trecând prin pielea lui Ampelio.

— Sper că Hoa va reuși să scape de tot sângele din rochie. Era o rochie așa drăguță, nu crezi?

— Oh, da! Sunt atât de invidioasă, Thora. Galbenul arată groaznic pe mine, dar ție îți vine atât de bine, îmi spune, strângându-mă de braț, în timp ce mă conduce spre celălalt capăt al mesei de banchet, departe de familia regală și de privirea insistentă a Prințului Søren.

Observ cu o strângere de inimă că Theyn nu e aici. Trebuie să fi plecat din nou. Spre o altă bătălie, altă invazie, alt măcel.

— Prințesa de Cenușă!

Când aud vocea Kaiserului, mă trec toți fiorii și simt cum paralizez de frică, dar îmi reprim aceste sentimente și mă întorc zâmbind spre el. Ochii de un albastru-deschis sunt ațintiți asupra mea, în timp ce-și ridică paharul de vin în semn de toast – evident o batjocură. Fața lui puhavă e deja roșie de la alcool.

— Tu ești invitata de onoare. Locul tău e aici, zice el, arătând spre un loc gol de lângă Prințul Søren.

Crescentia mă strânge de mână în semn de încurajare. Apoi mă desprind de ea și mă îndrept spre Kaiser.

Fac o reverență în fața lui, după care întinde mâna spre mine. Îi sărut inelul de pe degetul mic – cel pe care mama obișnuia să-l poarte, cel pe care înainte îl purtase mama ei.

Dau să mă ridic din reverență, dar el îmi mângâie obrazul, oprindu-mă. Mă lupt să nu reacționez. Unele lupte nu merită purtate. Pe altele pot doar să le pierd. Așa că mă resemnez ca supusul loial în care m-au transformat și-l las să mă însemneze cu cenușă.

Își ia mâna de pe obrazul meu în cele din urmă, rânjind satisfăcut, apoi îmi face semn să mă așez. Când mă ridic, observ pandantivul cu piatră de foc atârnând de lanțul de aur de la gâtul lui. Aș recunoaște piatra aceea oricând. A fost a lui Am-

pelio. Cea cu care îmi dădea voie să mă joc, chiar dacă mama îl certa de fiecare dată când îl vedea.

Pietrele de spirit nu sunt jucării, spunea ea.

Dar se poate ca acela să fi fost singurul ei ordin pe care Ampelio nu l-a ascultat. Îmi plăcea atât de mult să o țin în mâinile mele mici, dar mă și speria – îi simțeam puterea cum mă învăluia ca o senzație caldă, care îmi făcea tot sângele să fiarbă, șoptindu-mi că eram de nedespărțit.

Și când o văd acum, în jurul gâtului gros al unui Corbinian, sângele începe să-mi fiarbă și mă opresc cu greu să mă reped spre el și să-l sugrum cu propriul lanț. Dar sunt conștientă că Ampelio nu s-a sacrificat ca să fac un lucru atât de prostesc.

Mă forțez să mă uit în altă parte și îmi ocup locul alături de prinț.

Deși înainte nu-și mai lua ochii de la mine, acum se comportă ca și cum nici n-aș fi acolo. Nu ridică ochii din farfurie nici măcar o clipă. Nu i-a spus tatălui lui despre incidentul de mai devreme, pentru că altfel aș fi plătit deja pentru asta. Dar de ce nu? Kaiserul oferă favoruri în schimbul informațiilor pe care le primește și, chiar dacă Prințul Søren e singurul lui fiu și moștenitor, trebuie să se lupte pentru a primi astfel de favoruri mai mult decât oricine. Monarhia kalovaxiană se bazează mai mult pe putere decât pe descendența biologică, iar în jumătate din cazurile în care vechiul monarh moare, acesta refuză să-și numească fiul succesor, astfel că celelalte familii de la curte profită de această oportunitate pentru a pune mâna pe putere. Cărțile de istorie spun că precesul e mereu sângeros și că poate dura ani întregi.

Dar Prințul nu e slab. Chiar dinainte să se întoarcă, cei de la curte discutau numai despre faptele lui eroice din luptă, despre cât de puternic și de viteaz era, ce kaiser bun avea să ajungă într-o zi. Kaiserul nu a mai luptat în bătălii de zeci de ani – un lucru neobișnuit pentru kaiseri, care adesea luptă

până mor. Prin urmare, puterea Prințului Søren subliniază slăbiciunea Kaiserului și sunt sigură că pentru asta Kaiserul îl va face să plătească acum, când e la curte.

Nu înțeleg de ce prințul nu profita de fiecare oportunitate pentru a obține favoruri din partea tatălui său.

Lângă mine apare un sclav, un băiat care îmi pune în farfurie pește prăjit cu mirodenii după tradiția astreană. Majoritatea kalovaxienilor nu prea agreează mâncarea astreană, dar în astfel de seri insistă să încerce. E ceva simbolic și nimic altceva. Mâncarea, muzica, hainele sunt astreene, dar astrenii înșiși – noi înșine – nu mai pot exista în această lume.

Muzica se pornește și mintea îmi zboară înapoi la mama. E genul de muzică pe care ea dansa, rotindu-se în timp ce fusta i se ridica, dezvăluindu-i picioarele, învârtindu-mă și pe mine cu ea, până amețeam amândouă. E genul de muzică pe care ea și Ampelio dansau, îmbrățișându-se strâns. Acești oameni nu merită să o asculte; nu merită nimic din toate acestea. Strâng pumnii de furie, ascunzându-i în poalele rochiei.

Băiatul se izbește în umărul meu când îmi pune încă un filé pe farfurie, dar nu iau în seamă gestul. Nu mă uit la el când sunt atât de aproape de Kaiser, care a mai pus să fie decapitați astreni inocenți în fața mea doar pentru o privire nevinovată. Mi-am murdărit mâinile de destul sânge pentru o zi.

Mă uit în farfurie la cenușa care cade de pe capul meu și încep să număr fulgii. E singurul mod prin care pot supraviețui cinei fără să urlu.

Băiatul se izbește din nou de umărul meu. Din fericire, Kaiserul discută aprig cu un lord aflat în vizită, al cărui nume nu-l știu, dar văd ochii de un albastru-spălăcit ai Împărătesei cum se ațintesc asupra mea și se îngustează ușor bănuitori, apoi își îndreaptă privirea în altă parte.

Toată lumea spune că înnebunește, dar am văzut uneori în ochii ei o luciditate care te paralizează, de parcă s-ar trezi

brusc într-o lume pe care nu o înțelege. În seara asta nu văd acea luciditate în ochii ei. Felul principal nu a fost servit încă și ea e deja la al nu știu câtelea pahar.

Nimeni altcineva nu o observă pe Împărătească. Ca de obicei, ochii lor trec peste ea ca și cum ar fi o fantomă, palidă și tăcută. Nici eu nu sunt complet sigură că nu-i așa.

Băiatul continuă să-mi tot pună pește în farfurie, mai mult decât pot mânca, și nu dă semne că ar urma să se îndepărteze. Nu se gândește că o să moară?

— Mai doriți altceva, domnița mea? îmi șoptește el. Vin, poate?

Vocea lui mi se pare familiară, deși nu o pot identifica. Trag cu ochiul, sperând să nu fiu observată, și, când ochii ni se întâlnesc, încremenesc.

Fața îi e suptă, iar părul brunet este tuns periuță. Bărbia îi e acoperită de fire scurte și are maxilarul încordat ca și cum ar fi nervos sau i-ar fi foame. O cicatrice albă îi brăzdează pielea măslinie. Brusc, văd un băiat îmbujorat care stă lângă mine în camera de joacă din palat înainte de asediu, cu care mă întrec întotdeauna pentru a primi atenția profesoarei care ne învață să scriem. Îmi aduc aminte cuvintele astreene care curg din condeiele noastre, numele lui și numele meu, unul alături de celălalt. Îmi amintesc de întrecerile pe care le-am pierdut, pentru că nu aveam picioarele la fel de lungi ca ale lui. Îmi amintesc de ochii lui verzi, plini de gravitate, în timp ce-mi verifică genunchiul julit și îi aud vocea blândă spunându-mi să mă opresc din plâns, căci voi fi bine.

— Blaise!

Nu-mi dau seama că am spus-o cu voce tare până când Prințul Søren se întoarce spre mine.

— Poftim? spune el.

— Am... am spus te rog. Ar fi grozav niște vin. Te rog.

Prințul Søren se întoarce, dar eu am încremenit, uitân-

du-mă la Blaise peste umăr. Nu mă pot uita la el atât de mult, pentru că voi atrage atenția. Știu asta, dar nu mă pot întoarce pentru că el e aici, ca un spirit din trecutul meu pe care am reușit să-l invoc. Cum poate să fie aici?

Pentru o clipă, privirile ni se întâlnesc, pline de toate cuvintele pe care nu ni le putem spune, de întrebările pe care nu ni le putem adresa. Încuviințează din cap imperceptibil, după care se îndepărtează, dar îmi pot da seama că ochii îi sunt încărcați de promisiune. Mă îndrept în scaun, dar întrebările îmi năvălesc în minte. Ce face aici? Dacă ar fi lucrat în palat, l-aș fi observat până acum, nu-i așa? Prin urmare, nu poate fi o coincidență că l-am văzut tocmai acum.

— Domniță Thora!

Vocea joasă a Prințului Søren mă smulge din gânduri și mă întorc spre el, prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic. Se uită îndelung în ochii mei, apoi la amprenta pe care tatăl lui mi-a lăsat-o pe obraz. Îi aruncă o privire Kaiserului, care îi acordă prea multă atenție sclavei care îi toarnă vin ca să mai observe și altceva. E mai tânără decât mine – poate are paisprezece ani. Mă trec fiorii, dar nu e nimic din ce n-am mai văzut deja.

Totuși, vocea Prințului Søren e joasă, abia perceptibilă din cauza muzicii și a conversațiilor.

— În legătură cu ce s-a întâmplat...

— Îmi pare atât de rău, Înălțimea Voastră, îl întrerup, uitându-mă din nou la el, brusc rușinată. Trebuie să înțelegeți că eram în stare de șoc. După cum ați observat prea bine, a fost prima dată când am...

Mă opresc. Nu pot pronunța cuvintele. Adevărul ar deveni și mai crunt dacă le-aș pronunța.

— Vă mulțumesc că nu ați spus nimănui.

— Desigur, spune el surprins, apoi își drege glasul. Pe cât de stângaci am părut, eu încercam doar să...

Acum se oprește el.

— Voiam să te liniștesc.

Bunătatea lui mă surprinde, în special când își îndreaptă ochii reci și albaștri ca ai Kaiserului asupra mea. Mi-e greu să mă uit la el, dar mă forțez.

— Sunt liniștită, Înălțimea Voastră, îl asigur, străduindu-mă să zâmbesc.

— Søren, spune el. Zi-mi Søren.

— Søren, repet.

Chiar și când bârfesc despre el cu Crescentia, nu știu să-i fi spus vreodată numele cu voce tare. A fost mereu doar „Prințul". Mă intrigă cât de kalovaxian îi e numele, cu sunetele tari și acel „o" lung. Sună ca o sabie care taie aerul în căutarea țintei. E ciudată puterea pe care o au numele asupra noastră. Cum poate fi o diferență atât de mare între Thora și Theodosia când e vorba despre aceeași persoană? Cum este posibil ca, doar pronunțând numele lui, Søren, să-mi fie mult mai greu să-l pun în aceeași categorie cu Theyn, Kaiserul și cu toți ceilalți luptători kalovaxieni?

— Atunci tu va trebui să-mi spui Thora, spun eu, pentru că e singurul răspuns pe care-l pot da, chiar dacă rostirea acestui nume îmi lasă un gust amar.

— Thora, repetă, coborându-și vocea. Ce am vrut să spun mai devreme este că-mi amintesc când am ucis prima dată și cred că amintirea asta mă va bântui mereu.

— Chiar dacă era doar o gloată de astreni? întreb, încercând să-mi ascund tonul tăios.

Probabil că n-am reușit, pentru că el tace o clipă.

— Uri, Gavriel, Kyri, Nik, Marios, Dominic, Hathos, Silas și Vaso, spune el, numărându-i pe degete.

După o clipă, îmi dau seama că-mi înșiră numele bărbaților pe care i-a ucis în urmă cu șapte ani.

— Cel pe care l-a omorât tata era Ilias. Nu sunt mândru de asta, îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi altceva.

Deși spune cuvintele astea pe un ton răspicat și ferm, mi-e clar că dincolo de ele se află și altceva, un sentiment care se luptă să iasă la iveală. În ochii lui văd o anumită goliciune, ceva ce n-am mai văzut până acum. La niciun kalovaxian, nici măcar la Cress.

Înainte să-mi dau seama ce să-i răspund, îl simt din nou pe Blaise cum îmi atinge umărul, în timp ce îmi toarnă vin roșu în pocal. Mă abțin din răsputeri să mă uit la el.

De cealaltă parte a mesei, o fată sclavă scapă o tavă, iar peștele se împrăștie pe toată podeaua de piatră. Se întorc cu toții să se uite când se apleacă repede să strângă, chiar și Prințul Søren.

— La miezul nopții, îmi șoptește Blaise. În pivnița bucătăriei.

Mă întorc, dar a dispărut deja printre ceilalți.

Sclava care a scăpat tava e luată de doi paznici și scoasă din încăpere. Va fi biciuită pentru neatenție, în cel mai bun caz, sau omorâtă, în cel mai rău.

Înainte să plece, ochii ei se fixează pe ai mei și îmi zâmbește subtil. Nu a fost deloc neatentă. A făcut-o doar ca să distragă atenția, un fapt care ar putea-o costa viața. Nu am habar cum voi putea să mă întâlnesc cu Blaise diseară, dar va trebui să încerc.

Aliatul

Mama mi-a spus mereu că, dacă ne închinăm zeilor, ei ne vor proteja de toate relele. Houzzah, zeul focului, ne va ține de cald. Suta, zeița apei, va înconjura insula noastră și ne va proteja. Ozam, zeul aerului, ne va menține sănătoși. Glaidi, zeița pământului, ne va hrăni. Erau zeci de alți zei și zeițe mai mici, care ofereau diverse daruri, de la frumusețe până la ocrotirea animalelor, deși, în mare parte, le-am uitat numele între timp.

Dar îmi aduc aminte cum ne-am rugat și ne-am rugat amândouă, atunci când au venit kalovaxienii, și nu a contat. Nu am crezut că o puteau ucide, căci zeii nu ar fi permis una ca asta. Trebuia să fie regină până avea să moară de bătrânețe – era soarta ei. Chiar și când sângele i-a țâșnit din gât și mâna i-a căzut peste a mea, tot nu mi-a venit să cred. Am continuat să cred că mama era nemuritoare chiar și după ce lumina i s-a stins din ochi.

După aceea am plâns. Apoi m-am înfuriat, nu doar pe kalovaxieni, ci și pe zeii mei, pentru că o lăsaseră pe mama să moară când ar fi trebuit să o protejeze. Kalovaxienii m-au forțat să renunț la zeii mei și să mă supun zeilor lor – similari ca preocupări, dar mai răzbunători, mai puțin iertători –, dar asta nu mai conta nicicum. Acea parte din mine, partea care crezuse, s-a frânt.

Acum, întinsă în pat așteptând miezul nopții, încerc să mă rog. Mă rog cu disperare și lipsită de speranță tuturor zeilor

pe care mi-i amintesc din ambele religii. Ai mei par acum mai mult niște fantome, ecouri ale strămoșilor pe care i-am cunoscut cândva, pe care îi cunosc mai bine din povestiri decât din amintiri.

Nu las niciun cuvânt să-mi treacă de buze. În liniște, prezența Umbrelor mele e chiar mai apăsătoare. Erezia e crimă de moarte și sunt sigură că s-ar bate unii pe alții pentru șansa de a spune primii Kaiserului, măcar așa ar scăpa în sfârșit de ceea ce trebuie să fie o slujbă cu adevărat oribilă. Nu au voie nici să vorbească unii cu ceilalți, deși încalcă regula asta frecvent. De obicei, adorm în timp ce ei șușotesc.

Acum, pentru prima dată în mult timp, încăperea e cufundată în tăcere absolută. Ar trebui să doarmă în schimburi, iar asta știu că e singura regulă pe care o respectă întotdeauna, știu pentru că toți trei sforăie îngrozitor și nu aud decât un sforăit o dată.

Apoi se aude brusc un sforăit din peretele nordic, atât de adânc, încât mi se pare că trepidează podeaua.

Dacă e rândul Nordului să doarmă, atunci Estul și Sudul râd de sforăitul lui. Dar nu și de data asta. Închid ochii și ascult, încercând să-mi dau seama dacă se mai aude ceva în afară de sforăitul Nordului.

Și iată – un sforăit ascuțit dinspre Est, ca un cățeluș care scâncește.

Kaiserul va fi furios dacă află că amândoi dorm. Nu îi place să-și asume riscuri și Umbrele mele, ca majoritatea kalovaxienilor, sunt prea speriate că ar putea să-i atragă furia.

Dacă doar Sudul mă păzește în seara asta, trebuie să pot face ceva. O Umbră e mai ușor de indus în eroare decât două, deși nu cu mult. Este totuși loial și periculos, iar slujba lui presupune să urmărească fiecare mișcare pe care o fac.

Dar apoi îl aud: al treilea sforăit, de data asta răgușit și slab, ușor de confundat cu vântul care intră printr-o fereastră deschisă.

Gândul mă umple de bucurie, care brusc se transformă în groază. Care sunt șansele ca, în aceeași noapte, Blaise să apară și să aranjeze o întâlnire, iar Umbrele mele să adoarmă în același timp pentru prima dată în zece ani? Mult mai mici decât șansele ca eu să pășesc într-o capcană. Îmi amintesc de Felicie și parcă văd fața roșie și nervoasă a Kaiserului care are biciul pregătit în mână.

De data asta pedeapsa va fi mai mare.

Dar dacă nu e o capcană, dacă Blaise chiar mă așteaptă în pivnița bucătăriei și a plănuit ceva cu Ampelio, cum aș putea să nu merg?

Când luna e sus pe cer și sunt sigură că aproape toată lumea doarme, dau pătura deoparte și mă strecor din pat. Încă nu se aude niciun sunet de dincolo de pereți, așa că o iau spre una dintre găurile din perete, cu inima bătându-mi puternic.

Sforăiturile sunt inconfundabile acum, de la fiecare dintre găuri. Umbrele sunt bine și cu adevărat adormite. E posibil, desigur, ca toate să fi mâncat și să fi băut prea mult la banchet și să fi adormit adânc, dar eu nu cred în coincidențe.

Gândul că iar mă îndrept spre una dintre capcanele Kaiserului mă paralizează un moment, dar o iau din loc. Nu mai pot rămâne o lașă.

În timp ce merg pe vârfuri, în picioarele goale, pe podeaua rece de piatră, simt furnicături în degete. Mă îndrept spre ușă și mă opresc cu mâna pe clanță. Ar fi atât de ușor, mă gândesc, să mă strecor înapoi în pat, să alung pentru totdeauna gândurile despre Blaise, Ampelio și mama. Aș putea să le îngrop adânc în mine. Nu l-aș enerva pe Kaiser și el ar continua să mă țină în viață.

Dar mă gândesc la sângele care-mi pătează rochia, mâinile. Sângele lui Ampelio.

Trag aer adânc în piept și mă forțez să întorc mânerul și să deschid ușa suficient de larg cât să mă strecor în hol. Uși-

le spre camerele Umbrelor sunt toate închise, iar în fața lor sunt pocale de vin răsturnate. Probabil, vreun suflet milos le-a adus băuturi de la banchet. Sau poate că unul nu atât de milos, depinde de ce altceva se mai afla în vin.

Inteligent, Blaise. Mă abțin să zâmbesc, dar îmi dau seama că, prima oară în atâția ani, nu mă supraveghează nimeni. Așa că zâmbesc fericită. Pentru o clipă, mă gândesc la ei, cum dorm în camerele lor micuțe, și sunt tentată să-i spionez măcar o dată, dar nu pot risca să îi trezesc.

Continui să zâmbesc și în timp ce înaintez pe hol. Pivnița e în aripa de vest a palatului, sub bucătăriile principale, așa că trebuie să o iau la stânga. Sau la dreapta? În lumina slabă a torțelor aliniate pe pereți nu mai pot fi sigură de nimic. Nu trebuie decât să cotesc în direcția greșită, să ajung pe un coridor greșit și să dau peste cineva acolo unde n-ar trebui să fie. Gândul aproape că mă trimite alergând înapoi în pat, dar știu că și dacă fac asta, mă așteaptă tot o moarte, doar că mai lentă.

Trebuie să aleg. Trebuie să am încredere în mine. Cotesc la stânga.

Sunetele scoase de chefliii târzii urcă pe scări, traversează holurile și ajung la mine – muzică și râsete de beți, strigăte de bucurie, totul pe cheltuiala Astreei. Un toast se ține pentru Prințesa de Cenușă și se fac glume obscene pe care le-am auzit atât de des încât nici nu le mai iau în seamă. Cea mai apropiată cale spre bucătărie trece chiar pe lângă ei, pe scări în jos, și apoi cotește – o perspectivă îngrozitoare, având în vedere starea lor curentă –, dar există un motiv pentru care Blaise a indicat pivnița bucătăriei, nu e doar pentru că acolo e întuneric și pustiu la ora asta târzie. Acolo sunt tunelurile.

Când eram copii, înainte de asediu, Blaise era hotărât să exploreze toate pasajele ascunse din castel, desenând zeci de hărți pe care doar el le putea înțelege. Și, de vreme ce mama lui și a mea erau prietene apropiate și stăteau mereu împre-

ună, era deseori forțat să mă ia cu el. Așa le-am descoperit și eu. Nici vorbă să le fi descoperit pe toate, dar, în aproximativ un an, cât am făcut asta, am găsit câteva zeci. Inclusiv pe cea care duce din aripa de est a castelului, spre pivnița bucătăriei.

E genul de amintire pe care o credeam de mult pierdută, ca majoritatea amintirilor mele dinainte de asediu, dar, odată cu revederea lui Ampelio și a lui Blaise, totul mi-a revenit în minte.

Totuși ar fi destul de simplu să ratez intrarea după atâția ani. Întunericul nu mă ajută deloc și nu am îndrăznit să aduc o lumânare. Îi aud pe petrecăreți cum se apropie, dar coboară un nivel și se îndepărtează, iar eu las să-mi scape un oftat de ușurare.

Când mă apropii de coridorul despre care cred că e cel care mă va duce la pivniță, mă întind și îmi trec unghiile peste perete. În urmă cu zece ani, piatra era la nivelul ochiului, așa că acum ar trebui să-mi vină până la talie. Cum e posibil ca eu să fi crescut atât de mult, când pare că abia ieri am fost martoră la uciderea mamei?

Dar, din nou, asta a fost într-o altă viață.

Aproape că îmi vine să renunț când dau peste o piatră care, față de celelalte este ieșită ușor în exterior.

Ca nasul paznicului Alexis, a chicotit Blaise, când am găsit-o prima oară. Paznicul Alexis era un Păzitor de Apă care avea un nas curbat ca un arc gata să lanseze și căruia îi plăcea să facă glume pe care nimeni nu le înțelegea. Probabil că e mort acum.

Rotesc piatra o dată în direcția acelor de ceasornic, de două ori invers, apoi împing o dată puternic cu umărul. E nevoie să mai împing de câteva ori pentru ca ușa secretă să se deschidă, dar acesta e un lucru bun. Înseamnă că nimeni nu a mai folosit tunelul de ceva vreme. Mai arunc o privire în spate, ca să mă asigur că nu sunt urmărită, apoi pășesc înăuntru și închid ușa după mine.

Tunelul e îngust și întunecat, dar avansez, pipăind pereții prăfuiți ca să-mi găsesc calea. Ar fi trebuit să aduc o lumânare. Și încălțări. Nimeni n-a mai fost în acest tunel de zece ani și pietrele din care sunt făcuți pereții și podeaua sunt acoperite de murdărie și praf care mi se lipesc de mâini și de tălpi.

Merg ceva vreme și îmi dau seama că drumul e mai lung decât mi-l aminteam, cu multe cotituri care mă fac să cred că merg în cerc. Din când în când, glasuri înăbușite trec prin pietre și, deși știu că cei care vorbesc nu pot ști că sunt aici, îmi țin respirația când trec. Într-un fel sau altul, acum sunt sigură că povestea asta se va încheia cu moartea mea, dar nu mai contează. Chiar dacă totul e în zadar și ajung să fiu ucisă, chiar dacă e o capcană, fac și eu tot ce pot.

În sfârșit, picioarele mele ating lemnul și mă opresc. Mă ghemuiesc și dau deoparte praful și mizeria de pe ușa care știu că e sub mine, pipăind după mânerul rece de metal. Îl găsesc în cele din urmă și îl întorc, dar descopăr că e blocat din cauza ruginii care s-a depus în timp. Trebuie să-mi folosesc toată forța ca să-l rotesc un sfert de cerc. Întorc iar și iar, până încep să mă doară brațele, iar ușa se deschide câțiva centimetri, suficient cât să mă strecor.

— E cineva acolo? șoptesc în întunericul de dedesubt.

Dacă-mi aduc bine aminte, sunt peste trei metri până la podeaua de piatră a pivniței și fără ajutor nu pot ajunge acolo.

Aud sunet de pași târșâiți care se apropie.

— Ești singură? îmi șoptește în astreană.

Îmi ia câteva secunde ca să înțeleg. Trebuie să-mi traduc răspunsul în minte și mă urăsc pentru asta. Chiar și gândurile mi le exprim tot în kalovaxiană.

— Ești singur? îl întreb.

— Nu, m-am gândit să aduc câțiva paznici și pe Kaiser.

Încremenesc, deși sunt destul de sigură că glumește. Probabil mi-a simțit ezitarea, pentru că oftează nerăbdător.

— Sunt singur. Sari și te prind eu.

— Nu mai am șase ani, Blaise. Sunt mult mai grea, îl avertizez.

— Și eu sunt mult mai puternic, îmi răspunde. Doar am lucrat cinci ani în Mina de Pământ.

Nu știu ce să-i zic. Cinci ani de sclavie în mină, cinci ani mai aproape de puterea brută a zeiței pământului, Glaidi. Nu-i de mirare că e atât de hăituit. Toți acești zece ani pe care i-am trăit în castel au fost un coșmar, dar nici nu se compară cu timpul petrecut într-un astfel de loc. Odată, acele mine erau locuri sacre, dar zeii ne-au abandonat – și asta încă din timpul asediului.

— Ai fost în mină? șoptesc, deși nu-mi dau seama de ce sunt surprinsă.

Majoritatea astrenilor au fost trimiși în mine. Dar, dacă Blaise a fost acolo și nu a înnebunit, e mai puternic decât băiatul pe care mi-l amintesc. Mă îndoiesc că el poate spune același lucru despre mine.

— Da. Acum grăbește-te și sari, Theo. Nu avem mult timp.

Theo.

Theodosia.

Ignor vocea sâcâitoare din minte. care îmi spune să mă întorc, și alunec prin gaură cu picioarele înainte. Pentru mai puțin de o secundă sunt în cădere liberă, apoi simt cum brațele lui Blaise mă cuprind, unul sub genunchi și celălalt pe spate, iar apoi mă pune jos imediat.

Mă obișnuiesc cu întunericul într-o clipă și reușesc să-i văd fața. Nu mai suntem în sala de banchet, așa că pot să mă uit la el în voie, fără să fim pedepsiți. Îi recunosc fața lunguiață – așa cum o avea și tatăl lui – și ochii de un verde-închis, pe care i-a moștenit de la mama sa. E numai piele și os. O cicatrice lungă îi brăzdează fața de la tâmplă până în colțul gurii și mă înfior când mă gândesc cum ar fi putut s-o dobândească.

Mereu fusese mai mic decât mine cu câțiva centimetri, dar acum trebuie să mă uit în sus ca să-l pot privi în ochi – sunt aproape treizeci de centimetri distanță între noi. În plus, este foarte lat în umeri.

— Ampelio a murit, îi spun când sunt în sfârșit în stare să zic ceva.

Își încordează maxilarul și își ia ochii de la mine.

— Știu. Am auzit că tu l-ai ucis.

Replica lui tăioasă mă lasă fără suflare.

— El mi-a cerut-o, îi spun în șoaptă. Știa că, dacă nu aș fi făcut-o, Kaiserul ar fi pus pe altcineva în locul meu și atunci și soarta mea ar fi fost pecetluită. Acum Kaiserul crede că îi sunt loială lui, nu poporului meu.

— Și ești? mă întreabă.

Se uită insistent în ochii mei, căutând să vadă adevărul în ei.

— Sigur că nu, răspund, dar vocea îmi tremură.

Spun adevărul, știu asta, dar îmi amintesc cum mă biciuiește Theyn, sub privirea cruntă a Kaiserului care se desfată cu durerea mea, de fiecare dată când îmi pune la îndoială loialitatea.

Blaise mă privește îndelung, măsurându-mă. Știu că nu mă crede și că nu mă ridic la înălțimea așteptărilor lui.

— Cine ești? insistă el.

Simt tonul tăios din întrebare.

— Tu ești cel care a vrut să se întâlnească cu mine aici, cel care a riscat viețile noastre. Cine ești tu?

Nici nu clipește, ațintindu-mă cu privirea de parcă ar putea să-mi citească gândurile.

— Eu sunt cel care te va scoate de aici.

O spune grav, dar simt cum tot corpul mi se relaxează de ușurare. Zece ani am tot așteptat să aud aceste cuvinte, am așteptat o fărâmă de libertate. Niciodată n-aș fi crezut că va

veni astfel. Dar, deși această nouă speranță este atât de promițătoare, tot nu mi se pare verosimilă.

— De ce acum? întreb eu.

Își ia, în cele din urmă, ochii de la mine.

— I-am promis lui Ampelio că, dacă i se întâmplă ceva, voi face tot posibilul să te salvez.

Rămân cu răsuflarea tăiată.

— Lucrai cu el.

Deja îmi dădusem seama de asta, dar tot doare să-i aud numele.

Blaise încuviințează din cap.

— Încă de când m-a salvat din Mina de Pământ, în urmă cu trei ani, îmi explică.

Asta doare și mai rău. Sunt conștientă că lui Blaise i-a fost mult mai rău în mine decât mi-a fost mie la castel, dar, în vreme ce îl așteptam să mă elibereze, Ampelio l-a salvat pe Blaise. Nu pot nega că asta mă râcâie.

— Ce s-a întâmplat cu fata care servea la banchet? întreb, ignorând acest sentiment. E cumva...?

Nu pot pronunța cuvintele, dar nici nu e nevoie. Dă din cap că nu, deși tot nu mă privește.

— Marina e... preferata gărzilor. Nu o vor ucide. De asta s-a oferit ea. Ne vom întâlni cu ea pe navă.

— Pe navă? întreb eu.

— Nava lui Dragonsbane.

Este cel mai cunoscut dintre piratii astreni. Din cauza faptelor lui am dobândit multe dintre cicatricele de pe spate. Probabil că Blaise mi-a observat confuzia, pentru că oftează.

— E ascunsă la un kilometru și jumătate, pe coastă, într-un mic golf, chiar după pădurea de chiparoși.

Am o idee vagă despre zona de care vorbește, deși n-am mai ieșit din capitală de la asediu. De la fereastra lui Cress

pot vedea vârfurile chiparoșilor înalți. Dar tot nu-mi vine să cred ce-mi spune până nu pronunță și ultimele cuvinte.

— Te scoatem de aici. În noaptea asta, spune el și eu mă cutremur.

Te scoatem. În noaptea asta. Când am coborât aici, nu am vrut să mă gândesc la această posibilitate. Nu mi-am permis să sper nici măcar o clipă că în seara asta voi scăpa din mâinile Kaiserului. Dar acum îmi permit. Libertatea este destul de aproape ca să poată fi atinsă. Gândul mă încântă, dar mă sperie în aceeași măsură. Am mai fost aproape de libertate în trecut, la urma urmei, și doare atât de mult când doar mă amăgesc.

— Și apoi? îl întreb, incapabilă să-mi ascund uimirea.

Nu mă pot abține. Ideea de libertate își croiește drum prin mine și, chiar dacă știu că îmi poate fi luată la fel de repede cum mi-a fost oferită, e o speranță și e mai reală decât orice altceva am simțit în ultimii zece ani.

— Există țări care au acceptat refugiați astreni, îmi spune, numărându-le pe degete. Etralia, Sta'crivero, Timmoree. Vom merge în una dintre ele, ne vom face acolo o viață nouă. Și Kaiserul nu te va găsi niciodată.

Încremenesc. Speranța se transformă în ceva nou și neașteptat. În toate scenariile mele despre salvare, niciodată nu mi-am imaginat că lucrurile o să se desfășoare așa. Mi-am închipuit că Ampelio o să vină după mine furios, cu armate, plănuind să recucerească Astrea. Urăsc să trăiesc asuprită de Kaiser, dar acest castel e casa mea. M-am născut aici și mereu mi-am imaginat că o să lupt pentru recâștigarea tronului și că o să-i izgonesc pe kalovaxieni înapoi pe tărâmurile lor pustii.

Aici am făcut primii pași. În toți acești zece ani nu mi-am dorit decât să plec de aici, dar să nu mai revin niciodată? E ca o lovitură în stomac.

— Vrei să fugim? îl întreb precipitată.

Blaise tresare la ultimul cuvânt. La urma urmei, și el a crescut în locul asta. Să-l părăsească nu poate fi ușor nici pentru el, dar nu dă înapoi.

— Asta nu e o luptă pe care să o putem câștiga vreodată, Theo. Cu Ampelio, da, aveam o șansă, dar acum... Toți Păzitorii sunt morți. Forțele pe care Ampelio reușise să le adune s-au împrăștiat după ce a fost capturat – și oricum nu erau mulți. Poate o mie.

— O mie? repet, cu stomacul strâns. Sunt șocată. Dar sunt sute de mii de astreni.

Lasă ochii în jos, spre podeaua de piatră.

— Erau sute de mii, mă corectează, făcând o grimasă. Potrivit ultimelor cifre pe care le-am auzit, am mai rămas douăzeci de mii.

Douăzeci de mii. Cum e posibil așa ceva? Asediul a luat multe vieți, dar să fi fost chiar atât de multe? Suntem o fărâmă din câți eram.

— Din cei douăzeci de mii, continuă Blaise, ignorându-mi șocul, jumătate sunt în mine, incapabili să evadeze.

Asta știu. Oricum, minele erau foarte bine păzite înainte de revolta de săptămâna trecută din Mina de Aer. Sunt sigură că de atunci Kaiserul a dublat paza.

— Dar, dacă tu ai scăpat, trebuie să existe o cale.

— Eu l-am avut pe Ampelio. Acum nu-l mai avem. Din ceilalți zece mii, Dragonsbane a scos pe ascuns vreo patru mii și i-a dus în alte țări, ceea ce înseamnă că au rămas cam șase mii în Astrea – poate că trei mii sunt aici, în capitală. Nici măcar unul dintre ei n-a luptat o zi din viață. Mulți sunt copii care n-au trăit vreodată în altă lume decât în cea condusă de Kaiser. Niciodată n-au pus mâna pe o armă. Vreo mie ar fi dispuși să încerce.

Abia îl mai aud. Cât timp am luat parte la jocurile Kaiserului, optzeci de mii dintre oamenii mei au murit. De fiecare dată

când am fost biciuită și mi-am blestemat țara și pe cei care încercau să o salveze, poporul meu era măcelărit. Cât eu am dansat și am bârfit cu Cress, ei au înnebunit în mină. Cât eu m-am îndestulat la masă cu dușmanii noștri, ei au murit de foame.

Sângele a optzeci de mii de oameni e pe mâinile mele. Gândul mă paralizează. Curând îi voi jeli, iar dacă încep, nu știu dacă mă voi mai putea opri. Nu pot face asta acum. Mă forțez să mă gândesc, în schimb, la cei douăzeci de mii care sunt încă în viață, oameni care de-a lungul a zece ani au așteptat pe cineva să îi salveze, la fel ca mine.

A venit timpul ca micile păsări să-și ia zborul, mi-a spus Ampelio înainte să-mi ceară să-l omor, să-i curm viața pentru a o salva pe a mea. El nu ne mai poate salva, dar cineva trebuie să o facă.

— În mină sunt zece mii, îngaim eu în cele din urmă pe un ton ascuțit care îmi trădează disperarea. Zece mii de astreni puternici și furioși care ar fi fericiți să lupte, după câte au îndurat.

— Și Kaiserul știe asta, tocmai de aceea minele sunt mai bine păzite decât capitala, spune Blaise, dând dezaprobator din cap. E imposibil.

Imposibil. Mă înfurii când aud asta, dar mă abțin.

— Dar mia pe care ai menționat-o, îi spun. Îi putem aduce înapoi, nu? Dacă lucrăm împreună.

Ezită o clipă. Apoi dă dezaprobator din cap.

— Până la sfârșitul săptămânii, fiecare astrean din țară va ști că tu l-ai omorât pe Ampelio. Le va fi cam greu să mai aibă încredere în tine după ce vor afla asta.

Mi se face rău, dar sunt sigură că asta a avut în minte Kaiserul când mi-a poruncit să-l ucid pe Ampelio. O altă modalitate prin care să mă îndepărteze de poporul meu, făcându-i să mă urască la fel de mult ca pe el.

— Le vom explica. Până acum au apucat să-l cunoască

pe Kaiser, îi știu tehnicile prea bine. Putem să-i facem să se răzgândească, spun, sperând să am dreptate.

— Chiar dacă o facem, nu va fi suficient. Sunt totuși o mie de civili împotriva mult mai multor soldați kalovaxieni, antrenați să lupte.

Îmi mușc buza de jos.

— Și Dragonsbane? Dacă el e de partea noastră, putem lupta. Probabil și-a făcut aliați în călătoriile lui, trebuie să cunoască oameni care să ne ajute.

Încă de la asediu, Dragonsbane a fost ca un ghimpe în coastă pentru Kaiser, atacându-i navele, scufundându-i capturi importante cu pietre de spirit pe care acesta voia să le vândă, și alimentându-i cu arme pe rebelii astreni.

Dar Blaise nu pare convins.

— Nu putem avea încredere în Dragonsbane.

O spune de parcă ar cita o replică pe care a auzit-o deja de prea multe ori.

— Acum suntem în aceeași tabără, dar e mai bine să nu-ți pui prea multă speranță în asta. Știu că nu e ce vrei să auzi – nu e nici ce aș vrea eu să-ți spun – dar orice speranță de revoluție a murit odată cu Ampelio și nu prea mai avem de ce să ne agățăm. Tot ce putem face acum este să plecăm, Theo. Îmi pare rău.

De când ne-au asediat, am visat să-mi redobândesc libertatea în fiecare zi, tot așteptând acest moment, când cineva să vină după mine și să mă ducă cât mai departe posibil. Să am o viață nouă pe un țărm îndepărtat, undeva sub cerul liber, fără Umbre care să mă supravegheze, fără să-mi fac griji în privința fiecărui cuvânt pe care-l spun, a fiecărei grimase pe care o fac. Să nu-l mai văd vreodată pe Kaiser, să nu mai fiu biciuită, să nu mă mai aplec niciodată la picioarele lui. Să nu mai stau vreodată cu frica în sân, întrebându-mă dacă aceasta este ziua în care mă va distruge o dată pentru totdeauna.

Libertatea e destul de aproape încât să o pot atinge. Pot să plec fără să mă mai uit vreodată înapoi.

Dar, imediat ce mă gândesc la asta, știu că nu-i adevărat.

Ampelio și-a petrecut ultimii zece ani din viață încercând să salveze Astrea, pentru că era casa lui. Pentru că erau oameni – precum Blaise – care aveau nevoie de el. Pentru că jurase zeilor să protejeze Astrea și magia ei cu orice preț. Sângele lui e acum pe mâinile mele și, deși știu că era inevitabil, am răpit lumii un erou de care era atâta nevoie.

Optzeci de mii de oameni. E un număr greu de acceptat. Optzeci de mii de mame, tați, copii. Optzeci de mii de luptători, de artiști, de fermieri, de negustori și învățători. Optzeci de mii de morminte nemarcate. Optzeci de mii de oameni care au murit așteptând să îi salveze cineva.

— Cred că vreau să rămân, îi șoptesc.

Blaise se întoarce spre mine înmărmurit.

— Ce?

— Apreciez tot ce ai făcut, chiar apreciez...

— Nu știu ce ți-a făcut monstrul acela, Theo, ce minciuni ți-a spus, dar aici nu ești în siguranță. Am fost aici în seara asta, când te-a expus ca pe un trofeu. Situația se va înrăutăți.

Nici nu vreau să-mi imaginez cât de mult se poate înrăutăți totul. Nu vreau să mă gândesc la asta. Mă va face să dau înapoi, când și așa mă îndoiesc de tot.

— Noi nu avem forțele lor, Blaise. Ai dreptate: dacă luptăm cinstit, pierdem, iar rebeliunea pentru care Ampelio și-a dat viața va fi fost în zadar. Dar, dacă rămân, pot obține informații. Îi pot afla slăbiciunile, îmi pot da seama de planurile lor. Așa putem avea o șansă ca să ne recuperăm țara.

Pentru o clipă, aproape că arată ca băiatul de demult. Băiatul pe care-l alergam și de care mă țineam ca un scai, indiferent de cât de mult încerca să scape de mine.

— Nu poți să-mi spui că n-am dreptate, îi spun. Eu sunt cea mai bună șansă pe care o ai.

Dă dezaprobator din cap.

— E prea periculos. Crezi că n-am mai avut spioni și înainte? Am avut zeci, dar el i-a găsit mereu. Și nu mi-o lua în nume de rău, dar ei erau mult mai puternici decât tine.

— *Sunt bine*, protestez, deși știu că e o minciună.

Mă privește un moment, căutând orice semn de ezitare pe care să-l folosească împotriva mea. Nu-i ofer satisfacție.

— Cine ești tu? mă întreabă.

E o întrebare așa de simplă, dar ezit. Amândoi știm că e un test, unul pe care nu pot să nu-l trec. Înghit în sec, forțându-mă să-i înfrunt privirea.

— Numele meu este Theo...

Mi se pune un nod în gât și mă transform în copilul de altădată care stă ghemuit pe podeaua rece de piatră în vreme ce Kaiserul și Theyn stau deasupra lui.

— Cine ești tu? mă întreabă calm Kaiserul.

Dar, de fiecare dată când îi răspund, biciul îmi brăzdează pielea și urlu. Supliciul continuă așa ore întregi. Nu știu ce vor de la mine, căci eu le spun mereu adevărul. Le spun că numele meu e Theodosia Eirene Houzzara. Numele meu e Theodosia. Numele meu e Theo.

Până când n-o mai fac.

Le spun că sunt nimeni.

Și abia atunci se opresc. Atunci Kaiserul se apleacă asupra mea, zâmbindu-mi blând, și îmi ridică bărbia cu un deget, forțându-mă să-l privesc. Atunci îmi spune că sunt o fată cuminte, motiv pentru care îmi oferă un nume nou. Și eu îi sunt recunoscătoare.

Brusc, niște mâini calde mă apucă de umeri și încep să mă zgâlțâie. Când deschid ochii, îl văd pe Blaise la câțiva centimetri de fața mea – are ochii mai negri și mai duri decât mi-i aminteam.

— Numele tău e Theodosia. E rândul tău.

Ridic mâna și îi ating obrazul, trecându-mi degetele peste cicatrice. Tresare.

— Aveai un zâmbet așa de frumos, îi spun, cu glas spart. Mama ta a zis că asta îți va aduce probleme într-o zi.

Lasă mâinile în jos de parcă atingerea mea l-ar fi ars, continuând să mă privească fix ca pe un animal sălbatic. Ca și cum l-aș putea ataca în orice clipă. Îmi strâng mâinile la piept și mă sprijin de zid.

— Ce i s-a întâmplat? întreb în șoaptă.

Mi se pare că nu m-a auzit. Se întoarce spre mine și înghite în sec.

— A murit în asediu, spune el în cele din urmă. A încercat să se pună între kalovaxieni și mama ta.

Sigur că asta a făcut. Mamele noastre erau prietene de când se născuseră, „mai apropiate decât rudele de sânge", așa spuneau. Îi spuneam mătușă. Deși înfiorător, măcar și-a aflat sfârșitul repede. Pentru asta sunt recunoscătoare.

Simt cum picioarele îmi cedează și mă prăbușesc pe pământul murdar.

— Și tatăl tău? îl întreb.

Dă din cap că nu.

— Kalovaxienii au experiență în cucerirea altor țări. Știu că întâi trebuie să ucidă Păzitorii și luptătorii. Ampelio a fost ultimul.

— Am încercat să fie cât mai puțin dureros, suspin eu. Măcar atât să fi făcut. Deja suferea atât de mult, deși... nu știu dacă i-a fost de ajutor.

Blaise încuviințează din cap, fără să spună ceva. Se lasă în jos, lângă mine, își încrucișează picioarele și brusc mă simt de parcă am fi iar copii, la lecții, așteptând ca învățătorii noștri să ne explice cum funcționează lumea din jur. Dar lumea din jurul nostru nu poate fi explicată.

— Theodosia, repetă. Trebuie să o spui.

Înghit în sec când umbrele se apropie iar. Dar nu le pot lăsa să mă domine. Nu acum.

— Sunt Th... Theodosia Eirene Houzzara, îi spun. Și sunt singura speranță a poporului meu.

Pentru o clipă, doar mă privește. Va spune că nu-i așa și nici nu sunt sigură că îl pot învinui. Dintr-odată pare să aibă mai mult de șaptesprezece ani. Arată ca un bărbat care a văzut prea multe în viața lui.

— Ce fel de informații? întreabă el în cele din urmă.

Încep să zâmbesc.

— Nu sunt infailibili, oricât de mult îi place Kaiserului să creadă asta. Revolta de luna trecută, din Mina de Aer?

Își ferește privirea de a mea.

— Cea în care au murit o sută de astreni și au fost de două ori mai mulți răniți? întreabă el.

— Instigați de un cutremur. Astrenii au văzut că exista o oportunitate de a se revolta și au profitat de ea. Kaiserul a spus că Ampelio a provocat cutremurul, dar el era un Păzitor al Focului, nu al Pământului. Desigur, Kaiserul nu se bazează pe logică sau pe fapte când face astfel de afirmații. A spus că Ampelio l-a declanșat, iar asta e destul pentru kalovaxieni. În plus, a omorât aproape la fel de mulți kalovaxieni.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Eu nu am auzit asta.

— Kaiserul o fi trecut totul sub tăcere. Nu și-ar dori să afle nimeni câte pagube poate produce un grup de rebeli astreeeni. Îl știi pe Theyn?

Blaise se întunecă la față și mormăie în semn de aprobare.

— Fiica lui mă vede ca pe o prietenă și e cam slobodă la gură, îi spun, deși Cress chiar este prietena mea, dar e în același timp și fiica lui Theyn.

Mi-e mai ușor dacă nu mă gândesc la legătura lor de sânge.

— Sunt surprins că o lasă în preajma ta, atunci.

Dau din cap că nu.

— Pentru ei sunt doar o fată defectă, un trofeu plin de sânge dintr-un alt teritoriu pe care l-au cucerit. Nu mă văd ca pe o amenințare.

Se încruntă.

— Și Kaiserul? Ai ceva despre el?

— E dificil, recunosc. Are grijă să pară mai mult zeu decât om. Până și kalovaxienilor le este prea frică de furia lui ca să riște să-l bârfească, cel puțin nu când pot fi auziți.

— Dar prințul? insistă el.

Prințul. Søren, cum m-a rugat să-i spun. Îl aud recitându-mi numele astrenilor pe care i-a ucis când a împlinit zece ani, deși sunt sigură că a mai omorât de atunci. Abia de-și mai poate aminti numele lor, probabil.

Îmi alung acest gând din minte și ridic din umeri.

— Pe el nu-l cunosc bine, s-a antrenat pe mare cel puțin cinci ani. E un războinic, unul bun din ce am auzit, spun, gândindu-mă la conversația noastră de la banchet, la cum a venit după mine după execuția lui Ampelio, ca să se asigure că eram bine când nimeni altcineva nici nu se gândise la mine. Dar are o slăbiciune pentru eroism. Presupun că vine din dorința de a-și proteja mama. Kaiserul nu pare prea atașat de el, nici măcar ca moștenitor. Cred că e intimidat de el. Cum am spus, kalovaxienii nu-și iubesc Kaiserul, ci se tem de el. Sunt sigură că mulți așteaptă ziua în care prințul îl va înlocui.

Blaise este rezervat, dar îmi dau seama că pune ceva la cale.

— Ai auzit ceva despre berserkeri?

Cuvântul e straniu, deși e cu siguranță kalovaxian.

— Berserkeri? repet. Nu cred, nu.

— E un fel de armă, îmi explică. Au fost ceva... zvonuri despre ele, dar nimeni nu a putut descoperi ce fac, în primul rând. Sau măcar să supraviețuiască pentru a povesti mai departe.

— S-ar putea ca fiica lui Theyn să știe ceva, spun cu disperare în voce.

Trebuie să rămân aici, trebuie să fiu utilă, trebuie să fac ceva.

— Pot încerca să aflu mai multe.

Oftează zgomotos, sprijinindu-și capul de zidul din spate. Se preface că analizează, dar știu că l-am convins. Nu-i ofer multe, dar nici nu are alte variante.

— Trebuie să găsesc o modalitate ca să păstrăm legătura, spune el în cele din urmă.

Răsuflu ușurată și nu mă pot abține să râd.

— Cu siguranță nu-mi poți adormi iar Umbrele!

Pare uimit că mi-am dat seama, dar ridică din umeri.

— Vor crede că i-a luat valul la banchet și cu siguranță nu vor dori să ca asta să ajungă la urechile Kaiserului.

— Kaiserul află totul despre toate, îi spun. Poate că, de data asta, Umbrele își vor asuma vina, dar, dacă se observă un tipar sau dacă bănuiesc măcar un tipar, vor găsi o modalitate prin care să dea vina pe mine pentru asta.

Se gândește o clipă și își mușcă obrazul.

— S-ar putea să am o idee, dar voi avea nevoie de ajutor. S-ar putea să dureze câteva zile. Te găsesc eu. Să nu care cumva să riști să mă cauți. Între timp, vezi ce poți face cu prințul.

— Ce vrei să spui?

Mă privește, măsurându-mă iar, dar diferit de data asta, într-un mod pe care nu-l pot explica.

— Ai spus că-i place ideea de a fi erou, spune el, rânjind. Nu ești tu o fecioară care are nevoie să fie salvată?

Nu mă pot abține să râd.

— Nu e deloc interesat de mine. Și Kaiserul nu ar permite asta niciodată.

— Orice prinț răsfățat vrea ce nu poate avea. Observi atâtea, dar ai văzut cum te privește?

Îmi amintesc cum se uita la mine la banchet, cum m-a întrebat dacă eram bine, dar ideea tot pare ridicolă.

— La fel cum se uită la toată lumea, probabil. Cu o expresie neclintită și cu ochi reci ca de gheață.

— Nu părea așa și în seara asta. Prințul ar putea fi o neprețuită sursă de informații.

Ideea ca Prințul Søren să aibă sentimente pentru cineva e ridicolă. Mă îndoiesc că are măcar o inimă. Totuși, nu mă pot abține să mă gândesc cum mi-a cerut să-i spun pe nume.

— O să văd ce pot face, îi promit.

Blaise îmi pune o mână pe umăr. Pielea lui e caldă, în ciuda răcorii din pivniță. Fiind atât de aproape, am senzația că îl văd pe tatăl lui, cu maxilarul pătrat și cu buzele lui pline. Dar e atâta furie în el, mai multă furie decât au fost vreodată nevoiți să cunoască părinții noștri. Ar trebui să mă sperie. Dar nu sunt terifiată, pentru că o înțeleg prea bine.

— O lună, îmi spune. Într-o lună plecăm, indiferent de situație.

Încă o lună în care să fiu la discreția Kaiserului pare o eternitate. Dar mai știu că nu e nici pe departe timp suficient pentru a întoarce soarta; nu e timp destul pentru nimic. Dar va trebui să fie.

— O lună, accept eu.

Blaise ezită un moment, dând impresia că ar vrea să mai spună ceva.

— Oamenii ăștia ne-au distrus viețile, Theo, spune, în sfârșit, și simt cum vocea îi piere când îmi pronunță numele.

Fac un pas spre el.

— Și vom avea grijă să le-o plătim cu vârf și îndesat, îi promit eu.

Cuvintele în sine nu mă șochează, ci vehemența cu care o spun. Nu e ceva ce aș spune eu. Sau, cel puțin, nu e ceva ce ar spune Thora. Dar, când privirea lui Blaise se îmblânzește și mă trage spre el, în brațele lui, mă întreb dacă încep să vorbesc ca Theodosia.

A trecut multă vreme de când m-a atins cineva așa, în afară de Cress, oferindu-mi iubire pură și consolare. Vreau să mă retrag, dar el miroase a Astrea. Mă simt ca acasă.

Intriga

A doua zi, când Hoa intră în cameră și trage draperiile ca să intre soarele, îmi vine să urlu din cauza durerii pe care o simt în tot corpul. Vreau să mă întorc pe partea cealaltă, să fiu lăsată să mai dorm, dar nu pot, pentru că ar putea ridica suspiciuni după capcana pe care Blaise le-a întins-o paznicilor mei. M-am culcat aproape de răsărit, după ce am scăpat de toată murdăria de pe piele și am ascuns cămașa de noapte într-o gaură din saltea, îngrozită că-n orice clipă, cei trei s-ar opri din sforăit și atunci aș fi prinsă. Din fericire, încă dormeau când am terminat.

Hoa va observa în curând că-mi lipsește cămașa de noapte, dar pentru asta există explicații mult mai simple decât că sunt o trădătoare.

Ziua de ieri pare un vis – sau mai degrabă un coșmar. Dar nici vorbă de așa ceva. S-ar putea să fie singura zi din ultimii zece ani în care am simțit că trăiesc cu adevărat. Gândul îmi dă destulă energie ca să mă ridic din pat și să clipesc ca să mă dezmeticesc. Mă mișc încet, încercând să mă pregătesc, și, dacă Hoa îmi observă amețeala sau faptul că port o altă cămașă de noapte față de cea de aseară, nu lasă să se vadă.

În timp ce-mi strânge brâul rochiei de mătase de un portocaliu-aprins, prinzându-l pe umăr cu un ac de lapislazuli, o mulțime de gânduri îmi năvălesc în minte.

Dacă Blaise are dreptate și prințul este interesat de mine,

tot nu sunt sigură de unde să încep. Am văzut ritualurile de curtare ale kalovaxienilor, care se încheie fie cu căsătorie, fie cu moarte, dar, indiferent ce ar vrea prințul de la mine, nu poate fi vorba despre căsătorie. Tatăl lui nu ar permite niciodată așa ceva. Kaiserul mi-a dat un titlu și mi-a permis câteva luxuri, dar pentru el nu voi rămâne decât o sclavă astreană.

— Mai jos, îi spun lui Hoa.

Fruntea i se încrețește de nedumerire, așa că mut eu acul mai jos. E vorba doar de câțiva centimetri, dar în felul ăsta, linia de la baza gâtului coboară și îmi expune mai mult pieptul. Am văzut curtezane arătând mult mai multă piele – chiar și Dagmaer poartă, de obicei, ținute mai scandaloase de-atât. Totuși, văd dezaprobarea din ochii lui Hoa. Dacă ar ști ce urmăresc cu adevărat, m-ar aplauda, nu-i așa? Sau poate că s-ar duce la Kaiser și i-ar spune într-o clipită.

După ce Hoa îmi aranjează părul și îmi aplică machiajul, se aude un ciocănit. Ușa se deschide și Crescentia intră în cameră pur și simplu, fără să mai aștepte vreun răspuns. Poartă o rochie de mătase de culoarea cerului și ține în mână o carte mică, legată în piele. Și rochia ei este prinsă după moda astreană. Deși mi-a fost dor de tunicile largi ani întregi, cât am fost forțată să transpir în catifele, mereu simt o strângere de inimă când văd pe cineva, chiar și pe Cress, purtând rochii astreene. Mă întreb dacă ea știe că o astfel de rochie e lejeră tocmai ca să te miști în voie, că e făcută pentru dansat, călărit și alergat. Însă acum e doar o ținută ornamentală, așa cum ar trebui să fim și noi.

— Bună, draga mea, îmi zice cu vocea ei ascuțită, aruncând o privire scurtă în decolteul meu.

Aștept un comentariu răutăcios din partea ei, așa cum face de fiecare dată când Dagmaer poartă ceva revoltător, dar doar îmi zâmbește.

— Mă gândeam că poate ne-am putea plimba azi. Poate pe plajă? Știu cât de mult iubești marea și mie mi-ar prinde bine niște ajutor cu poemele acestea. Lyriana e mai complicată decât mă așteptam.

Aveam șase ani când am cunoscut-o pe Crescentia și eram singură. Nimeni nu vorbea cu mine, iar eu nu aveam voie să mă adresez nimănui. Mi se cerea totuși să fiu prezentă la mesele din sala de banchet și la lecțiile la care participau copiii nobililor.

Nu că lecțiile respective chiar ar fi contat, de vreme ce kalovaxiana mea era rudimentară, în cel mai bun caz, iar învățătoarea vorbea prea repede ca să pot ține pasul cu ea. Așa că mă cufundam în gândurile mele; îmi închipuiam că eram salvată și că aveam să o revăd pe mama care încă trăia și doar la asta mă gândeam. Oricine voia să mă trezească din fanteziile mele avea ceva de tras cu mine, deși Kaiserul le dăduse tuturor kalovaxienilor permisiunea de a-mi aplica orice corecție fizică.

Dintre toți, copiii erau cei mai răi. Mă pișcau, mă plesneau și mă loveau până mă învinețeam și sângeram – și nimeni nu îi oprea. Învățătoarea se limita să îi supravegheze cu atenție, pregătită să intervină doar în cazuri extreme. Acolo trăgea linia Kaiserul. Dacă muream, nu îi mai eram de niciun folos.

Cel mai rău era Nielsen, cu doi ani mai mare decât mine. Era total diform, asemenea unui trunchi de copac pătrat, la fel de lat în umeri pe cât era de înalt. Chiar și fața lui amintea de striațiile și inelele din trunchiul copacului. Avea o fascinație pentru apă care, ce-i drept, le era caracteristică kalovaxienilor, dar totul lua o turnură sadică de care sunt sigură că nici măcar Theyn nu ar fi fost capabil.

Prima dată, mi-a băgat capul într-un bazin cu apă și m-a ținut acolo, cu degetele groase înfipte în ceafa mea, în timp ce eu mă împingeam, luptându-mă să scap de acolo. L-am lovit instinctiv între picioare – a fost o nebunie din partea mea să

fac asta – și, când s-a aplecat, încercând să-și recapete suflul, am reușit să scap din strânsoarea lui.

Din fericire, mi-am revenit mai repede decât el și am fugit.

Din nefericire, a învățat din această greșeală.

În ziua următoare, doi dintre prietenii săi m-au ținut și, indiferent cât de mult m-am zbătut și am încercat să-i lovesc, nu am reușit să mă eliberez. Simțeam cum plămânii erau pe punctul de a-mi exploda și cum începeam să-mi pierd cunoștința. Aproape că-mi doream să leșin odată – poate chiar să o văd pe mama iar, dacă ajungeam Dincolo – când, brusc, au încetat să mă mai țină și am fost trasă afară cu blândețe.

Fiind încă năucită, am crezut la început că era o zeiță. Zeul astrean al focului, Houzzah, avea o fiică pe nume Evavia, care era zeița siguranței. Uneori lua înfățișarea unui copil pentru a-și face treaba, iar mie, în acea situație, cu siguranță mi-ar fi prins bine ajutorul ei. Abia am apucat să-i văd pe Nielsen și pe prietenii lui fugind din cameră cât îi țineau picioarele.

— Ești bine?

Vorbea kalovaxiana suficient de rar încât să o înțeleg. Nu eram în stare să spun nimic, doar tușeam, dar ea m-a mângâiat pe spate încurajator – un gest matern care abia mai târziu mi s-a părut ciudat, având în vedere că mama ei murise când era doar un bebeluș.

— Nu se vor mai lua de tine, a continuat. Le-am spus că tata îi va arde până la os dacă mai pun vreodată măcar un deget pe tine.

S-a folosit și de gesturi, deși am înțeles-o destul de bine.

Houzzah era mai mult decât capabil de o astfel de ispravă, dar pe măsură ce-mi reveneam și am putut să văd din nou, mi-am dat seama că fata nu era o zeiță. Evavia putea să se preschimbe într-un copil, dar niciun zeu nu ar fi luat înfățișarea unui kalovaxian și această fată era clar una dintre ei, o kalovaxiană tipică, de la pielea palidă și părul drept până la trăsăturile delicate.

Pe măsură ce-mi reveneam, mi-a spus cum o cheamă și că din acel moment o să fim prietene, ca și cum ar fi fost atât de simplu. Dar pentru Crescentia chiar așa era. Ea își face prieteni cu aceeași ușurință cu care respiră și, pentru un motiv pe care încă nu-l înțeleg, am devenit preferata ei. Uneori, mă întreb dacă tatăl ei i-a spus să facă asta ca să mă supravegheze, dar știu că ea ține mult la mine. Și eu țin la ea, dar, când mă uit la ea, nu pot să nu-l văd pe tatăl ei înfigându-și pumnalul în gâtul mamei mele.

În mod ciudat, cred că ne-a apropiat și suferința – ambele suntem orfane de mamă.

Mă uit la rochia ei. A fost decorată cu piese mici de acvamarin în jurul taliei și a liniei gâtului, care i se potrivesc perfect cu ochii.

— Oh, nu, Cress, spun cu un zâmbet șiret. Ești mult prea drăguță ca să mergi doar la plajă astăzi.

Fac o pauză, ca și cum tocmai mi-ar fi venit ideea, deși am plănuit asta încă din seara trecută.

— Știi cumva ce face prințul? S-ar putea întâmpla să trecem pe lângă...

Ridic din sprâncene cu subînțeles. Cress se îmbujorează și își mușcă buza de jos.

— Oh, nu aș îndrăzni.

— O mulțime de alte fete ar îndrăzni, îi spun. S-a făcut chipeș, nu crezi? Chiar și Dagmaer s-ar putea să creadă că e un trofeu mai bun decât ducele bătrân pe care l-a ochit.

Își mușcă buza și mai tare și zâmbește.

— E teribil de chipeș, nu-i așa? E mai înalt decât aș fi crezut. Ultima oară când l-am văzut, eram cu câțiva centimetri mai înaltă, dar acum mă domină. Tata spune că e și un războinic excelent, cel mai bun pe care l-a văzut de câțiva ani.

— Cât timp va mai sta aici, știi cumva?

— Tata spune că s-a întors de tot, îmi zice ea și zâmbește și mai tare, făcând gropițe în obraji. Va mai pleca atunci când va

fi nevoie de el în luptă, dar aici va fi casa lui de-acum. Kaiserul insistă să se alăture curții. O căsătorie, cel mai probabil, nu e departe, acum, că are șaptesprezece ani.

— Și sunt sigură că fiecare fată de la curte s-a gândit la asta, Cress. Ar fi înțelept să le-o iei înainte cât mai repede. Deci unde e prințul azi?

Ezită, apoi trage adânc aer în piept, dar știu deja că am convins-o.

— Inspectează noile nave de luptă. În Portul din Sud.

— Perfect, spun plină de voioșie, în timp ce o iau de mână și o conduc afară din cameră. Atunci vom vedea și apa, exact cum ți-ai dorit.

Navele de luptă. De ce or mai avea nevoie kalovaxienii de mai multe nave de luptă? Houzzah știe că sunt deja o grămadă.

Îmi alung acest gând din minte în timp ce o lăsăm pe Hoa în urmă. Ea nu are voie în spațiile publice, așa că doar două dintre slujitoarele Crescentiei ne însoțesc. Și Umbrele mele, desigur, deși ele vor păstra o distanță sigură.

De data asta, mă uit la sclavi. Nu îi voi mai ignora; merită mai mult de-atât de la mine. Cine au fost ei înainte de asediu? Nici măcar nu le știu numele.

Crescentia nu le spune niciodată pe nume, doar pocnește din degete când are nevoie de ceva.

Cea mai tânără dintre ele ridică privirea și o întâlnește pe a mea pentru o clipă. Văd o strălucire în ochii ei. Nu sunt sigură dacă este respect sau ură.

DRAKKAR

Îmi aduc aminte cum mergeam cu mama la Portul din Sud când eram copil. Drumul durează vreo cincisprezece minute sau cam pe-acolo, făcut pe jos, dar Crescentia preferă caleașca. Sclavele ei călătoresc afară, alături de vizitiu, pentru a ne lăsa mai mult spațiu. Nu știu de ce ne trebuie atâta spațiu. Caleașca e destul de spațioasă, încât să ne putem întinde ambele pe banchete, și tot ar mai fi destul loc ca să stea și cele două.

— Părul meu arată bine, Thora? mă întreabă Crescentia, îndreptându-l cât se uită pe fereastră.

— E minunat, o asigur.

Și chiar e – totul la Crescentia e minunat. Dar, după ce m-am întâlnit cu Blaise, fiecare cuvânt pe care i-l spun are și o urmă de minciună.

— Și tu arăți foarte drăguț, îmi spune, aruncând o scurtă privire spre decolteul meu, după care ochii i se îndreaptă iar spre fața mea.

Tace o clipă, în timp ce ochii ei mă cercetează, ca și cum mi-ar putea vedea toate secretele bine ascunse. Pentru o secundă, pot să jur că știe de întâlnirea mea cu Blaise, dar asta e imposibil.

— Te comporți cam ciudat azi, spune ea în cele din urmă. E totul bine?

O voce din capul meu se revoltă. Sigur că nu e totul bine, vreau să îi spun. Mi-am ucis tatăl, optzeci de mii dintre oame-

nii mei sunt morți și eu îmi risc viața plănuind să vă trădez. Cum ar putea oare să fie totul bine?

Până acum nu am avut secrete față de Cress. Ea e prima persoană căreia vreau să îi spun totul. Dar nu sunt proastă. Poate că ține la mine, dar își iubește țara și mai mult. Își iubește tatăl mai mult. Și nu o pot învinovăți pentru asta. La urma urmei, nu pot afirma același lucru și despre mine?

— Sunt bine, îi răspund, forțându-mă să zâmbesc, dar mă dau imediat de gol.

— N-are legătură cu judecata aia oribilă, nu?

Când aud din nou cuvântul *judecată*, e ca și cum cineva mi-ar zgâria pielea cu niște unghiile ascuțite. O ignor și încuviințez scurt din cap. Nu este cea mai bună explicație pentru schimbarea mea de comportament, măcar o parte din ea e adevărată.

— A fost destul de intens.

E o minimalizare atât de mare că aproape e de râs, dar nu e nimic amuzant în asta. Sper că va accepta explicația și va schimba subiectul. Dar se apleacă spre mine.

— A fost un trădător, Thora, spune cu vocea blândă, dar în care se ascunde și un avertisment. Legea trădării e clară și decretată chiar de zei. Kaiserul nu a avut de ales și nici tu.

Nu e legea mea, mă gândesc. *Și nici zeii mei nu sunt.*

Și-n plus, cum rămâne cu trădarea Kaiserului? El a îndepărtat-o pe mama de la tronul care i-a fost oferit de zei. Tatăl Crescentiei i-a tăiat mamei gâtul, deși era protejată de zei. Dacă trădarea ar trebui lăsată în seama zeilor, de ce oamenii ca tatăl ei și Kaiserul sunt încă în viață, în vreme ce mama și Ampelio au murit?

— Ai dreptate, mint eu, zâmbindu-i. Nu mă învinovățesc pentru moartea omului, sincer. Nu mai mult decât atunci când calc pe un gândac.

Cuvintele îmi lasă un gust amar, dar văd cum chipul ei se îmblânzește când îmi ia mâna într-a ei.

— Tata mi-a spus că, de data asta, Kaiserul a fost impresionat de loialitatea ta. Kaiserul crede că a sosit clipa să-ți găsească un soț.

— Așa crede? întreb eu, ridicând sprâncenele, în timp ce încerc să-mi ascund uimirea și oroarea.

Am vorbit adesea cu Cress despre căsătorie, că ne vom mărita cu băieți de vârsta noastră. Pentru noi era un joc, ne schimbam favoriții la fel de des precum rochiile, dar era sigur că ne-am fi căsătorit în același timp. Ne-am fi măritat cu frați sau prieteni și ne-am fi crescut copiii la fel de apropiați cum eram noi. Era frumos să ne imaginăm asta, dar nu se va întâmpla niciodată. Îmi dau seama că nu voi apuca să mă căsătoresc aici, pentru că voi fi de mult plecată până atunci. Curând va veni vremea și nu o voi mai revedea pe Cress și nu mă pot abține să mă întristez. Din acel moment, pentru ea voi rămâne pe vecie o trădătoare. Oricâți copii vom avea mai târziu, vor face parte din tabere opuse ale războiului.

— Și ce au mai spus? întreb, deși nu cred că vreau să știu cu adevărat.

Se întunecă la față și se lasă din nou pe spate, dându-mi drumul la mână.

— Oh, abia de-mi mai aduc aminte. Mai multe de genul ăsta, de fapt, cum începi să demonstrezi că ești un kalovaxian adevărat.

Mă întreb ce altceva a mai auzit și refuză să-mi spună. S-au bucurat de moartea mamei mele? Sau au comentat despre cum o că mă comport în noaptea nunții? Poate că m-au numit sălbatică sau au zis că am sânge de demon. Nu ar fi prima dată când aud așa ceva, dar nu și Crescentia – ea a fost protejată ca să nu audă astfel de lucruri. În lumea ei, toți sunt

drăguți, fermecători și plini de intenții bune. Nu mă lasă inima să-i distrug lumea perfectă.

— E foarte frumos din partea lor, îi spun, și încerc să-i zâmbesc sfioasă. Au pe cineva anume în minte? întreb, deși deja mi-e frică de răspunsul pe care mi l-ar putea da.

La urma urmei, indiferent pe cine a ales Kaiserul pentru mine, nu va fi unul dintre băieții despre care am vorbit cu Cress.

Ezită un moment, evitându-mi privirea și astfel îmi confirmă teama. Își face de lucru îndreptând cutele de pe rochia ei oricum impecabilă.

— Lord Dalgaard și-a exprimat interesul pentru tine, se pare.

Se străduiește să pară relaxată, dar nu prea reușește. Și e de înțeles. Orice nume groaznic aș fi așteptat, Lord Dalgaard e infinit mai rău.

În cei șaptezeci de ani ai săi, Lord Dalgaard a avut șase soții, fiecare mai tânără decât ultima și fiecare a murit în mod suspect la an de la căsătorie. Prima lui soție a trăit destul încât să-i dea un moștenitor înainte ca trupul ei să ajungă pe malul uneia dintre țările pe care kalovaxienii o invadau atunci. Era prea mutilată ca să poți spune ce i se întâmplase. Alte soții au murit în incendii, atacate de câini turbați sau au căzut de pe stânci. Chiar înainte să moară, purtau vânătăile așa cum alte femei își poartă bijuteriile, răsucindu-se în jurul gâtului și al brațelor și extinzându-se pe orice fragment de piele expusă. Pentru că are o avere atât de mare și este atât de apropiat de Kaiser, este de neatins, dar, din cauza reputației dobândite pe fondul morților suspecte ale soțiilor, nu reușește să și-o găsească pe cea de-a șaptea.

Desigur, căsătoria cu mine ar mulțumi pe toată lumea. Ar avea o soție de care nu i-ar păsa nimănui, Kaiserul ar primi o răsplată serioasă, iar eu aș fi și mai prizonieră decât înainte.

Îmi îndrept atenția spre fereastră ca să-mi ascund fața, dar imediat îmi doresc să nu o fi făcut. Afară, capitala vibrea-

ză și, deși orașul a fost așa de când îl știu, simt cum stomacul începe să se răzvrătească.

Odată, case frumoase din piatra soarelui se înălțau mândre pe țărm, strălucind la fel ca oceanul în lumina soarelui. Străzile erau largi și animate, vegheate de sculpturile din gresie ale zeilor, suficient de înalte încât să poată fi văzute de la ferestrele palatului. Odată, capitala oferea o priveliște încântătoare și chiar și cele mai sărace zone erau cel puțin întregi, curate și îngrijite.

Acum, după asediu, casele sunt toate degradate. Chiar și după zece ani, bucăți din pereți și acoperișuri lipsesc și sunt cârpite sărăcăcios cu paie și tencuială. Piatra de var nu mai este atât de strălucitoare, acoperită acum de bulgări mari de sare de mare. Străzile, odinioară pline, acum sunt pustii, deși, din când în când, văd câte o siluetă subțire, fantomatică, uitându-se la noi printr-o fereastră spartă sau dispărând pe vreo alee.

Acesta este poporul meu, iar eu i-am dezamăgit din cauză că mi-a fost frică să acționez. Cât eu m-am ascuns, ei au murit de foame, iar mama m-a privit de Dincolo și s-a umplut de rușine.

Când, în sfârșit, caleașca ajunge în port și se oprește, las să-mi scape un oftat.

Iată, e viață din nou. Navele se îngrămădesc în port, în timp ce și mai multe așteaptă în larg să andocheze. Zeci de pisici pestrițe populează docurile de parcă ar fi ale lor, cerșind resturi de pește de la marinari. Echipajele kalovaxiene muncesc din greu, capete aurii strălucesc în soare, dar măcar sunt cu toții bine hrăniți. Îi aud cum intonează cântece de marinari, cu vocile lor bete și răgușite, în vreme ce construiesc sau curăță navele de lipitorile prinse de ele. E ciudat că această muncă grea nu este făcută de sclavi astreni, deși trebuie să recunosc că e o alegere înțeleaptă. Tunurile care sunt aliniate

de o parte și de alta a navelor pot rade ușor de pe fața pământului orice navă inamică sau chiar una de-ale lor – depinde de cine le conduce.

Văzând asta, îmi crește moralul. Kaiserul nu are încredere să dea arme poporului meu, ceea ce înseamnă că încă se teme de noi.

Fac un inventar mintal al navelor, ca să-i pot spune lui Blaise despre ele. În port sunt trei drakkari, decorate cu capete de dragoni din lemn la proră și suficient de mari ca să transporte câte o sută de luptători fiecare. Mai departe, în larg, se află o navă atât de mare încât mă îndoiesc că ar încăpea în port. E de două ori mai mare decât drakkarii și mă trec fiorii când mă gândesc câți războinici încap în ea. Sunt și câteva zeci de ambarcațiuni mici care plutesc pe valurile din jur, dar, deși par neînsemnate pe lângă nava mare, nu trebuie subestimate. Nu sunt făcute să fie mari, ci rapide. Fiecare poate duce câte cincizeci de oameni, poate mai puțin, depinde și de ce altceva mai transportă.

Blaise a menționat o armă nouă, ceva numit berserker, dar poate că e un nou tip de navă. Kalovaxienii au atâtea nume pentru navele lor, că nu le pot ține minte pe toate.

Mă gândesc de câte nave și oameni ar avea nevoie – aproape două mii de războinici în formă, mult mai mult decât în cazul unuia dintre raidurile lor obișnuite. Și acestea sunt doar navele noi. Mai sunt altele în Portul din Est, mai vechi, dar eficiente, care le-ar putea tripla numărul. Ce plănuiește Kaiserul de are nevoie de atât de multe nave? Și, chiar în timp ce-mi pun această întrebare, îmi dau seama cum să și aflu.

La prima vedere, Prințul Søren nu iese în evidență, amestecându-se cu restul echipajului. Ajută la instalarea unei vele aurii, împodobită cu blazonul kalovaxian reprezentat de un dragon purpuriu. Poartă o bluză albă simplă, cu mânecile suflecate până la coate, expunându-și astfel antebrațele puter-

nice și albe. Părul care seamănă cu mătasea de porumb îi este strâns la spate, accentuându-i maxilarul pătrat.

Sigur l-a văzut și Crescentia, pentru că oftează ușor.

— Nu ar trebui să fim aici, îmi spune, cu mâinile împreunate strâns în față.

— Ei bine, presupun că acum e prea târziu, spun cu un rânjet diabolic.

O cuprind pe după umeri și o apropii de mine, încercând să o calmez.

— Haide, gândește-te că asta e o formă de încurajare a bravilor noștri luptători înainte să se îmbarce spre... unde? Știi cumva?

Râde, încuviințând din cap.

— În Nord, cel mai probabil. Să ducă bijuterii.

Dar astea nu sunt nave comerciale. Dacă ar fi încărcate cu pietre de spirit pe lângă acele tunuri și muniție, s-ar scufunda înainte să iasă din port. Crescentia nu știe să facă o astfel de diferență și nici măcar nu o pot învinui pentru asta. Dacă n-am fi fost asediați și aș fi crescut ca o prințesă naivă și răsfățată, mă îndoiesc că m-ar fi interesat ambarcațiunile. Dar majoritatea kalovaxienilor își iubesc navele mai mult decât pe propriii copii. Prin urmare, m-am gândit că poate de asta intenționaseră să se folosească Ampelio și ceilalți rebeli când ar fi încercat să mă salveze.

Atragem atenția echipajului, pe măsură ce ne apropiem, și primim tot felul de saluturi, strigăte și câteva comentarii vulgare pe care ne prefacem că nu le auzim.

— Se uită și prințul? întreabă în șoaptă Crescentia.

S-a îmbujorat deja și zâmbește fermecător spre navele pe lângă care trecem.

Îmi iau și eu o față zâmbitoare, deși unii dintre acești oameni probabil au luptat în asediu și cei care sunt prea tineri pentru asta, cu siguranță au tați care au luptat. Am rămas

doar *douăzeci de mii*. Cuvintele lui Blaise îmi răsună în minte și simt o lovitură în stomac. Acești oameni au omorât zeci de mii din poporul meu, iar eu trebuie să zâmbesc, să flirtez și să le fac din mână ca și cum nu i-aș urî din toată inima. Mă supun oricât de rău simt că mi-ar face.

Prințul Søren e atât de concentrat să prindă vela încât nu se uită în sus, ca restul echipajului. Are fruntea încruntată și gura strânsă în timp ce încearcă să facă noduri complicate. Când strânge nodul tare și se uită în sfârșit în sus, ochii lui îi întâlnesc întâi pe ai mei și zăbovesc o clipă înainte să se îndrepte spre Crescentia. Oricât de ridicol ar fi, s-ar putea ca Blaise să aibă dreptate. Se poate ca eu să fiu o domniță în primejdie, dar prințul nu prea poate să mă salveze de propriul lui popor, nu-i așa? De tatăl lui, de el însuși? Un monstru nu poate juca și rolul unui erou.

Pasează echipamentul de montare unui membru al echipei și vine spre marginea vaporului, sărind cu ușurință pe doc și aterizând la câțiva metri în fața noastră. Înainte să apuce să se îndrepte măcar, eu și Crescentia ne aplecăm, făcând ample reverențe.

— Thora, domniță Crescentia, spune când ne ridicăm iar. Ce vă aduce astăzi la docuri?

— Tânjeam după puțin aer de mare, Înălțimea... spun când mă privește, amintindu-mi de înțelegerea din seara trecută. Søren.

Dar, la auzul numelui său, Crescentia îmi aruncă o privire aspră, plină de suspiciune. Se pare că nu pot câștiga, așa că schimb imediat subiectul.

— Nu ne-am dat seama că în port va fi așa agitație. De ce sunt toate navele astea aici?

Văd o ușoară ezitare pe fața lui.

— Nimic important. Dragonsbane ne dă un pic de furcă pe ruta comercială. A scufundat câteva dintre navele noastre de

comerț săptămâna trecută. O să-l prindem, și pe el, și pe aliații lui.

Mi-e greu să-l cred. Nu complet, cel puțin. Nu cu atât de multă artilerie. Theyn are hărți desenate de mână care sunt agățate pe pereții din camera sa de zi și deși nici eu, nici Cress nu am fost vreodată interesate de ele, obișnuiam să ne minunăm de frumusețea lor și să studiem diferențele, cum un râu era ilustrat ca fiind îngust într-una dintre hărți, ca în alta să fie reprezentat ca având dimensiuni mai generoase. Dar îmi amintesc că în nicio versiune ruta comercială nu era suficient de lată încât să poată fi străbătută de o navă de dimensiunile celor care se aventurau în larg. Pe fiecare hartă, ruta nu părea să fie decât un firicel de ață care trecea prin Munții Haptain.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt, continuă Søren. Nu cred că vă veți bucura de prea mult aer proaspăt de mare, printre toate aceste vapoare.

— Nu fi prostuț. E o onoare să vedem atât de mulți kalovaxieni muncind din greu pentru țară, îi spun.

S-ar părea că merg pe gheață subțire. Chiar și Crescentia îmi aruncă o privire surprinsă.

— Și tu îi vei conduce? întreabă ea, îndreptându-și atenția spre Søren.

Încuviințează din cap.

— În sfârșit, voi avea propriul echipaj, spune el cu vocea îngroșată de mândrie. Plecăm într-o săptămână. Astea sunt ultimele pregătiri. Echipajul le face personal, ca să ne familiarizăm cu vasul. E un vechi obicei kalovaxian, spune, uitându-se la mine.

— Ei bine, potrivit *vechiului* obicei kalovaxian, echipajul ar trebui să-și construiască vasul, adaugă Crescentia, zâmbind, cu gropițe în obraji. Dar s-a renunțat la el când vasele tot cedau. Războinicii nu sunt cei mai buni constructori de nave.

Ochii lui Søren se aprind și e gata să izbucnească în râs,

dar se abține. Crescentia este mulțumită de ea și zâmbește și mai larg, în timp ce gropițele din obraji i se adâncesc.

— Nu sunt, aprobă el. Dar ne pricepem la echipare și la finisare. Cumva. V-ar plăcea să faceți un tur?

Crescentia dă să refuze politicos, dar i-o iau înainte.

— Da, te rugăm. Sună fascinant.

Crescentia mă ciupește de braț, încercând să-și ascundă iritarea de prinț. Nu voia să-și petreacă ziua de azi vizitând vase și trebuie să recunosc că nu ai cum să spui că e ceva *fascinant*. Dar este o oportunitate pentru a obține informații.

Søren ne conduce la o scară șubredă, sprijinită de carenă, și o ajută pe Crescentia să urce prima. Îmi aruncă o privire supărată peste umăr, iar eu îi răspund cu una de încurajare. Are rău de mare și, în rândul kalovaxienilor, este o mare rușine. Mai târziu va trebui să vin cu o explicație bună ca să o îmbunez. Îi voi spune că, dacă vrea să obțină coroana cu atâta ardoare, va trebui să facă niște compromisuri.

Când Søren îmi întinde mâna, îmi las degetele să zăbovească pe brațul lui cu câteva secunde mai mult decât e necesar, așa cum am văzut că face Dagmaer la petreceri. E o atingere rapidă, abia vizibilă, dar simt cum mă strânge și el mai tare de talie. Știu că se uită la mine, dar eu nu-l pot privi. Obrajii mi se înroșesc când urc pe punte și îmi îndrept rochia. Cress se foiește lângă mine, așezându-și îmbujorată părul și rochia.

După câteva secunde, ni se alătură și Søren.

— Drakkarii pot susține o sută de persoane fiecare, ne explică el, arătând spre vas, confirmându-mi bănuielile. Fiecare drakkar este dotat cu douăzeci de vâsle și douăsprezece tunuri, adaugă, oferindu-ne fiecăreia câte un braț.

Începem de la proră. Vasul se clătină ușor sub noi în timp ce ne deplasăm. De-a lungul anilor am fost doar de câteva ori pe ambarcațiuni kalovaxiene și nu pot să nu le admir con-

strucția – sunt vase simple, care alunecă ușor pe apă, menite să prindă viteză, puse în mișcare de un mecanism complicat de vele, frânghii și vâsle. Sunt foarte diferite de bărcile cu pânze ale astrenilor pe care mi le amintesc din călătoriile făcute în copilărie cu mama, prin țară. Acelea erau jucării. Acestea sunt arme.

Echipajul se oprește din lucru când ne apropiem și fac reverențe ample.

— Oameni buni, avem onoarea de a fi vizitați de domnița Thora și domnița Crescentia, fiica lui Theyn, le spune el.

Toți încep să ne adreseze replici politicoase, deși toate par să se îndrepte spre Crescentia, ceea ce nu e deloc surprinzător. Pentru oamenii ăștia, tatăl ei este un zeu.

— Și acesta, domnițelor, e cel mai bun echipaj din lume, spune Søren zâmbind.

Un membru din echipaj, un tânăr puțin mai în vârstă decât Søren, cu păr surprinzător de negru și pielea măslinie, dă ochii peste cap.

— Mereu spune asta.

— Așa cum și trebuie să fac, Erik, spune Søren, zâmbind. Doar eu v-am ales personal pe toți, nu-i așa? De ce nu i-aș vrea pe cei mai buni în echipajul meu?

— Nu există scuză pentru slaba judecată, Søren, i-o aruncă Erik. Chiar dacă ești prinț.

— Mai ales dacă ești prinț, adaugă râzând un bărbat mai în vârstă, cu fața arsă de soare și cu o burtă mare.

Diferența dintre Søren și tatăl lui este izbitoare. I-am văzut pe oamenii tatălui său executați pentru gesturi de insubordonare mai mici, însă Søren începe să râdă, ceea ce mă face să fiu și mai confuză. Søren seamănă fizic atât de mult cu Kaiserul încât par o singură persoană – așa cum acești războinici sunt, într-o măsură mai mică sau mai mare, precum cei care au asediat palatul în urmă cu atâția ani.

— Ești bine, domniță Crescentia? întreabă Søren îngrijorat.

Mă uit la ea și îmi dau seama că s-a albit la față în puținele minute de când suntem la bord, în ciuda faptului că nava e bine ancorată și abia se clatină.

— Vai, draga mea, intervin eu, dându-mi seama că, dacă încearcă să răspundă, o să vomite pe prinț și a trecut deja prin asta cu mine. Nu am vrut să spun nimic mai devreme, dar Crescentia nu s-a simțit bine toată ziua. Ne-am gândit că puțin aer de mare i-ar face bine, dar nu pare să fie așa. Cred că mai bine ne-am întoarce la castel.

O cuprind pe după umeri în semn de încurajare, iar ea se sprijină de mine.

— Cred că ar fi bine să o lăsăm să se odihnească înainte de o călătorie cu caleașca înapoi, intervine Søren. Dacă-mi permiteți, am putea să mergem acolo, e un loc bun de stat sub copaci. E în regulă? o întreabă.

Deși se simte slăbită, Crescentia acceptă cu foarte mare rapiditate. Dau să plec cu ei, dar Søren mă oprește.

— Mai rămâi câteva minute. Erik va continua turul. Păreai atât de interesată mai devreme.

— Eram. Adică sunt, răspund repede. Ești OK, Cress?

Crescentia încuviințează din cap, îndreptându-se ca să nu se mai sprijine de mine. Face ochii mari, uitându-se când la Søren, când la mine. Pare chiar mai albă la față, dar cred că nu din cauza răului de mare, ci pentru că va rămâne singură cu prințul. Îi zâmbesc încurajator când Søren o ajută să coboare.

Eu ar trebui să-l seduc pe prinț, nu să-l pasez Crescentiei, dar asta mai poate aștepta o zi. Navele astea au fost construite pentru ceva anume, iar eu sunt destul de convinsă că nu pentru a apăra o rută comercială de un pirat care – așa cum mi-a spus Blaise azi-noapte – se ascunde după o pădure de chiparoși la mai puțin de doi kilometri distanță de capitală.

— Ce părți ale navei vă interesa să vedeți, domniță Thora? mă întreabă Erik.

Când pornim, ceilalți membri ai echipajului se întorc la treburile lor, fără să-mi mai arunce nicio privire. Dacă ar mai fi fost Cress aici, s-ar agăța de fiecare cuvânt și gest, dar, indiferent de straiele pe care le port, sunt tot astreană și, prin urmare, nu sunt demnă de atenția lor. Este numai bine, pentru că așa voi obține informații și mai ușor.

Îi zâmbesc cât de inocent pot lui Erik și îmi trec brațul pe după al lui.

— Am auzit povești despre berserkeri. Sunt atât de înfricoșători pe cât se spune? Mi-ar plăcea să văd unul.

Se încruntă și tace câteva secunde.

— Îmi pare rău, domniță Thora. Nu avem așa ceva acum la bord și... ei bine, nu sunt sigur că ar fi Kaiserul de acord să-ți arăt vreunul, dacă e să fiu sincer.

— Oh, desigur, spun, mușcându-mi buza și jucându-mă cu coada mea împletită. Sunt într-adevăr flatată că cineva chiar crede că sunt periculoasă.

Râde, descrețindu-și fruntea.

— Ai vrea să vezi altceva?

Mă gândesc un moment, lăsându-mi capul într-o parte și încercând să par înceată la minte, în vreme ce-mi trec tot felul de idei prin cap.

— Nu prea știu. A trecut atât de mult timp de când am fost ultima oară pe un vas, domnule, spun în cele din urmă.

Pot spune, doar uitându-mă la Erik, că nu are un titlu nobiliar. Are părul negru și pielea măslinie, iar palmele lui sunt aspre de la bătăturile groase. Hainele îi sunt uzate, probabil au fost cârpite de zeci de ori. Cel mai probabil, nu este kalovaxian pur, ci mai degrabă rodul asediului din Goraki – ultima țară pe care au cucerit-o kalovaxienii înainte de Astrea. Bogătașul care i-o fi fost tată, probabil că l-a luat din compasiune sub aripa lui protectoare.

Văd cum își încordează maxilarul când îi spun astfel și cum se grăbește să fluture din mână în semn de dezaprobare.

— Pe vapor nu există niciun domn, niciun lord și nici măcar prințese, domniță Thora.

— Atunci poate că n-ar trebui să fie nicio domniță, răspund, făcându-l să râdă.

— Corect. Atunci hai să începem cu prora și să ne îndreptăm spre pupă, da?

— Oh, da, te rog, îi răspund, urmându-l spre partea din față a navei.

Mă uit curioasă la el, atentă la fiecare cuvânt al lui. Dacă îl fac să se simtă încrezător și important, am șanse mai mari să-l fac să-i scape ceva.

— Mi-ar plăcea să văd mai de-aproape emblema cu dragonul. E adevărat că în nord sunt la fel de frecvenți precum sunt păsările aici?

— N-am de unde să știu, domniță... Thora. N-am fost mai la nord de Goraki, îmi spune, confirmându-mi bănuiala.

— Ei bine, probabil că sunt fascinanți, deși nu știu dacă merită să înfrunți vremea asta rece ca să-i vezi.

Brusc, îmi vine o idee, deși știu că e periculoasă și că ar putea înrăutăți rapid situația, mai ales că am întrebat despre berserker, ceea ce e posibil să-i fi ridicat deja niște semne de întrebare. Dar mă înspăimântă teribil ideea de a-i fi oferită drept soție Lordului Dalgaard.

— Sper că nu va fi prea frig în... oh, unde zicea Søren că mergeți voi? Niciodată n-am fost prea bună la geografie, spun, luându-mi o față de naivă.

Îmi aruncă o privire peste umăr, dar nu-mi oferă niciun semn că întrebarea i se pare suspectă. Își drege glasul.

— Sunt ușor de confundat, așa este. Dar nu-ți face griji – Insulele Vecturia sunt doar puțin mai la nord de noi.

A fost mai ușor decât mă așteptam. Prea ușor și încep să mă îngrijorez. Deși, de ce ar crede Erik că a fost altceva decât curiozitate unei minți goale? Doar am făcut conversație.

Insulele Vecturia. Îmi tot repet asta în minte, ca să reţin. Numele mi se pare familiar, dar nu ştiu de unde anume. Sper că o să-l ajute pe Blaise data viitoare când ne vedem.

Lăzi cu muniţie stau aşezate unele peste altele lângă tunuri. Fac repede un calcul în minte. Din ce îmi dau seama, fiecare cutie ar conţine cam zece ghiulele, fiind câte cinci cutii pentru fiecare tun. Søren spunea că sunt douăsprezece tunuri... Asta înseamnă şase sute de focuri în total. Şi există o flotă întreagă de astfel de vase, dintre care cea mai mare este nava de comandă, de unde Søren dă ordinele.

— Sunt îngrozitor de multe tunuri, spun când trecem pe lângă alt grup.

— Vecturienii sunt barbari, spune Erik, ridicând dispreţuitor din umeri.

Kalovaxienii folosesc acelaşi cuvânt când vorbesc despre astreni, deşi ei sunt cei care profită de pe urma războiului şi a vărsării de sânge.

— Nu credem să ne dea mari bătăi de cap, dar trebuie să fim pregătiţi.

Decid să-mi forţez norocul.

— Sună periculos, spun muşcându-mi buza. Nici nu-mi pot imagina de ce este necesară călătoria asta.

Dă să răspundă, dar, după o secundă de ezitare, se răzgândeşte.

— Ordinele Kaiserului, spune, zâmbindu-mi subtil. Sunt sigur că are motivele lui.

— Mereu are, răspund, sperând să nu-şi dea seama cât de fals e zâmbetul meu.

Elpis

Cea mai tânără dintre servitoarele Crescentiei mă așteaptă pe doc când cobor. Îi spun lui Erik că mă voi ruga să se întoarcă în siguranță, după care îmi iau rămas-bun.

Când mă apropii de fată, îmi dau seama că-mi evită privirea, uitându-se în jur.

— Prințul a însoțit-o pe domnița Crescentia înapoi la palat, dar au promis să trimită curând caleașca și după noi, îmi spune ea.

E slabă, aproape malnutrită, și totuși obrajii ei au o rotunjime copilărească. Ochii mari și negri i s-au adâncit în orbite, făcând-o să pară mult mai în vârstă decât sunt sigură că e.

Nu face o reverență, dar oricum sclavii astreni nu mai fac reverențe în fața mea. Poate fi considerată o dovadă de sfidare a suveranilor și mai mulți și-au pierdut viețile din cauza asta. Kaiserul a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a mă izola de poporul meu. Chiar și când sunt în preajma unor sclavi astreni, niciodată nu ne vorbim, iar majoritatea nici nu se uită la mine. Niciodată nu am înțeles asta. Credeam că era doar crud construind atâtea ziduri în jurul meu. Dar, dacă nu aș fi fost atât de singură, dacă nu m-aș fi simțit atât de izolată, probabil nu aș fi încercat cu atâta disperare să mă transform în ceea ce voia el să devin.

Nimeni nu poate contesta faptul că este inteligent. Dar acum eu vreau să fiu și mai inteligentă.

Kaiserul nu ar fi fost niciodată de acord să mă lase lângă un astrean, chiar și cu Umbrele în apropiere. Dar poate că momentul ăsta este o mică fărâmă de libertate pe care mi-a adus-o în schimb execuția lui Ampelio. Așa că nu am de gând să-l irosesc.

— Aș prefera să mergem, dacă nu te superi, îi zic. Cum ți se spune?

Ezită și văd cum ochii ei de căprioară cercetează îngrijorați în jur. Știe că Umbrele mele sunt și ele aici.

— Elpis, îmi spune ea atât de încet, încât abia o pot auzi.

— Te deranjează dacă mergem pe jos, Elpis?

Câteva secunde își mușcă atât de tare buza de jos încât încep mă îngrijorez că o să-i dea sângele.

— Va trebui să mergem prin cartierul sclavilor, domniță, mă avertizează. E gol în acest moment al zilei, în mare parte, dar...

— Nu am nicio problemă cu asta. Să nu te deranjeze pe tine.

— Nu... nu mă deranjează, spune puțin mai fermă. Totuși nu avem un paznic.

— Umbrele mele mă însoțesc mereu, îi răspund.

Cel mai probabil, rolul lor nu este să mă țină în siguranță, ci înlănțuită, așa că mă îndoiesc că ar interveni dacă n-aș fi în pericol să fiu ucisă sau linșată. Cu siguranță, nu ar ridica vreun deget ca să o ajute pe Elpis. Probabil că știe și ea asta, pentru că mă privește îngrijorată.

— Des... desigur, domniță.

Nu o condamn. Era mai mică decât mine când a avut loc asediul. Astrea este, pentru ea, mai degrabă o poveste cu fantome. Prin urmare, nu știu dacă asta o face să fie o persoană mai puțin de încredere sau nu. De data asta nu risc doar să primesc niște lovituri de bici pe spate. Așa că trebuie să mă asigur că Elpis poate fi de încredere.

Sunt tentată să mă uit în jur după Umbrele mele când mergem, dar știu că încercarea asta nu ar face decât să atragă atenția asupra mea. Poate voi zări o bucată de material negru fluturând de după colțul unei alei din apropiere sau voi auzi câțiva pași ușori, dar nimic mai mult. Sunt antrenați să nu fie văzuți sau auziți și sunt sigură că au o grămadă de pietre de spirit care să-i ajute în această privință. Am auzit că, dacă cineva poartă o mantie căptușită cu pietre de aer, poate să fie invizibil o vreme, fără să scoată aproape niciun zgomot.

Îi vor raporta asta Kaiserului, deși mă îndoiesc că vor îndrăzni să se apropie suficient pentru a auzi despre ce anume vorbim. Nu va fi încântat să audă că am vorbit – indiferent de cât de banală ar putea fi discuția noastră – cu o sclavă astreană. Aud vocea Thorei în minte, care îmi spune să am grijă, dar vocea lui Blaise e mai puternică. Douăzeci de mii.

— Trăiești în zonă, cu părinții tăi? o întreb pe drum.

— Da, domniță, spune Elpis cu grijă. De fapt, cu mama și cu fratele meu mai mic. Tata a murit la Cucerire.

Acesta este cuvântul pe care îl folosesc kalovaxienii când se referă la asediu. Presupun că așa sună mai onorabil, să cucerești niște barbari decât să asediezi niște oameni lipsiți de apărare.

— Îmi pare foarte rău să aud asta. Cu ce se ocupă mama ta?

— Înainte era botanist, dar acum e croitoreasă pentru Theyn și domnița Crescentia.

— Câți ani are fratele tău?

Ezită.

— Va face zece ani în curând, spune cu o anume duritate în voce. E fratele meu vitreg.

— Oh, spun, uitându-mă confuză la ea.

Chiar și la curte sunt femei care au copii din flori și asta e ceva mai puțin rușinos pentru o văduvă decât pentru o slujnică. Asediul tocmai se terminase când mama ei a rămas în-

sărcinată. Pun totul cap la cap și îmi dau seama ce ezită să-mi spună Elpis.

Odată ce ne-au cucerit, luptătorii au avut dreptul să ne terorizeze și să ne înrobească fără nicio consecință, dar nu m-am gândit niciodată ce a însemnat asta cu adevărat. Viol. Refuz să folosesc unul dintre multele eufemisme menite să-i ascundă oroarea. O altă nedreptate cu care poporul meu s-a confruntat. Un alt lucru pentru care jur că vor plăti.

Se vede că Elpis nu știe să-și ascundă furia, așa cum am învățat eu. Este atât de evidentă pe fața ei, se vede în încleștarea maxilarului și în privirea intensă. Ar putea transforma pe cineva în stană de piatră cu o astfel de privire. E o furie pe care o cunosc prea bine.

Elpis nu e loială Kaiserului, sunt sigură. Dar asta nu înseamnă că îmi va fi mie. Nu sunt regina ei, la urma urmei. Sunt o fată răsfățată și aciuată pe la curte, care e prietenă cu cea care o ține sclavă.

Am nevoie de o clipă să traduc în astreană ceea ce vreau să-i spun.

— Seamănă cu ei? o întreb în șoaptă.

Continui să zâmbesc pentru ca Umbrele mele să creadă că flecărim pur și simplu. Sper că, după atâția ani în care nu m-au văzut făcând nimic interesant, să nu se aștepte la ceva mai mult acum.

Zgândăresc o rană. Elpis tresare la vorbele mele, dar nu dau înapoi. Am nevoie de furia ei. Vreau să știe că nu trebuie să poarte singură această povara, că sunt de partea ei.

I se îngustează ochii și dă să răspundă, dar apoi se răzgândește.

— Da, spune scurt în kalovaxiană, apoi trece la astreană, vorbind atât de încet, încât abia o pot auzi. Ce doriți de la mine, domniță? mă întreabă ferm.

Străzile sunt pustii, deși știu că dincolo de ferestrele spar-

te sunt ochi înfundați în orbite care privesc. Copiii prea mici pentru a munci, bolnavii, bătrânii. Probabil că Hoa trăiește undeva pe aici. Încremenesc – nu e ceva la care să mă fi gândit vreodată.

— Tu ce vrei? o întreb pe Elpis.

Scrutează împrejurimile, căutând Umbrele, urechile care ascultă mereu, ochii care veghează întotdeauna. Totuși nu sunt aici, îmi zic eu, încercând să mă încurajez. Nu destul de aproape, în orice caz. Dar nu sunt sută la sută sigură. M-am înșelat de prea multe ori.

— E vreo capcană asta, domniță? mă întreabă, trecând iar la kalovaxiană.

Nu are încredere în mine. Și de ce ar avea? M-a văzut ani la rând alături de Cress. Ar fi naivă să aibă încredere în mine și a dus o viață prea cruntă până acum ca să mai fie naivă.

În orice caz, faptul că este reținută față de mine mă face să am încredere în ea.

— Nu, nu e o capcană.

Mă uit iar în jur și văd – o iscoadă care pândește, dar este la vreo șase metri, în umbra unei clădiri în paragină. Nu mă vor auzi, dar mă forțez să râd tare, zâmbind în continuare și vorbind în astreană ca măsură de precauție.

Elpis mă privește uluită.

— Zâmbește, îi spun, iar ea se supune instantaneu, deși e multă frică în ochii ei. Au încercat să mă facă să cedez, Elpis, și aproape că au reușit. Am lăsat frica să mă intimideze, i-am lăsat pe ei să mă intimideze. Dar mi-a ajuns. Îi voi face să plătească. Pentru tot ce ne-au făcut nouă și țării noastre. Taților și mamelor noastre. Mă vei ajuta?

Aștept răspunsul ei cu sufletul la gură. Elpis a crescut în această lume, nu a cunoscut alta. S-ar putea întoarce împotriva mea pentru a primi libertate și destulă mâncare cât să-i sature familia, iar eu nu aș învinovăți-o pentru asta. E o lume

dură pentru astreni, iar eu nici măcar n-am văzut ce e mai rău din ea. Nu sunt conducătorul ei mai mult decât e Kaiserul, așa că de ce să-i pese, atât timp cât e în siguranță, cât are adăpost și mâncare?

Dar, când ochii ei îi întâlnesc pe ai mei, ard de venin. Are o privire ucigătoare, însă nu e îndreptată spre mine. Ura ei doar o alimentează pe a mea, iar ura asta ne unește.

— Da, Maiestatea Ta, șoptește ea în astreană, stâlcind puțin cuvintele.

Sunt surprinsă că le cunoaște.

Maiestatea Ta. Kalovaxienii nu folosesc acest termen, dar în rarele ocazii în care au făcut-o se refereau la mama. Știu că Elpis e bine intenționată, dar am o strângere de inimă să o aud adresându-mi-se acum.

Nu sunt maiestatea nimănui, îmi vine să-i spun.

— Există oameni în care ai încredere deplină? o întreb.

— Da, răspunde fără să ezite.

— Răspuns greșit. Să nu ai încredere în nimeni până nu îți câștigă încrederea. Eu am făcut greșeala asta înainte și am suferit din cauza asta. Dar Kaiserul nu va considera că merită să piardă timpul pedepsindu-te. Te va omorî, înțelegi?

Își mușcă buza înainte să-și aducă aminte că suntem privite.

— Da, m-am prins de glumă, spune cu un râset care sună surprinzător de natural.

Nu se deranjează să coboare tonul sau să vorbească în astreană. Minunat, le dă ceva, chiar dacă e un nimic.

— Singura persoană în care vreau să ai încredere e un băiat. A servit la banchetul de ieri. Puțin mai în vârstă decât mine, cu părul negru tuns scurt? Mai înalt decât majoritatea bărbaților, cu ochii de un verde-închis. Și o cicatrice aici, adaug arătând cu degetul de la tâmplă până în colțul gurii, dar făcând să pară că m-aș scărpina.

Elpis încuviințează ușor din cap.

— Cred că-l știu, spune.

— Crezi sau știi? insist.

— Știu, spune mai sigură. Nu sunt mulți bărbați tineri care să lucreze în palat, iar unul a început acum două zile. Avea documente prin care era eliberat din mină?

False, sunt sigură, și cel mai probabil că nu va dura mult până se va descoperi asta.

— El este, spun în kalovaxiană.

Surâde ușor.

— Puteai spune că e cel mai arătos. Toate fetele roiesc în jurul lui.

Mă abțin să râd.

— Îi poți transmite un mesaj?

— Da, nu ar trebui să-mi fie greu. Domnița Crescentia nu observă prea multe, mai ales când are o carte nouă cu care să-și ocupe mintea. Tatăl ei stă mai mult cu biciul pe noi, dar ieri după-amiază a plecat să supravegheze minele.

Și mai multe informații, deși nu sunt dintre cele bune. Îmi pot imagina ce implică vizita lui Theyn în mină și sunt sigură că se va termina și cu niște cadavre.

— Bun, răspund. Spune-i cine ești. Spune-i că eu te-am trimis.

Știu că nu o va crede, căci e exact ce ar spune un spion kalovaxian ca să ne prindă.

— Am copilărit împreună în palat, înainte de asediu. Numele dădacei noastre era Sofia, dar noi îi spuneam Birdie, pentru că avea cea mai frumoasă voce. Dacă pune la îndoială că te-am trimis, să-i spui asta.

— Și ce ai vrea să-i mai spun? mă întreabă.

— Spune-i... spune-i că am câteva noutăți și că trebuie să ne întâlnim.

Grădina

Zilele trec și mă tem că, în orice moment, Umbrele ar putea să-i spună Kaiserului că am vorbit cu Elpis. Nu va conta că nu au auzit ce-am discutat, eu voi plăti oricum. Dar a meritat – știu că a meritat. Cu toate astea, nu face mai suportabil gândul că toporul de deasupra capului meu ar putea să cadă din clipă în clipă. Reușesc să adorm puțin și nu pot să văd decât imaginea lui Ampelio care moare sub privirea mea. Uneori îi ia locul Blaise. Alteori, Elpis. Uneori e Crescentia cea care zace la picioarele mele, implorând să-i cruț viața în vreme ce țin tăișul sabiei pe gâtul ei.

Indiferent cine e, visul se termină mereu la fel și eu mă trezesc țipând. Umbrele mele nu reacționează. S-au obișnuit deja.

Au trecut patru zile de când am vizitat navele din port. Cinci zile de când m-am întâlnit cu Blaise. Tot ce am putut să fac a fost să aștept să mă contacteze, așa cum a promis că o va face. În condițiile astea, mă tentează să reiau viața Thorei, să particip la dineuri și dansuri și să-mi petrec după-amiezile cu Cress, în biblioteca tatălui ei. Dar încerc să-mi amintesc cine sunt.

Îmi țin mintea ocupată, gândindu-mă la Insulele Vecturia. Ce s-ar putea întâmpla acolo de este necesară o flotă de nave de război care să fie condusă chiar de prinț? S-ar putea ca prințul să fi spus adevărul și Erik să fie doar confuz – că Dra-

gonsbane chiar le creează probleme pe ruta comercială. Însă, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât are mai puțin sens. Dacă ar vâna flota mică a lui Dragonsbane, nu ar avea nevoie de atâtea nave și de atâta muniție. O fi Dragonsbane un ghimpe în coasta Kaiserului, dar pentru îndepărtarea unui ghimpe ar fi nevoie de un cuțit, nu de o ghiulea de tun.

Totuși Vecturia nu e Astrea. Problemele lor nu sunt ale mele, trebuie să mă preocup de poporul meu.

Și s-ar putea să nu fie nimic. Da, prințul Søren și Erik au fost foarte rezervați, dar e posibil să fi fost așa pentru că, de fapt, ascund altceva. Am auzit povești despre îndemânarea în luptă a Prințului Søren, dar s-ar putea să fie exagerări pentru a-l face să pară asemeni unui zeu.

Dacă aș putea vorbi iar cu Blaise, i-aș spune ce știu și aș vedea ce părere are și el despre asta. S-ar putea ca el să mai aibă niște piese din puzzle, care m-ar ajuta să înțeleg mai bine. Dar nu mai știu nimic despre el de la întâlnirea noastră din pivniță. Spunea că avea o idee despre cum am putea vorbi mai des, dar am început să-mi pierd speranța. Chiar au fost câteva momente mai întunecate în care m-am întrebat dacă nu cumva doar mi-am imaginat că el există.

Se aude un ciocănit în ușă – unul scurt și formal –, nu cel ușor și melodios, caracteristic lui Cress. Hoa încălzește o pereche de clești de păr în șemineu, așa că merg eu să deschid. Picioarele îmi sunt grele de parcă ar fi din piatră. Singurii care ciocănesc așa sunt paznicii și nu este nevoie să ghicesc ce vor. Urmele de bici de după revoltele din mină nu s-au vindecat complet încă. Ideea ca un bici să le redeschidă îmi provoacă fiori.

Nu ar fi trebuit să vorbesc cu Elpis. Nu ar fi trebuit să mă întâlnesc cu Blaise.

Terifiată, trag adânc aer în piept, apoi deschid ușa. Un paznic grav stă în fața mea, îmbrăcat într-o haină purpurie și

simt cum inima îmi stă în loc. Totuși nu e unul dintre oamenii Kaiserului. Oricât de mare ar fi numărul lor, le recunosc deja fețele oriunde. Figurile lor sunt atât de înrădăcinate în mintea mea, încât îmi bântuie coșmarurile. Cel din fața mea nu este unul dintre ei, dar nu știu dacă asta e de bine sau de rău.

Scoate un plic pătrat din buzunarul hainei și mi-l dă cu o expresie solemnă.

— De la Înălțimea Sa, Prințul Søren, spune, de parcă sigiliul nu ar fi suficient. A cerut să aștept aici răspunsul.

Năucită din cauza șocului și a ușurării, rup plicul cu unghia de la degetul mic și citesc în fugă cuvintele mâzgălite în grabă.

Thora,

Îmi pare rău pentru că te-am abandonat în ziua aceea, dar sper că ți-a plăcut turul. Îmi dai voie să mă revanșez față de tine cu o masă de prânz, înainte să plec?

Søren

Citesc cuvintele de două ori, caut mesaje ascunse, dar nu văd nimic altceva. E genul de scrisoare pe care Cress o primește de la băieții care încearcă să o curteze. E posibil oare ca Blaise să aibă dreptate în legătură cu prințul? Scrisorii îi lipsesc poezia obișnuită și măgulirea pe care le includ o misivă de dragoste, dar nu e de mirare, având în vedere conduita lui Søren. Mă îndoiesc că ar recunoaște o poezie, chiar dacă ar fi scrisă pe pânzele prețioaselor lui nave. Dar nu pot ignora ultimul rând – invitația de a petrece timp împreună, singuri.

Știu că această oportunitate de a aduna mai multe informații nu e una de ignorat și totuși mă simt vinovată. Îmi ima-

ginez cum Cress și-a bătut în lung și-n lat camerele în ultimele zile, așteptând cu nerăbdare o astfel de scrisoare de la prinț. De puținele ori în care am văzut-o după vizita în port, a fost zăpăcită și cu o sclipire în privire, trecând prin fiecare moment pe care l-au petrecut împreună în detalii atât de fine, încât aș putea jura că am fost prezentă acolo. Dar ceea ce nu i-am spus este că, deși Søren a fost curtenitor cu ea și a făcut toate gesturile cavalerești – i-a deschis ușa, i-a ținut mâna ca să urce în caleașcă, a însoțit-o în camerele ei și i-a urat la revedere politicos, din ușă –, a părut că o face din datorie și nimic mai mult.

Nu așa cum o face acum cu mine. Să ia masa cu mine sigur nu e o îndatorire, iar tatăl lui va fi furios când va afla. Sigur Søren s-a gândit la asta când a scris scrisoarea, dar a făcut-o oricum.

Pentru un moment îndelungat, nu sunt în stare decât să mă holbez la hârtia pe care o țin în mână, gândindu-mă ce ar trebui să răspund, ce ar trebui să port, ce ar trebui să vorbesc cu el, totul în vreme ce ochii gărzii sunt ațintiți asupra mea. Doar după o clipă, îmi dau seama ce este cel mai indicat să fac, cum anume voi putea să controlez situația în mod sigur. Blaise a spus că Søren mă dorește atât de mult, pentru că nu mă poate avea.

Mă uit la paznic și îi ofer cel mai dulce zâmbet, deși nu pare să aibă mare efect. Fața lui rămâne impasibilă.

— Nu am un răspuns, îi spun. O zi bună!

Cu o reverență, închid ușa ferm înainte să poată protesta.

Aerul tomnatic este încărcat de umiditate și simt cum mi se depune pe piele în timp ce mă plimb prin ceea ce a fost cândva grădina mamei. Amintirile mele despre ea sunt vagi, dar aici îi simt prezența mai mult decât oriunde altundeva. Îmi aduc aminte că era un loc plin de culoare, îmi amintesc și de un

miros atât puternic încât mă învăluie ca o pătură – mirosul florilor, al ierbii și al solului. Așa mirosea mama chiar dacă își petrecuse întreaga zi în camera tronului sau se plimbase prin oraș.

Aici era cea mai fericită, cu resturi de pământ pe rochie, îngrijindu-se de plantele din grădină.

— Cele mai mici semințe pot da naștere celor mai mari pomi, dacă le acorzi destulă grijă și timp, îmi spunea ea, luându-mi mâinile într-ale ei, ca să-mi arate cum să plantez semințe.

Ampelio obișnuia să spună că, dacă nu ar fi fost regină, ar fi fost un formidabil Păzitor al Pământului, dar legile astreene spuneau că nu putea fi amândouă simultan. Desigur, aceste înclinații nu erau de natură ereditară. Deși mi-a oferit o bucată din grădină ca să lucrez alături de ea, semințele mele nu creșteau niciodată.

Acum, nimic nu mai crește în grădină. Fără grija mamei, s-a sălbăticit, iar dacă e un lucru pe care Kaiserul nu-l suportă, acela e sălbăticia. A dat foc întregii grădini când aveam șapte ani. Am văzut flăcările de la geamul dormitorului și nu m-am putut opri din plâns, oricât a încercat Hoa să mă liniștească. Mă simțeam de parcă aș fi pierdut-o din nou pe mama.

Deși au trecut de atunci nouă ani, tot mi se pare că în aer plutește un miros de cenușă, deși rămășițele carbonizate au fost de mult curățate, iar pământul, acoperit cu piatră cubică. Mama nu ar recunoaște grădina acum, toată pavată cu doar câțiva copaci care ies printre crăpături ca niște degete scheletice. Nu mai există culoare – chiar și copacii și-au dat seama că nu mai au voie să înmugurească.

Înainte, grădina era mereu plină. Îmi aduc aminte cum mă jucam aici cu Blaise și cu ceilalți copii de la palat când vremea era frumoasă. Erau zeci de curteni învârtindu-se printre copaci și tufe, în tunici viu colorate. Artiști cu vopseluri, in-

strumente de desenat sau de pictat și caiete pe care lucrau. Cupluri strecurându-se pentru întâlniri nu-chiar-secrete.

Acum este pustie. Kalovaxienii preferă pavilioanele solare amplasate pe balcoanele publice, pentru a profita mai bine de lumină și de briza mării. Am fost acolo cu Crescentia de câteva ori și, deși pentru kalovaxieni este tot un loc de joacă, de lucru, de bârfit și de flirtat, nu regăsesc același sentiment. Așa ars și distrus cum e locul acesta, e singura parte din palat care îmi amintește de casă.

Dar azi nu am venit aici din acest motiv. Am tot încercat să găsesc locuri în care să mă pot întâlni cu Blaise – atunci când mă va contacta –, pentru că nu pot să merg iar în pivniță fără să le dau de bănuit Umbrelor mele. Sunt foarte puține locuri din palat în care chiar nu mă simt supravegheată. Chiar și aici – grădina e vegheată de treizeci de ferestre și, din când în când, le zăresc pe furiș pe Umbrele mele care mă supraveghează din interior, în mantiile lor negre și cu glugile trase pe cap ca să nu le văd fețele.

Grădina e un loc expus, ceea ce s-ar putea să nu fie un dezavantaj. Într-adevăr, am fi văzuți împreună, dar nu am atrage cu nimic atenția dacă el s-ar ocupa de îngrijirea pomilor sau a aleilor pavate, ținând cont de faptul că, în general, kalovaxienii au prostul obicei de a-i ignora pe sclavi. Nu ne-ar putea auzi nimeni și asta e ceea ce contează.

Bineînțeles că nu e cel mai bun plan. N-am putea să schimbăm mai mult de câteva cuvinte fără să ridicăm semne de întrebare. E totuși cea mai bună opțiune pe care am găsit-o până acum.

— Domniță Thora.

Tresar la auzul acestei voci masculine. Spre deosebire de Crescentia, eu nu sunt însoțită mereu de slujnice care să-mi păstreze intactă reputația. Bineînțeles că Umbrele mă privesc de la distanță, dar treaba lor nu este să mă protejeze, ci să mă țină sub observație.

Recunosc vocea asta și, de azi-dimineață, de când am primit scrisoarea lui, am tot așteptat să mă caute.

Prințul Søren traversează grădina, îndreptându-se spre mine, flancat de două gărzi ale căror atribuții sunt cu siguranță mult diferite de cele ale paznicilor mei. În ochii lui văd aceeași duritate ca în cei ai Kaiserului – îmi amintesc de privirea lui ațintită asupra mea în timp ce mă târa pe holuri ca să plătesc pentru niște fărădelegi pe care nu le-am comis sau în timp ce eram biciuită – și încerc să nu tresar de frică.

Dar ei nu sunt aici pentru că m-a convocat Kaiserul. Nu azi.

Fac o reverență.

— Înălțimea Voastră, spun când mă ridic. Ce vă aduce aici?

Îmi aruncă o privire plină de reproș.

— Înălțimea Voastră. Credeam că am vorbit deja despre asta.

— Tu mi-ai spus domniță întâi, îi explic.

Søren face o grimasă, dar mă privește cu căldură. Pare să fie entuziasmat.

— Obiceiuri vechi, presupun. Hai să o luăm de la capăt. Bună, Thora, spune, plecându-și ușor capul.

Mă trec fiorii când pronunță numele, chiar dacă mi-e mai familiar decât numele meu adevărat.

— Bună, Søren. Ce te aduce pe aici? îi răspund, plecându-mi capul într-o parte.

Se uită cu dezinteres prin grădină. Pentru el locul ăsta nu-i decât o ruină.

— Chiar pe tine te căutam, îmi spune, întinzându-mi brațul.

Nu am de ales, așa că-l accept.

— Pe mine?

Deși l-am așteptat, nu pot să ignor gândul că ultima oară când a venit după mine m-a condus la execuția lui Ampelio. Acum ar putea fi a lui Blaise? Sau a lui Elpis?

Probabil că nu-mi ascund bine îngrijorarea, căci își pune mâna peste a mea și mi-o strânge. Cred că vrea să mă liniștească, dar e un moment ciudat și stângaci pentru amândoi.

Probabil pentru că niciunul dintre noi nu e obișnuit cu gesturi de compasiune. Totuși, apreciez efortul.

— Nu e nimic, spune, iar inima începe să-mi bată tot mai încet. Arăți..., continuă el, apoi se oprește ca să-și dreagă glasul. Rochia asta e foarte drăguță.

— Oh, mulțumesc, spun, plecând ochii, încercând să par flatată.

Și de data asta aș fi vrut să-mi expun mai mult decolteul. Dar partea de sus a acestei rochii din mătase de un galben-șofran este destul de conservatoare, îmi acoperă umerii în valuri largi și are un decolteu suficient de înalt pentru a-mi ascunde claviculele. Am rugat-o pe Hoa să-mi strângă mai tare corsetul, ca să-mi subțieze talia. A folosit un ac cu rubin cu care a strâns rochia mai mult în zona șoldului drept, așa cum i-am cerut – mai sus decât de obicei, astfel încât despicătura rochiei să înceapă și ea mai de sus. Acum, fiecare pas pe care îl fac îmi dezvăluie jumătate din picior. Am exersat asta aproape o oră de dimineață, în fața oglinzii, încercând să găsesc echilibrul perfect între atrăgător și vulgar. Și văd că mi-a reușit din felul în care mă privește.

— Pleci curând, nu-i așa? întreb, în încercarea de a-l testa. Ca să protejați ruta comercială de Dragonsbane?

— În patru zile, da.

Și iată – îmi evită privirea, dându-se de gol că minte.

Deci am avut dreptate – nu se duc să apere ruta comercială. Dar asta nu mi-e de niciun folos. Trebuie să știu exact unde se duc. Însă tot sunt mândră de mine că am intuit corect.

— Sunt un pic agitat din cauza asta, să fiu sincer.

— Nu văd de ce ai fi. Din ce am auzit, ești excelent în luptă, iar Dragonsbane are o flotă mică. Sunt sigură că te vei descurca.

Ridică din umeri, dar îmi evită din nou privirea.

— E prima misiune pe care o voi conduce fără îndrumarea lui Theyn. Deci, sunt multe așteptări, iar eu nu sunt...

Se oprește și își drege iar glasul, părând deranjat că și-a recunoscut slăbiciunea. Nici nu apuc să mă gândesc la un răspuns, că schimbă subiectul.

— Îmi pare rău că nu am putut să-ți fac eu turul vasului.

— Oh, să nu-ți pară, spun voioasă. A fost foarte frumos din partea ta să ai grijă de Crescentia, iar Erik a fost un înlocuitor minunat. E un vas frumos. I-ai dat un nume?

— Da, chiar are unul. E o ea, de fapt. Echipajul... începe el, apoi ezită, privind în altă parte. După ce ai plecat, ei – adică noi – am decis să-l numim după domnița Crescentia.

Nu că mi-ar păsa mie ce nume dă vasului său, dar mă privește insistent, așteptând o reacție din partea mea și cum pot eu să-l dezamăgesc? Îl las să creadă că mă supără ceva atât de prostesc. Zâmbesc forțat ca să par deranjată.

— E un nume bun. Ea a fost, la urma urmei, prima domniță care a urcat la bordul vasului, nu-i așa?

— Amândouă ați fost. Dar...

Se oprește din nou, fără să-și termine ideea.

— Dar eu nu sunt o domniță, îl completez. Nu chiar. Asta au spus ei, nu-i așa?

Dă din cap că nu, dar nu o spune cu voce tare.

— Au zis că ne va aduce ghinion. Eu n-am fost de acord cu ei, Thora, și nici Erik, să știi. Dar...

— Înțeleg, spun cu intonația care să dea de înțeles că nu e așa.

Mi-am dat seama că trebuie să-i dau lui Søren impresia că poate să-mi citească gândurile, să vadă dincolo de rolul pe care trebuie să-l interpretez. Dar nu poate să facă asta. Trebuie să-i dau senzația că, în cazul meu, mereu mai există o cortină pe care trebuie să o dea la o parte ca să-i pot menține interesul.

Cobor vocea pentru efect.

— Am auzit ce au spus despre mine, continui, pretinzând

să dau cărțile pe față. Ei cred că sunt amanta ta. Doar că au folosit un cuvânt mult mai vulgar, pe care n-aș vrea să-l repet.

Crede minciuna cu ușurință. Brațul i se încordează sub degetele mele și se încruntă.

— Cine a spus asta? întreabă furios și puțin speriat.

Îmi imaginez că ultimul lucru pe care și-l dorește e ca asta să ajungă la urechile tatălui lui.

— Contează? răspund. Sigur că ei cred așa. Pentru că și paznicii tăi sunt de aceeași părere.

Mă uit în direcția lor, deși ei își feresc privirile politicos.

— Cel care mi-a adus scrisoarea cu siguranță asta gândește, adaug, știind că nu este prezent acum. Chiar și eu aș crede asta, de-aș fi în locul lor. Altfel, de ce m-ai căuta? De ce m-ai invita la masă?

Îi aștept răspunsul cu sufletul la gură. Au trecut deja câteva secunde și n-a zis nimic. Încep să mă îngrijorez că am întins prea mult coarda, înainte ca el să înghită complet momeala. Se întoarce spre gărzi și le face semn cu mâna să se îndepărteze. Fără să scoată un cuvânt, gărzile se întorc și o iau în direcția opusă, deși sunt sigură că încă ne supraveghează.

— Asta nu ne va ajuta deloc, îi spun încrucișându-mi brațele peste piept. Eu nu am o slujnică, iar...

I se înroșesc urechile și se întoarce iar spre mine.

— Deci mi-ai primit scrisoarea, mă întrerupe. Dar nu mi-ai răspuns.

Îmi mușc buza.

— Nu am crezut că ar fi potrivit să-ți accept invitația, dar nu eram sigură că-mi este permis să refuz. Nu am știut ce răspuns să-ți dau.

— Sigur că ai fi putut să refuzi, dacă asta voiai, spune surprins. *Voiai* asta?

Las să-mi scape un oftat deznădăjduit și îmi feresc privirea.

— Nu contează ce vreau eu.

Faptul că nu îi dau un răspuns clar îl va înnebuni.

— Ar fi trebuit să o inviți pe Crescentia. Ea te place și e și o companie mai potrivită.

Mă aștept să nege, dar nu o face.

— Îmi place să petrec timp cu tine, Thora. Și era doar o masă pe care o luam împreună.

E ușor să mă comport ca o domnișoară care trebuie salvată. Trebuie doar să fac ochii mari, să-i zâmbesc sfioasă și mai am nevoie de un lup care să fie pe urmele mele.

— Nu cred că tatăl tău ar fi de acord, îi spun.

Se încruntă și privește în jos.

— Nu plănuiam să îi spun.

Nu mă pot abține să râd.

— Cineva ar fi făcut-o. Ai fost plecat multă vreme, Søren, dar întreabă pe oricine vrei și îți va spune că tatăl tău vede tot ce se întâmplă în acest palat. Mai ales când e vorba despre mine.

Se încruntă și mai tare.

— Ești la noi de zece ani. Ești cât se poate de kalovaxiană.

Intenția lui e să mă liniștească, când, de fapt, aceste cuvinte mă lovesc ca un pumnal.

— S-ar putea să ai dreptate.

E vremea să joc cartea oferită de Cress, cea care mă va face, mai mult decât oricând, o domniță aflată în primejdie.

— Plănuiește să mă căsătorească în curând cu un kalovaxian.

— De unde ai auzit asta? întreabă alarmat.

Îmi ascund zâmbetul când îi văd reacția și încerc să par preocupată, mușcându-mi buza de jos și frământându-mi mâinile.

— Crescentia i-a auzit pe tații voștri vorbind despre asta. Presupun că are sens. Am vârsta potrivită și, așa cum ai spus și tu, sunt cât se poate de kalovaxiană.

— Și cu cine plănuiesc să te mărite?

Ridic din umeri, mimând îngrijorarea.

— Mi-a zis că Lord Dalgaard a oferit cel mai mult pentru a o deține pe ultima Prințesă din Astrea, spun cu o urmă de furie în voce.

Este considerat un act de trădare simpla folosire a acestui titlu pentru a mă referi la mine, dar se pare că lui Søren îi plac momentele de sinceritate. E un pariu, dar aici, totul e un pariu. O mișcare greșită și îmi voi găsi sfârșitul.

Søren înghite în sec și coboară privirea. Probabil că a participat la mai multe bătălii decât pot eu să estimez, dar amenințarea pe care o reprezintă Lordul Dalgaard îl lasă fără cuvinte. Se uită peste umărul meu la gărzile care așteaptă la distanță, cât să nu ne audă.

Mă întind să-i ating brațul și îi vorbesc în șoaptă.

— Søren, am făcut tot ce mi-a cerut tatăl tău fără să mă plâng, în încercarea de a-i arăta că pot fi un cetățean loial. Dar te rog, *te rog*, nu-l lăsa să facă asta. Doar știi poveștile despre Lordul Dalgaard și sărmanele lui soții. Nu am zestre, nu am familie, nu am un titlu. Nimănui nu i-ar păsa de ce mi s-ar întâmpla. Sunt sigură că asta e partea care îi place și lui cel mai mult.

Are o expresie împietrită.

— Nu mă pot pune împotriva tatălui meu, Thora.

Las mâna să-mi cadă și scutur din cap. Trag aer adânc în piept ca și cum aș încerca să-mi vin în fire și îmi îndrept spatele un pic. Când mă uit din nou la Søren, am deja o altă mască, privindu-l, data asta, cu răceală.

— Îmi cer iertare, Înălțimea Voastră, spun înțepată. Am întrecut măsura și nu ar fi trebuit. Doar am crezut că ești... am vrut să...

Dau din cap a neputință și-mi las privirea să zăbovească peste a lui, plină de dezamăgire, înainte să mă uit în altă parte, clipind des ca și cum aș izbucni în plâns în orice clipă.

— Ar trebui să plec.

Mă întorc, dar, după cum speram, se întinde și mă prinde de braț. De acolo, e doar o mică zvâcnire a unui mușchi, o atingere aproape insesizabilă a umărului care face ca mâneca deja largă a rochiei să cadă, dezvăluindu-mi cicatricele care îmi acoperă spatele. Știa și el că sunt acolo, doar a fost prezent când le-am căpătat pe cele mai vechi. Totuși, aud cum i se taie respirația la vederea lor. Îmi smulg brațul din strânsoarea lui și ridic mâneca în grabă ca să le acopăr, în timp ce țin privirea în pământ de parcă m-aș fi rușinat din pricina rănilor.

— Îmi pare rău, spune în timp ce mă îndepărtez în fugă.

Nu sunt sigură pentru ce anume îi pare rău, dar nu contează. Nu trebuie să mă uit la el ca să știu că l-am adus în stadiul în care am vrut: gata să-mi sară în ajutor, chiar dacă va trebui să i se opună tatălui său. Acum trebuie doar să aștept să văd ce se va întâmpla și să sper că aceste acțiuni nu mă vor costa prea scump.

Zidurile

Când mă întorc în cameră, nu o găsesc pe Hoa acolo. Dar știu că nu sunt singură. Aud cum scârțâie ușile de la încăperile în care stau Umbrele mele, aud când se deschid și apoi se închid și cum se fac confortabili: cum își scot săbiile din teci, cum căștile zăngănesc când ating podeaua. Îi ignor, așa cum fac întotdeauna, și stau lângă fereastră, uitându-mă la grădina goală, astfel încât să nu-mi poată vedea fața.

Cât timp va trebui să aștept până la următoarea mișcare a lui Søren? Dacă va veni vreodată.

Mă gândesc la privirea lui, pe care am surprins-o când m-am întors să plec. Totul abia începe. Va merge la tatăl lui, invocând un motiv urgent care să pună capăt logodnei mele înainte ca ea să înceapă. Nu va mărturisi că o face pentru a mă proteja – Søren e prea inteligent ca să facă asta –, dar sunt alte căi, alte motive pentru ca o logodnă să fie anulată. Crescentia a avut trei cereri în căsătorie prea bune să poată fi respinse din prima, dar logodnele nu au devenit niciodată oficiale din cauză că a intervenit chiar ea.

Pot doar să sper că nu va bănui Kaiserul că am ceva de-a face cu interesul brusc al lui Søren față de logodna mea. În cel mai bun caz, va înseamna încă o biciuire. În cel mai rău, mă va mărita pe loc cu Lordul Dalgaard. Și apoi cât aș rezista înainte să o iau razna? N-ar mai fi cale de întoarcere. Thora ar muri.

— Când i-ai refuzat invitația la masă, m-am gândit că ești chiar nebună, spune o voce.

Încremenesc de groază. Mă rotesc, dar camera e goală.

— Dar el pare mai interesat decât oricând, continuă vocea. Bine lucrat.

Blaise. Vocea lui e înăbușită, dar e el, negreșit. El este singurul nebun în stare să vină aici, deși știe prea bine că Umbrele îmi urmăresc fiecare mișcare.

— Aici, Theo, spune.

Și aud râsetul care îmi amintește de copilăria petrecută împreună, înainte ca râsul să devină o raritate. Urmez sunetul, mergând spre peretele estic, acolo unde una dintre Umbrele mele stă pe partea cealaltă, privind. O Umbră.

— Se pare că și eu te-am subestimat pe tine, îi spun. Deși sunt sigură că îți amintești că ți-am spus că am trei Umbre.

Mă uit prin gaura din zid și văd ochii verzi ai lui Blaise.

— Salută-i pe Artemisia și pe Heron, spune mândru. Art, Heron – Regina Theodosia Eirene Houzzara. E un pic cam lung numele. I-ai decapita oare dacă am folosi acum prescurtarea Theo?

Să aud iar acel cuvânt – *regină* – e încă ciudat, mai ales că vine de la un astrean. E titulatura mamei mele – sau obișnuia să fie. De fiecare dată când o aud, nu mă pot abține să nu mă uit în jur după mama, fiind sigură că la ea se referă.

— Atâta vreme cât nu-mi spuneți Thora, spun îndreptându-mă și uitându-mă la ceilalți pereți, acum ocupați de astreni. Artemisia, Heron, mă bucur să vă cunosc.

— Plăcerea e a noastră, spune o voce joasă și blândă de după zidul nordic.

Heron, presupun eu.

— Nu pari chiar țăcănită... spune a treia voce, curajoasă și săltăreață, de după zidul din sud. Artemisia.

— Art, o avertizează Heron.

— N-am zis că e țăcănită, intervine rapid Blaise. Am spus... sensibilă.

— Ai spus dezechilibrată.

Dau să le trântesc o replică, dar renunț repede. Nu sunt sigură care dintre acești termeni mă deranjează mai mult, dar nu pot nega că au dreptate. Blaise m-a văzut cedând în pivniță. Probabil că acum se întreabă cât de puternică sunt de fapt.

— Ce s-a întâmplat cu adevăratele mele Umbre? întreb, în schimb.

Blaise își drege glasul, pregătindu-se să răspundă, dar i-o ia înainte Heron.

— Au fost... eliberate de îndatoriri, spune cu precauție.

Artemisia chicotește.

— Printre altele.

Mă așteptam să fiu șocată de moartea lor, să simt *ceva*, fie că e ușurare sau fericire sau chiar durere, dar nu simt nimic. Nu le-am văzut niciodată fețele, nu le-am vorbit. Nu îi voi jeli, dar nici nu îi urăsc suficient pentru a mă bucura că au murit.

— Și dacă sunt găsiți? întreb.

— Nu vor fi, spune Artemisia. Le-am legat cadavrele de bolovani și i-am aruncat în ocean. Probabil că sunt la cel puțin treizeci de metri adâncime. În câteva zile n-o să mai rămână decât oasele din ei.

O spune cu atâta detașare, de parcă n-ar vorbi totuși despre niște oameni. Dar îmi amintesc cum i-am auzit pe kalovaxieni referindu-se la astreni ca la niște lucruri, așa că nu o pot învinui că îi privește în același mod.

— Vreun progres, Theo? întreabă Blaise. Am văzut că te-ai întâlnit cu prințul, dar n-am putut să auzim niciun afurisit de cuvânt. Ce pui la cale?

— Mi-ai spus că e interesat de mine, pentru că nu mă poate avea, nu-i așa? Deci devin și mai interesantă. Și țes niște tensiuni între el și Kaiser, ceea ce îmi imaginez că poate fi doar în folosul nostru.

— Cum? întreabă Artemisia.

Ridic din umeri, dar zâmbetul meu e feroce.

— Kalovaxienii au toate avantajele. Sunt mai mulți, mai bine înarmați, mai bine antrenați și deja au cucerit acest teritoriu. Blaise a avut dreptate când a spus că nu avem nicio șansă împotriva lor pe teren deschis. Dar, dacă l-am putea întoarce pe Søren împotriva tatălui lui, curtenii vor alege tabere și vor fi destul de distrași în timp ce se ceartă între ei, încât s-ar putea să avem mai multe șanse. Tot vom avea nevoie de mai mulți oameni și mai multe arme, desigur. Nu e un plan prea bun. Dar zic că e bun punct de pornire.

— Dacă merge, spune Blaise precaut.

Scepticismul lui îmi dă fiori.

— Va merge, spun în ciuda dubiilor care îmi produc un gol în stomac. Søren e ușor de influențat. Trebuie să-l conving că am nevoie să fiu salvată și că tatăl lui și oamenii acestuia sunt cei de care trebuie să mă salveze. Dacă îl pot întoarce pe Søren împotriva lor, cel puțin jumătate dintre curteni îl vor urma fără ezitare, în speranța că Søren să fie încoronat înainte să moară Kaiserul.

Nu spune niciunul nimic.

— Ați văzut și voi ce față a făcut în grădină, continui. Credeți că a funcționat?

— Da, recunoaște Artemisia. Am văzut în ochii lui că s-a creat deja un conflict interior. Mișcarea aia cu rochia care ți-a căzut de pe umăr a fost interesantă. Presupun că a fost intenționată...

Ridic din umeri.

— Vrea o domniță care să fie salvată. De cât timp mă ții sub observație, oricum?

— Doar de azi, spune Blaise. Prietena ta ne-a găsit acum două zile. Elpis. Noi deja căutam o modalitate de a-ți înlocui Umbrele, dar ea le văzuse mișcările de aproape și știa cum operau, cât de des raportau Kaiserului, când ar fi fost mai

ușor să-i înlocuim. Mâine-seară ar trebui să-și prezinte raportul lunar față de Kaiser, așa că știam că trebuia să o facem înainte, altfel i-ar fi spus despre conversația pe care ai avut-o cu Elpis. Dorm pe rând; a fost ușor să-i înlocuim unul câte unul.

Să-i înlocuim. O spune la fel de natural ca Artemisia, ca și cum crima ar fi ușor de comis. Poate pentru el, nici nu a fost prima crimă. De fapt, cel mai probabil nici nu a fost, ținând cont că a scăpat din mină și s-a tot ascuns cu Ampelio. Am o senzație ciudată acum, că mi-am dat seama de asta. Nu mă pot abține să mă gândesc la el când era copil – tăcut și iscoditor. Atunci n-ar fi omorât nici măcar un gândac.

Îmi alung gândul din minte și mă concentrez asupra discuției.

— Mai devreme sau mai târziu, cineva le va simți lipsa, subliniez iritată de vederea lor îngustă. Și ce plănuiți să faceți mâine, când vă veți întâlni cu Kaiserul? Eu nu le-am văzut niciodată fețele, dar el sigur le-a văzut.

— De fapt, nu e chiar așa mare riscul precum pare, spune Heron.

Vocea lui e joasă, dar puternică, așa că nu trebuie să mă străduiesc să-l aud. E genul de voce care îți vibrează prin tot corpul.

— Paznicii tăi au o singură îndatorire: să te vegheze. Kaiserul e foarte exigent în privința asta și nu acceptă greșeli. Ei nu au familii și nu participă la vreun eveniment social, la care nu participi tu. Nimeni nu le va simți lipsa.

— Și întâlnirea cu Kaiserul? insist.

— Ah, asta, spune Blaise fără să pară îngrijorat, ci chiar încrezător. Artemisia și Heron au lucrat în mină cu mult înainte să ne scoată Ampelio. De ce crezi că ne-a eliberat tocmai pe noi?

— Pentru că sunteți Păzitori, spun surprinsă.

— Nu chiar, zice Artemisia. Nu a fost nicio pregătire formală, deși Ampelio a încercat să compenseze asta.

— Totuși zeii au considerat că suntem demni să ne onoreze cu darurile lor. Spre deosebire de ceilalți forțați să lucreze acolo jos, spune Heron.

Nu e nevoie să îi văd fața ca să știu ce preț a avut de plătit. Am văzut multe lucruri groaznice de la asediu, dar, din ce am auzit, nimic nu se compară cu ce e în mină. Am auzit că săptămânal, cel puțin zece oameni înnebunesc. Sunt executați imediat, în fața prietenilor și a familiilor lor, care trebuie să privească fără să spună un cuvânt – în caz contrar, le împărtășesc soarta.

— Magia e bine-venită, dar să nu credeți că așa le veți putea ține piept paznicilor Kaiserului dacă o să-și dea seama cine sunteți de fapt, le atrag eu atenția.

— Tocmai asta e. Kaiserul nu va ști nimic. Doar o singură Umbră se întâlnește cu el, astfel încât celelalte două să poată sta cu tine. Și Artemisia are Darul Apei.

Acum totul are sens.

— Adică are abilitatea de a crea iluzii, îl completez.

— M-am uitat bine la paznici când i-am doborât, destul cât să îi pot replica. Dar asta nu va dura prea mult fără o piatră. Să zicem cincisprezece minute? Douăzeci, poate. Dar, din ce am auzit despre audierile Kaiserului, ar trebui să fie mai mult decât suficient.

Suficient. Ar trebui. Nu sunt niște afirmații ca să mă facă să fiu mai încrezătoare.

— Nu ai o piatră? Are vreunul dintre voi?

Se lasă tăcere și nu mai am nevoie de niciun răspuns.

— Ampelio avea, spune Blaise, în cele din urmă. Dar s-a dus odată cu el. Nu că ne-ar fi fost nouă de folos oricum. Cum spuneam, Artemisia are Darul Apei, Heron, pe cel al Aerului...

— Și tu pe cel al Pământului? îl completez.

— Da, răspunde cu o ușoară ezitare. Dar întâlnirile cu Kaiserul sunt scurte. Artemisia poate menține o iluzie atâta fără o piatră, am mai văzut-o făcând asta.

Pentru un moment, nu știu ce să spun. Nu e un plan tocmai solid și multe lucruri pot merge prost. Nu trebuie să întreb ca să știu că Ampelio n-ar fi fost niciodată de acord ca ei să-mi înlocuiască Umbrele, altfel ar fi făcut-o el însuși cu ani în urmă. Dacă el ar fi fost acum aici, ar fi sugerat să așteptăm, să fim siguri că totul merge perfect înainte să lansăm vreun atac. Dar Ampelio a așteptat zece ani și momentul perfect nu a mai venit. A așteptat și a vânat momentul ideal până l-au omorât. Dau dezaprobator din cap.

— Trebuie să existe o modalitate mai bună prin care să ținem legătura cât sunt aici.

— Cum ar fi să-i propui unei fete de treisprezece ani să fie mesagerul nostru? mi-o întoarce Blaise.

Exact așa făcea și când eram mici. Ca și cum anul care ne despărțea îl făcea pe el infinit mai înțelept decât aș fi putut eu spera să devin vreodată. Nici eu nu sunt sigură că a fost corect să o aduc pe Elpis în ecuație, dar știu că a fost singurul lucru pe care l-am putut face.

— Am încredere în Elpis, spun, ridicând mândră bărbia și dregându-mi vocea. Trebuie să recunosc că am făcut greșeli înainte. Am avut încredere în cine nu trebuia și am plătit scump pentru asta. Kaiserului îi place să-mi întindă capcane. Nici în tine nu am avut încredere la început când ai apărut, dar mi-am asumat acest risc.

— A fost o alegere bună, intervine Artemisia. E o fată deșteaptă și cu un bun simț al observației. N-am fi putut doborî Umbrele fără ea.

— Am fi putut, insistă Blaise, care pare iritat ca un frate mai mare. Și așa nu am fi pus în pericol viața unui copil.

— Nu te-ai fi mișcat suficient de repede.

Zic asta fără să vreau, dar asta mi se întâmplă mereu când mă cert cu Blaise. A fost mereu atât de calm și de condescendent, considerându-mă doar un copil capricios, cum mă și trata. Motiv pentru care decid să nu le spun despre amenințarea reprezentată de Lordul Dalgaard. Frica de a deveni următoarea lui mireasă m-a făcut să acționez pripit și, pe lângă tot ce au avut ei de îndurat, eu nu am dreptul să mă plâng. Îmi dreg glasul.

— I-am dat de ales. Elpis a vrut să ne ajute.

— E un copil. Nu a știut ce a vrut, insistă Blaise furios.

— Serios acum, Blaise, îl liniștește Artemisia. La treisprezece ani abia dacă mai e copil.

Blaise trage aer puternic în piept de câteva ori.

— E responsabilitatea ta, Theo. Dacă i se întâmplă ceva, e vina ta, spune el.

Încuviințez din cap, deși mânia tinde să mă acapareze. Chiar dacă sunt terifiată din cauza îndoielilor pe care le am, nu o pot arăta. Nu-mi voi cere scuze. Blaise nu zice nimic, dar prin zidul care ne desparte îi pot simți furia.

— Nu poți vorbi așa cu regina noastră, Blaise, spune Heron.

După voce, mi se pare puțin speriat, deși nu sunt complet sigură, pentru că nu-i pot vedea fața.

Regina noastră. Titulatura îmi sună straniu și trebuie să-mi aduc aminte că la mine se referă, că eu sunt regina lor. Încerc să nu mă gândesc la Ampelio. Așa mi-a spus și el înainte ca eu să înfig sabia în el. Expir lung, eliberându-mă astfel și de furie.

— Poate vorbi cu mine cum găsește de cuviință, spun încet. Cu toții puteți și ar trebui să o faceți.

Heron se foiește dincolo de zid, apoi mormăie în semn de aprobare.

— Fata a spus că ai noutăți, zice Blaise fără să mai pară supărat.

Cu tot entuziasmul, am uitat despre ce am vrut să-i vorbesc în primul rând.

— Unde anume se află Insulele Vecturia? întreb.

— Am mai auzit numele..., răspunde Blaise.

— E un grup de insule la nord-est de aici, spune Artemisia, părând plictisită. De ce?

— Cred că prințul o să conducă spre insulele astea cel puțin douăzeci de mii de oameni în câteva zile, înarmați până-n dinți cu tunuri. Și nu-mi imaginez că e o vizită de curtoazie.

— Crezi sau știi sigur? întreabă Artemisia.

Ezit, analizând toate indiciile – modelul navelor, artileria grea, faptul că Dragonsbane nu ar fi avut cum să ajungă tocmai pe ruta comercială dacă săptămâna trecută era la câțiva kilometri de capitală. Îmi amintesc cum se uita Søren prin grădină când mi-a repetat că avea să meargă pe ruta comercială, cât de evident era că minte. Asta am dedus, nu sunt sigură sută la sută de nimic, pot doar să intuiesc.

— Știu, spun, sperând să par mai încrezătoare decât sunt.

— Aveau berserkeri? întreabă Blaise.

Dau din cap că nu, apoi mă opresc.

— Ei bine, nu prea pot spune asta – încă nu am habar cum arată așa ceva.

— Chiar și numai cu tunurile și luptătorii, vor distruge Vecturia, spune Artemisia pe un ton mai îngrijorat. Sunt cinci insule, dar n-au cum să fie mai mult de câteva sute de oameni pe fiecare. O parte sunt soldați antrenați, dar sunt cu toții răsfirați. Dacă nu sunt pregătiți pentru un atac, kalovaxienii îi vor spulbera fără nici cel mai mic efort.

— Trebuie să-i ajutăm cumva, spun eu.

Blaise scutură din cap.

— Vecturienii nu au ridicat nici măcar un deget să ne ajute în timpul asediului. Dacă ar fi făcut-o... ei bine, cel mai probabil tot am fi pierdut, dar am fi avut o șansă.

— Exact, completează Heron. E lipsit de sufiet să spun că nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ei? Asta merită. Dacă s-ar fi aliat cu noi, poate că n-am fi ajuns în situația asta. Cu siguranță, nu le voi plânge de milă acum.

Oricât de dur ar suna ceea ce spune, nu am cum să nu fiu de acord.

— Totuși s-ar putea să avem nevoie de ajutorul vecurienilor când vom începe să căutăm aliați pentru a-i detrona pe kalovaxieni. Să nu facem aceeași greșeală pe care au făcut-o ei. În plus, când vom redobândi Astrea, nu o vom putea apăra prea multă vreme dacă kalovaxienii au pus deja stăpânire pe teritoriile învecinate. Se vor regrupa acolo și se vor întoarce să ne atace.

Blaise oftează zgomotos și sunt destul de sigură că și-a dat ochii peste cap.

— Vecturienii au fost cât se poate de clari că nu se aliază cu noi, așa că trebuie să economisim puținele resurse pe care le avem pentru noi înșine.

Știu că are dreptate. Mi-a spus și câți suntem. O mie împotriva zecilor de mii de kalovaxieni care ocupă Astrea.

— Dacă îi ajutăm pe vecturieni, putem forma o nouă alianță. Ai spus și tu asta, n-avem nicio șansă împotriva lor, dar dacă ni se mai alătură și câteva sute de vecturieni...

— Tot nu va fi suficient, spune Heron îngrijorat, deși știu că încearcă să nu ne alarmeze. Și există un mare *dacă*. Dacă vom trimitem luptători, sunt șanse destul de mari să murim într-o bătălie care nu e a noastră. Vecturia tot va cădea, iar *noi* nu vom fi deloc departe de soarta asta.

Oare ce-ar face mama acum? Dar chiar când îmi pun întrebarea știu și răspunsul.

— Nu e corect. Sunt oameni pe acele insule și noi îi condamnăm la masacru și robie. Dacă poate cineva să înțeleagă ce e în joc, noi suntem aceia.

Artemisia pufnește disprețuitor.

— Blaise avea dreptate. Ai stat în cușcă prea multă vreme și ai devenit prea naivă. Am văzut mai multe masacre decât vei vedea tu vreodată, am avut mai multe pierderi decât tine. Am suferit de foame, am sângerat până aproape de moarte, am zăcut la poarta morții atât de des, încât am pierdut șirul. Știm exact la ce anume condamnăm Vecturia, dar ei nu sunt Astrea, prin urmare n-ar trebui să ne intereseze.

— Dar asta ar fi făcut mama.

Artemisia pufnește disprețuitor din nou și, dacă m-aș putea strecura prin gaura din zid, aș plesni-o. Dar, înainte să poată spune ceva despre mama, intervine Blaise.

— Fie ca zeii să o vegheze pe Regina Eirene în Lumea de Dincolo pentru totdeauna, dar ea a fost regina unei țări pașnice până în ultima ei clipă. Prin urmare, domnia ei nu a fost pusă la încercare. N-a cunoscut războiul până n-au venit kalovaxienii și i-au tăiat gâtul. De asta și-a permis să fie o regină plină de compasiune. Tu nu-ți permiți asta.

N-a spus-o ca să-mi dea peste nas. A spus-o pe un ton calm, așa că nu-l pot contrazice, oricât de mult mi-ar plăcea să o fac. Dacă mama mă privește din Lumea de Dincolo, sper că înțelege. Într-o zi voi fi o conducătoare mărinimoasă. Voi fi opusul Kaiserului, voi fi la fel de grațioasă ca mama. Dar trebuie să mă asigur, în primul rând, că poporul meu supraviețuiește.

— Bine, spun după o clipă. N-o să facem nimic în sensul ăsta.

— Bună alegere, zice Artemisia.

Deși nu o pot vedea, sunt sigură că are o privire triumfătoare. Sunt recunoscătoare că-i am aici, chiar sunt, dar acum am o greutate și mai mare pe umeri decât aveam dimineață, pentru că acum sunt și mai mulți oameni care se așteaptă să dau greș. Sunt aliații mei – singurii pe care îi am –, dar asta nu înseamnă că vom fi mereu de acord.

— Trebuie să fiți pregătiți, le spun. Indiferent cât am stat în cușcă, viața mea de aici nu a însemnat numai flirturi, rochii și petreceri. Dacă mi se întâmplă ceva... nu trebuie să interveniți. Nu vreau să aud niciun argument – fie că vorbim de simțul datoriei sau de alt imbold. Încercarea voastră va eșua și atunci veți fi și voi compromiși – și asta nu ne va ajuta deloc.

— Theo... începe cu gravitate Blaise.

— N-o să mă omoare. Sunt prea importantă ca să facă asta. Orice mi-ar face, o să-mi revin. Ceea ce nu este valabil și în cazul vostru. Deci jurați să nu faceți asta.

Pentru câteva secunde se așterne liniștea și știu că se încăpățânează să nu răspundă. Mă tem că ar putea protesta. Îmi dau seama că le cer să nu se supună ultimei dorințe a lui Ampelio. El voia să fiu în siguranță, dar țara mea are acum nevoie de mine și de asta trebuie să iau atitudine.

— Jur, spune Artemisia.

Peste câteva clipe, îl aud și pe Heron încuviințând.

— Blaise? întreb.

Mormăie ceva. Îl iau ca pe un „da", deși nu e tocmai o promisiune.

Hoa se întoarce câteva minute mai târziu, cu un coș cu rufe în brațe, iar Umbrele mele tac. Nu sunt atât de experimentate cum erau vechile Umbre. Le aud cum se foiesc mai mult, respiră mai zgomotos. Dacă Hoa simte ceva, totuși nu o arată, și mă întreb dacă nu cumva sunt singura care observă toate astea, doar pentru că știu adevărul. De fapt, dimineață nici nu mi-am dat seama că era ceva diferit la Umbrele mele.

Aș vrea să-i zic tot, dar nu pot avea complet încredere în ea, oricât de mult mi-aș dori. Și, după tot ce a suferit din cauza Kaiserului, aș fi la fel de crudă ca el dacă i-aș cere să se răzvrătească împotriva lui.

Mănânc repede ce mi s-a adus la cină, în vreme ce Hoa îm-

pătureşte rufele, dar liniştea asta este apăsătoare. Ar fi trebuit să mă obişnuiesc cu ea. Aşa e de fiecare dată când mănânc, din motivul astă nici nu mai sunt atentă la nimic, dar în seara asta ceva e diferit. Totul e altfel. Blaise, Artemisia şi Heron sunt atât de aproape de mine şi mă tratează ca pe o regină. Sunt conştientă cât de neajutorată le par.

După ce Hoa curăţă masa, se duce spre dulap să ia cămaşa de noapte şi brusc mă cuprinde panica. Va trebui să mă schimb. Ceea ce înseamnă că Umbrele vor vedea totul.

În toţi aceşti zece ani nu mi s-a permis să fiu pudică. În tot acest timp, vechile Umbre m-au văzut cum mă schimb de două ori pe zi, dar niciodată nu m-am gândit la asta. Doar asta ştiam. Şi rochia mi-a fost sfâşiată ca să-mi dezvelească spatele sub ochii a sute – uneori mii – de oameni. Făcea parte din pedeapsă, era un mod de a mă umili şi a mă dezumaniza şi mai mult. La urma urmei, cum se poate uita cineva la o fată care sângerează, într-o rochie sfâşiată, şi să o vadă ca pe un conducător? Dar nu e deloc acelaşi lucru dacă acum mă văd dezbrăcată Blaise, Heron şi Art.

Hoa scormoneşte prin dulap, aşa că profit de ocazie pentru a mă uita cât de poruncitor pot în direcţia fiecărei Umbre, în timp ce rotesc un deget în aer, făcându-le semn să se întoarcă cu spatele. Nu că aş avea cum să ştiu dacă se supun acestui ordin, dar am încredere în ei. Nu am de ales.

Totuşi încerc să mă feresc, stând cu spatele la ei, ca să dezvălui cât mai puţin, şi mă îndrept cu faţa spre fereastra cu perdea de îndată ce Hoa îmi dă tunica jos de pe umeri şi o lasă să cadă. Degetele ei calde îmi ating una dintre rănile pe cale de vindecare, făcându-mă să tresar. Scoate un sunet înăbuşit şi gutural în semn de dezaprobare şi se îndepărtează câteva secunde de mine ca să ia un borcan de unsoare care miroase a putregai şi a excremente, pe care i l-a dat Ion ca să-mi grăbească vindecarea. După ce o aplică uşor, îmi trece cămaşa de

noapte peste cap. Bumbacul subțire se lipește de unsoare și încep să am mâncărimi, dar știu prea bine că nu trebuie să mă scarpin.

— Mulțumesc, îi spun.

Mă mângâie repede pe umăr în semn de încurajare. Apoi iese din cameră fără să scoată vreun sunet și rămân singură.

Dar, pentru prima dată în zece ani, sunt înconjurată de aliați. Nu sunt singură, îmi spun. Și sper că nici nu voi mai fi vreodată.

Împărăteasa

Nici măcar nu s-a făcut ora prânzului, când aud un ciocănit în ușă, ferm și oficial, iar inima începe să-mi bată cu putere. Primul meu gând este că mă cheamă Kaiserul. Dacă totul a mers așa cum sper, Søren a găsit o modalitate de a pune la îndoială decizia tatălui său, fără ca acesta să creadă că a fost ideea mea – dacă are și cea mai mică suspiciune că am ceva de-a face cu asta, mă va pedepsi și tot mă va căsători cu Lordul Dalgaard.

Am gura uscată și mă trec toți fiorii când Hoa se îndreaptă spre ușă. Îmi ascund mâinile tremurânde în faldurile rochiei și încerc să nu las să se vadă că sunt năucită și panicată.

Sunt foarte conștientă că Blaise și ceilalți mă privesc de după ziduri. Nu îi pot lăsa să vadă că mi-e frică. Trebuie să le arăt că pot fi puternică și convingătoare.

Mă îndrept în direcția lui Blaise, în vreme ce Hoa îl ascultă atentă pe paznic.

— Adu-ți aminte ce-am vorbit. Umilirea mea de la banchet nu e nimic în comparație cu ce se poate întâmpla acum. Pedepsele Kaiserului sunt brutale, dar nu mortale, așa că n-o să intervii. Înțelegi?

Mă abțin să-l aduc în discuție pe Lordul Dalgaard, de parcă, în felul asta, amenințarea n-ar mai exista. Nu răspunde, dar îmi dau seama că vrea să mă contrazică.

— Sunt prea importantă pentru el ca să mă ucidă, îl asigur, vorbindu-i pe un ton mai blând. Ceea ce e o protecție suficientă.

Mormăie și nu-mi rămâne decât să iau asta ca pe o aprobare.

Hoa revine în cameră, pășind ușor, cu o expresie imposibil de citit. Începe să-mi aranjeze degrabă rochia, îndreptând cutele care s-au format pentru că am stat jos toată dimineața.

— E Kaiserul? o întreb, lăsând frica pură să mi se strecoare în glas.

Se uită prin încăpere, după care mă privește. Dă din cap că nu. Respir ușurată și câteva clipe uit de golul din stomac. Mă abțin să nu izbucnesc în râs, deși nu știu de unde acest imbold.

— Prințul, atunci? o întreb când îmi dă părul pe spate și mi-l prinde cu un ac cu perlă.

Și de data asta dă din cap că nu.

Mă încrunt, întrebându-mă din cauza cui ar putea să fie atât de agitată. Pentru o clipă, mă gândesc că e Theyn și mă trec toți fiorii, dar îmi amintesc că este plecat să inspecteze minele. Totuși, trebuie să fie cineva important, dar nimeni în afară de Crescentia – și acum, se pare, Søren – nu-mi acordă atenție.

Hoa mă mai măsoară o dată din cap până în picioare, încuviințează ferm din cap și mă împinge un pic mai tare spre ușă, unde mă așteaptă două gărzi.

* * *

Știu că nu trebuie să întreb gărzile unde mergem. Majoritatea kalovaxienilor – chiar și cei fără titlu nobiliar – mă tratează ca pe un animal. Deși nici măcar așa. Am văzut mulți kalovaxieni care le vorbesc câinilor și cailor lor cu o anumită doză de bunătate.

Nu mi-i mai amintesc pe toți zeii astreni, mai ales că sunt zeci de zei și zeițe secundare, dar sunt destul de sigură că nu

există niciun zeu al spionilor. Cea mai potrivită ar fi Delza, fiica lui Suta și zeiță a decepției, deși nici ea nu sunt sigură că ar putea să mă apere măcar de loviturile de bici.

M-am obișnuit cu sunetul pașilor făcuți de Umbrele mele încât nici nu îl mai aud. Dar nu și acum, când sunt mult prea conștientă de el. În ciuda promisiunii pe care mi-a făcut-o, mă îndoiesc că, dacă se ajunge la biciuire sau la altă pedeapsă, Blaise va putea să stea deoparte.

Gărzile mă conduc spre coridoare și trebuie să mă forțez ca să pot înainta. Când îmi dau seama unde mergem, simt cum îmi stă inima în loc și abia mai pot respira. Nu am mai fost în aripa regală a palatului dinainte de asediu, de când locuiam acolo.

Cizmele gărzilor țăcănesc pe podeaua de granit și nu pot să mă gândesc decât cum mă alerga mama pe acest hol, încercând să mă bage la baie. Vitraliile sunt sparte și murdare acum, dar îmi amintesc cum lumina de după-amiază intra prin ele și cum toată încăperea aceea din piatră gri arăta ca interiorul unei cutii de bijuterii. De-a lungul coridoarelor erau agățate tablouri – peisaje și portrete în ulei ale strămoșilor, încadrate de rame poleite cu aur, dar acum toate astea au dispărut.

Mă întreb ce s-a întâmplat cu ele. Au fost vândute sau pur și simplu distruse? Mi se rupe inima când mă gândesc la toate acele tablouri strânse într-un morman, cu o torță deasupra lor.

Nu poate fi același coridor pe care am copilărit, unde am trăit cu mama. Coridorul acela nu mai există decât în amintirea mea, perfect intact, dar acum, când văd ce a ajuns, mă întreb dacă voi fi mai putea vreodată să mi-l amintesc așa cum fusese.

Totuși, oricât de diferit ar fi de locul pe care mi-l amintesc, e bântuit de fantoma mamei mele și prezența ei atârnă greu

pe umerii mei, ca un giulgiu funerar de care nu a avut parte. Îi aud râsetele cu ecou în liniștea serii, ultimele sunete pe care le auzeam în fiecare seară, înainte de culcare.

Trecem de bibliotecă, de sala de masă privată, de vechiul meu dormitor, apoi gărzile îmi fac semn să mă opresc în fața camerei de zi a mamei. Nu știu pentru ce o folosesc acum, dar sunt sigură că de cealaltă parte mă așteaptă Kaiserul, cu un bici în mână.

Gărzile mă împing într-o cameră ușor luminată și cad imediat într-o reverență, fără să mă uit în sus, cu inima mai să-mi sară din piept. Orice urmă de lipsă de respect mă va costa. Aud niște pași care se apropie – mai ușori și mai înceți decât mă așteptam. Apoi văd o rochie roșie de mătase și pantofi aurii, în vreme ce o aromă puternică de trandafiri îmi gâdilă nările. Brusc, îmi dau seama că nu Kaiserul m-a chemat aici, ci Împărăteasa.

Deși este o variantă mai acceptabilă decât Kaiserul, nu știu dacă sunt recunoscătoare pentru asta. Cel puțin cu Kaiserul știu unde mă aflu. Îi înțeleg regulile jocurilor, chiar dacă trișează de obicei. În schimb, n-am nicio idee ce vrea Împărăteasa de la mine și mă tem că, atunci când mă voi uita la ea, voi vedea viitorul care mă așteaptă dacă nu reușesc să-mi recapăt libertatea cât mai curând. Cât va mai dura până când voi avea aceeași privire goală și pierdută?

Cred că a avut privirea asta mereu, chiar de când a ajuns în palat după asediu. Pe atunci avea vreo douăzeci și cinci de ani, o piele fină, un păr blond și moale, și ținea de mână un băiețel de șapte ani. Søren. Când Kaiserul a sărutat-o pe obraz în semn de bun-venit, a tresărit, scrutând încăperea cu privirea, așa cum m-am obișnuit să o văd că face. Căuta un ajutor pe care nu avea să-l primească vreodată.

— Lăsați-ne, le spune gărzilor.

Le vorbește în șoaptă, încât abia dacă poate fi auzită, dar

gărzile se supun, închizând ușa zgomotos, sunet care se răsfrânge cu ecou în sufrageria aproape goală.

— Sper că nu te doare prea tare spatele dacă stai în picioare.

Îmi îndrept cutele rochiei. Încăperea e largă, dar mobilată modest. Sunt cinci ferestre enorme de-a lungul unui singur perete, fiecare cu o draperie groasă din catifea roșie care ține la distanță orice rază de soare. În schimb, sunt lumânări aprinse: un sfeșnic înalt de mai bine de un metru plasat lângă ușă și vreo zece lumânări de mărimea unui deget pe măsuța joasă din mijlocul camerei. Candelabrul masiv de deasupra e aprins și el, dar încăperea tot pare întunecată și mohorâtă. E un talmeș-balmeș de scaune împrăștiate în jurul mesei, inclusiv taburete din catifea roșie și divane, toate poleite cu aur pe margini. Și deși sunt aprinse atâtea lumânări, în încăpere e tot frig.

E un loc complet diferit față de cum arăta camera de zi a mamei. Îmi aduc aminte că era luminos și călduț, cu razele de soare filtrate prin vitralii și cu un covor gros cu model care acoperea aproape întreaga podea. Exista o vatră din piatra soarelui înconjurată de scaune, unde se adunau la finalul zilei prieteni apropiați și sfătuitori. Totul e în ceață în mintea mea, dar îmi aduc aminte cum râdea cu Ampelio, cu un pocal de vin roșu în mână, în vreme ce eu îmi făceam de lucru cu jucăriile pe podea. Îmi amintesc cum el îi șoptea ceva la ureche și cum ea își odihnea capul pe umărul lui. Nu știu dacă amintirea asta e reală, dar presupun că acum nu contează. Nu-i mai pot întreba dacă așa a fost într-adevăr.

Îmi alung gândul din minte și mă concentrez asupra Împărătesei Anke. Au trecut ani buni de când nu am mai stat atât aproape de ea – și atunci într-o împrejurare oficială, când fața îi este plină de tot felul de creme și farduri. Timpul nu a fost blând cu ea – fața ei arată ca o lumânare pe jumătate topită, iar părul îi este subțire și rar. Rochia de mătase roșie pe

care o poartă are o croială frumoasă, dar atârnă pe trupul ei firav, accentuându-i și mai mult paloarea pielii. Încă e tânără – nu are mai mult de treizeci și cinci de ani –, dar pare mult mai bătrână, în ciuda pietrelor de apă pe care care le poartă la gât.

— Înălțimea Voastră m-a chemat?

Ochii ei mici și lăptoși mă măsoară din cap până în picioare, strângându-și buzele.

— M-am gândit că e mai bine să vorbim în privat înainte să te apuci să faci ceva prostesc, spune.

Duritatea din glasul ei mă ia prin surprindere. În puținele dăți în care am auzit-o vorbind în public, mi s-a părut mai degrabă un copil decât o femeie.

Mă uit prin cameră. Nu e nimeni în spatele ei, nimeni care să se ascundă după toate acele scaune. Nici în spatele meu nu e nimeni – gărzile și Umbrele sunt de cealaltă parte a ușii masive. La cât de încet vorbește, nimeni altcineva nu o poate auzi. Totuși simt un gol în stomac.

— Nu știu despre ce vorbiți, Înălțimea Voastră.

Ochii ei zăbovesc asupra mea o clipă în plus, apoi linia gurii i se curbează într-un zâmbet subtil și își împreunează mâinile. Pe fiecare deget are câte un inel cu o piatră de spirit – cu excepția celor de Pământ. Kaiserul este hotărât să-i interzică soției lui să aibă vreo putere – cu siguranță i-ar prinde și ei bine.

— Te pricepi să minți, trebuie să recunosc. Dar el e mereu mai bun, nu-i așa?

Mă abțin să înghit în sec sau să-mi feresc privirea. Mă uit în continuare în ochii ei.

— Cine? întreb.

Încetează să-mi mai zâmbească.

— Foarte bine, mielușico. Vom juca după regulile tale.

La auzul acestui apelativ, simt cum mă trec fiorii. Așa îmi spunea la început, după ce s-a mutat în palat, după asediu.

Asta a fost înainte să înțeleg magnitudinea a tot ce se întâmplase. Înainte să înceapă Kaiserul să mă pedepsească. Asta era pe vremea când confundam lașitatea ei cu bunătatea.

— Nu știu ce vreți să spuneți, Înălțimea Voastră, îi spun cu glasul coborât.

Se întoarce și se îndepărtează de mine, trece pe lângă un scaun cu grația unei fantome, după care ia loc.

— Ți-a povestit cineva vreodată cum am ajuns împărăteasă, mielușico?

— Nu.

Mint. Am auzit zeci de versiuni ale poveștii. Chiar și cei care au fost acolo, care au văzut cu ochii lor ce s-a întâmplat, au propria versiune a poveștii, care merge de la triumf la tragedie.

Se lasă pe spate în scaun și își ridică puțin bărbia. Pare pierdută, chiar și atunci când se uită la mine.

— Ai face bine să te așezi, îmi spune.

Mă îndrept spre ea și mă așez pe un scaun alăturat. Încerc să îi imit limbajul corporal, stând picior peste picior, cu mâinile în poală. Nu e confortabil, dar așa stă mereu, chiar și acum, când nu o privesc decât eu.

— M-am născut prințesă în Rajinka, o țară mică de lângă Marea de Est. Al zecelea copil și a patra fiică, puțin importantă dacă nu apărea promisiunea unei căsătorii puternice. Din fericire, unul dintre aliații noștri avea un fiu apropiat de mine ca vârstă. Logodna mea a fost stabilită înainte să împlinesc vârsta de doi ani.

— Kaiserul? o întreb.

Se strâmbă, dându-mi impresia că, de fapt, zâmbește.

— Nu atunci, nu. Prințul Corbinian, așa l-am cunoscut eu. Toată lumea îi spunea Corby, deși nu-i plăcea deloc. Nu l-am întâlnit până nu am împlinit doisprezece ani, dar în acel moment m-am îndrăgostit pe loc.

Râde ușor și scutură din cap.

— E greu să-ți imaginezi acum, presupun, dar era un băiat înalt, care zâmbea mereu. Mă făcea să râd. Ne scriam scrisori extrem de sentimentale.

Știu că povestea se termină, în cele din urmă, cu Kaiserul, care îi vorbește doar cu cruzime, în timp ce ea înnebunește din cauza fricii și a urii. Mi-e imposibil să mi-l imaginez drept un băiat care trimite scrisori de dragoste siropoase, așa cum mi-e imposibil să-mi închipui un câine care valsează.

— Ziua nunții mele a fost frumoasă. Nu era niciun nor pe cer și nu cred că am fost vreodată mai fericită – era ceea ce visasem vreme de trei ani, singurul scop pentru care fusesem crescută. Din acest punct de vedere, noi două am fost crescute în lumi foarte diferite.

Mă ațintește cu privirea până cedez și mă uit în altă parte. Apoi își drege glasul și continuă.

— Ne-am căsătorit în capela din palatul familiei mele, acolo unde, în copilărie, jurasem credință zeului meu protector. Noi avem doar unul în Rajinka. Era mult mai ușor așa, n-aveai cum să-i confunzi.

Face pauză ca să tragă aer în piept sau poate ca să se liniștească. Intuiesc ce urmează. Indiferent de versiune, nu e o poveste fericită – cel puțin nu pentru Împărătească.

— Ne-am spus jurămintele sub ochii zeilor noștri protectori, al lui și al meu, și, în tot acest timp, nu-și putea lua ochii de pe mine. Mă simțeam de parcă... de parcă am fi fost singuri în capelă... de parcă am fi fost singuri în lume. Și, când a devenit oficial, a ridicat mâna și a dat un semnal pe care nu l-am înțeles.

Deși știu ce se întâmplă, aștept, abia respirând, ca ea să o spună.

— Oamenii tatălui său și-au întors armele împotriva kaiserului lor, a împărătesei, a tuturor rudelor lor, să fie siguri. Chiar și asupra celor mici, abia ieșiți din scutece. Chiar și îm-

potriva câtorva nobili – împotriva oricui de a cărui loialitate nu era sigur Corbinian. Și când au terminat – podelele capelei erau lipicioase de la tot sângele kalovaxian vărsat – s-au aruncat asupra familiei și prietenilor mei. Să aduci arme într-un loc de rugăciune este un păcat, așa că oamenii mei nu au avut cu ce să se apere. A fost un adevărat măcel.

Vocea începe să îi tremure și mă întreb dacă acum spune prima dată această poveste. Cine altcineva ar fi ascultat-o? Împărăteasa nu are confidente, nu are prieteni, nu are pe nimeni de încredere. Și, la fel ca mine, trebuie să-și ascundă anumite laturi de Kaiser cu orice preț.

— Părinții mei, surorile mele, frații mei, fetele cu care luam lecții, mătușile, unchii, verii mei. Cu toții, morți înainte să apuc măcar să țip. Și când totul a luat sfârșit, știi ce mi-a spus soțul meu?

— Nu, spun cu vocea răgușită.

— Eu ți-am dat două țări peste care să domnești. Acum, tu ce îmi vei oferi?

Mă trec fiorii.

— De ce îmi spuneți toate acestea?

Închide ochii un minut, pentru a se liniști. Nu mai tremură și, când deschide ochii, văd că toată tulburarea de mai înainte a dispărut, fiind înlocuită de o furie de care nu o credeam în stare.

— Pentru că recunosc scânteia revoltei atunci când o văd. O vreme, am simțit și eu prea bine acea scânteie. Dar vreau să înțelegi că este un joc foarte periculos împotriva unui om foarte periculos. Și există consecințe atunci când pierzi – și tu vei pierde. Știu asta prea bine.

Mă uit prin cameră, așteptând să văd gărzi care dau năvală, gata să ne aresteze pentru că am adus acuze la adresa Kaiserului. Îmi vede reacția și zâmbește.

— Nu, mielușico, eu am scăpat acum mulți ani de Umbrele

mele. A trebuit să dau dovadă de docilitate și obediență zece ani până când Corbinian le-a eliberat de îndatoriri – sau presupun că le-a însărcinat să aibă grijă de tine. Dacă trece destul timp, vei scăpa și tu de ele. Când Corbinian va înceta să te mai vadă ca pe o amenințare sau când vei avea pe cineva care să poată fi folosit împotriva ta, așa cum face el cu Søren în cazul meu.

— Încă nu înțeleg ce anume doriți de la mine, îi spun, deși știu că nu par convingătoare.

Ridică din umeri.

— Fiul meu a venit să mă vadă seara trecută. Era... îngrijorat din cauza planurilor lui Corbinian de a te mărita și spera că eu aș putea să-l fac să se răzgândească. A fost deștept să vină la mine în loc să se ducă direct la tatăl lui. Desigur, tu ai fost mai deșteaptă pentru că i-ai căutat ajutorul.

Mă străduiesc să par nevinovată, deși încep să-mi dau seama că nu am nicio șansă cu ea.

— Prințul și cu mine am devenit prieteni, Înălțimea Voastră. Am fost... tulburată, e de înțeles, când am auzit că vrea să mă mărite Kaiserul cu Lordul Dalgaard, iar eu m-am adresat lui Søren. Ca unui prieten.

Nu zice nimic câteva clipe.

— Mi-am luat libertatea de a aranja o altă căsătorie pentru Lordul Dalgaard, spune ea într-un sfârșit. Una pe care a găsit-o perfect rezonabilă.

— Vă sunt foarte recunoscătoare, Înălțimea Voastră! spun, respirând ușurată.

S-ar putea să fie singurul lucru adevărat pe care i l-am spus vreodată.

Își arcuiește sprâncenele subțiri.

— Nu ești curioasă să afli cine a fost sacrificată pentru binele tău?

Încerc să par calmă, dar nu prea reușesc. Adevărul este că, oricât de lipsită de suflet aș părea, nu-mi pasă deloc ce kalovaxiană răsfățată și depravată a trebuit să sacrifice Împărăteasa pentru binele meu. Aș putea să le privesc pe toate cum mor fără să clipesc nici măcar o dată.

Chiar și Crescentia?, întreabă o voce din mintea mea, dar o ignor. Cress e prea importantă ca să poată fi măritată cu cineva precum Lordul Dalgaard. Nu s-ar întâmpla asta niciodată.

— Îmi imaginez, Înălțimea Voastră, că alegerea cea mai înțeleaptă ar fi fost domnița Dagmaer. O astfel de înțelegere ar mulțumi pe toată lumea. Probabil că tatăl lui Dagmaer a făcut puțin caz de trecutul Lordului Dalgaard, dar, de vreme ce solicitarea a venit din partea Înălțimii voastre – presupun că adăugând ceva în plus la nota de plată a Lordului Dalgaard –, a cedat destul de ușor.

Își strânge buzele.

— Ai o minte ascuțită, mielușico, și cu atât mai ascuțită cu cât o ții ascunsă. Dar să nu te amăgești – se va găsi altcineva pentru tine, cel mai probabil cineva mai crud.

— Nu văd cine ar putea fi mai crud decât Lord Dalgaard, spun privind-o în ochi.

— Nu știi? întreabă ea, lăsându-și capul într-o parte. Soțul meu nu ar fi primul kaiser care să scape de soție pentru a-și lua o mireasă mai tânără. La urma urmei, nu mai am ce să-i ofer. Dar tu ești tânără. I-ai putea da mai mulți copii și l-ai ajuta să țină mai bine țara sub control. Și l-am văzut cum te privește. Îmi imaginez că întreaga curte a văzut – incluzându-l aici și pe fiul meu, un cavaler desăvârșit. Corbinian nu e chiar subtil, nu-i așa?

Încerc să spun ceva, dar rămîn fără cuvinte. Simt din nou acel piton care se strânge atât de tare în jurul stomacului meu, încât sunt sigură că mă va omorî. Vreau să o contrazic,

dar nu pot. Se ridică și știu că ar trebui să mă ridic și eu și să fac o reverență, dar sunt țintuită locului.

— Vrei un sfat, mielușico? Data viitoare când închizi o fereastră, asigură-te că nu se deschide o trapă sub picioarele tale.

A ajuns deja la mijlocul drumului spre ușă când îmi recapăt glasul.

— Nu știu ce fac, recunosc cu vocea pierdută.

Dar Împărăteasa mă aude. Se întoarce și mă privește cu acei ochi goi, care par să nu se concentreze pe nimic.

— Copilă, ești o mielușică în cușca leului. Și supraviețuiești. Nu e destul?

Pietrele de spirit

Tremur când merg pe hol, deși încerc să mă controlez. Zâmbesc grupului de curteni care se plimbă întâmplător chiar prin aripa regală, dar nu le disting fețele – e doar un amestec de trăsături kalovaxiene, fețe palide, anonime, până ce formează toate o singură față. Îmi răsună în minte vocea Împărătesei: *E un joc periculos împotriva unui bărbat periculos*. Nu e ceva nou pentru mine, dar să aud asta de la altcineva – de la Împărătească, nu de la oricine – îmi oferă o cu totul altă perspectivă.

Crezusem că mi-au făcut deja tot ce se putea mai rău – să fiu biciuită în public, să mă oblige să-l execut pe Ampelio, să o văd pe mama murind. Nu m-am gândit că se poate ceva mai rău. Să fiu forțată să mă mărit cu Kaiserul – asta le-ar întrece pe toate. M-aș închide atât de mult în mine, încât nu sunt sigură că m-aș mai putea elibera vreodată.

Aș prefera să mor decât să-mi facă asta.

Nu contează, îmi spun, încercând să mă încurajez. Nu se va ajunge la asta. Într-o lună voi pleca de aici și nu îl voi mai vedea niciodată pe Kaiser. Totuși, simt cum frica și dezgustul pun stăpânire pe mine doar când mă gândesc că aș putea fi forțată să dorm în același pat cu Kaiserul.

Pașii Umbrelor mele se aud la o bună distanță în spate, iar eu mă abțin să privesc înapoi. Știu că sunt cu ochii pe mine, dar nu le pot arăta cât de frică îmi este. Nici nu îi pot lăsa să

afle despre această nouă amenințare. Blaise ar insista să părăsim imediat orașul. M-ar duce undeva în siguranță, în vreme ce de Astrea s-ar alege praful.

Când mă stecor înapoi în cameră, Hoa așază pătura pe pat, dar se oprește și se uită îngrijorată la mine. Încerc să-mi iau o expresie neutră, dar nu reușesc. Azi nu sunt în stare de așa ceva.

— Pleacă, îi cer.

Ochii ei zăbovesc pe ziduri – o reamintire tăcută sau un vechi obicei, nu sunt sigură – și o clipă pare că vrea să facă ceva, dar încuviințează din cap și dispare după ușă.

Mă îndrept spre fereastră, nu ca să mă uit la grădina de piatră, ci ca să-mi ascund fața de Umbre. Totuși privirile lor insistente sunt copleșitoare. Pot să-mi și imaginez pufnetul gutural al Artemisiei și vocea agitată a lui Heron, care începe să ne țină predici. Probabil că Blaise și-ar da ochii peste cap și ar decide să mă scoată de aici la noapte, pentru că planul nu a fost bun în cele din urmă și nici nu știu de ce am crezut că va fi. Sunt mica Prințesă de Cenușă care nu se poate salva nici pe sine, darămite propria țară.

Încerc să mă calmez, dar cuvintele Împărătesei îmi tot răsună în minte. Îmi amintesc cum s-a uitat la mine în ultimele luni. Refuz să mă gândesc la asta, de parcă așa n-ar mai fi adevărat, dar știu că are dreptate. Știu cum va decurge povestea asta.

Ochii mi se umplu de lacrimi, dar le șterg repede, înainte să le poată vedea ceilalți.

Ieri, Heron mi s-a adresat cu *regină*, iar reginele nu ezită, nu se sperie, nu plâng.

Ușa se deschide încet și eu înțepenesc, ștergându-mi repede ochii cu dosul mânecii. Când mă uit peste umăr, pregătită deja cu un zâmbet fals, îl văd pe Blaise cum închide ușa după el și își dă gluga jos.

— Blaise...

Mă întrerupe cu o fluturare a mâinii.

— Nu era nimeni pe holuri, am verificat.

Îmi cercetează fața și știu că nu mi-am șters lacrimile pe cât de bine speram. Își frământă mâinile și privește în jos. Când se uită iar la mine, are o blândețe în ochi care îl face să pară o cu totul altă persoană.

— Theo, ce s-a întâmplat? Ești mai albă la față decât un kalovaxian.

Încearcă să mă facă să râd, dar sunetul pe care-l scot e ceva între râs și oftat. Mă uit în jos la picioarele mele, încercând să mă opresc din tremurat. Am nevoie de câteva clipe ca să mă liniștesc, timp în care trag adânc aer în piept de câteva ori și abia după aceea găsesc încrederea necesară ca să vorbesc.

— Am nevoie de o armă, îi spun pe un ton calm.

Pare surprins.

— De ce?

Nu îi pot spune. Oricât de mult aș vrea, nu pot împărtăși această povară. S-ar putea să nu-l mai cunosc pe Blaise atât de bine ca înainte, dar știu exact ce va face dacă îi spun despre avertismentul Împărătesei. Și, dacă fugim, nu o să mai avem altă șansă de a-l lovi pe Kaiser atât de aproape.

— Pur și simplu am nevoie de una.

Blaise dă din cap că nu.

— E prea riscant. Dacă ar găsi-o cineva asupra ta...

— N-o vor găsi.

— Menajera ta te vede goală în fiecare dimineață și în fiecare seară. Așa că unde anume plănuiești să ascunzi arma?

— Nu știu, recunosc în șoaptă.

Mă ia din nou ametеala și mă așez pe marginea patului. Salteaua se lasă când se așază și el lângă mine, cu piciorul aproape atingându-l pe al meu.

— Ce s-a întâmplat? întreabă iar, de data asta pe un ton mai blând.

— Ți-am spus, îi zic, străduindu-mă să zâmbesc, Împărăteasa e nebună.

Îmi alung din minte discuția cu Împărăteasa și avertismentul pe care mi l-a dat, încercând să găsesc doar partea bună.

— Testul meu a funcționat, totuși. Prințului îi pasă de mine suficient încât să se pună împotriva tatălui său, chiar dacă a făcut-o prin intermediari. Mă pot apropia mai mult și îl pot forța mai tare, știu că pot. Dacă îl putem face să se revolte în public împotriva tatălui său, asta va cauza o ruptură la curte.

Și în timp ce spun astea în mintea mea deja începe să se contureze un plan. Probabil Blaise își dă seama unde bat, pentru că văd cum începe să zâmbească răutăcios.

— O ruptură, repetă încet, și-mi dau seama că se gândește la ce mă gândesc și eu deja. O astfel de ruptură ar deveni ireparabilă dacă... să spunem... Prințul ar fi omorât în circumstanțe misterioase după confruntarea cu tatăl.

— Sau nu chiar atât de misterioase, adaug. Unele indicii ar putea duce către una dintre gărzile personale ale Kaiserului.

Deja mă gândesc la care ar putea fi indiciile: o bucată din mâneca unei bluze de corp, cu sigiliul Kaiserului pe ea, destrămată într-o încăierare, una dintre legăturile de piele pe care kalovaxienii le folosesc pentru a-și prinde părul, o piatră de spirit care a căzut de pe teaca armei. Desigur, ca să fie convingător, cineva ar trebui să aleagă una dintre gărzile Kaiserului pentru a-i înscena totul. Bluza de corp ar trebui să îi fie ruptă, legătura din piele pentru păr, să îi fie furată, o piatră, să îi fie sustrasă de pe teacă. Heron ar putea deveni invizibil, făcând toate astea cu ușurință, la fel cum ar putea și Art, dacă și-ar lua o altă înfățișare, dar, de data asta, nu ne-ar fi suficiente cincisprezece, douăzeci de minute. Ar avea nevoie de pietre.

— Cum ar reacționa curtea în acest caz? întreabă Blaise pentru amândoi.

Strâng buzele și analizez întrebarea.

— Kalovaxienii pun preț pe putere, dar Kaiserul a devenit leneș de când a fost cucerită Astrea. Stă doar în palat, în timp ce-i lasă pe alții să se lupte în locul lui. Îl lasă pe Søren să lupte. Poporul kalovaxian îl iubește pe prinț – el e exact cum cred ei că ar trebui să fie un conducător. Dacă ar bănui că l-a omorât Kaiserul, cel puțin jumătate din curteni s-ar răscula. E ceva ce s-a mai întâmplat în istoria kalovaxiană – un conducător slab este detronat, o nouă familie intră în lupta pentru coroană. Mereu începe cu un război civil, cei care sunt mulțumiți de regimul curent versus cei care nu sunt. Putem să fugim din țară după uciderea prințului și, în vreme ce se războiesc între ei, să strângem destui aliați pentru a ne întoarce și a-i distruge pe toți.

Gândul mă face să zâmbesc.

— Ai face-o tu? întreabă Heron de dincolo de zid.

— Ce să fac? întreb.

Heron își drege glasul, dar nu mai răspunde.

— Cred că ceea ce întreabă Heron este... începe Blaise, dar se încurcă.

Dă să continue și renunță din nou, fără să mă mai privească.

— Ei vor să știe dacă poți ucide pe cineva, de fapt, spune Artemisia. Dar cred că nu voiau să aducă asta în discuție, de vreme ce ai omorât o singură dată, și atunci pe Ampelio. Eu mă îndoiesc că prințul s-ar întinde la picioarele tale și te-ar lăsa să o faci, iar tu cu greu l-ai putea domina, nu-i așa?

Are dreptate, deși ezit să recunosc.

— E doar următorul pas din planul pe care-l avem deja pe masă. Dacă aș putea să-l domin, credeți că restul planului ar funcționa?

Pentru o clipă, niciunul nu zice nimic. Blaise, care este lângă mine, se uită insistent la peretele din fața lui. Dar nu este nimic acolo. Apoi îmi dau seama că se gândește, analizează fiecare scenariu.

— Da, spune el în cele din urmă.

— Chiar ar putea să meargă, recunoaște Artemisia, părând cumva impresionată.

— Va merge, spun tot mai încrezătoare.

Dintr-odată mă entuziasmez și simt că plutesc, că nu mai ating pământul cu picioarele. Putem face asta – să ne redobândim țara. Indiscutabil, avem doar o mică șansă, dar e semnificativ ceva mai mult, acum, că avem un plan. E o speranță care clipocește într-o beznă completă.

Nu vreau să mă gândesc prea mult la ceea ce am promis să fac. Søren mi-e dușman, chiar dacă este singurul care a dat dovadă de bunătate față de mine. Și acum știu ce înseamnă să iei o viață, că e mai mult decât un tăiș care trece prin piele și declanșază o vărsare de sânge și oprirea unei inimi. Acum știu că pierd și eu ceva.

Mai e ceva care nu-mi dă pace. Îmi dreg glasul.

— Pe de altă parte, m-am gândit la Vecturia ceva mai mult...

Blaise oftează.

— Theo, am căzut de acord...

— Eu nu am fost de acord, îl întrerup, îndreptându-mi spatele. Nu vreau să mă spăl pe mâini de moartea și înrobirea a mii de oameni, de parcă n-ar fi nimic decât niște resturi de murdărie.

— Așa au făcut și ei când au venit kalovaxienii pe țărmurile noastre, spune Heron.

— Și sunt sigură că vor regreta acea decizie când Søren și oamenii lui îi vor ataca. Un lucru este clar: cu cât își înfige mai mult Kaiserul rădăcinile acolo, cu atât ne va fi mai greu să-l doborâm. Când va veni războiul, va fi oricum o luptă grea pentru noi, dar, dacă vor avea un centru de comandă și în Vecturia, ne vor putea ataca din ambele părți și ne vor zdrobi cu ușurință. Nu va fi o luptă, va fi un masacru.

Aștept proteste, dar niciunul nu zice nimic. Blaise se tot uită prin cameră, fără să spună nimic. Nu mai vorbesc ca mama de data asta, îmi dau seama. Ci mai degrabă precum Kaiserul sau Theyn când dictează strategii de luptă și sunt sigură că și Umbrele mele observă diferența. Blaise caută un contraargument, așa că adaug înainte să poată găsi unul:

— Și eventual plecăm de aici. Atunci vom avea nevoie de mai multe forțe, de alianțe mai puternice. Știu că vecturienii nu sunt mulți, dar ăsta este un început bun. Sunt mai mult decât ce avem acum și pot face mai mult de-acolo decât putem noi de aici. Nu sugerez să-i trimitem în luptă și pe puținii oameni pe care îi avem, dar Artemisia a spus că slăbiciunea Vecturiei stă în distanța mare dintre insule, nu? Dacă am putea să trimitem un semnal de alarmă acolo și să le dăm șansa de a se uni, lupta ar deveni mai grea decât se așteaptă Søren.

Blaise încuviințează cu o ușoară clătinare a capului.

— Ba chiar s-ar putea să se întoarcă atunci când ar vedea că nu au luat în calcul un astfel de element-surpriză.

— Există vreo modalitate prin care să-i avertizăm? întreb.

Blaise se încruntă și se uită spre zidul Artemisiei.

— Ar face mama ta asta? o întreabă pe un ton precaut.

Ea ezită.

— S-ar putea să fie nevoie de niște muncă de convingere. Și încă nu sunt sigură că e cea mai bună idee.

— Dacă ai alta mai bună, sunt deschisă să le iau în considerare, îi spun.

Liniște.

— Voi încerca, spune ea, în cele din urmă.

— Mulțumesc, spun plină de mândrie.

Pentru o clipă, Kaiserul nu mi se mai pare o amenințare atât de mare. Pot face asta. Pot să mă comport ca o regină. Apoi, câteva secunde mai târziu, îmi dau seama de implicațiile celor spuse.

— Stai! Ce legătură are mama ta cu asta? o întreb.

Artemisia râde.

— Ea este cel mai de temut pirat din Marea Calodeană. S-ar putea să o știi sub numele de Dragonsbane.

Pentru un moment nu sunt în stare decât să mă holbez la peretele după care e ascunsă. Este faimos acest pirat astrean, dar mereu am auzit că se vorbea despre un el. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că ar putea fi o femeie. Mamă.

Un val de speranță îmi umple pieptul și izbucnesc în râs, nu mă pot abține. Dacă Dragonsbane e de partea noastră, deja avem mai multe șanse. Dar, când mă întorc spre Blaise, văd că e încruntat și nicidecum ușurat. Îmi aduc aminte ce mi-a spus despre Dragonsbane. Nu e de partea noastră, nu chiar, deși interesele noastre sunt uneori aceleași.

Dar redobândirea Astreei trebuie să fie în interesul tuturor, nu-i așa? E și țara ei și a făcut multe pentru a o ajuta. Trebuie să fim în aceeași tabără. La urma urmei, în ce altă tabără am putea fi? Înainte să-l pot întreba mai multe, Blaise se ridică și întinde o mână spre mine.

— Nu putem pierde toată ziua așa, spune, ridicându-mă în picioare, cu fața spre el.

Fiind atât de apropiați, îmi dau seama că s-a înfierbântat, la propriu, din cauza discuțiilor. Chiar dacă nu a mai fost afară de multe zile, miroase ca pământul după o furtună. Îmi ia ușor obrajii în palme și își trece degetele mari pe sub ochii mei, ștergându-mi lacrimile rămase. E un gest surprinzător de intim, mai ales că vine din partea lui Blaise, și-l aud pe Heron tușind ca să ne reamintească de prezența lui. Blaise își drege vocea și face un pas înapoi.

— Ai un prinț de fermecat, îmi reamintește, apoi se oprește, ezitând. Dacă poți ascunde o armă astfel încât să nu o găsească nimeni, îți pot face rost de una. Un pumnal, poate?

Simt cum mă cuprinde ușurarea, deși mă îndoiesc că aș ști

ce să fac cu un cuțit dacă l-aș avea. Totuși să îl am m-ar face să mă simt mai bine.

— Un pumnal ar fi perfect, spun, în timp ce o pală de vânt se strecoară pe fereastră, făcându-mi pielea ca de găină.

Imediat îmi vine o idee.

— Se schimbă vremea. Voi avea nevoie de pelerină în curând.

Se încruntă.

— Da, presupun că da.

Îi zâmbesc cu subînțeles.

— Te pricepi la cusut, Blaise?

— Sunt groaznic.

Apoi văd cum i se luminează privirea.

— Dar degetele lui Heron sunt suprinzător de agile pentru un tip așa masiv. Ești pe jumătate uriaș, nu-i așa, Heron?

— Sunt suficient de mare încât să te zdrobesc, contraatacă Heron de dincolo de zidul lui, dar cu amuzament în glas.

— Ai putea să coși un pumnal în tivul pelerinei mele? îl întreb.

— Fără nicio problemă, răspunde.

— Mulțumesc, le spun amândurora.

Îmi netezesc rochia.

— Cum arăt? îl întreb pe Blaise.

— Mai coboară decolteul un centimetru și nu are nicio șansă, spune rânjind.

Îl împing furioasă spre ușă, dar după ce pleacă tot trag de decolteu.

Înainte să îl caut pe Søren, trec pe la Crescentia. Rareori îi vizitez camerele, de frică să nu-l întâlnesc pe tatăl ei, dar Theyn încă e în Mina de Apă, asigurându-se că toți de acolo își știu lungul nasului. Va aduce de acolo câteva pietre pentru Cress, așa cum face de obicei. De asta colecția ei de pietre de spirit o concurează chiar și pe cea a Împărătesei.

Motiv pentru care sper că nu o să-și dea seama că îi lipsesc câteva. Dacă planul nostru are chiar și cea mai mică șansă de reușită, Umbrele mele au nevoie de aceste bijuterii.

Elpis deschide ușa și îmi zâmbește timid, conducându-mă prin labirintul de camere poleite cu aur care alcătuiesc locuința lui Theyn. Odinioară, acestea erau camerele familiei lui Blaise, dar mă îndoiesc că le-ar mai recunoaște acum. Întreaga locuință e o criptă vie a tuturor țărilor pe care Theyn le-a distrus.

Majoritatea pieselor sunt din Astrea – candelabrul din alamă lucitoare care mai demult atârna de tavanul camerei de studiu a mamei, oglinda cu ramă de aur, împodobită cu chipul Belsimiei, zeița iubirii și a frumuseții, care străjuia baia comună a capitalei –, dar există și altele din locuri diferite, pe care mi le-a prezentat Crescentia. Lumânări din Yoxi, boluri pictate din Kota, o vază de cristal din Goraki. Theyn nu e un tip sentimental, dar îi plac suvenirele.

Am întrebat-o odată pe Cress cât timp a trecut de când au fost ultima oară curtenii în Kalovaxia, pentru că nimeni nu vorbește despre asta, dar nu știa. A spus că trebuie să fi trecut câteva sute de ani și că, de fapt, nici nu mai exista Kalovaxia. Iernile se făcuseră mai tot mai friguroase și mai lungi până au murit celelalte anotimpuri, până când nimic nu a mai rodit, animalele au dispărut, iar kalovaxienii s-au îmbarcat pe vase și au plecat în căutarea unei țări mai bune. Nu conta că aparținea altcuiva, au luat-o cu forța și au profitat de tot ce avea de oferit – sclavi, mâncare, resurse – și când o secau până nu mai rămânea nimic, plecau în alt loc și procesul se relua. La nesfârșit.

Astrea a fost prima țară în care au găsit magie. Poate că de asta au stat aici cel mai mult, deși îmi imaginez că și pietrele încep să se termine și nici nu mai sunt prea mulți oameni care să lucreze în mină, ca să le extragă.

Elpis mă conduce pe coridor, apoi spre camera Crescentiei, fără ca vreuna dintre noi să îndrăznească să scoată o vorbă. În timp ce merg pe coridorul acela strâmt, mă simt destul de încrezătoare încât să o apuc de braț și să i-l strâng în semn de încurajare.

— Ai făcut bine, șoptesc.

Chiar și în lumina difuză, văd cum se îmbujorează de bucurie.

— Mai pot face și altceva, domniță?

Elpis este spionul perfect – o fată la care nimeni nu s-ar uita de două ori, care slujește în casa lui Theyn. Mă tot gândesc la ce discuții să-i spun să fie atentă, ce anume să facă. Dar Theyn nu și-a creat o reputație de temut pentru că a putut fi luat de prost.

Aud în minte vocea lui Blaise. *Ea e responsabilitatea ta acum, Theo.*

— Momentan, nimic, îi spun.

Văd dezamăgirea din ochii ei, dar încuviințează din cap și bate timid în ușă.

— Domnița Thora a venit să te vadă, domniță, spune atât de încet, încât abia poate fi auzită de cealaltă parte a ușii grele de lemn.

— Thora? strigă Crescentia entuziasmată. Intră!

Îi zâmbesc lui Elpis în semn de mulțumire, apoi împing ușa masivă și mă strecor înăuntru.

Camera Crescentiei e destul de mare pentru a găzdui o întreagă familie, iar spațiul e dominat de un pat cu baldachin din mătase albă și diafană. Plapuma, despre care știu că este brodată cu fir de aur, este acoperită de atâtea rochii în culori pastelate încât e imposibil să o vezi. Stă la oglindă, cu borcane de cosmetice și perii împrăștiate la întâmplare. Cutia ei de bijuterii, pictată – sunt sigură că e un alt artifact dintr-o țară distrusă –, e deschisă și conținutul, revărsat.

Cress are ochii mari și este agitată și îmbujorată, iar din câte îmi dau seama nu a ieșit din camera ei azi. O tavă cu un mic dejun mâncat pe jumătate zace abandonată pe pat, iar Cress încă poartă cămașa de noapte. Este ciufulită – buclele blonde n-au fost încă pieptănate și împletite de sclava ei.

— O dimineață aglomerată? o întreb, în timp ce dau la o parte o rochie aruncată pe scaunul de lângă fereastră, pentru a mă așeza.

Începe să zâmbească.

— În sfârșit, am primit vești de la prinț! Mi-a trimis de dimineață o scrisoare ca să mă invite... ei bine, ca să ne invite să luăm masa cu el. E inteligent, pentru că astfel evită să fim văzuți doar noi doi împreună, bănuiesc. Nu e minunat?

— Este, spun, încercând să fiu la fel de bucuroasă.

Aparent, Søren nu trebuie subestimat. Trebuie să recunosc că e o mișcare inteligentă din partea lui. Chiar și dacă o va folosi pe Crescentia ca paravan, curtenii tot vor umbla cu bârfe, dar măcar majoritatea nu va avea nicio bănuială legată de mine. Totuși, pare crud din partea lui să-i facă asta lui Cress, mai ales când ea este deja îndrăgostită. Dar, cu noul meu plan la care mă gândesc întruna, nu-mi permit să acord atenție sentimentelor lui Cress mai mult decât unui gând trecător. La urma urmei, ea e înamorată mai mult de ideea de a fi curtată de prinț și, dacă planul merge bine, el va muri înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă. Cress va ajunge să se simtă ca una dintre acele eroine cu destin tragic despre care adoră să citească și cred că asta îi va plăcea aproape la fel de mult ca primirea coroanei.

— Presupun că încerci să te hotărăști cu ce rochie să te îmbraci, îi spun.

— Nu am nimic potrivit, îmi spune, oftând dramatic, arătând cu un gest larg spre restul camerei, unde zeci de rochii zac ca într-o expoziție de culori și stiluri.

Unele dintre ele sunt togi astreene drapate, cu broderii fine și fibule încrustate cu bijuterii. Altele sunt kalovaxiene, în stilul tradițional, cu talii strâmte și fuste în formă de clopot care necesită crinolină și straturi de jupoane din materiale mai grele, cum ar fi catifeaua sau lâna. Sunt atât de multe, încât decât să le număr, mai bine mă apuc să număr stelele de pe cer.

Iau rochia pe care am dat-o deoparte și o ridic. Este una de culoarea lavandei, pe care nu am mai văzut-o până acum, cu o croială simplă și un strat de material textil care trece peste corsaj și cade pe un umăr. Decolteul și tivul sunt acoperite cu sute de mici safire, aranjate astfel încât să arate ca niște flori.

— Ce zici de asta?

— E hidoasă, spune fără ca măcar să se uite la ea.

— Cred că această culoare ar arăta foarte bine pe tine, insist. Cel puțin încearc-o.

— N-are rost. Toate sunt hidoase. Oare ce-i place prințului? Știi cumva? Care e culoarea lui preferată?

— Nu știu decât ce știi tu, îi spun, râzând, sperând ca minciuna să nu fie prea evidentă.

Nu știu care este culoarea preferată a lui Søren sau ce preferințe are în materie de modă, dar știu că este bun și că este mai apropiat de mama lui decât de tatăl lui, altfel nu i-ar fi cerut ajutorul Împărătesei ca să-mi anuleze logodna. Știu că, deși e un mare războinic, nu îi face plăcere să ucidă, așa cum este cazul celor mai mulți dintre kalovaxieni. Și-a amintit numele astrenilor pe care tatăl lui l-a forțat să-i omoare, deși au trecut mai bine de nouă ani de atunci.

Îmi alung aceste gânduri din minte. Le-am spus că voi fi în stare să-l ucid când va veni momentul, dar nu o voi putea face dacă îl consider un om bun.

— Totuși, ai stat alături de el la banchet, subliniază Cress, ridicând puțin vocea. Și ați părut apropiați în port – ba chiar i-ai spus pe nume.

Îmi dau seama că e geloasă, iar ideea asta mi se pare aproape amuzantă. Nu e amuzant, bineînțeles. Se presupune că trebuie să-l fac pe Søren să se îndrăgostească de mine și se pare că este mult mai interesat de mine decât de Cress, dar tot e ciudat să o văd geloasă. Ea e cea care mi-a dăruit rochiile pe care nu le mai purta, cea care îmi strecura bucățele de pâine când Kaiserul mă înfometa, care și-a pus în pericol propriul statut pentru ca alte fete de la curte să nu mă insulte în față. M-a protejat mereu de când sunt aici, așa că mi se pare absurd că ar putea fi geloasă pe mine.

Dar *este* și i-am dat suficiente motive să fie. Vina mă izbește dintr-odată. Încerc să-mi alung acest gând din minte, dar nu reușesc.

Dau să-i zic ceva, dar renunț de îndată, neștiind ce să-i spun exact ca să o conving că nu sunt o amenințare pentru ea. Cress își dă mereu seama când mint.

— După execuția rebelului, spun după o clipă, alegându-mi cu grijă cuvintele, mi-a fost rău. Era atât de mult sânge și nu m-am simțit bine din cauza asta. Søren m-a găsit pe coridor și presupun că i s-a făcut milă de mine. Atunci mi-a cerut să îi spun Søren. Iar eu i-am mulțumit vomitând pe hainele lui.

Îmi acopăr fața, ca să vadă cât de rușine îmi este.

— Oh, Thora, oftează Cress.

Imediat se schimbă la față. Pare ușurată, deși încearcă să o ascundă.

— E groaznic! Ce jenant!

Îmi ia mâna într-a ei și o mângâie, fiindu-i milă de mine încă o dată.

— Să știi că da! Dar el a fost atât de drăguț. Despre asta am vorbit la banchet. Mi-am cerut scuze și mi-a spus că nu am de ce să-mi fac griji. E un om foarte bun.

Cress își mușcă buza de jos.

— Dar nu îl placi, nu?

— În niciun caz! neg eu, apoi râd, încercând din răsputeri

să par surprinsă. Mi-e prieten, presupun, dar asta e tot. Și cu siguranță nu e interesat de mine. Crezi că s-a îndrăgostit vreodată un băiat de o fată după ce acesta a vomitat pe el?

Cress zâmbește și văd cum devine brusc relaxată. Se uită iar la toate rochiile împrăștiate pe pat și se încruntă.

— Totuși nu știi care e culoarea lui preferată? mă întreabă.

— Probabil că îi place negrul. Sau gri. Ceva întunecat și serios, spun, făcând o față solemnă ca a lui Søren, încruntându-mă și strângându-mi buzele.

Suficient cât să o fac pe Cress să chicotească, deși își duce imediat mâna la gură, ca să și-o acopere.

— Thora! exclamă, încercând să pară șocată, dar eșuează lamentabil.

— Serios acum. L-ai văzut vreodată să zâmbească?

— Nu. Dar să fii războinic e ceva îngrozitor de serios. Nici tata nu zâmbește prea mult.

Deși e un detaliu minor, e suficient să aud că îl compară pe Søren cu Theyn ca să-mi amintesc cine e și de ce e în stare. Poate că e bun, dar sângele câtor oameni e pe mâinile lui? Câte mame a omorât până acum? Mă forțez să zâmbesc.

— Vreau doar să spun că meriți pe cineva care să te facă fericită, îi spun pe un ton blând.

Se gândește la asta o clipă, mușcându-și buza de jos.

— Să fiu prințesă mă va face fericită, spune fermă. Și dacă într-o bună zi voi deveni împărăteasă, voi fi și mai fericită.

Pare atât de sigură de viitorul care o așteaptă că aproape o invidiez, deși, dacă mi se permite să-mi spun părerea, nu va ajunge acolo. Mă lovește din nou sentimentul de vină, dar încerc să-l ignor. Nu mă pot simți prost pentru că povestea de dragoste a lui Cress se va termina, în condițiile în care oamenii mei mor pe capete. Mă întind după altă rochie, una după moda kalovaxiană de data asta, de un albastru-deschis, brodată cu flori aurii. O scutur și o ridic.

— Asta e adorabilă, Cress. Culoarea îți va scoate ochii în evidență.

O ia în calcul pentru o clipă, uitându-se când la rochie, când la mine, în timp ce o analizează.

— E plictisitoare, spune, uitându-se apoi la rochia mea. O ador pe a ta, totuși.

— Pe asta? zic eu, aruncând o privire la tunica astreană de culoarea grepfrutului. Tu mi-ai dat-o acum câteva luni, nu-ți amintești? Spuneai că nu ți se potrivește culoarea.

Făcea adesea asta, comandând croitoresei rochii care știa că nu i se potrivesc, numai pentru a avea o scuză să mi le paseze. Majoritatea celor pe care le aveam fuseseră ale ei și sunt mult mai potrivite de purtat decât cele pe care mi le trimite Kaiserul, care, de obicei, sunt croite pentru a-mi expune spatele și cicatricele.

— Da? întreabă încruntată. Cred că mi-ar veni bine.

Strânge buzele, apoi zâmbește.

— Am o idee minunată, Thora. Ce-ar fi dacă aș încerca rochia ta și tu ai proba una dintre ale mele? Numai așa, să vedem cum ne stă.

Nu-mi pot imagina nici în ruptul capului de ce ar vrea să facă asta, dar nu pot să-i spun decât că sunt de acord din toată inima.

Rochia de culoarea grepfruptului arată țipător pe pielea ei rozalie și în combinație cu părul blond – acesta a fost și motivul pentru care nu a purtat-o –, dar este de neclintit în decizia ei. Se întoarce pe toate părțile în fața oglinzii, analizându-se concentrată din toate unghiurile, cu o sclipire în privire care mi s-ar părea înfricoșătoare dacă nu aș cunoaște-o pe Cress atât de bine. E o privire pe care a moștenit-o de la tatăl ei, și pe care Theyn o afișează când se află în focul luptei, dar pe care Crescentia pare să o poarte într-un alt tip de război.

Și numai când îmi dă în schimb o rochie kalovaxiană de ca-

tifea gri cu mâneci lungi, care mă acoperă complet de la bărbie până la încheieturile picioarelor și care mă face să arăt ca un sac fără formă, îmi dau seama că războiul pe care îl duce este împotriva mea. Nu mă îndoiesc că m-a crezut când i-am povestit despre prinț, dar presupun că nu vrea să-și asume niciun risc.

— Culoarea asta arată minunat pe tine, Thora, spune.

Îmi oferă cel mai drăgut zâmbet, dar știu că este fals. Își lasă capul gânditoare într-o parte, în timp ce ochii ei gri mă măsoară din cap până în picioare.

— Ei bine, dacă e să mă întrebi pe mine, arăți cât se poate de kalovaxiană.

Cuvintele ei dor, dar nu o las să vadă asta și mă forțez să zâmbesc.

— Nici pe departe atât de minunat cum îți vine ție rochia asta, îi spun, știind că asta este ce își dorește să audă. Prințul nici nu va putea să-și ia ochii de la tine.

Zâmbetul ei pare ceva mai cald când o cheamă pe Elpis să-i aranjeze părul. Și când o instruiește să-l facă să arate ca al meu, Cress renunță la orice urmă de subtilitate. Elpis îmi aruncă o privire scurtă, după care se apucă să încălzească niște clești pentru păr deasupra vetrei de foc ale cărei flăcări abia mai pâlpâie.

— Vei avea nevoie de ceva drăguț cu care să-l prinzi, îi spun, profitând de ocazie pentru a merge la cutia ei de bijuterii, ca să scormonesc printre micile comori.

Ca în cazul majorității femeilor de la curte, colecția ei este în mare parte alcătuită din pietre de apă și de aer, pentru frumusețe și grație, cu câteva pietre de foc pentru a-i conferi căldură în lunile de iarnă. Dar, spre deosebire de majoritatea, Crescentia are și una, două pietre de pământ. De obicei, acestea sunt încrustate în mânerele săbiilor sau în armuri pentru a le da războinicilor mai multă forță, așa că femeilor de la curte

nu le sunt necesare, dar nu e de mirare că Theyn a vrut ca unicul său copil să aibă parte de mai multă forță, indiferent de sursa din care ar primi-o.

Găsesc un ac de păr cu pietre de apă atât de închise la culoare, încât sunt aproape negre, și îl ridic.

— Ăsta ar completa frumos ținuta, nu crezi?

Se uită la acul din părul meu, care are doar perle simple și strânge gânditoare din buze.

— Dacă îți place atât de mult, poartă-l tu. Eu îl voi lua pe al tău.

Prea ușor, îmi spun, încercând să par încurcată. Îmi scot acul din păr și i-l dau, luându-l pe cel cu pietre de apă. Eu nu ar trebui să am pietre de spirit, Kaiserul a fost foarte clar în privința asta acum zece ani, dar fie Crescentia a uitat, fie nu îi pasă în acest moment. În orice caz, nu îi voi reaminti.

Când mi-l pun în păr, simt un fior care coboară până în vârfurile degetelor de la picioare. Puterea dansează sub buricele degetelor, implorându-mă să o folosesc. Nu-mi doresc să-mi schimb înfățișarea, nu mi-e sete, dar simt un imbold de a folosi pietrele care se transformă într-un murmur plăcut de care, îmi dau seama, nu mă satur niciodată.

Această tentație nu exista înainte de asediu, când doar Păzitorii purtau câte o astfel de piatră, dar îmi aduc aminte când țineam piatra de foc a lui Ampelio și simțeam cum mă umplea de putere. Îmi aduc aminte că mi-a spus, schimbându-se brusc la față, să nu o folosesc vreodată, și a devenit sobru, el, care era mereu jovial.

Alung amintirea din minte și mă concentrez asupra misiunii. Caut iar prin cutia de bijuterii, prefăcându-mă că, de data asta, vreau să-i găsesc niște cercei. Rochia pe care o port este hidoasă, dar mă bucur că are mânecile lungi. Pot strecura ușor un cercel și o brățară pe încheietură. Pietrele de spirit

vibrează în același ritm cu pulsul meu, un ritm constant pe care nu-l pot ignora, unul care dă ecou bătăilor inimii.

Degetele mele se plimbă peste o piatră de foc, deși știu că nu am nevoie de ea. În vreme ce restul pietrelor vibrează plăcut prin mine, piatra asta îmi dă senzația unui vis familiar. Brusc, totul mi se pare plăcut, luminos și confortabil. Ca și cum m-ar îmbrățișa mama și, pentru prima dată în zece ani, mă simt în siguranță. Simt că dețin controlul. Și am nevoie de asta mai mult decât am nevoie să respir. Cu doar un dram de putere, cu doar o atingere de foc, aș putea să-mi creez propriul foc în acest coșmar pe care îl trăiesc. Și dacă sunt cu adevărat o descendentă din Houzzah, cum poate fi considerat un sacrilegiu invocarea puterii lui? Odată, i-am pus întrebarea asta mamei și încă îmi amintesc ce mi-a răspuns.

„Un Păzitor trebuie să se dedice zeului lui înainte de orice, dar să fii regină înseamnă să te dedici țării înainte de orice altceva. Nu poți fi ambele. Îi poți iubi pe zei, mă poți iubi pe mine, poți iubi pe oricine vrei în lumea asta, dar Astrea va fi mereu pe primul loc. Oricine și orice altceva trece în plan secund. Acesta a fost darul lui Houzzah pentru familia noastră, dar și blestemul ei."

Știu că avea dreptate și mi-aș dori să nu fi avut. Ar fi mult mai ușor dacă aș putea invoca puterea focului cu vârful degetelor, așa cum o făcea Ampelio, dar atunci cum aș mai fi diferită de dușmanii mei? Sunt la fel de neantrenată ca un kalovaxian și, în cea mai mare parte a timpului, nici nu mă gândesc la zei. Mă rog doar când am nevoie de ceva. Dacă ar trebui să pun piciorul în mină și să le caut bunăvoința, dacă aș încerca să mă antrenez pentru a putea controla puterile pietrelor de spirit, atunci zeii sigur m-ar pedepsi.

Mereu mi s-a făcut rău când i-am văzut pe kalovaxieni folosind puteri pe care nu le merită, pentru care nu s-au sacrifi-

cat. Nu mă voi împotrivi voinței zeilor mei și nu voi risca să le stârnesc furia. În plus, semăn prea mult cu kalovaxienii. Asta este o limită pe care nu o voi trece.

Prânzul oficial

Søren a pregătit terasa privată a familiei pentru prânzul nostru și nu s-a abținut de la nimic. Masa este sculptată în marmură și e atât de grea încât sunt sigură că a fost nevoie de o mică armată – și de un număr suficient de pietre de pământ – pentru a o transporta aici din sala de mese, unde stă de obicei. Pe masă sunt o vază pictată cu gălbenele înflorite și proaspăt tăiate și patru șervete aurii. Toate au aparținut cândva mamei mele și, dacă mă străduiesc suficient, o pot vedea stând aici, vizavi de mine, sorbind din cafea aromată cu miere și flecărind despre diverse, cum ar fi vremea și lecțiile mele, ignorând, fără să-și dea seama, batalioanele care se strângeau în jurul nostru.

Când ies cu Cress afară, în pavilion, soarele e deja sus pe cer și trece prin perdelele de mătase roșie, învăluind totul într-o lumină țipătoare, dar priveliștea de aici îți taie respirația – oriunde te-ai uita vezi doar oceanul învolburat, cerul fără nori și câteva nave atât de mici încât par de dimensiunea unghiei de la degetul mic.

Cât de departe par toate, mă gândesc. În zece ani n-am ajuns mai departe de port. E ușor să uit cât de mare e lumea de fapt, dar de aici pot vedea kilometri întregi de ocean, în toate direcțiile.

Într-o zi, cât de curând, voi fi din nou liberă.

Prințul Søren și Erik se ridică când mă apropii cu Cress – amândoi poartă costume tradiționale kalovaxiene. Nu mă

așteptam să vină și Erik, dar mă bucur să îl văd. M-a tratat cu respect, ceea ce nu pot spune despre majoritatea kalovaxienilor. Mi-e greu să spun care dintre ei arată mai inconfortabil în mătase și catifea, deși presupun că Erik. Cel puțin costumul lui Søren i-a fost făcut pe măsură. Al lui Erik este evident la a doua mână, prea strâmt în unele locuri, prea larg în altele.

— Domnișoarelor, spune Søren, înclinându-se când facem câte o reverență. Mă bucur că ați putut veni. Vi-l amintiți pe Erik, de pe vas?

— Desigur, spun eu.

Nu trebuie să mă uit la Cress pentru a-i observa expresia goală. În ziua aceea a avut ochi doar pentru prinț. Mă îndoiesc că, dacă ar fi fost nevoie, l-ar fi putut identifica pe Erik într-o mulțime.

— Mă bucur să te revăd, Erik, adaug, zâmbindu-i.

Ochii lui albaștri se perindă între mine și Cress și îmi dau seama că ne privește amuzat.

— Și eu pe tine, domniță Thora. Amândouă arătați minunat, spune, trăgându-mi scaunul ca să mă așez.

Când se apleacă pentru a-mi împinge scaunul, coboară vocea ca să-l aud doar eu.

— Ai pierdut cumva vreun pariu?

Fac o grimasă.

— Crescentia a fost suficient de drăguță încât să-mi împrumute rochia ei.

— Da, spune el, abia abținându-se să râdă. *Foarte* drăguță.

— Și lasă-mă să ghicesc, spun ironic, privind-o pe Cress, care este deja prinsă într-o conversație cu Søren despre o scrisoare pe care a primit-o de la tatăl ei. Prințul nostru a fost suficient de amabil încât să te invite la masă înainte să porniți spre Vecturia?

Ridică o sprânceană și coboară iar glasul.

— Am făcut o greșeală, Thora. Sunt doar niște probleme pe rutele comerciale. Mult mai puțin interesante.

Minte la fel de prost ca Søren, pentru că nu poate să mă privească în ochi. Mă prefac amuzată.

— Rute comerciale, Vecturia. Pentru mine, sunt la fel de interesante. Nici măcar nu știu unde e Vecturia, mint eu.

El zâmbește ușurat.

— Nu te voi minți, Thora. Mă așteaptă cel puțin o lună de pâine uscată și de bere îndoită cu apă. Søren mi-a oferit o ultimă masă azi ca să mă distragă de la ce urmează, iar eu nu am știut cum să accept mai repede.

Se uită cu subînțeles spre celălalt capăt al mesei, spre cei doi care discută despre Theyn, deși Søren privește agitat în jur, parcă încercând să scape. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei o clipă, după care își ferește privirea. Mă întorc spre Erik, ridicând dintr-o sprânceană.

— Sunt un cuplu drăguț, nu-i așa?

— Nu cred că *drăguț* este cuvântul pe care l-ar folosi Søren, spune Erik în șoaptă. Kaiserul a tot insistat pe această problemă de când s-a întors prințul la palat.

Søren își drege glasul, aruncându-i lui Erik o privire rugătoare.

— De fapt, și Erik a început odată cu mine, tot sub comanda tatălui tău, îi spune lui Cress. Nu-i așa, Erik?

— Mă cheamă datoria, îmi șoptește Erik, apoi se apleacă spre Cress.

— E adevărat, domniță Crescentia. Aveam doisprezece ani pe atunci. Și a fost ca și cum aș fi întâlnit un zeu. De fapt, îmi acordați onoarea de a face o plimbare prin pavilion cât așteptăm să sosească mâncarea? Vă pot spune câteva povești despre el care vi se vor părea destul de amuzante.

Cress se încruntă, iar ochii i se îngustează. E pe cale să refuze, invocând un motiv oarecare, dar Søren o întrerupe.

— Erik e cel mai bun povestitor, domniță Crescentia. Cred că îți va face plăcere să te plimbi alături de el câteva momente.

Strâmbă subtil din nas – singurul semn vizibil că nu îi face deloc plăcere, unul care, cel mai probabil, a trecut neobservat de Søren și Erik. Cu un zâmbet grațios, se ridică și ia brațul oferit de Erik, permițându-i să o conducă la marginea pavilionului, în timp ce îmi aruncă o privire circumspectă peste umăr.

Søren se întinde după decantorul de vin din cristal și își mută scaunul cu câțiva centimetri mai aproape de al meu, după care îmi umple paharul cu vinul acela roșu ca sângele proaspăt. Nu mă privește, se concentrează asupra a ceea ce face și nu se grăbește deloc. Îi cade o șuviță în ochi, dar nu face nicio mișcare pentru a o îndepărta.

Sunt foarte conștientă de Cress, care e doar la câțiva metri de noi. Deși a depășit distanța de la care ne poate auzi și ascultă cu politețe povestea lui Erik despre prima bătălie sub comanda lui Theyn, îmi aruncă, la fiecare câteva secunde, câte o privire plină de îngrijorare și suspiciune.

Se pare că toată lumea de la curte vrea să îi vadă pe Søren și Cress căsătoriți. Cu siguranță, asta își doresc Cress și tatăl ei, iar acum Erik îmi spune că și Kaiserul a insistat mult în această privință. Singurul care dă înapoi e chiar Søren, iar eu nu înțeleg de ce. Căsătoriile kalovaxiene nu sunt niciodată din dragoste – de asta există aventurile extraconjugale. Căsătoriile au loc pe considerente legate de putere – de aceea căsătoria lui Søren cu Cress este ideală.

— Mulțumesc, îi spun când paharul meu e plin.

Ochii lui de un albastru-deschis se mută pe ai mei și zăbovesc o clipă, înainte să încuviințeze din cap și să se uite în altă parte. Știe că nu pentru vin îi mulțumesc, ci pentru că a apelat la mama lui ca să intervină pentru mine, pentru că m-a salvat, pentru că nu am mai ajuns o victimă a Lordului Dalgaard.

— Nici să nu pomenești despre asta, îmi cere.

Nu îmi dau seama dacă o spune din modestie sau este un ordin. Ne cufundăm din nou în tăcere, sunt lucruri care nu pot fi spuse, minciuni pe care mi-e teamă că le va descoperi. În urmă cu doar o oră plănuiam relaxată să îl ucid, dar acum, stând lângă el – o persoană vie, care respiră –, îmi pare imposibil să fac așa ceva. Mi-e teamă că toate planurile și comploturile îmi stau scrise pe față, astfel ca el să le poată citi. Când în cele din urmă tăcerea devine insuportabilă, optez pentru adevăruri parțiale.

— Nu cred că am mai vorbit vreodată cu mama ta în privat. A fost... educativ. Îmi place de ea.

— Și ei îi place de tine.

De dincolo de pavilion, privirile pe care mi le aruncă Cress sunt tot mai insistente și mai pătrunzătoare, indiferent de câte ori îi zâmbesc ca să o asigur că nu se petrece nimic. Mă depărtez de Søren și i-au decizia să nu îl mai privesc. Ceea ce îmi face misiunea și mai dificilă; Søren va pleca în curând, deci timpul meu e limitat. Mă pot revanșa mai târziu față de Cress, o pot copleși cu scuze și flatări, mințind-o că Søren este foarte interesat de ea. Pentru prima dată în zece ani nu o mai pun pe Cress pe primul loc, ci pe mine.

Să joc rolul domniței în primejdie îmi lasă mereu un gust amar, dar nu pot nega că are efect asupra lui Søren.

— Ți-am cerut enorm când te-am rugat să-mi închei logodna, șoptesc cu glasul pierdut. Sunt atât de recunoscătoare pentru ce ai făcut, sincer, dar nu mi-aș putea ierta dacă asta ți-ar cauza vreun fel de probleme. Vreau doar să-mi cer iertare...

— Nu trebuie să-ți ceri iertare niciodată de la mine, mă întrerupe înfiorat.

Coboară iar glasul.

— După tot ce ți s-a făcut, cicatricele pe care le ai pe spate, lucrurile pe care te-a obligat el să le faci. Ar trebui să-l urăști. Ar trebui să mă urăști și pe mine.

— Nu te urăsc, spun și sunt surprinsă când realizez că ăsta e adevărul.

Orice aș simți pentru Søren, sigur nu e ură.

Milă, poate.

Apoi îl aud în minte pe Heron care mă întreabă dacă sunt în stare să-l omor pe Søren. Da, i-am răspuns atunci, și așa trebuie să se întâmple. Cu milă sau fără.

Søren îmi caută privirea, dar nu mă pot uita la el. Ochii îmi cad pe o față de masă aurie, de mătase, și brusc îmi amintesc cum mâinile cu pistrui ale mamei o netezeau și o trăgeau de colțuri astfel încât să stea dreaptă. Niciodată nu avea astâmpăr când era agitată, iar eu am moștenit-o. Mă străduiesc din răsputeri să-mi țin în poală mâinile nemișcate, fără să mă joc cu șervetul sau cu piciorul paharului. Pietrele de spirit sunt încă bine prinse în mâneca rochiei, dar mi-e groază că ar putea ieși de acolo și că nu voi avea cum să explic sub nicio formă așa ceva.

Crescentia nici măcar nu îi mai acordă atenție lui Erik, deși el gesticulează exagerat în timp ce îi povestește ceva. Mă țintuiește cu privirea, și îmi dau seama că este suspicioasă și ofensată deopotrivă.

Stau și mai dreaptă și mă îndepărtez de Søren, care mă privește surprins.

— Cress, spun cu căldură și prietenie în glas, sperând că e destul cât să o fac să mă ierte pentru că Søren mi-a acordat toată atenția lui, ignorând-o pe ea. Vino și spune-i prințului despre cartea pe care tatăl tău a adus-o din călătoria lui la Elcourt. Cea despre cavalerul cu o singură mână.

Crescentia îl părăsește pe Erik fără ezitare, grăbindu-se spre masă și reluându-și locul de lângă Søren, urmată apoi de Erik. Acum radiază de bucurie, în timp ce se lansează într-o descriere a poveștii și a ilustrațiilor din ea. Søren o ascultă cu

atenție, iar eu abia dacă mă pot concentra. Tăcerea dintre noi doi nu-i mai apăsătoare din cauza cuvintelor nerostite, ci din cauza promisiunilor nerostite.

Încerc să nu mă uit la el, ca să nu creez și mai multă tensiune între mine și Cress, dar e imposibil. Când privirile noastre se întâlnesc în timpul mesei, inima începe să-mi bată cu putere. *Pentru că reușesc*, îmi spun. L-am adus fix acolo unde am vrut și curând – atât de curând – voi fi liberă. Dar nu ăsta e motivul. Oricât de greu mi-ar fi să recunosc, pentru că m-ar face o trădătoare, îmi place de Søren.

Dar, când va sosi timpul, tot îl voi ucide. Doar că s-ar putea să mă simt puțin mai vinovată decât am crezut înainte.

Furtul

De îndată ce mă întorc în cameră, scot acul de păr și îl examinez. Pietrele de apă sclipesc în lumina lumânării, cu acea nuanță de albastru-cerneală, precum cea mai adâncă parte a oceanului. E mai riscant să folosesc acest ac de păr decât cealaltă bijuterie pe care am luat-o, de vreme ce Cress mi-a dat-o, dar nu m-ar mira dacă ar uita și de acest mic detaliu ca multe altele.

Și imediat mă simt vinovată că m-am gândit la așa ceva. E drept, e kalovaxiană, dar este singura mea prietenă adevărată. Poate că azi nu s-a comportat tocmai onorabil cu mine, dar, luând în considerare de cât de multă vreme suntem prietene, incidentul de azi ar fi doar o picătură într-un ocean și nici măcar nu o pot învinui pentru asta.

Toată viața, tatăl ei a împins-o către prinț, umplându-i capul cu tot felul idei, cum că într-o bună zi avea să devină prințesă și apoi împărătească. E un destin pe care i l-a stabilit încă de când era în leagăn, așa că este de înțeles că va lupta pentru a obține ce își dorește. Și, în mod ciudat, o respect pentru asta. Crescentia pe care credeam că o știu nu era nicidecum luptătoare.

Mă așez pe marginea patului și scot din mâneca rochiei celelalte bijuterii pe care le-am luat din cutia lui Cress. Douăzeci de pietre de aer, fiecare de mărimea unui pistrui, alcătuiesc un cercel de tip candelabru, iar pietrele de pământ din

brățară sunt chiar mai mici, practic particule de praf, încrustate aproape insesizabil în lanțul de aur al brățării. Alături de ac, sunt destul de mici pentru a încăpea într-o mână, dar le pot simți în palmă vibrațiile ușoare pe care mi le dau. În cazul cuiva care a primit binecuvântarea zeilor vor avea o putere mult mai mare.

— Nu mi-am dat seama că îți plac atât de mult bijuteriile, Theo, îl aud pe Blaise de dincolo de zid.

Mă uit în direcția lui și rânjesc.

— De fapt, sunt cadouri pentru tine, îi spun, ridicându-mă de pe marginea patului și îndreptându-mă în direcția lui.

Lipesc brățara de perete.

— Nu e chiar genul meu, spune, și rămâne cu răsuflarea tăiată când simte cum îl învăluie puterea pietrelor.

— Uită-te mai de aproape.

— Cum ai..., zice el cu glasul pierit.

— Crescentia are o colecție. Sper să nu observe că îi lipsesc câteva. O poți folosi?

Ezită câteva clipe.

— Cred că da.

— Ce se petrece? întreabă Artemisia.

De data asta, mă duc în direcția ei.

— Stai liniștită, n-am uitat de voi doi, îi spun, strecurând acul de păr prin gaura din zidul ei și apoi brățara, prin cea din peretele care dă spre camera lui Heron.

— E puțin cam mic, dar este bun, spune Artemisia. Totuși sunt destul de ciudat aranjate, nu-i așa?

— Curtenilor kalovaxieni le place să le poarte ca bijuterii, le explic. Pietrele de apă pentru frumusețe, pietrele de aer pentru grație, pietrele de foc pentru căldură, pietrele de pământ pentru putere.

— Glumești! spune Heron dezgustat. Le folosesc ca bijuterii?

— Bijuterii foarte scumpe, din câte înțeleg. Le vând pe niște averi serioase celor din țările din nord.

— Crede-mă, îi urăsc pe kalovaxieni din tot sufletul, dar nu-mi dau seama care-i diferența, spune Artemisia. Și Ampelio le purta drept colier. La fel și ceilalți Păzitori.

— Pandantiv, o corectez în același timp cu Blaise și Heron.

— Era ceva câștigat, nu un simplu lucru pe care l-au cumpărat, spune Blaise. Și însemna ceva, nu era doar un ornament. Era o onoare să-l poarte, nu o modă.

— Era un simbol al darului oferit de zei, adaugă Heron cu o voce mai răsunătoare decât de obicei. Dacă mai avea cineva vreun dubiu de ce kalovaxienilor le este interzisă intrarea în Lumea de Dincolo...

Se oprește, iar pietrele încrustate în cercelul pe care i l-am dat clincăne ușor când îl examinează în palme.

Artemisia pufnește.

— Dacă zeilor le-ar fi păsat măcar un pic – sau dacă ar exista, de fapt –, cu siguranță ar fi intervenit până acum.

De data asta, vorbele ei disprețuitoare mă iau prin surprindere – deși așa vorbește mereu – și, după liniștea care se așterne, știu că nu sunt singura.

— Tu ești o Păzitoare, sparg tăcerea în cele din urmă. Cu siguranță crezi în zei.

Tace o clipă.

— Cred în supraviețuire și mi-e suficient, îmi spune pe un ton tăios, care nu lasă loc de replici.

— Dar ai fost binecuvântată de zei, intervine Blaise. Cu toții am fost. Tuturor ni s-au dat astfel de puteri.

— Nu știu dacă m-am simțit vreodată binecuvântată. Mi s-a dat putere, asta nu pot nega, dar îmi e greu să cred că zeii mi-au dat-o. M-am gândit că a fost ceva chimic, mai degrabă. Ceva din sângele meu – și din al vostru – ne-a făcut receptori mai buni pentru magia din mină decât pe alți oameni.

— Crezi că a fost doar hazardul? întrebă Heron uimit. Am fost aleși la întâmplare?

O aud cum începe să se foiască după zid.

— E mai bine decât alternativa, din punctul meu de vedere. De ce ar fi ales zeii să mă înzestreze pe mine și nu pe oricine altcineva din mină? Acolo erau copii care înnebuniseră. Nu pot să cred că există zei care decid să mă cruțe pe mine și să-i omoare pe ei și, dacă chiar există, nu vreau să am nimic de-a face cu ei.

Vocea ei e dură, dar se simte și o undă de durere în ea. Nu o cunosc bine pe Artemisia, dar știu că, dacă aș încerca să o întreb ceva acum, m-ar înjunghia cu acul de păr înainte să termin de pus întrebarea.

Prin perete, aproape că pot auzi gândurile lui Blaise. Știu că are aceeași părere ca mine. În ultimii zece ani, doar faptul că există Lumea de Dincolo mi-a dat putere să continui și nu trebuie să îl întreb asta pe Blaise ca să știu că a fost valabil și în cazul lui. Mi-am imaginat cum mă așteaptă mama acolo. Am visat că o să mă îmbrățișeze din nou, că o să-i simt din nou mirosul – acel miros de flori și de pământ din grădină –, că o să fim din nou împreună.

La asta mă gândesc când încerc să-mi înfrânez dorința de a folosi o piatră de foc. Oricât ar fi de tentant, dacă nu ai pregătirea necesară – dacă nu ai fost ales de zei – și folosești o astfel de piatră, este considerat un sacrilegiu, și nu ți se mai permite intrarea în Lumea de Dincolo. Ești condamnat să rămâi pe pământ ca o umbră, pe veșnicie.

Dar nu pot nega: cuvintele Artemisiei s-au cuibărit adânc în mine. Există în ele un anumit grad de adevăr pe care nu îl pot nega – de ce ne-ar lăsa zeii să suferim atâta, așa cum am făcut-o în ultima decadă? De ce nu i-au lovit pe kalovaxieni de îndată ce au călcat pe solul astrean? De ce nu ne-au protejat?

Nu vreau să pun astfel de întrebări. Și asta pentru că nu am răspunsuri la ele. Probabil că Blaise și Heron gândesc la fel, pentru că ne cufundăm cu toții în tăcere. Când devine prea apăsătoare, îmi dreg glasul.

— Ei bine, cu siguranță te bucuri să știi că munca ta în mină a servit unei astfel de cauze, spun, schimbând subiectul.

Probabil că e deja ora ceaiului, ceea ce înseamnă că Hoa va intra curând cu o tavă cu ceai și gustări pentru mine, de vreme ce nu am alte planuri pentru această după-amiază.

— Acum întorceți-vă cu toții, trebuie să mă schimb de hidoșenia asta.

Trag de rochie. Va fi dificil să o scot fără ajutor, gulerul și mânecile sunt atât de strânse încât mi-e greu să respir, iar catifeaua asta groasă îmi dă mâncărimi. Probabil Hoa va ajunge în câteva minute, dar nu vreau să mai aștept atât.

— Eu nu m-aș schimba în ceva prea confortabil, spune Blaise cu glas stins și sper că din cauză că e întors cu spatele. Am o bănuială că prințul îți va face o vizită mai pe seară.

Mâinile îmi îngheață pe nasturii de la baza gâtului.

— Ce vrei să spui?

— După masă m-a tras deoparte și m-a întrebat dacă sunt și alte intrări spre camera ta.

— Te-a tras deoparte? întreb alarmată.

— Aveam gluga trasă, nu mi-a văzut fața, mă asigură Blaise.

Fac o pauză.

— Și mai sunt alte intrări în camera mea? întreb, uitându-mă în jur.

— Una, spune Blaise. Ampelio mi-a spus despre ea. Plănuia odată să o folosească pentru a te salva, imediat ce ar fi găsit un mod de a te duce în port fără să fii observată.

— Oh!

Simt o urmă de regret. Cât de diferită ar fi fost viața mea acum dacă ar fi găsit acea cale?

— De ce ar vrea Søren să se strecoare în camera mea? întreb înainte să mă gândesc prea mult la asta.

Heron râde atât de puternic, încât zguduie pereții.

— Pleacă mâine pentru cine știe cât timp și voi doi abia ați

avut șansa să vorbiți la masă. El avea mai multe să-ți spună și mă îndoiesc că sunt chestiuni care să poată aștepta săptămâni sau chiar luni pentru a fi spuse.

— Bine, zic eu, reușind să-mi desfac nasturii de la gât.

Acum ar trebui să pot respira normal din nou, dar gândul că diseară s-ar putea să-l văd pe Søren mă lasă fără suflare. Cumva mă îndoiesc că va vrea doar să vorbim, iar ideea de a face și altceva îmi lasă un gol în stomac. Îmi dreg glasul și încerc să îmi ascund tulburarea.

— Pentru că și eu am mult mai multe să-i spun dacă vreau să-l întorc împotriva tatălui său.

Îmi reamintesc că sunt prinsă în joc și, dacă voi crede măcar puțin în această minciună, atunci voi fi mai convingătoare. Atât timp cât îmi amintesc care este adevărata mea misiune. Voi strânge informații. Îl voi întoarce împotriva tatălui lui. Și, când va veni vremea, îi voi tăia gâtul și voi porni un război civil. Gândul îmi provoacă greață, chiar dacă eu am venit cu tot acest plan, dar sper că, dacă îmi voi spune mai des asta, voi accepta totul mai ușor.

— Cu puțin noroc, poate nu veți sta doar de vorbă, desigur, spune Artemisia, prelungind cuvintele și tratându-mă de sus. Trebuie să-l faci să se îndrăgostească de tine și nu vei reuși asta doar din vorbe.

— Știu, răspund, străduindu-mă să par detașată.

Încearcă să mă necăjească, dar nu o voi lăsa să vadă cât de supărată sunt. Caut printre haine ceva mai potrivit. Ceva care arată destul de neoficial, ca și cum nu aș aștepta pe nimeni, dar drăguț. Aleg o tunică turcoaz simplă, legată în talie cu o bandă aurie latră. Desfac restul nasturilor de la rochia lui Cress și o las să cadă la podea, apoi trag tunica peste cap și o aranjez.

— Vă puteți uita acum.

— Presupun că Art are dreptate, spune Blaise, deși îmi dau seama din vocea lui că pare deranjat.

Îl aud cum se foiește dincolo de zid, cum bate din picior în podeaua de piatră.

— Doar ăsta este și scopul, nu?

Îmi ia un moment ca să-mi dau seama că el chiar pune o întrebare, dar Heron intervine înainte să pot răspunde.

— Nu ar trebui să-ți fie prea greu să-l săruți. E destul de arătos pentru un kalovaxian.

Scutur din cap.

— Nu e vorba despre asta. O să fac ce-am de făcut. Doar că...., mă opresc, căci mi-e teamă să o spun cu voce tare. Nu știu exact ce fac.

— Orice ai face, văd că merge de minune, zice Blaise.

— Nu-s decât vorbe. Asta înseamnă că eu alerg și sper ca el să mă urmeze. Nu m-am gândit ce-ar trebui să fac, după ce mă prinde din urmă.

Apoi nimeni nu mai zice nimic.

— Ai mai sărutat vreodată un băiat? mă întreabă Artemisia, spărgând tăcerea, în cele din urmă.

Mă ia prin surprindere și simt cum mă îmbujorez.

— Nu, recunosc. Nu că aș fi avut cum s-o fac. În afară de Crescentia – și acum Søren –, rareori vreun kalovaxian mi-a arătat vreun semn de bunătate. Și cu siguranță niciun interes romantic.

Brusc, îmi amintesc de rânjetul Kaiserului în timp ce mă privește insistent și în minte îmi răsună cuvintele Împărătesei: *L-am văzut cum te privește... Nu e chiar subtil, nu-i așa?* Dar nu e nici pe departe ceva romantic. Simt cum mi se întoarce stomacul pe dos, de parcă aș fi băut lapte stricat. Probabil că arăt la fel de rău precum mă simt, pentru că Heron izbucnește din nou în râs.

— Serios, să-l săruți pe prinț nu va fi chiar așa de rău, cu siguranță.

— Nu știu ce să zic, intervine Artemisia. Eu, una, n-aș vrea ca primul om pe care-l sărut să fie fiul celui care mi-a distrus țara. Și mie mi-ar veni să vomit.

— Nu, spune Blaise atât de încet, încât abia îl aud.

— Nu are sens să-l aperi pe Kaiser, Blaise, spun, trântindu-mă în pat pe spate, uitându-mă la tavanul din care se revarsă baldachinul. Ce spune Artemisia este, în orice caz, îngrozitor.

Blaise tușește ca să-și dreagă glasul.

— Nu. Vreau să spun că acela nu va fi primul tău sărut.

Îmi ia ceva să-mi dau seama la ce se referă. A trecut atât de mult timp de când s-a întâmplat încât nu-mi mai amintesc decât grădina înflorită, fața mai rotundă și fără cicatrice a lui Blaise și curiozitatea lui. Ridic sprâncenele și mă uit în direcția lui Blaise, dorindu-mi să-i văd fața acum. Nu mi se pare corect că doar el poate să mă vadă. Oare roșește? De obicei se înroșea la față când se enerva, dar nu știu dacă l-am văzut vreodată jenat.

— Aia nu se pune, îi zic.

— Ce anume nu se pune? întreabă curioasă Artemisia.

Blaise nu îi răspunde.

— Când eram mici – aveam cinci ani sau pe-acolo – i-am văzut pe alții sărutându-se, știi cum e, prin grădini sau pe la banchete, îi răspund eu. Astrenii nu erau chiar atât de pudici înainte de invazia kalovaxienilor. Și... ei bine... cred că ne-am decis să încercăm și noi și...

— Nu, nu se pune, spune Artemisia înainte să termin.

— Un sărut e un sărut, bombăne Blaise.

— Ai vorbit precum cineva care n-a avut parte de unul real, chicotește ea amuzată.

— Bine, spune Blaise și îmi dau seama din vocea lui că s-a încruntat. Gata cu vorbăria goală. Artemisia, tu trebuie să te întâlnești diseară cu Kaiserul și ar trebui să îți fie destul de ușor să scapi, având în vedere cadoul de la Theo.

— Aș putea să o fac și dormind, spune ea. Îi voi spune că Theo – adică Thora – e o fetiță cuminte și că nu face nimic interesant. Ar trebui să se termine repede.

— După aceea vreau să te strecori până în pădurea de chiparoși și să te întâlnești cu mama ta – vezi dacă s-a decis. Doar știi cum e. Dacă vrea să-l bată pe prinț în Vecturia, va trebui să plece cel târziu în seara asta.

— Vasul mamei e mai rapid decât orice navă kalovaxiană, zice ea pufnind.

— Și va avea mult de mers dacă vrea să avertizeze toate insulele. Eu n-aș risca. Heron, poți să devii invizibil cu ajutorul pietrelor de aer?

— Cu siguranță.

— Bun. Explorezi castelul la noapte? Vezi ce poți auzi.

— În sfârșit, spune el, oftând profund. Nicio supărare, Theo, dar camera asta e prea mică pentru mine.

— Nu-i nicio supărare, îl asigur.

— Artemisia, cât ești plecată, poți face rost de un pumnal pentru Theo? Ceva subțire și ușor, care să poată fi ascuns cu ușurință? continuă Blaise.

— Sigur că pot, răspunde ofensată.

— Dacă niciunul dintre voi nu se întoarce până la răsărit...

Se oprește. Aștept să-și termine fraza. Ce va face? Va trimite oameni după ei? Va pleca el însuși să îi caute? Nici el nu pare să știe ce va face, pentru că oftează după un moment.

— Să vă întoarceți până la răsărit.

— Da, domnule, spune Heron, ironizându-l.

O clipă mai târziu confirmă și Artemisia, șimai sarcastică.

Apoi aud pași târșâiți și zgomotul produs de ușile de piatră care se deschid și se închid. Pași ușori cu ecou pe hol, în direcții diferite. Rămân doar cu Blaise. Sunt foarte conștientă de prezența lui – aproape că îl pot auzi cum respiră, cum îi bate inima.

— Nu trebuie să treci prin toate astea, îmi zice în cele din urmă. Spune-o, Theo, și te voi scoate de aici. Putem să plecăm departe de aici, să ne facem aliați, să adunăm forțe și să-i atacăm când vom fi destul de puternici.

E o ofertă tentantă, dar scutur din cap.

— Ai auzit de Goraki? întreb.

Tace, așa că bănuiesc că nu.

— E o țară mică la est de aici, mai mică decât Astrea, continui. Sau așa era. Acolo au fost kalovaxienii înainte de Astrea. Nu vorbesc mult despre asta; presupun că majoritatea au și uitat până acum cum se numea. Crescentia își mai amintește puțin despre asta și mi-a spus câteva lucruri. Acolo s-a născut ea – prin urmare, cred că acolo s-a născut și prințul. Cress mi-a spus că locuitorii nu aveau puteri magice, dar erau cunoscuți pentru meșteșugurile lor. Așa că au venit kalovaxienii peste ei și i-au cucerit, exact așa cum au făcut cu noi. I-au înrobit pe cei care nu au fost uciși din prima și pe majoritatea i-a repartizat să se ocupe de producția de mătase pe care o vindeau apoi peste tot în lume, până când nu a mai rămas nimic din ea. Când au plecat, au dat foc la tot ce s-a putut și au găsit alt loc pe care să-l ocupe și să-l distrugă. Ne-au găsit pe noi.

— Theo... începe Blaise.

— Știu ce urmăresc, Blaise, spun cu glas tremurând. Au mai făcut asta și altor țări – mai multor țări decât știu. Și ne-o vor face și nouă. Goraki a rezistat zece ani. Cât timp crezi că mai e până când minele noastre vor seca, iar noi vom deveni neînsemnați pentru ei?

Nu răspunde.

— Planul meu e un bun început. Știi că așa e și știi că poate funcționa, iar dacă funcționează, kalovaxienii vor fi divizați, se vor lupta unii cu alții până când o altă familie regală va ieși învingătoare. Când vom avea o armată și vom ataca, de data asta ei vor fi cei vulnerabili. E cea mai bună șansă și s-ar putea să fie singura pe care o avem.

Pe moment nu spune nimic și mă întreb dacă ne vom certa.

— Intru, spune în cele din urmă.

Nu protestez. Nu vreau să mă împotrivesc. Oricât ar fi de periculos, prezența lui e încurajatoare. Când pot să-l văd și să-l aud, mă conving că nu am luat-o razna și nu l-am inventat. Îl aud cum se strecoară din camera lui de pază, cum sabia zăngăne pe podea și cizmele grele străbat podelele de piatră. Ușa se deschide și el intră. Nu am încuietoare, dar el o închide cu o mișcare fermă și apoi se întoarce și mă privește.

— Îmi ascunzi ceva, îmi spune.

Îi ascund atât de multe lucruri. Avertismentul Împărătesei, sentimentele mele pentru Søren, adevărata natură a prieteniei mele cu Crescentia. Chiar dacă aș vrea să-i spun toate astea, n-aș ști de unde să încep. Așa că, spre binele amândurora, voi minți în continuare. Râd încordată.

— Sunt doar îngrijorată. Mă poți învinui pentru asta? De parcă sunt pe marginea unei stânci și încerc să-mi mențin echilibrul, știind că și cea mai mică adiere m-ar putea împinge în gol.

Dă să spună ceva. Știu că se va oferi iar să mă scoată de aici. Nu sunt sigură că aș putea spune nu și a doua oară.

— Dar am totul sub control. Ai văzut și tu. Toți mă subestimează și nu vor bănui nimic până ce nu-i voi înjunghia în spate.

Când eram copii, jucam un joc care presupunea să ne ciupim unul pe altul de zona sensibilă de sub braț, ca să vedem cine reacționa primul, cine plângea, se ferea sau clipea. Mi se pare că în situația asta suntem acum. Care dintre noi își va arăta primul frica? Nu voi fi eu aceea. Îi susțin privirea și încordez maxilarul, încercând să-i transmit că sunt încrezătoare, deși nu este așa. Oftează și coboară privirea.

— Te descurci bine, dar nu pot să nu mă gândesc că, dacă Ampelio ar fi aici, m-ar jupui de viu pentru că am fost de acord cu acest plan. I-am promis că o să te protejez, nu că o să te trimit direct în brațele dușmanului.

— Blaise, Søren a fost ideea ta – și a fost o idee bună.

Ezit și îmi concentrez atenția pe peretele din spatele lui. Dacă mă uit la el, sunt sigură că îmi va vedea clar toate secretele.

— Nu este ca tatăl lui. Nu este crud.

Trage aer adânc în piept și oftează.

— Cred că ai dreptate, spune. Dar și Artemisia are dreptate. Primul tău sărut nu ar trebui să fie cu el.

Mă uit surprinsă la el. Mă privește atât de pătrunzător, că nu mă pot uita în altă parte. Și nu vreau.

— Ai spus că pe tine te-am sărutat prima dată, subliniez, uimită de cât de repede a început să-mi bată inima.

— Ei bine, spune, făcând un pas spre mine.

Și apoi altul. Se oprește doar când ne mai separă câțiva centimetri. Apoi începe să-mi vorbească în șoaptă și îi simt respirația caldă pe obraji.

— Mi s-a spus că ăla nu se pune.

Gura lui se apropie de a mea. Vreau să-l îndepărtez, dar, în același timp, vreau și să îl trag mai aproape, deși această dorință mă ia prin surprindere. Când s-a întâmplat asta? E prietenul meu – cel mai vechi prieten al meu și singurul pe care îl am. Dar e ceva mai mult între noi. Blaise mă sperie, dar mă face și să mă simt în siguranță. Îmi aduce aminte de viața mea de dinainte, când eram iubită și protejată, când nu aveam cicatrice și eram înconjurată de oamenii pe care îi iubeam. Cum poate să mă facă să simt atâtea?

Dar nici nu apuc să mă gândesc prea bine la ce se întâmplă, că ridic capul și-mi lipesc buzele de ale lui. Blaise și Artemisia au dreptate: nu ar trebui să-l sărut prima dată pe Søren. Chiar dacă nu este ca tatăl lui, tot este unul de-ai lor și asta chiar nu aș vrea să le ofer.

Pentru o clipă, Blaise stă nemișcat și e ca atunci când ne-

am sărutat în copilărie, de parcă facem toate aceste gesturi fără să avem o dorință vădită. Chiar când vreau să mă retrag, începe să mă sărute. Mă apucă de talie și mă trage mai aproape de el, transmițându-mi căldura lui prin mătasea rochiei mele. Când se retrage, rămâne destul de aproape încât îi mai simt respirația pe buze.

— Cred că acum Artemisia ar fi de acord că *asta se pune*, îi spun în șoaptă, ridicându-mă ca să-i ating fața.

Îmi dă drumul și mă ia de mână. Brusc, se întunecă la față și mă strânge tot mai tare de mână până începe să mă doară.

— Prințul va ajunge în curând, sunt sigur, spune, în timp ce îmi dă drumul mâinii. Să nu faci vreo prostie în seara asta.

O spune pe un ton dur, dar îl cunosc suficient de bine pe Blaise ca să-mi dau seama că mă tachinează, așa cum făcea când eram mici. Din cauza acestei vieți dure și-a pierdut voioșia și tratează totul cu o gravitate care pare apăsătoare când te apropii prea mult.

Râd, dar el nu schițează nicio reacție, ceea ce mi se pare destul de nedrept în condițiile în care pe fața mea poate vedea clar că am îndoieli și sufăr. Am vorbit adesea cu Cress despre primul sărut – cu cine voiam să ne sărutăm prima dată, cum ne doream să se desfășoare totul. Ea visa la un prim sărut cu prințul, în ziua căsătoriei lor, așa cum se întâmpla în cărți. Ce visam eu era mai puțin romantic, dar cu siguranță era mai mult decât acum. Niciodată nu m-am gândit că cel pe care aveam să-l sărut prima dată avea să regrete asta la fel de mult precum pare să o facă acum Blaise. Nici măcar nu mă privește.

Mă îmbujorez din cauza stânjenelii, dar mă forțez să zâmbesc, ca să nu îl las să vadă asta.

— Nu-ți face griji, păstram *prostiile* pentru mâine sau poate pentru săptămâna viitoare. Nu m-am hotărât încă, îi răspund.

Reușește să zâmbească, însă tot nu se uită la mine. Când se întoarce să plece, sunt tentată să-l strig, dar renunț de îndată ce deschid gura. Mă îndoiesc, oricum, că m-ar fi ascultat, indiferent dacă sunt sau nu regina lui.

Musafir

Lui Blaise nu îi plăcea deloc că mă țineam ca un scai după el peste tot când eram mici. Fugea, se ascundea, îmi scornea porecle și eu tot nu îl lăsam în pace. Dar odată, pe când exploram un tunel în temnițele abandonate de sub palat, și-a pierdut răbdarea. M-a închis în tunel. După doar zece minute m-a găsit Birdie plângând, dar, pentru el, a fost cea mai mare belea în care a intrat vreodată.

— Într-o zi, ea va fi regina noastră, i-a spus tatăl lui mai târziu.

Nu mi-l amintesc pe tatăl lui Blaise ca fiind un om furios. Era genul de om rar întâlnit care asculta mult mai mult decât vorbea și care nu ridica niciodată tonul. Dar în ziua aceea a fost mai aprig decât îl văzusem vreodată.

— Dacă vrei să devii Păzitor, protejeaz-o cu orice preț, pentru că fără ea nu există Astrea.

Acum nu pot să nu mă gândesc la acea zi, după ce Hoa a strâns tava cu cina și ceaiul pe care mi le-a adus. Acum nu-mi rămâne decât să văd dacă Søren își va face apariția. Artemisia și Heron încă nu s-au întors, deci e doar Blaise, și nu am mai vorbit de când a plecat din camera mea, acum câteva ore. Între noi s-a așternut o liniște stranie și apăsătoare, ca o glugă de lână într-o zi caniculară de vară. Mă simt din nou ca un copil, agățându-mă de el deși nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine, chiar dacă știu că asta nu-i adevărat. El e aici, mă aju-

tă, n-ar face asta dacă nu i-ar păsa. Dar poate că se gândește la porunca tatălui lui de a mă proteja. Poate că loialitatea lui față de mine, ținând cont de sângele meu regal, este cea care îl ține aici, nu eu.

Mă înfurii numai când mă gândesc la asta.

El a fost cel care a venit în camera mea – chiar i-a trimis pe ceilalți afară înainte. El a fost cel care a adus vorba despre sărutul nostru din copilărie. El a dat tonul. Vreau să vorbesc despre asta, dar așa am ajunge la o altă ceartă, iar eu am obosit să mă cert cu el.

Mama mea își îndepărta mereu iubirile, alegând câte un favorit pentru fiecare anotimp, deși Ampelio era de obicei prin preajmă și nu-i ieșea niciodată complet din grații.

Mă întreb cum reușea să facă asta – și nu e prima dată când îmi pun această întrebare. Îmi fac griji doar din cauza a doi băieți și deja mă simt ca și cum aș fi ruptă în două. Ar trebui să fie simplu: unul este aliatul meu, celălalt îmi este dușman. Într-o lume perfectă, asta ar fi tot și astfel lucrurile ar fi simple, dar acum nici nu pot să sper la așa ceva. Încă simt atingerea caldă a buzelor moi ale lui Blaise, chiar și acum când mă privesc în oglindă și mă întreb ce va crede Søren când mă va vedea.

Dacă mă va vedea. Trebuie să fie aproape miezul nopții acum și nici urmă de Søren. Probabil că s-au înșelat.

— De ce nu-ți place de Dragonsbane? îl întreb pe Blaise, când tăcerea devine insuportabilă.

— Ba îmi place, răspunde, clar luat prin surprindere.

— Nu-ți place totuși, insist. De fiecare dată când e adusă în discuție, pare că ești deranjat. Mereu este ultima ta variantă. Nu ai încredere în ea, dar a salvat atâția oameni...

— Dacă și-au putut permite să fie salvați, spune și oftează. Nu încerc... Înțeleg. E scump să-și întrețină vasul și echipajul. Nu o pot învinovăți pentru că are nevoie de bani, dar am

văzut oameni care au murit pentru că nu și-au putut permite ajutorul ei. Și atacurile asupra Kaiserului...

— A fost un ghimpe în coasta lui încă de la asediu, asta nu poți nega.

— Oare nu? Ampelio a făcut-o des, de-a lungul anilor. Navele alea pe care le-a atacat, cargourile alea? Cine crezi că făcea parte din echipaj? O mână de kalovaxieni și de zece ori mai mulți robi astreni. Cine crezi că a luat bărcile de salvare înainte ca vasul să se scufunde? Și cine crezi că a rămas în lanțuri să se înece? protestează Blaise, ridicând tonul, furios așa cum nu l-am mai văzut vreodată.

Simt un gol în stomac când mă gândesc la toți acei astreni care s-au înecat prinși în lanțuri, neajutorați și îngroziți.

— Niciodată nu m-am gândit la asta, recunosc în șoaptă.

Oftează ușor.

— A făcut și mult bine, nu voi nega asta. Dar prețul plătit... Ampelio credea că era prea mare, iar eu sunt de acord cu el.

Înainte să apuc să răspund, se aude un ciocănit în ușă, încet și timid.

— Theo? șoptește Blaise, încremenind dincolo de zid.

— Am auzit, spun la fel de încet.

Mă ridic din pat și îmi întind rochia, apoi mă îndrept spre ușă. Când ajung la jumătatea drumului, aud ciocănitul din nou, puțin mai tare. Îmi dau seama că nu dinspre ușă, ci dinspre dulapul cu haine. Apuc cel mai apropiat lucru – un sfeșnic de alamă de pe măsuța de lângă pat –, în timp ce inima îmi bate atât de tare, mai să-mi sară din piept. De ce este cineva în dulapul meu cu haine? Dar nici nu apuc să termin întrebarea, că îmi dau seama că este, de fapt, Søren.

— Probabil a găsit cheia, îi șoptesc lui Blaise.

Nu-mi zice nimic.

Dar de când stă acolo? Și ce a auzit? Mă îngrijorez și mai mult și strâng sfeșnicul și mai tare.

Mânerul de porțelan scoate un zgomot, apoi ușa șifonierului se deschide și îl văd pe Søren ieșind împleticit de acolo, abia reușind să se țină pe picioare. Oricât de neîndemânatic ar fi, dă dovadă de multă grație când iese, mai ales că dulapul meu este îngrozitor de mic ca să poată încăpea în el. Rochiile mi-au fost împinse în lături, iar în spatele lui, în fundul dulapului, pot zări gura unui tunel.

Să știu că am un tunel în șifonier e cu siguranță de ajutor, deși mi-e rușine că nu l-am găsit chiar eu. Nu că aș fi avut prea multe șanse să fac astfel de cercetări înainte, când vechile Umbre mă supravegheau în permanență.

Dar de când stătea acolo? Dacă ne-a auzit vorbind, îmi va fi foarte greu să vin cu o explicație convingătoare.

— Søren? spun, încercând să par cât mai surprinsă.

Las brațele să-mi cadă pe lângă corp și încerc să-mi ascund panica.

— Ce faci aici?

Se îndreaptă, uitându-se la mine, apoi la rochie și la sfeșnicul pe care îl țin în mână. Nu are nicio bănuială, îmi dau seama. Dacă m-ar fi auzit vorbind despre Dragonsbane ca aliat, nu ar arăta nicidecum atât de amuzat. Îmi vine să răsuflu de ușurare, dar mă străduiesc să par în continuare surprinsă.

— Scuză-mă, plănuiam să meargă un pic mai ușor, spune, scărpinându-și ceafa și zâmbindu-mi sfios. Vorbeai cu cineva?

Mă uit în direcția lui Blaise și ridic din umeri către Søren.

— Umbrele mele, îi explic, arătând spre pereți. Am auzit un zgomot și m-am speriat puțin.

Se încruntă și se uită, la rândul lui, la pereți.

— Umbrele tale sunt aici? Chiar și atunci când dormi?

Chicotesc, începând să flirtez cu el.

— Sunt o fată foarte periculoasă, Înălțimea Voastră. Kaiserul vrea să se asigure că nu incit rebelii la violență sau că nu-mi fac de cap cu prinții.

— Ah, spune.

Deși camera e luminată doar de razele lunii care se strecoară pe fereastră, pot să jur că s-a înroșit la față.

— Crezi că pot fi convinse să se uite în altă parte în noaptea asta? întreabă el.

— Poate, dacă le rogi frumos, spun, coborând apoi puțin glasul. De ce? Plănuiai să pornești o revoluție în noaptea asta?

În ochii lui Søren care sclipesc în lumina lunii văd o urmă de amuzament. Se rotește apoi spre pereții camerei mele.

— O iau pe domnița Thora la o plimbare. Ne întoarcem peste câteva ore. Nu va intra în niciun bucluc cât va fi cu mine, spune, folosindu-și tonul autoritar de prinț care dă ordine.

— Ești sigur? insist. E o chestiune serioasă.

— Tu de partea cui ești?

Știu că glumește, dar cuvintele lui mă ating oricum, amintindu-mi că trebuie să am grijă.

— Kaiserului nu îi va plăcea, intervine Blaise.

Și-a coborât glasul și pare mai răgușit. Dacă nu aș ști că e el, aș presupune că vocea aparține cuiva mai în vârstă. Cuiva care nu prea vorbește în mod obișnuit.

— Kaiserul nici nu trebuie să știe, spune Søren. Și eu voi avea grijă să fiți recompensați pentru asta.

Blaise ezită, de parcă chiar ar analiza propunerea.

— Două ore, spune.

Søren dă din cap triumfător și se îndreaptă spre mine. Îmi ia sfeșnicul din mână și merge până la vatra de foc în care flăcările sunt pe cale de a se stinge, aplecându-se, cu spatele la mine. Când se îndreaptă, lumânarea e aprinsă.

— Haide, atunci, spune, apropiindu-se și luându-mă de mână ca să mă tragă spre tunelul din fundul dulapului. Nu avem prea mult timp, vreau să-ți arăt ceva.

— Oh, oare ce? întreb cu inocență. Armate? Arme? Ce altceva mai trebuie pentru o rebeliune?

Se uită iar la ziduri, înainte să-mi arunce o privire amenințătoare.

— Ai grijă sau s-ar putea ca ei să se răzgândească, spune, fără să-i piară entuziasmul din privire.

Fără să vreau, mă cuprinde și pe mine entuziasmul lui contagios. Simt fiori de plăcere în timp ce mă strânge de mână. Sper că Blaise nu vede efectul pe care îl are Søren asupra mea – sau, dacă vede, să creadă că doar joc un rol.

Vezi? Pot flirta cu oricine vreau, pot săruta pe oricine. Asta nu înseamnă nimic pentru mine și nici sărutul nostru nu a însemnat ceva, aș vrea să-i zic.

Trebuie să mă îndepărtez de el cât mai repede, așa că îl urmez pe Søren spre dulap. Îmi ține ușa deschisă, dar înainte să pășesc înăuntru mă trage spre el, ferindu-mă astfel și de privirea lui Blaise. Își lasă capul în jos spre mine, astfel că frunțile noastre aproape că se ating.

— Ești frumoasă, îmi spune în șoaptă.

Pare rușinat, ceea ce mă face să mă întreb dacă a mai spus asta cuiva vreodată. Simt cum mă cuprinde satisfacția. La urma urmei, nu poți lua o astfel de replică drept ceva neînsemnat. Chiar mă place. Încerc să ignor celelalte reacții pe care cuvintele lui mi le provoacă – simt cum îmi ard obrajii, cum mi se face pielea de găină.

— Serios? întreb, lăsând capul într-o parte și ridicând într-o sprânceană. Și chiar mă gândeam că nu trebuia să mă fi schimbat de rochia aceea gri.

Râde și mă împinge spre o ușă din spatele dulapului meu cu haine, care e atât de mică încât încapi doar dacă te târăști prin ea.

Aminet

Tunelul e îngust, așa că ne târâm vreo cinci minute, după care devine destul de înalt încât să îl străbați doar aplecat. După alte zece minute devine de mărimea unui hol obișnuit, ca acela pe care am mers când m-am întâlnit cu Blaise. Søren merge alături de mine acum. Trecem de intrările în alte tuneluri, strecurându-ne ca niște păianjeni spre cine știe unde. Tuneluri pe care eu și Blaise nu le-am găsit când eram mici, dar care s-ar putea dovedi utile acum.

Sfeșnicul nu e destul de mare pentru a lumina întregul tunel. Dar e suficient cât să văd că Søren are praf pe obraji și prin părul blond. Și după privirea lui sunt sigură că și eu am, dar nu mă deranjează. Prefer praful în locul cenușii. Încerc să nu iau în seamă fluturii din stomac pe care mi-i provoacă zâmbetul lui, dar l-am văzut atât de rar așa, încât nu mă pot abține și îi zâmbesc și eu, la rândul meu.

— Ai ceva aici... încep și mă întind să îl curăț pe obraz.

Îi simt pielea rece și aspră de la bărbierit. Se uită în ochii mei și brusc mă intimidează. Las mâna în jos și o iau înainte.

— Cum ai găsit tunelul, totuși? îl întreb.

— Palatul e plin de tuneluri spune, ajungându-mă din urmă. Trebuie doar să le cauți. Ăsta duce spre camera mea și spre alte câteva camere din aripa de nord. Mai e un tunel care cred că duce în temnițe, dar nu l-am încercat încă.

— Sunt cumva jenată că nu mi-am dat seama că aveam o ușă în dulap.

— Ei bine, având Umbrele care te păzesc, nici nu poți explora prea multe.

Nu îi pot spune că am explorat destul înainte de asediu. Așa că tac.

— Mereu sunt aici? Umbrele tale? continuă el.

— Mereu, spun cu un oftat care sper să sune a resemnare, dar nu a protest. De asta se numesc Umbre.

— Totuși chiar și atunci când dormi? Chiar și când îți schimbi hainele? se încruntă.

— Nu prea am de ales.

Sper că, în cavalerismul lui, nu va încerca să mă scape de Umbre. Și nu știu cum aș putea să-l conving să nu facă asta fără a ridica suspiciuni.

— Oricum, umblă vorba că sunt eunuci. Kaiserul nu vrea să-și asume vreun risc ca cineva să aducă vreo atingere proprietății lui, adaug cu o privire plină de subînțeles.

Chiar dacă lumina sfeșnicului este slabă, văd că s-a cam albit la față. Mă întreb dacă și el a observat, ca Împărăteasa, interesul pe care mi-l arată tatăl lui, dar nu îndrăznesc să-l întreb asta.

— Søren, unde mergem?

— Puțin mai departe, spune, trecând în fața mea și pipăind pereții de piatră.

Mă încrunt.

— Asta e tot ce-mi vei spune?

Se uită la mine peste umăr și îmi zâmbește.

— Credeam că elementul-surpriză îți va stimula simțul aventurii.

— Ce te face să crezi că am așa ceva? i-o arunc la rândul meu.

— Să spunem că este doar o bănuială.

Găsește piatra pe care o căuta și o apasă. Aceasta se mișcă mult mai ușor decât cea pe care a trebuit să o apăs eu când

m-am întâlnit cu Blaise. Brusc, simt atingerea aerului de afară, surprinzător de rece și mirosind a sare de mare.

— Portul? întreb surprinsă.

Ies din tunel și calc pe nisip. Aud valurile care se sparg în depărtare.

— Nu. E plaja, zic, mijind ochii ca să văd linia orizontului.

Nu știu la ce mă așteptam, dar sigur nu la asta. Nici măcar nu mă gândisem că am putea părăsi palatul.

— Spuneai că îți place marea, zice, venind lângă mine.

Se apleacă, înfige sfeșnicul în nisip pentru a stinge lumânarea și îl lasă acolo.

— Și mie îmi place. Dar nu asta e surpriza.

Mă ia de mână atât de firesc, de parcă ar mai fi făcut asta de mii de ori. Degetele mele se întrepătrund cu ale lui și palma lui strânsă apasă peste a mea când mă trage după el. Deși știu că tot ce se întâmplă acum face parte dintr-un joc pe care eu îl controlez, aș vrea să dea drumul mâinii, nu pentru că atingerea lui mi-ar provoca repulsie, ci pentru că asta ar trebui să simt, dar nu e cazul. După cum a subliniat Artemisia, este fiul omului care ne-a distrus țara și pe toți cei pe care i-am iubit. Băiatul care a ucis nouă dintre oamenii mei pentru că tatăl lui i-a cerut-o. Prin urmare, nu ar trebui să-mi placă asta, și totuși îmi place.

Mă conduce peste o dună, spre țărm, unde valurile se întrepătrund cu nisipul și o formă mică și întunecată se ițește la doar câțiva metri distanță. O barcă, dacă poate fi numită astfel. Nu e un drakkar, nici măcar un vas cu pânze. Este o goeletă cu un catarg mare, o carenă mică și o velă roșie strânsă.

— Le-ai promis Umbrelor mele că mă voi întoarce în două ore, îi reamintesc. Ce-ai plănuit, mai exact?

— Doar o scurtă călătorie. Nu-ți face griji, e surprinzător de rapidă – ne va rămâne timp, mă asigură.

Trebuie să-mi ridic rochia deasupra genunchilor, ca să nu

o ud când intru în apă, dar imediat ce ajungem mai departe, îi dau drumul. Lui Søren pare că nici nu-i pasă că se udă. Apa îmi ajunge până la șold când ne apropiem de goeleta care plutește, iar Søren mă cuprinde de talie ca să mă ridice. Partea de jos a rochiei e udă fleașcă, dar fac tot posibilul să o storc. O clipă mai târziu urcă și el pe barcă. Când îmi vede rochia, zâmbește amuzat.

— Scuze, la asta nu m-am gândit. Am câteva rânduri de haine jos, dacă vrei să te schimbi în ceva, cât se usucă. Sunt hainele mele de navigat, deci s-ar putea să nu fie ceva cu care ești obișnuită, dar... zice el, oprindu-se de îndată ce își dă seama că turuie.

E agitat, îmi dau seama, deși pare ridicol. Søren este stoic și are sânge-rece, e un războinic kalovaxian până în măduva oaselor. Cum poate fi atât de emoționat tocmai în preajma mea?

— Îți mulțumesc. Te schimbi și tu?

Încuviințează din cap.

— Într-un minut, îmi răspunde. Întâi, să o luăm din loc.

Merge spre catarg și aprinde două felinare care sunt agățate acolo – o lumină slabă și galbenă învăluie barca. Îmi întinde mie unul, apoi merge să desfacă vela.

Îl las să-și facă treaba și mă îndrept spre cabină. Este un vas mic și simplu, după moda kalovaxiană, cu o pătură groasă de lână întinsă pe punte, cu un coș împletit și un alt felinar peste el, ca să nu fie zburat de vânt.

Ușa se deschide cu o simplă atingere și pășesc înăuntru cu grijă, urcând câteva trepte care duc în cabina întunecoasă. Pun felinarul în față și intru în încăperea decorată la fel de auster ca restul navei, cu un singur pat îngust și un mic dulap beteag. Patul este nefăcut și pe podea sunt haine aruncate la întâmplare. Nu mă pot abține să zâmbesc când văd această latură neașteptată a lui Søren. La curte e atât de aranjat, fără un fir de păr nelalocul lui sau o singură cută pe haine, dar aici, pe mare, e un leneș.

Păşesc cu mare grijă peste hainele mototolite şi peste câteva pocale şi farfurii goale, răsturnate, şi îmi croiesc drum spre sertare. Înăuntru găsesc pantaloni simpli de in şi o bluză albă din bumbac cu nasturi în faţă. Ambele sunt prea mari pentru mine şi trebuie să le suflec până la genunchi şi la coate ca să pot intra în ele, dar sunt confortabile şi, deşi sunt curate, încă miros ca Søren – a apă de mare şi a lemn proaspăt tăiat.

Când ies înapoi pe punte, vela e complet desfăşurată, iar Søren e la cârmă, cu spatele la mine. Se întoarce când aude că mă apropii şi izbucneşte în râs de îndată ce mă vede. Îmi ard obrajii de ruşine.

— N-aveam ce să fac mai mult de atât, spun, aranjându-mi jenată bluza prea lungă şi verificând dacă pantalonii nu mi-au ajuns mai jos de şolduri.

— Nu, nu e asta, spune, scuturând din cap. Doar că e... ciudat să te văd în hainele mele.

— Nu atât de ciudat pe cât se simte, subliniez, uitându-mă în jos, la pantaloni.

Nu cred că m-aş putea obişnui să port haine bărbăteşti. Se opreşte din râs.

— Totuşi eşti frumoasă, îmi spune şi simt cum obrajii îmi ard şi mai tare. Dacă vrei, poţi să mergi înapoi în cabină, unde e un pic mai cald.

De data asta, izbucnesc eu în râs.

— Nu vreau să te jignesc, Søren, dar n-am văzut niciodată o cameră la fel de dezordonată ca a ta, îl şicanez.

Acum se înroşeşte el.

— În plus, continui eu, scrutând cerul, îmi place aici.

Când mă uit la el, îi surprind privindu-mă într-un anumit fel care mă face să simt că am fluturi în stomac.

— Ai nevoie de ajutor? îl întreb.

Dă din cap că nu.

— Asta îmi place la Wås. Nu are nevoie de un echipaj, ci doar de mine, spune şi îmi întinde o cutie de chibrituri.

E mică, dar e cel mai periculos lucru cu care mi s-a îngăduit să umblu până acum, cu o supraveghere așa minimală. Nici măcar nu pot folosi un cuțit pentru friptură când mănânc singură în camera mea, deși nu știu pe cine cred ei că aș putea încerca să ucid. Pe Hoa? Sau poate doar sunt îngrijorați că aș încerca să mă sinucid.

— Poți aprinde felinarul ăla? mă întrebă arătând spre unul de pe pătură.

Dau din cap că da, deși nu sunt sigură. Am văzut alți oameni aprinzând chibrituri, dar eu nu am făcut-o niciodată. Primele încercări sunt stângace; rup câteva bețe până când unul scânteiază, în sfârșit, și mă sperie atât de tare, încât aproape îl arunc. Reușesc să aprind fitilul chiar înainte să-mi ajungă flacăra la degete.

— Wâs, repet când s-a aprins.

Mă așez lângă felinar și mă întind pe spate, uitându-mă la cerul nopții care pare o catifea neagră împânzită cu mii de diamante. E puțin răcoare, dar e bine-venită pentru a domoli o seară atât de fierbinte.

— Și-ai numit barca după zeița pisicilor?

— E o poveste lungă.

— Mai avem la dispoziție cam o oră și jumătate, îi reamintesc, sprijinindu-mă într-un cot și privind cum ajustează unghiul velei pentru a prinde vântul. Bluza albă îi flutură și se ridică din cauza brizei, dezvăluindu-i abdomenul bine făcut. Încerc să nu mă uit insistent, dar mă surprinde și îmi zâmbește.

— Ai dreptate. Mai lasă-mă doar un minut.

Potrivește încă o dată vela și se asigură că ne îndreptăm în direcția corectă, apoi merge în cabină să se schimbe.

Cât îl aștept, mă întind din nou și mă uit la stele. Pentru prima dată în ultimii zece ani, sunt singură. Sunt în afara palatului, cu cerul deasupra și inspir aer proaspăt de mare. E un sentiment pe care nu vreau să-l uit niciodată. După câteva

minute, Søren se întoarce și se așază lângă mine, mai aproape decât ar îndrăzni dacă am fi oriunde altundeva. Mă ridic și mă las pe spate, sprijinită în coate. Tot mai e un centimetru între noi, dar chiar și așa, atmosfera e la fel de încărcată ca înainte să lovească fulgerul.

— Deci. Wås, spun prompt.

Urechile i se înroșesc.

— Tata mi-a dat-o când am împlinit șapte ani, dar atunci era doar o carcasă. Există tradiția ca băiatul să-și construiască propriul vas. Au trecut patru ani până am ieșit cu ea pe mare și alți doi, ca să fiu și mândru de ea. Acum e cel mai rapid vas din tot portul.

— Impresionant, spun, trecându-mi degetele peste puntea lucioasă de lemn de lângă pătură. Dar ce legătură are cu pisicile?

Începe să se joace cu un fir de lână din pătură.

— Pe docuri sunt multe pisici, sunt sigur că ai observat. Desigur, marinarii cei mai experimentați știu că trebuie să împrăștie coji de portocală în jur, pentru ca pisicile să nu urce pe bărci, dar nimeni nu s-a gândit să-mi spună și mie asta. Probabil și-au zis că e amuzant să-l vezi pe prințișorul arogant urcând pe barca lui de tot râsul și găsind zeci de pisici peste tot. Mai grav e că pisicile începuseră să mă placă. Câteva dintre ele mă urmăreau pe docuri ca niște rățuște care se țin după mama lor. Oamenii începuseră să-mi spună Wåskin.

Copilul lui Wås. Nici pe departe o poreclă care să inspire teamă. Pufnesc în râs, deși încerc să mă abțin, dar îmi dau seama că și Søren râde. Nu cred că l-am mai auzit vreodată râzând așa sincer, dar ceva e schimbat la el de când am plecat din palat. Aici e mai blând, e mai deschis.

Mi-ar fi plăcut să nu fie astfel, căci acum e și mai ușor să îl plac.

Scutură din cap și zâmbește. E prima oară când îl văd zâmbind cu adevărat, fără nicio rezervă, ceea ce mă face să uit o

clipă de toate gândurile despre intrigi și crimă. O clipă, îmi imaginez că sunt o fată simplă, care a ieșit la o întâlnire secretă cu un băiat pe care îl place. Pățesc pe o cale periculoasă, dar, dacă îl voi face să se îndrăgostească de mine, atunci trebuie să creadă că și eu simt ceva pentru el. Așa că îmi dau voie doar în această seară să cred că e chiar atât de simplu.

— E o poreclă binemeritată, trebuie să recunosc, îmi spune, în timp ce i se înroșesc obrajii. Și au început să-mi și placă micile bestii. Nu deranjau pe nimeni. Barca era călduroasă și mirosea a pește.

Ridică din umeri. Brusc, văd cum privirea i se întunecă.

— Tatălui tău nu îi plăcea ca moștenitorul său să fie asociat cu zeița pisicilor.

Strânge buzele.

— Se gândea că era nedemn pentru orice kalovaxian, ca să nu mai vorbim de un prinț. Mi-a spus că fie aveam eu grijă de asta, fie se ocupa el. Aveam nouă ani, dar știam ce însemna asta. Și am încercat, dar cojile de portocală nu mai mergeau. Se obișnuiseră cu mine, erau atât de atașate, încât nu aveam cum să le mai îndepărtez.

— Deci a trebuit să le omoare el?

Søren ezită. Apoi dă din cap că nu.

— Eu am făcut-o. Mi s-a părut mai... nobil. Erau responsabilitatea mea. Și am făcut-o să fie cât mai puțin dureros. Am otrăvit apa pe care le-o pregătisem. Nimeni nu mi-a mai spus Wåskin după aceea, cel puțin nu în față.

Se uită drept înainte, cu ochii albaștri pierduți undeva în zare, luându-și din nou acea expresie încruntată și dură.

E povestea tristă a unui copil alintat. Să omori niște animale nu ți se mai pare la fel de îngrozitor când ți-ai văzut mama măcelărită, când ți-ai înjunghiat tatăl în spate, chiar în timp ce fredona un cântec de leagăn. Dar suferința lui Søren e sinceră. Așa cum i-a fost și trezirea la realitate. Acela

a fost momentul în care a încetat să mai fie un copil. Cum aș putea să spun că n-a fost ceva îngrozitor?

— Îmi pare rău, îi spun.

Scutură din cap și se străduiește să zâmbească.

— Tata nu a ajuns kaiser pentru că a fost un om blând. Tu ar trebui să știi asta mai bine decât oricine.

— Și eu, care credeam că a ajuns kaiser pentru că s-a născut în familia potrivită.

Mă privește cu coada ochiului.

— Fiind al treilea fiu, spune. N-ai auzit povestea?

— Mama ta mi-a povestit despre nunta ei. Era și asta parte din poveste? întreb încruntată.

Împărăteasa mi-a spus că el și-a ucis frații, dar mi-am imaginat că erau mai mici decât el. Am văzut cum se comportă frații mai mici. Sunt disperați să primească atenție și afecțiune de la oricine din jur, așa că încearcă din răsputeri să se facă plăcuți. Dar ăsta nu este și cazul Kaiserului. El e stăpân pe pământul pe care pășește, pe aerul pe care îl respiră. Și am presupus că așa s-a născut.

Søren ridică din umeri.

— Când tata își dorește ceva, obține. Chiar dacă trebuie să omoare pe oricine.

Mă trec fiori. Nimeni nu îndrăznește să vorbească așa despre Kaiser și nu mă așteptam, dintre toți oamenii, să aud asta tocmai de la Søren. Poate că nu sunt apropiați, dar e tatăl lui. Am crezut că va fi necesar un efort mai mare din partea mea ca să-l întorc împotriva lui, dar se pare că de asta s-a ocupat deja Kaiserul de unul singur.

— În calitate de căpitan al acestui frumos vas, am dreptul să stabilesc câteva reguli, spune Søren, oftând și întrerupându-mi gândurile.

— Reguli? întreb, ridicând dintr-o sprânceană.

— Bine, una singură, zice el, părând că negociază cu mine.

Aici nu vorbim despre tata.

Râd, deși gândurile îmi năvălesc în minte, încercând să-mi dau seama cum să-l fac pe Søren să-l urască și mai mult pe tatăl lui, cum să exploatez acest avantaj. Dar mă voi ocupa mai târziu de intrigi. În seara asta vreau să fiu doar o fată pe o barcă, alături de băiatul pe care îl place. În seara asta vreau să fiu Thora.

— Îmi place regula asta, îi spun, surprinsă să realizez că e chiar adevărul.

Ar trebui să încerc să obțin mai multe informații de la el, dar perspectiva unei conversații neumbrite de prezența Kaiserului nu poate fi refuzată.

— Și ce se întâmplă dacă o încălcăm?

Søren se relaxează și îmi zâmbește subtil.

— Ei bine, există o scândură de pe care va trebui să sari.

Se ridică și deschide capacul coșului, de unde scoate o sticlă de vin.

— Dar nu avem pahare.

Râd și mă ridic și eu.

— Cât de barbar! îl tachinez.

— Pedeapsa sau că nu avem pahare? întreabă, scoțând dopul sticlei cu dinții.

Mă gândesc la asta un moment.

— Că nu avem pahare. Pedeapsa e acceptabilă. Presupun că scândura e bine lustruită.

Îmi dă sticla și iau o înghițitură mică, apoi i-o dau înapoi. Abia dacă am sorbit, dar simt cum mă ia deja amețeala. Însă trebuie să-mi păstrez concentrarea.

— Ce-ai mai adus? îl întreb, arătând cu capul spre coș.

Nu-mi dă sticla înapoi la fel de repede și bea serios din ea. Începe să caute în coș. Scoate o prăjitură cu ciocolată, proaspăt scoasă din cuptor, și două furculițe.

— Furculițe! exclam fericită, bătând din palme. Dacă n-ai fi adus furculițe, cred că aș fi sărit bucuroasă peste bord.

Îmi întinde una, dar o trage înapoi când încerc să o iau.

— Promiți să nu mă înjunghii cu ea?

Vrea să mă tachineze, dar imediat simt un gol în stomac.

— Nu fi prostuț, spun voioasă. Dacă te-aș omorî, cum aș mai ajunge înapoi pe țărm?

Zâmbește și mi-o dă. Nu știu dacă e prăjitura în sine sau altceva – oceanul, sentimentul de libertate, modul în care mă privește Søren –, dar e cel mai bun lucru pe care l-am gustat vreodată. Deși prăjitura este pentru cel puțin patru oameni, o înfulecăm într-o clipită, după care ne întindem ghiftuiți pe spate, cu capetele apropiate.

E atât de ușor să mă prefac că sunt genul de fată care îl place. Mă întreb cât de mult mă prefac, de fapt. Mă simt bine în preajma lui. Îmi place să vorbesc cu el, să ne spunem lucruri pe care nu ar trebui să ni le spunem. Totul pare atât de firesc. Probabil că și el simte asta, pentru că se întoarce ușor cu fața spre mine.

— Care e cuvântul astrean pentru prăjitură?

E o întrebare periculoasă. După asediu, de fiecare dată când vorbeam în astreană eram lovită. O palmă puternică peste față, un pumn care îmi lăsa vânătăi în zona coastelor, o lovitură în burtă care mă făcea să-mi pierd suflul. Pe atunci nu vorbeam o boabă de kalovaxiană, dar am învățat-o repede. Una e să vorbesc astreană acum cu Umbrele mele, dar să vorbesc astfel cu prințul mi se pare o capcană. Când mă întorc spre Søren, văd totuși că mă privește senin și inocent.

— *Crâya*, spun apoi, după care mă încrunt. Dar, nu, nu e corect. Asta se referă la o prăjitură mai ușoară, de obicei cu lămâie sau cu citrice. Alea erau mai des întâlnite. Ăsteia i s-ar spune...

Mă străduiesc să-mi amintesc. Nu aveam parte des de prăjituri cu ciocolată, poate doar o dată sau de două ori am mâncat. Închid ochii, încercând să-mi aduc aminte.

— *Darâya*, spun în sfârșit.

— *Darâya*, repetă și el, cu un accent puternic. Și pentru vin?

Ridic sticla. E un vin ușor și plăcut, însă, deși am băut doar jumătate din cât a băut Søren, îi simt deja efectul, făcându-mi mintea să lucreze.

— *Vintá*, răspund. Acesta este *pala vintá*. Dacă ar fi fost roșu, era *roej vintá*.

— *Pala vintá*.

Ia sticla de la mine și bea din nou.

— Navă?

— *Baut*.

— Vânt?

— *Ozamini*. Zeița aerului era numită Ozam, deci de aici și numele, îi explic.

— Păr?

Se întinde pentru ca să-mi atingă părul și începe să se joace cu un cârlionț de-al meu. Îl privesc hipnotizată. Mă apropii de el, fără ca măcar să-mi dau seama. Asta e ceea ce simte Thora. N-am cum să simt și eu toate astea, nu-i așa?

— *Fólti*, spun într-o secundă.

— Ocean?

Se apropie și el. Îi simt respirația pe obraz. Nu mai văd nimic altceva, nu mai văd cerul, stelele, luna. Îl văd doar pe el.

— Sutana, zic, abia trăgându-mi suflarea. La fel ca la Ozamini, dar de data asta vine de la zeița apei, Suta.

— Sărut?

Mă privește direct în ochi. Înghit în sec.

— *Aminet*.

— *Aminet*, repetă, accentuând fiecare silabă.

Ar trebui să fiu pregătită pentru asta – gura lui, care se apropie de a mea. Chiar și cu puțina experiență pe care o am, știu că asta urmează; este ceea ce am vrut să obțin până acum, la urma urmei. Dar nu sunt pregătită să aflu cât de mult îmi doresc asta. Nu eu, Thora, fata suferindă, sau Theodosia, regina dornică de răzbunare. Vreau să fiu doar Theo, amândouă și niciuna. Doar eu. Și poate că aici, doar cu stelele martore, pot fi, pentru o clipă, acea fată.

Așa că, atunci când mă sărută, îi răspund pentru că asta vreau. Vreau să simt atingerea buzelor lui, să-i simt respirația. Vreau să-i simt mâinile bătătorite pe piele. Vreau să mă abandonez în îmbrățișarea lui până uit de Blaise, de Ampelio, de mama, de zecile de mii de oameni care au nevoie de mine. Până devenim doi oameni fără trecut, doar cu un viitor.

Dar nu pot uita nimic din toate astea, nici măcar o clipă.

— *Aminet*, șoptește iar Søren, cu buzele lipite de ale mele, după care se întinde pe spate. Să știi că nu pentru asta te-am adus aici.

— Știu, spun, încercând să par încrezătoare. Dacă scopul tău era să mă seduci, nu trebuia să începi cu povestea despre pisici.

Râde și mă împunge ușor în umăr.

— Doar că... mi-am dat seama că n-am să te mai văd cel puțin câteva săptămâni. Și nu mi-a plăcut.

Face o pauză.

— Urăsc să fiu la curte. Toți de acolo poartă atâtea măști. Umblă numai cu lingușiri, minciuni și manipulări, agățându-se de orice favor pe care îl pot obține. E obositor. Cred că ești singura persoană sinceră în locul acela uitat de zei. Îmi va fi dor de tine.

Mă cuprinde imediat vinovăția și simt cum mi se pune un nod în gât, pe care nu pot să-l ignor. Și eu port la fel de multe măști ca majoritatea curtenilor – mai multe, probabil. L-am

manipulat la fel de mult cum au făcut-o ceilalți. Asta fac și acum. Dar presupun că e diferit. Nu caut favoruri. Ce fac este necesar, dar asta nu mă face să mă simt mai puțin vinovată.

Mă întorc pe o parte ca să-l privesc în ochi, sprijinindu-mă într-un cot. În lumina slabă a felinarului, trăsăturile lui sunt mai blânde, pare chiar și mai sincer.

— Și mie îmi va fi dor de tine, Søren, îi șoptesc.

Cel puțin asta nu este o minciună. Se încruntă.

— Da?

Se întinde ca să-mi ia mâna, urmărind liniile din palma mea cu degetul arătător. Cu toate că mișcarea e ușoară, mă face să tremur.

— Cum?

— Cum ce?

— Cum te poți uita la mine fără să-l vezi pe el?

Se strâmbă când o spune. Nu trebuie să-l întreb la cine se referă, dar faptul că l-a adus brusc în discuție pe tatăl său este ca o baie rece pentru mine. Pare să fie la fel și în cazul lui, căci strânsoarea mâinii slăbește.

Îmi dau seama că îl urăște. Aici nu este vorba despre un fiu care se revoltă împotriva tatălui sau despre un tată egocentric care își invidiază fiul tânăr și puternic pentru că într-o zi îi va lua locul. E ură. Poate că nu-l urăște la fel de mult ca mine, dar e ceva suficient de puternic. Când îmi dau seama de asta, mă emoționez, pentru că asta mă face să-l înțeleg și mai bine pe Søren – să-l plac și mai mult. Și nu trebuie să-mi asum acest risc – să-l plac și mai mult.

— Ei bine, acum va trebui să mergi pe scândură și să te arunci în apă, îi spun, trăgându-mi mâna din a lui. Poate că ești tu căpitanul, dar nu poți să încălci propriile reguli...

— Serios, Thora, spune.

Deși e ca o lovitură în stomac când aud acest nume, îi sunt recunoscătoare. Aveam nevoie să mi se aducă aminte că

această bulă în care mă aflu acum nu este reală, că cea la care se uită nu există, de fapt.

După un moment de gândire, decid să-i spun adevărul pentru că nu ar putea crede altceva acum.

— Vă uram, recunosc. Cu toții erați la fel – tu, Kaiserul, Theyn.

Scutur din cap și trag aer adânc în piept.

— Îți dai seama cum a fost să mă trezesc într-o lume în care eram în siguranță, iubită și fericită și să merg la culcare într-una în care toți cei pe care i-am iubit au murit, înconjurată de străini care mă lasă să trăiesc doar pentru că asta le oferă mai multe avantaje?

— Nu.

— Nu, repet. Pentru că tu erai doar cu un an mai mare decât mine când s-a întâmplat totul. Nu a fost vina ta și știu asta.

Fac o pauză ca să trag aer adânc în piept.

— Tu nu ești ca tatăl tău.

— Dar...

— Tu nu ești ca tatăl tău, îi spun iar, de data asta mai ferm.

E adevărul, dar îmi dau seama că el nu mă crede. Totuși văd cum se mai relaxează și realizez cât de mult avea nevoie să audă acele cuvinte, chiar dacă nu crede în ele. Poate că nu este interesat de mine doar pentru că sunt o domniță care vrea să fie salvată. Poate că și el vrea să fie salvat. Dacă poartă după el păcatele tatălui său, atunci poate că sunt singura care îl poate elibera de o astfel de povară. Mă apropii mai mult de el și ridic mâna, lăsând-o să se odihnească pe obrazul lui. Ochii îi sunt la fel de întunecați precum oceanul care ne înconjoară.

— *Yana Crebesti*, îi spun.

Înghite în sec.

— Ce înseamnă?

Ar fi putut să însemne orice și n-ar fi avut de unde să știe. I-aș fi putut spune că aveam de gând să îl omor, că uram fie-

care kalovaxian din Astrea – implicit pe el –, că nu aveam de gând să mă opresc până nu îi văd pe toți morți. Nu ar fi avut de unde să știe.

— Înseamnă că am încredere în tine.

— *Yana Crebesti*, repetă și el.

Mă apropii și mai mult și îmi lipesc buzele de ale lui, la început încet, dar, când îmi ridică și îmi strânge părul, trăgându-mă mai aproape, renunțăm la orice urmă de timiditate. Ne sărutăm de parcă am încerca să demonstrăm ceva, deși nu aș putea spune exact ce anume. Nu prea îmi pot aminti cine sunt acum. Granițele devin neclare. Thora-Theo-Theodosia. Și totul dispare până când nu mai rămân decât corpurile noastre care se contopesc. Părul mi se desprinde și cade peste noi ca o cortină, izolându-ne de restul lumii. E mai ușor decât oricând să pretindem că nu mai există nimic în jurul nostru, că suntem complet singuri.

Probabil că și el simte la fel, pentru că, atunci când nu ne mai sărutăm și doar mă ține lângă el, odihnindu-și capul pe umărul meu, îmi șoptește la ureche:

— Putem să navigăm mai departe. Într-o zi, ajungem la Esstena. Într-o săptămână, trecem de Timmoree. Într-o lună, ajungem la Brakka. Și-apoi, cine știe? Putem naviga până ajungem într-un loc în care nimeni nu ne mai cunoaște.

Oricât de trădătoare aș părea, mă gândesc la propunerea lui. O viață în care nu aș mai simți greutatea niciunei coroane pe cap – fie ea de aur sau de cenușă. O viață în care să nu fiu responsabilă pentru mii de oameni care sunt înfometați și bătuți zi de zi. O viață în care să pot fi o fată simplă, care să poată săruta un băiat, pentru că așa vrea ea – nu să-l sărute pe prinț ca să-l seducă, pentru că are nevoie de el ca să-și recapete țara. Ar fi o viață mult mai ușoară din atât de multe privințe. Dar nu ar fi a mea și, deși își urăște tatăl și lumea din care provine, nu ar fi nici a lui.

Totuși e frumos să-mi imaginez o astfel de viață.

— Am auzit că în Brakka se mănâncă o delicatesă numită *intu nakara*, spun.

Râde.

— Pește de mare crud. E o delicatesă doar pentru că e atât de rară, nu pentru că ar avea un gust bun, crede-mă. Are exact gustul pe care ți-l imaginezi.

Strâmb din nas și sărut micul petic de piele expusă a umărului, chiar sub guler.

— Și dacă aș vrea să gust oricum? întreb.

— Atunci ai avea parte de oricât *intu nakara* ai dori.

Își trece degetele prin părul meu, periindu-l încet.

— Deși, îmi pare rău să spun, nu ar mai fi amineți în poveste.

— *Aminete*, îl corectez. Pluralul e aminete.

De exemplu: când m-am trezit de dimineață, n-am avut parte de niciun aminet, dar până acum am avut trei aminete. Cu doi băieți diferiți. Încerc să nu mă mai gândesc la Blaise și la sărutul lui care m-a tulburat și mă concentrez pe Søren.

— De ce?

— Din cauză că *intu nakara* e renumit pentru că provoacă respirație urât mirositoare.

— Serios? întreb, așezându-mă mai bine pe brat, ca să-l pot privi de sus. Nu cred că te-ai putea abține oricum.

Nu se mai joacă cu părul meu și mâinile i se mută pe talia mea.

— Cred că subestimezi duhoarea. Se spune că poți simți mirosul de la un sfert de kilometru.

— Dezgustător, zic eu, strâmbând din nas.

Râde și ne rostogolim ca să ajungă deasupra mea, cu părul blond și lung până la umeri gâdilându-mi obrajii când mă sărută din nou delicat. Când dă să se retragă, întind gâtul, sărutându-l în continuare câteva clipe în plus.

— Altă dată te voi duce la Brakka și vei putea mânca oricât *intu nakara* dorești, dar acum trebuie să ne întoarcem.

Mă ridic și îl privesc cum se duce spre celălalt capăt al vasului, cum ia cârma și întoarce, îndreptându-ne spre țărm. În lumina Lunii pline de deasupra, contururile feței îi devin mai fine, făcându-l să pară mai tânăr. Pentru mine, nu e același om cu care am urcat pe barcă în seara asta și nu cred că mai există cale de întoarcere, că mai putem reveni la situația de înainte.

Le-am spus Umbrelor mele că l-aș putea ucide pentru a isca un război civil și acum sunt mai sigură decât oricând că acest plan ar funcționa. Deja există atât de multă tensiune între el și Kaiser, încât nu ar trebui să fac prea mult pentru a-i stârni. Dar mă îndoiesc că voi fi în stare să-l omor pe Søren atunci când va veni momentul. Am vorbit serios când i-am spus că el nu este ca tatăl lui. Și nu cred că voi mai putea vreodată să cred asta.

Se schimbă anotimpul și noaptea a devenit surprinzător de rece, așa că trag și pătura pe mine când mă ridic, înfășurându-mi-o pe după umeri și merg după el. Văd cum i se face și lui pielea ca de găină, așa că îl înfășor cu pătura. Dacă mă ridic pe vârfuri, ajung să-mi pun capul pe umărul său.

— Promiți? îl întreb.

— Ce să promit? întreabă, întorcând puțin capul și astfel încât îi simt respirația caldă pe buze.

— Să mă duci departe de locul ăsta?

Nu știu cine anume a pus întrebarea, dacă Theo sau Thora.

Pentru o clipă mi se pare că se întunecă la față și brusc mă tem că nu l-am citit cum trebuie, că, de fapt, nu îl înțeleg deloc. Să vorbesc astreană și să fac această plimbărică s-ar putea considera trădări, dar sunt insignifiante. Pot fi iertate, deși nu fără vreun cost. Totuși fuga – nu planuri făcute cu jumătate de gură, ci o promisiune – e ceva complet diferit. Søren

e destul de deștept să știe asta. Destul de deștept ca să-și dea seama că ceea ce vreau să știu este dacă m-ar pune mai presus de datoria lui de prinț.

Oftează și mă sărută pe frunte.

— Într-o bună zi, spune.

Nu e destul, dar e un început.

Testul

Schimbăm sărutări rapide, disperate, pe tot drumul înapoi, abia încadrându-ne în intervalul de două ore stabilit de Blaise. Tratăm cu mare seriozitate ora de întoarcere din motive diferite – Søren e îngrijorat că Umbrele mele vor ciripi Kaiserului, dar eu îmi fac griji că Blaise ar putea să creadă că sunt în pericol și să facă ceva nesăbuit. Chiar când Søren mă sărută lângă ușa care duce spre dulapul meu, nu pot să nu mă gândesc la sărutul lui Blaise de mai devreme. Amândouă se contopesc în mintea mea până când nu le mai pot distinge.

— Ne vedem când mă întorc, îmi promite Søren. Îți voi aduce un suvenir.

Un suvenir din Vecturia, îmi reamintesc. Unul dintr-o țară care nu este diferită de a mea, pe care Søren și oamenii lui o vor cuceri. Pentru că așa sunt ei. Așa este el. Nu trebuie să uit asta.

Îi mai dau un ultim sărut, deschid ușa pasajului și mă târăsc înapoi spre dulap. Rochia mea încă e deranjant de umedă, dar prefer să o port așa decât să fie găsită pe barca lui Søren sau ca hainele lui să ajungă în camera mea.

Când intru, în cameră e liniște, cu excepția sforăitului care vine dinspre peretele lui Heron.

— Al meu e, spun oricui m-ar asculta. Sau aproape. E îndrăgostit de mine, așa că pot duce misiunea la capăt când se întoarce din Vecturia.

Nu mai adaug că și eu sunt îndrăgostită de el.

— Restul decurge conform planului? întreb.

Blaise își drege glasul.

— Mama lui Art a plecat în noaptea asta și vasul ei e rapid. Ar trebui să ajungă acolo cu câteva zile înaintea lor. Nu vor avea prea mult timp să pregătească ceva, dar cel puțin vecturienii vor fi avertizați. Își pot aduna trupele pe cea mai apropiată insulă și pot lupta de acolo. Kalovaxienii tot îi vor depăși numeric, dar măcar vor avea avantajul defensivei și ar trebui să-i încolțească. Kalovaxienii cred că va fi un asediu ușor; dacă li se dă de furcă mai mult decât au anticipat, ar trebui să se întoarcă.

Încuviințez din cap.

— Ceilalți dorm?

— Da, e aproape răsăritul.

Deși simt epuizarea fizică, gândurile mi se învălmășesc în minte, mă gândesc la Dragonsbane, la libertate, la râsetele lui Søren pe care le aud atât de rar. Încerc să nu mă gândesc la Blaise și la sărutul lui, amintindu-mi cum nici măcar nu s-a uitat la mine.

Casc și abia acum îmi dau seama cât de obosită sunt.

— Cred că mă alătur și eu lor, îi spun, târându-mă în pat, fără să mă deranjez să-mi schimb rochia. Cred că și tu ar trebui să faci la fel.

— Eu nu sunt obosit. În plus, cineva trebuie să și vegheze.

Sunt pe punctul de a protesta, când simt ceva tare sub pernă. Bag mâna și dau peste două obiecte pe care le scot. Primul este o lamă subțire, într-o teacă elegantă de argint. O ridic în lumina slabă a lunii care se revarsă pe fereastra de lângă pat, să o admir. Uitasem cât de elegante sunt armele astreene, cu mânere filigranate și lame înguste, atât de diferite de săbiile brute cu mânere de metal pe care le preferă kalovaxienii.

Al doilea obiect e un mic flacon de sticlă, în care nu se află mai mult de o lingură de lichid opalescent.

— Presupun că nu-i pentru mine, nu?

Recipientul se încălzește când îl strâng în mână.

— Dacă nu vrei să te transformi în cenușă, atunci nu, răspunde Blaise.

Aproape scap flaconul, ceea ce ar fi catastrofal. *Encatrio*. Foc lichid. Am auzit zvonuri despre el, dar rețeta e un secret bine păzit, pe care doar câțiva îl cunosc. Nici măcar Kaiserul nu a reușit să pună mâna pe el – și nu pentru că nu ar fi încercat.

— E ceva ce ne-am gândit că i-ai putea oferi prietenei tale și fermecătorului ei tată, continuă, pronunțând sarcastic cuvântul prietenă. Un alt mod de a-i face vulnerabili pe kalovaxieni, de a-i face să se teamă de noi. Dacă le putem ucide cel mai puternic războinic, vor crede că putem doborî pe oricine și îl vom face pe Kaiser să pară slab.

Strâng mai tare poțiunea, cu dorință și groază. Are dreptate: dacă-l putem ucide pe Theyn, ar fi o lovitură la fel de puternică pentru Kaiser cum ar fi uciderea lui Søren. În plus, Theyn îmi bântuie coșmarurile la fel de des precum Kaiserul. El e cel care mi-a ucis mama, care m-a bătut și m-a terorizat și nu s-a simțit niciodată vinovat. Nici eu nu mă voi simți vinovată din cauza lui.

Cress totuși... În ciuda a ceea ce crede Blaise, ea chiar mi-a fost o prietenă adevărată, chiar și când nu ar fi trebuit. M-a protejat de atâtea ori, m-a ajutat de atâtea ori n-aș fi rezistat de una singură. Mi-a dat un motiv ca să mă ridic dimineața din pat, când îmi doream atât de mult să mor. Fără Cress nu aș fi rezistat până acum, când a apărut Blaise. Cum aș putea oare să o ucid?

Știam că se va ajunge și la asta, că va trebui să o trădez ca să-mi salvez patria. Îmi amintesc cum ochii mamei s-au golit de lumină, cum strânsoarea ei s-a slăbit și mi-a dat drumul la mână. Îmi amintesc cum sabia a despicat spatele lui Ampelio, cum a icnit, dându-și ultima suflare, după care s-a prăbușit inert. În gândul meu, Cress le ia locul pe rând. Îi văd

ochii, îi simt atingerea mâinii, văd cum sufletul ei este forțat să-i părăsească trupul.

Nu doar o dată mi-a spus că sunt sora ei, o expresie kalovaxiană pentru prietenie, care e mai profundă decât legătura de familie, atât de puternică pentru că doi oameni sunt legați prin iubirea lor. Mi se părea o idee prostească, având în vedere că tatăl lui Cress era motivul pentru care eu nu mai aveam o familie, dar acum totul este atât de clar. Să o pierd pe Cress, să o omor, mi-ar sfâșia inima, și ar lăsa în inimă un gol pe care nu îl voi mai putea umple vreodată.

E slăbiciunea Thorei, îmi spun, dar nu e așa. Nu în totalitate.

— Theo, spune Blaise.

Pare că e un avertisment de care nu am nevoie. Strâng și mai tare otrava și sunt tentată să o arunc spre zidul după care se află Blaise.

El mi-a redat speranța când nu mai credeam în așa ceva și tot el este colacul meu de salvare de care mă agăț în această furtună, dar acum îmi doresc ca el să nu se fi întors. Îmi doresc să fi fost singură în această cameră, înconjurată de adevăratele mele Umbre și fericită în ignoranța mea, neștiind nimic din ce se întâmplă în afara palatului. Aș vrea să fiu din nou Thora, pentru că Thora nu a trebuit să facă niciodată vreo alegere.

Dar nici acum nu am încotro. Asta e ceea ce doare cel mai rău.

— Sunt obosită, mă culc, spun, băgând la loc sub pernă otrava și pumnalul.

— Theo, șuieră el, amintindu-mi de sunetul scos de o velă în bătaia puternică a vântului.

— Te aud, spun fără să ridic tonul. N-aș putea să o fac în noaptea asta, nu? Să mă duc direct la Theyn e riscant, ne trebuie un plan dacă avem de gând să o facem.

Tace o clipă. Dar tăcerea mi se pare copleșitoare.

— Însă o vei face, spune în cele din urmă.

Sesizez îndoiala din vocea lui și urăsc asta, cât de clar mi-e acum că nu mai are încredere în mine. Dar, din nou, nu îl prea pot învinovăți. Nici eu nu sunt sigură că mai am încredere în mine.

Nu răspund, iar el nu mă presează, dar știu că răbdarea lui nu va dura. Va dori un răspuns curând și nu sunt sigură că îi voi putea oferi unul.

Îndoiala

Theyn se întoarce din mină la o zi după plecarea lui Søren, dar otrava rămâne ascunsă în salteaua mea, lângă cămașa de noapte distrusă, pe care am purtat-o când m-am întâlnit cu Blaise în pivniță. Chiar și așa, îi simt constant greutatea, care mă apsă din toate părțile.

Să-l ucid pe Theyn este alegerea corectă; este necesar, nu am nicio îndoială în privința asta. Chiar și de la distanță, pot simți că miroase a sânge proaspăt. Sânge astrean. Dacă era doar el, nu aș fi ezitat. I-aș putea turna otrava pe gât fără vreo urmă de vinovăție. Aș putea să mă uit în ochii lui până îi dispare și ultima sclipire de viață și aș zâmbi. Uciderea lui ar putea chiar să-mi aducă un dram de pace sufletească.

Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai sigură: nu o pot ucide pe Cress. E ca și cum ar trebui să-mi smulg singură inima din piept.

Deja a trecut o săptămână, așa că Umbrele mele trebuie să observe că ezit să atac. Nu comentează nimic, dar aud cum criticile lor se strecoară în fiecare conversație, cum se ascund în fiecare clipă de tăcere. Așteaptă să acționez și, cu cât ezit mai mult, cu atât mă respectă tot mai puțin pe zi ce trece.

Nu este prietena ta, îmi repet întruna, dar știu că nu e adevărat. Mi-o amintesc pe fata care m-a salvat de bătăuși, care a transformat roșinea coroanei de cenușă într-o culoare de război când știa că va fi pedepsită pentru asta, care mi-a distras atenția de la durerea provocată de loviturile de bici, ci-

tindu-mi din cărțile ei preferate. Fata care mi-a fost prietenă chiar și când avea o mie de motive să mă evite.

Este dușmanul tău. Dar nu este. Crescentia poate fi orice – egoistă și precaută printre altele –, dar nu și crudă. Mâinile nu îi sunt pătate de sânge și nu a comis nicio crimă în afară de a se fi născut în țara greșită și de a avea tatăl greșit. Trebuie omorâtă pentru așa ceva? Nu aș fi precum Kaiserul dacă aș face asta?

De mai multe ori în ultimele zile m-am trezit leoarcă de transpirație rece, însă acum nu fața speriată a lui Theyn mă bântuie, și nici măcar ochii cruzi ai Kaiserului, ci zâmbetul Crescentiei. Își întinde mâna spre mine așa cum a făcut cu mulți ani în urmă. *Suntem prietene acum*, îmi spune, doar că în visele mele pielea ei rozalie devine gri, iar gura se cască într-un țipăt mut. Ochii ei – roșii ca sângele în jurul irișilor cenușii –, mă fixează acuzatori și înspăimântați; îmi dau seama că se simte trădată. Vreau să o ajut, dar sunt înțepenită și tot ce pot face e să privesc cum îi dispare și ultima sclipire de viață din ochi, așa cum s-a întâmplat și cu mama.

Când țipetele mele le trezesc pe Umbre, le spun tot felul de minciuni care sunt foarte ușor de crezut: că l-am visat pe Theyn omorând-o pe mama sau pe Kaiser, care îmi aplică una dintre pedepsele lui. Dar ei nu mă cred.

Chiar dacă nu îi pot vedea fața, pot să-mi dau seama că Blaise se îndoiește de mine numai auzindu-l cum oftează, cum își târșâie picioarele ca și cum m-ar avertiza. Jucăm jocul acela cu ciupituri – care dintre noi va ceda primul? Pentru prima dată mă bucur că există un zid între noi. Știu că, dacă m-ar privi în ochi și m-ar întreba ce s-a întâmplat, aș lua-o razna. Din cauza unei fete kalovaxiene.

În acest caz, ar putea să mă lase de una singură, să mă declare o cauză pierdută și să dispară. L-ar putea lăsa pe Kaiser să se ocupe de mine, dacă tot sunt o cauză pierdută, și să-și poarte războiul în altă parte. Nu știu dacă i-aș putea învino-

văți din cauza asta. Ce fel de regină sunt dacă pun dușmanii înaintea poporului meu?

Și pe Cress încerc să o evit. În dimineața în care Søren a plecat, m-am trezit cu ciocănitul ei melodios în ușă.

— Arăți îngrozitor, m-a întepat ea când a dat buzna în cameră înainte de micul dejun.

Nu a zis-o cu răutate și nu puteam să neg că era adevărat. Mă simțeam îngrozitor. Mă întorsesem de la întâlnirea cu Søren cu cinci ore în urmă, timp în care mai mult m-am foit în pat, tot gândindu-mă la otrava pe care mi-a dat-o Blaise și la ce mi-a spus.

— Nu mă simt bine, i-am zis, ceea ce era destul de adevărat. Nu cred că te pot însoți la micul dejun în dimineața asta.

Brusc, a încetat să zâmbească.

— Atunci îți voi aduce micul dejun, a insistat ea. Și o să-ți țin companie. Tata mi-a adus o carte nouă despre folclorul astrean pe care sunt sigură că o s-o iubești și...

— Nu.

Am zis-o mai tăios decât intenționasem, pentru că l-a pomenit pe Theyn și mi-a propus să-mi citească o carte despre poporul meu, care mie îmi era interzisă – asta în timp ce aveam acea sticluță de otravă ascunsă bine în salteaua mea și care îi era destinată ei.

A făcut ochii mari ca un copil și bărbia i-a tremurat. Părea atât de afectată încât am fost cât pe ce să-mi cer scuze, să o implor să stea și să-mi țină companie, orice să o fac fericită. Dar mi-am înfrânat aceste porniri, iar după un moment ea a încuviințat din cap.

— Înțeleg, a spus, deși era clar că nu pricepea.

Am oftat.

— Cress, nu vreau să iei boala de la mine. Nu mi-aș ierta-o niciodată. O să te caut când o să mă simt mai bine.

A încuviințat din cap, dar mi-am dat seama că nu m-a crezut. A dat să spună ceva, dar a renunțat de îndată.

— Sper să te simți bine cât mai curând, Thora, mi-a zis cu blândețe, apoi a plecat.

După două zile mi-a trimis o scrisoare în care îmi zicea să o însoțesc într-un drum până la croitorul ei. Dar i-am răspuns că aveam o lecție de dans de la care nu puteam lipsi. A venit să mă vadă din nou ieri, dar am rugat-o pe Hoa să nu deschidă ușa, ca să lăsăm impresia că suntem plecate. Ea mi-a aruncat o privire suspectă, dar a acceptat. Însă dacă e ceva ce știu sigur despre Crescentia, este că nu cedează, este încăpățânată și găsește mereu o cale pentru a obține ce vrea.

Următoarea încercare vine azi, în timp ce iau micul-dejun, sub forma unei invitații la un *maskentanz* – un bal mascat pe care îl organizează cu ocazia întoarcerii tatălui ei din mine. Nu cred că am voie să refuz, chiar dacă asta înseamnă să port din nou acea coroană înjositoare de cenușă, ceea ce face orice mască inutilă.

Îi arăt invitația lui Hoa, iar ochii ei negri o analizează, apoi se încruntă. Se uită la mine nedumerită, apoi încuviințează din cap și iese în mare grabă din cameră. Sunt multe de pregătit pentru un *maskentanz*, sunt sigură de asta, și nu e prea mult timp la dispoziție. E tipic pentru Crescentia să organizeze ceva în ultimul moment, fără să se gândească la cei care vor face, de fapt, toată treaba. Dar nici măcar această lipsă de responsabilitate nu mă mai deranjează acum. Toate gândurile îmi zboară la otravă.

— Ceva palpitant? întreabă Blaise după ce pleacă Hoa.

— Un *maskentanz* pe care Cress îl organizează în seara asta pentru a sărbători întoarcerea lui Theyn din inspecția prin mină, spun, împăturind scrisoarea.

Nu primesc niciun răspuns și îmi dau seama că, probabil, nu au auzit vreodată cuvântul *maskentanz*. Mă îndoiesc că organizau petreceri în mină.

— Un bal mascat, o petrecere, le explic.

Tot nu spun nimic, iar așteptarea e apăsătoare.

— Vor fi prea mulți oameni în jur ca să folosesc otrava, spun eu înainte ca ei să sugereze ceea ce știu că gândesc. Ar fi prea ușor să greșesc și să omor pe cine nu trebuie.

— Toți sunt kalovaxieni, așa că nu vei avea cum să omori pe cine nu trebuie, zice Artemisia veninoasă. Și cu atâția oameni în jur, nu o să știe nimeni cine a fost făptașul.

Îi înțeleg furia, deși nu sunt sigură că mai sunt de acord cu așa ceva. Dacă aș putea să otrăvesc fiecare kalovaxian din palat în noaptea asta, aș face-o? Aproape că mă bucur că nu am opțiunea asta, pentru că nu știu ce alegere aș face. Da, asta ar însemna să scap de Kaiser, de Theyn și de ceilalți luptători cu mâinile pline de sânge astrean și cu priviri reci, dar aici sunt și copii a căror singură crimă e că s-au născut în țara greșită. Știu că nu e cazul să îi spun Artemisiei asta.

— O otravă *astreană*? Asta e de ajuns ca să mă învinovățească, iar Theyn este cel mai apropiat prieten al Kaiserului - ar fi suficient să turbeze din cauza asta și să mă omoare. Și dacă otrava chiar *ajunge* la kalovaxianul greșit, mă îndoiesc că vei putea să faci rost de mai multă pentru Theyn sau poate că, între timp, vei fi otrăvit deja tot castelul, îi spun, închizându-i gura.

Îmi frec tâmplele. Discuția asta – știu deja unde se va ajunge – îmi dă dureri de cap.

— O să o fac în curând, dar avem nevoie de un plan mai întâi și nu am fost în stare să facem unul încă, le spun.

— Tu nu ai fost în stare să faci unul până acum, mi-o întoarce Artemisia. Și știm cu toții că nici măcar n-ai încercat, nu-i așa?

Nu pot răspunde. Chiar și prin zid îi pot simți resentimentele. Este furioasă, dar nu doar din cauza asta.

— Avem vești de la un spion din Mina de Pământ, spune Heron, după o clipă. Theyn le-a înjumătățit rațiile și au început să trimită copii în mină să lucreze mai devreme ca niciodată. Unii chiar de opt ani. Nicio veste de la celelalte mine

încă, dar e greu de crezut că doar în Mina de Pământ este această situație.

— Pedepse pentru revoltă? întreb.

— Da și nu, răspunde Blaise pe un ton grav, în care se simte și oboseala.

Mă întreb când a dormit ultima dată.

— Bineînțeles că nu le-a ușurat situația și sigur e motivul pentru înjumătățirea rațiilor, dar copiii... Kalovaxienii rămân fără sclavi care să muncească, iar adunarea pietrelor prețioase nu mai e ce a fost. Probabil că este un alt motiv pentru atacul de pe Insulele Vecturia. Au nevoie de mai mulți sclavi.

Nu pot să nu mă gândesc la Goraki – la kalovaxienii care au dat foc întregii țări și au plecat de acolo când au rămas fără resurse. Mă întreb dacă și Blaise se gândește la asta. Nu mai avem timp. Mi se strânge stomacul.

— Și Theyn a dat ordinul după inspecție, zic eu.

Nu mă contrazice nimeni.

— Pe cuvânt că aș vrea din tot sufletul să-l ucid diseară, dar ar fi o mișcare prostească și, dacă aș eșua, doar ne-ar îngreuna situația.

— Ești sigură că asta te face să eziți? întreabă Artemisia pe un ton tăios și atât de încet că abia ce o aud.

— Artemisia! o atenționează Heron în șoaptă.

— Nu, e în regulă, spun pe același ton, făcând un pas mai aproape de peretele Artemisiei.

Nu pot arăta îndoială. Nu pot arăta frică.

— Artemisia, dacă ai ceva să-mi spui, te rog, nu te abține. Chiar vreau să știu ce gândești.

Sunt întâmpinată doar de liniște, dar asta nu mă face să mă simt mai bine, pentru că am îndoieli. Nu mă îndoiesc de ei – de loialitatea lor –, ci de mine. Ăștia sunt oamenii care mi-au luat tot – mi-au luat-o pe mama, mi-au luat propria țară, au pus stăpânire până și pe mintea mea. De când a murit Am-

pelio, aștept momentul în care voi putea să mă răzbun și să o îngrop pe Thora de tot. Acum, acel moment a venit, iar eu nu sunt sigură că o pot face.

După ce iau singură prânzul în cameră – de fapt, nu sunt singură niciodată –, aud un ciocănit scurt și ușor în ușă. Nu este ciocănitul melodios al Crescentiei, nici lovitura puternică a gardienilor și nu-mi pot imagina cine altcineva ar putea fi. Hoa îmi curăță farfuriile de la masa de prânz, așa că mă duc spre ușă.

Deschid ușa precaut, doar ca să văd că nu e nimeni în partea cealaltă. Mă aplec în față și mă uit în lungul holului, în ambele direcții, dar holul este gol. Sunt pe punctul de a închide când observ pe podea, în fața ușii, o bucată răsucită de pergament.

O ridic și trag ușa cu putere după mine. Scrisoarea are sigiliul lui Søren, un dragon care scuipă foc, așa că o strecor în buzunarul rochiei.

— Trebuie să fi fost vântul, îi spun lui Hoa.

Totuși nu pare să mă creadă. Când părăsește camera o clipă mai târziu, ducând tava cu resturile prânzului, îmi aruncă o privire suspicioasă. Îi zâmbesc ca și când ar fi o zi obișnuită, dar nu cred că o păcălesc cu asta. Mă întreb din nou cum mă vede. Mă știe de când aveam șase ani, m-a ținut în brațe când am plâns, obișnuia să mă bage în pat. Nu am încredere în ea – cred că acea parte din mine care are încredere în oameni a fost frântă iremediabil –, dar o iubesc într-un fel. E o umbră a dragostei pentru mama mea, cam de aceeași formă, dar fără culoare sau ardoare. Uneori, Hoa se uită la mine ca și cum ar vedea umbra unei fantome. Dar nu o pot întreba despre asta, iar ea cu siguranță nu ar putea să îmi spună nimic. Când ușa se închide în urma ei, scot scrisoarea din buzunar și rup sigiliul cu unghia de la degetul mic.

— Prințul? întreabă Blaise.

Nu îi răspund, doar încuviințez din cap. Scrisul lui Søren este neîngrijit – o scrisoare mâzgălită în grabă, ceea ce o face dificil de citit.

Dragă Thora,

Te-am visat azi-noapte, iar când m-am trezit de dimineață puteam să jur că mirosul tău plutea în aer. Așa a fost toată săptămâna. Îmi bântui gândurile și când dorm, și când sunt treaz. Tot vreau să-ți împărtășesc gândurile sau să-ți cer părerea despre diverse. De obicei, abia aștept să fiu departe de curte, să fiu pe mare doar cu echipajul meu. Nu sunt presiuni, nu sunt formalități, nu sunt jocuri în afară de cele de cărți și bere. Dar acum aș da orice să fiu înapoi în palatul ăla blestemat, pentru că te-aș avea alături. Pe scurt: mi-e foarte dor de tine și mă întreb dacă și tu îmi duci dorul.

Erik m-a tachinat fără încetare, deși îl suspectez că e puțin invidios. Dacă eram un om mai bun, îl încurajam să se țină după tine și te lăsam în pace, pentru că știu că el este o alegere mai sigură pentru tine. Știm amândoi cât de tare s-ar înfuria tata dacă ar afla cât de mult țin la tine. Nu sunt destul de altruist ca să renunț, deși, dacă mi-ai cere asta, aș încerca. Mi-ai putea cere chiar să-ți aduc tot oceanul și aș găsi o cale să ți-l aduc.

Apele sunt calme și, dacă totul decurge cum trebuie, mă voi întoarce înainte de luna nouă cu vești bune care îl vor face foarte fericit pe tata. Dacă vrei să-mi trimiți o scrisoare, și sper să o faci, las-o unde ai găsit-o pe asta și ai încredere că va ajunge la mine.

Al tău,
Søren

Mai citesc scrisoarea o dată, încercând să nu zâmbesc. Dacă aș fi singură, aș face asta. Mi-aș lipi-o de inimă, de buze. Mi-l imaginez cum stă în cabina lui cu o lumânare, încercând să-și găsească cuvintele, încercând să-și pună gândurile pe hârtie, în timp ce-și duce, din când în când, condeiul în dreptul gurii. Mă întreb ce anume a visat despre mine.

Dar nu sunt niciodată singură și pentru prima dată sunt recunoscătoare pentru asta. Ochii Umbrelor mele îmi analizează fiecare tresărire, amintindu-mi cine sunt și în ce joc am intrat. Având în vedere cearta noastră de mai devreme, sunt sigură că acum caută orice semn care să arate că am îndoieli și nu îi pot lăsa să afle așa ceva. Nu îi pot lăsa să afle că m-am îndrăgostit de prințul pe care ei vor să îl omor.

— Nu scrie nimic interesant, nicio precizare despre Vecturia, le zic, mototolind hârtia și rupând-o. E o scrisoare de dragoste, nu zice nimic despre ceea ce face. Apele sunt calme, se așteaptă ca voiajul să fie unul ușor și rapid. Desigur, asta a fost acum câteva zile. A spus că se va întoarce înainte de Luna nouă. Asta e abia peste două săptămâni.

— Ar trebui să ajungă în Vecturia azi, dacă apele sunt calme, intervine Artemisia pe un ton tăios, semn că nu a uitat de cearta noastră de mai devreme.

— Ce păcat că niciunul dintre voi nu este Păzitor al Focului, spun.

Mă uit în jos, la bucățile de hârtie din palme, pe care îmi doresc să le ard. Nu sunt mai mari ca unghiile de la degetele mele mici, dar nu aș vrea să-i dau ocazia Kaiserului să pună pe cineva să-mi umble prin gunoi și să le reasambleze.

Și nu este prima dată când mă întreb dacă pot isca un foc. Dacă legenda este adevărată și sângele lui Houzzah chiar îmi curge prin vene, ar trebui să fie simplu, chiar și fără antrenament sau o piatră prețioasă. Am simțit chemarea pietrei de foc mai intens decât oricare alta, tentația puternică de a

o invoca și de a folosi toată puterea pe care aș primit-o. Dar nu vreau să verific teoria asta. Niciodată. Înainte de asediu, auzeam des povești despre oameni care se credeau demni de astfel de puteri, deși nu primiseră binecuvântarea zeilor în mine. Îmi amintesc cum zeii îi pedepseau pentru mândria sau imprudența lor. Nu mă pot juca cu mânia lor, acum mai puțin ca oricând, pentru că până cea mai mică greșeală îmi poate aduce sfârșitul. Și astfel Astrea va fi condamnată pentru totdeauna.

Cuvintele Artemisiei îmi răsună din nou în minte – că nu crede în existența zeilor și în puterile lor. Îndoiala mi se strecoară în suflet și nu-mi mai dă pace – încep să mă gândesc că poate, până la urmă, are dreptate. De ce nu ne-au salvat zeii țara dacă ne iubesc așa de mult? Dacă sunt urmașa lui Houzzah, cum de le-a permis kalovaxienilor să se poarte așa cu mine și nu a făcut nimic? Nu vreau să mă gândesc la asta sau să-mi pun aceste întrebări, dar nu mă pot abține.

Totuși mama mă așteaptă în Lumea de Dincolo, trebuie să cred asta. Dacă nu – dacă nu există nicio Lume de Dincolo – nu știu ce voi face. Doar speranța că o voi revedea într-o bună zi m-a făcut să mă dau jos din pat în unele dimineți. Legenda spune că folosirea unei pietre fără binecuvântarea zeilor este un sacrilegiu, iar cei care fac așa ceva nu mai au voie să intre în Lumea de Dincolo. Oricât de mult mi-aș dori să simt focul în vârful degetelor și să transform totul în cenușă, nu-mi pot asuma acest risc.

— Art, strigă Blaise, scoțându-mă din gândurile mele.

— Pot să te ajut eu cu asta, spune ea.

Aud cum se deschide o ușă, apoi se închide. Apoi o văd pe Artemisia cum intră în camera mea, își dă gluga pe spate și își arată chipul prima dată. Înghit în sec – nu arată deloc așa cum mă așteptam.

E atât de mică încât aproape că ar putea fi confundată cu

un copil, deși bănuiesc că suntem apropiate ca vârstă, poate e puțin mai mare. Spre marea mea surprindere, nu e astreană sau cel puțin nu complet. Are aceeași piele măslinie și ochi negri, dar ai ei sunt mai alungiți. Fața ei are formă de inimă, cu bărbia ascuțită, cu pomeții înalți și plini de pistrui și o gură mică, cu buzele voluptoase. Știu că Dragonsbane e astreană, prin urmare presupun că tatăl Artemisiei este de undeva din Est, deși nu am întâlnit prea mulți oameni de pe acele meleaguri.

Iar părul ei este minunat. Îi atârnă până la omoplați în șuvițe groase, albe la rădăcini și de un albastru precum cerul, la vârfuri. Își schimbă culoarea la lumină, devine ca apa, oglindind agrafa cu piatră de apă prinsă în el.

Unii Paznici prezintă manifestări fizice ale darurilor lor. Era o poveste veche cu un Paznic al Pământului a cărui piele se făcea gri și se întărea, dar majoritatea manifestărilor sunt subtile, cum sunt cicatricele. Ampelio mi-a arătat-o odată pe a lui: o cicatrice de un roșu-aprins în dreptul inimii, care părea să provină de la o arsură recentă, deși mi-a spus că o avea de când își terminase antrenamentul.

Îmi aruncă o privire iritată și îmi dau seama că mă holbez la ea. Își dă părul pe spate, peste umeri, iar acesta prinde o tentă de castaniu-închis, ca al meu. Mă imită intenționat? Vreau să o întreb, dar deja este enervată. Nu vreau să o supăr mai tare.

— Îmi pare rău, spun. Părul tău... m-a luat prin surprindere.

— Ar trebui să încerci să vezi cum e să te trezești cu el, zice ea, fără să schițeze vreo reacție.

Nu o cunosc suficient de bine să-mi dau seama dacă încă e supărată sau dacă așa e ea.

— E superb, îi spun eu, sperând să-mi zâmbească.

Însă ea ridică din umeri.

— E o povară, îmi răspunde. Când am evadat din mine, toată lumea căuta o fată cu păr albastru și, fără o piatră de apă, nu aveam suficientă putere să îl schimb mai mult de câteva minute. Ai un castron să punem bucățile de hârtie în el?

Îi fac semn spre măsuța de toaletă, unde stă un castron gol, în care Hoa ar trebui să amestece fardurile. Mi-l aduce, pun bucățile de hârtie în el, iar ea își pune o mână peste castron, acoperindu-l complet. Pietrele din agrafa de păr sclipesc în timp ce închide ochii, iar în jur încep să se audă tot felul de vibrații de la energia degajată. Se oprește la fel de repede cum a început și ochii i se deschid din nou – sunt de un albastru strălucitor, apoi redevin căprui-închis. Ia mâna de pe castron și ne uităm înăuntru.

Bucățile de hârtie au dispărut, reduse la un lichid gros de aceeași culoare cu pergamentul.

— Le-ai transformat în apă? o întreb.

— Nu chiar, spune, strângând din buze. Am grăbit procesul de dizolvare. S-ar fi întâmplat de la sine, în cele din urmă. Acum trebuie doar să scapi de asta, ceea ce ar trebui să fie mult mai ușor. Îți recomad să o arunci în oala de noapte.

Îmi întinde castronul și, când degetele ni se ating, îi simt pielea rece și fină.

— Mulțumesc.

— Acum trebuie să ne gândim la răspuns, zice, împreunându-și gânditoare mâinile în față. Blaise, Heron, sunt sigură că asta va fi plictisitor pentru voi. Faceți o tură de palat. Vedeți dacă aflați ceva nou.

Blaise ezită.

— Art... o avertizează el.

— Oh, nu-ți face griji, o să mă port frumos, spune ea cu un zâmbet așa de dulce încât îmi dau seama că e fals.

Și ceilalți știu asta, pentru că Heron pufnește zgomotos, iar Blaise oftează. Cu toate astea, se resemnează și aud cum

ghetele le zăngănesc pe podeaua de piatră, cum ușile se deschid și se închid. De îndată ce au plecat, Art începe să-mi zâmbească malefic. Mă prefac că sunt ocupată – mă așez la birou și scot o foaie de pergament și condeiul, dar prezența ei mă deranjează.

Vrea să mă intimideze, să-mi aducă aminte că eu am nevoie mai mare de ea decât are ea de mine, dar nu îi voi da satisfacția asta. Nu o să mă mai las hărțuită.

— Nu pot scrie dacă ai de gând să stai acolo, izbucnesc eu.

— Ar trebui să te bucuri că ai audiență pentru micul tău joc scenic, contraatacă ea.

— Ca să creadă ceea ce-i spun, trebuie să o cred și eu. Dar numai eu știu ce este adevărat și ce este minciună.

— Chiar știi? mă întreabă ea, lăsându-și capul într-o parte. De asta îi pui pe criminalii kalovaxieni înaintea poporului tău?

Deci nu a trecut peste cearta de mai devreme, ci doar a așteptat momentul potrivit ca să atace, a așteptat să rămân singură și fără apărare. Dar nu am nevoie de Blaise ca să-mi ia apărarea.

— Nu am de gând să pun în pericol viețile tuturor și să acționez în grabă doar pentru că tu vrei să vezi cât sunt de loială.

Râde batjocoritor.

— Tu crezi că ăsta este doar un test? Ai uitat ce a făcut Theyn poporului nostru? Mamei tale?

Cuvintele sunt usturătoare, dar nu o voi lăsa să mă vadă șovăind.

— Nu mă referem la Theyn. Tu vrei să știi dacă îi sunt loială Crescentiei sau ție.

Ridică din umeri.

— Oh, încă de la început știam că nu pot avea încredere în tine. Fata a fost ideea lui Blaise.

— Nu am nimic de demonstrat. Nici lor, nici ție, spun eu,

ridicând sfidătoare bărbia. Și nu am de gând să distrug tot ceea ce am obținut până acum doar pentru că am acționat nechibzuit. Când va veni momentul potrivit, voi ataca.

Zâmbește răutăcios și batjocoritor.

— Cu siguranță, Înălțimea Voastră.

Revin asupra scrisorii, încerc să ignor faptul că-mi stă în spate și citește peste umăr.

Dragă Søren,

Îmi e greu să cred că te gândești la mine și te frământi atât de mult, mai mult decât o fac eu. Și asta pentru că nu-mi pot imagina cum reușești să conduci o navă în această situație. Te invidiez că îl ai pe Erik cu care poți să vorbești despre asta, pentru că eu nu am pe nimeni. Crescentia n-ar înțelege și nu m-ar ierta vreodată și nici n-aș putea să o învinovățesc pentru asta. Nici eu nu pot înțelege ce se întâmplă cu mine, dar nu pot nega că inima mea îți aparține – oricât de nepotrivit sau periculos ar fi.

Artemisia pufnește batjocoritor și simt cum obrajii încep să-mi ardă. Da, e exagerată, dar nu e asta ideea unei scrisori de dragoste? O ignor și scriu mai departe.

M-ai făcut extrem de curioasă: ce anume ai visat? Abia aștept să te întorci, ca să transformăm acest vis în realitate.

Art scoate un alt sunet, dar de data asta pare probator, deci presupun că sună mai bine, deși mă simt ciudat să scriu toate astea. Ezit, pentru că știu ce vreau să-i scriu în continuare, dar sunt foarte conștientă că Artemisia este în spatele meu, așteptând în liniște – nu chiar așa de multă liniște – să citească și să judece fiecare cuvânt pe care îl scriu. Dar decid să-i

scriu adevărul. Mă tem că cineva ar putea găsi scrisoarea, dar Søren a scris o mulțime de lucruri periculoase în scrisoarea pentru mine; dacă el nu și-a făcut griji că va fi găsită, nici eu nu ar trebui să mă tem.

În ceea ce privește ce vreau eu de la tine, nu e ceva extravagant ca marea, deși am senzația că e la fel de imens și imposibil. Te vreau pe tine. Vreau să ne putem plimba după-amiaza în văzul tuturor și să ne ținem de mână. Vreau să te sărut și să nu-mi fac griji că ne vede cineva. Iar când te visez – ceea ce fac destul de des –, îmi imaginez o lume în care putem să facem toate astea.

De data asta, Artemisia nu spune nimic, ceea ce e cumva mai rău. Scriu mai departe. Știu că va fi de acord cu ce voi adăuga.

Te rog, mai povestește-mi despre zilele tale și cu ce ți le ocupi. Ale mele sunt la fel de simple și de plictistoare ca de obicei; de cele mai multe ori, citesc în camera mea sau aud tot felul de zvonuri plictisitoare. Cel mai interesant lucru care s-a întâmplat este că Lordul Gibraltar și-a lăsat averea fiului nelegitim, nu soției sau fiicelor sale. Te rog, spune-mi ceva mai captivant decât asta, te implor.

Număr cu nerăbdare zilele până la Luna nouă și aștept cu sufletul la gură să te țin din nou în brațe.

A ta,
Thora

Maskentantz

Cu o oră înaintea balului mascat aud un ciocănit în ușă. Nu e un ciocănit pe care îl recunosc, dar, când deschid ușa, îl văd pe unul dintre însoțitorii familiei Crescentiei – un bărbat astrean în vârstă, pe a cărui piele timpul și-a lăsat amprentele, cu ochii încețoșați. Fără niciun cuvânt, îmi întinde o cutie mare pe care o ține în brațe, apoi dă din cap, semn că se retrage. Dispare înainte să apuc să îi mulțumesc.

Pun cutia pe masa mea mică. Când ridic capacul, îmi stă inima în piept, deși sper ca Umbrele mele să nu observe.

Înăuntru este o rochie cu voaluri turcoaz de pânză, iar când o ridic și o țin în aer, materialul e la fel de ușor ca un suflu de aer pe piele. Ar fi ușoară ca puful dacă stratul exterior al fustei nu ar fi acoperit de discuri aurii subțiri, ca solzii de pește. Sau, mai exact, de sirenă.

Mie și lui Cress ne-au plăcut dintotdeauna sirenele. Când eram mici, citeam orice găseam despre ele în biblioteca tatălui ei și le desenam în loc să ne luăm notițe în timpul cursurilor – de câteva ori, Cress chiar a acceptat să facem o excursie cu barca, în speranța că aveam să găsim o sirenă, cu toate că suferea de rău de mare. Nu conta că erau periculoase sau că marinarii nu supraviețuiau de îndată ce le zăreau. Noi nu voiam să le vedem. Voiam să fim ca ele.

Dă-mi coadă de sirenă în loc de picioare și aș putea înota în adâncuri, unde oamenii Kaiserului nu m-ar putea găsi niciodată. Aș putea fredona un cântec care ar îneca pe oricine ar

încerca să mă rănească. Aș putea fi în siguranță. Pentru Crescentia, care a fost crescută să fie delicată, liniștită și drăguță, sirenele erau feroce și gălăgioase, dar nu le putea rezista farmecelor. Asta e diferența dintre noi două, presupun: Crescentia tânjește după iubire, iar eu prefer distrugerea.

În zilele friguroase de iarnă, când dădaca lui Cress ne ducea la piscinele încălzite de sub palat, ne petreceam cea mai mare parte a timpului bălăcindu-ne, prefăcându-ne că picioarele ni se transformau în cozi de sirene. În anii pătați de sânge și suferință, acelea erau momentele care făceau ca restul să fie suportabil pentru mine. Când îmi amintesc de acele momente și mă uit la rochia pe care mi-a trimis-o, îmi dau seama că ăsta este modul prin care Crescentia își cere iertare pentru felul în care s-a comportat față de mine în preajma lui Søren. Probabil crede că de asta am tot evitat-o. Dacă ar fi fost așa de simplu!

La câteva minute după ce primesc rochia, Hoa intră în cameră și mă ajută să o îmbrac, cu degetele ei agile dansând peste închizătorile minuscule aflate pe spate, de la omoplați până jos, la baza coloanei. Părțile de sus ale cicatricelor mele vor fi vizibile deasupra corsajului, dar pentru prima dată refuz să fiu rușinată de ele. Da, sunt urâte, dar semnifică faptul că am supraviețuit.

Ești o mielușică în cușca leului, copilă. Și supraviețuiești, mi-a zis Împărăteasa.

Dar să supraviețuiesc nu e suficient. Nu mai este.

Hoa îmi pune șiraguri de perle la gât și câteva brățări asortate la mâini, țesând câteva și în părul meu. Masca aurie pe care Crescentia mi-a trimis-o împreună cu rochia este plină de perle, cu decorațiuni șerpuite de jur împrejurul ochilor.

Hoa murmură aprobator când se uită la mine, apoi mă întoarce cu fața la oglindă.

Arăt perfect, atât de bine că aproape că mă simt ca o curteană

obișnuită care merge la o petrecere, și nu ca atunci când îmi alege Kaiserul ținutele – ca un trofeu în vitrină. Desigur, tot va trebui să port coroana de cenușă, care îmi va distruge rochia în câteva secunde, dar măcar acum mă simt frumoasă.

Un alt ciocănit în ușă, dar de data asta știu cine e. Și Hoa știe și se repede la ușă să o deschidă. Unul dintre servitorii Kaiserului stă acolo cu o altă cutie. Coroana de cenușă.

Hoa ia ușurel cutia, o așază pe măsuța mea de toaletă și o deschide. În timp ce stă cu spatele la mine, caut pumnalul ascuns în buzunarul secret al mantiei. Cât Hoa se chinuie să ridice cu grijă coroana din cutie, mi-l strecor în corsetul rochiei. Nu cred că o să am nevoie de el, dar, știindu-l acolo, voi avea cel puțin iluzia siguranței.

— Ai grijă, îmi șoptește Blaise, atât de încet că abia îl aud.

— Știu ce fac, îi șoptesc și eu, deși ar putea fi cea mai mare minciună pe care am spus-o vreodată.

În timp ce Umbrele mă urmează de-a lungul holului, sunt mai conștientă ca niciodată de coroana de cenușă din care curg fulgi la fiecare pas pe care îl fac. Nici nu mai țin minte de câte ori m-a obligat Kaiserul să port această coroană îngrozitoare, dar de data asta e mai rău, pentru că știu că mă privesc și Umbrele. Știu că e o insultă pentru ei, la fel cum e pentru mine. Mai mult ca niciodată, vreau să mi-o smulg de pe cap și să o strâng până se face praf în mâinile mele, dar asta nu ar ajuta pe nimeni. Aud pași apropiindu-se de mine. Când mă întorc, văd doar două Umbre în urma mea.

— Heron, îl atenționez.

Am grijă să-mi mișc gura cât mai puțin posibil. Holul e pustiu, dar Kaiserul veghează întotdeauna, așteptând să comit cea mai mică greșeală.

— Voi fi atent, răspunde el, cu vocea lui blândă. Îmi pare rău pentru ce a zis Art mai devreme. Are prieteni în mină.

— Și tu trebuie să ai.

Pentru un moment, nu spune nimic. Dacă nu ar fi fost foșnetul mantiei lui, aș fi crezut că s-a întors în spate, lângă ceilalți.

— Nu, spune într-un final. I-au luat deja pe toți la care țineam. Părinții mei, sora mea, prietenii. Iubitul meu. Numele lui era Leonidas. Ți-ar fi plăcut de el, avea o minte ageră.

Face pauză din nou și îmi dau seama cât de greu îi este să vorbească despre asta. Brusc, realizez că nu știu prea multe despre Heron. Vorbește foarte rar și, de obicei, discută despre lucruri practice. Credeam că este reținut pentru că nu-i pasă așa de mult ca nouă, dar acum îmi dau seama că nu e așa. Heron este reținut tocmai pentru că i-a păsat prea mult în trecut și a plătit pentru asta. Vreau să-i spun că-mi pare rău, vreau să-i promit răzbunare la fel cum i-am promis lui Blaise când mi-a spus despre părinții lui, dar nu reușesc să-i zic nimic. După o clipă continuă și eu fac singurul lucru pe care pot să îl fac în acest moment. Să ascult.

— Am privit cum gărzile i-au omorât sau i-au luat de acolo când au înnebunit. Am văzut tot și știu că poate fi și mai înfrozitor. Dar și tu ai văzut suficiente orori.

Nu știu ce aș putea să-i răspund.

— M-am gândit tot mai mult la ce a spus Artemisia și poate că are dreptate, zic, în cele din urmă. Zeii din poveștile mamei nu ar permite ca toate astea să continue la infinit. Nu i-ar lăsa pe kalovaxieni să câștige.

Heron își drege glasul.

— Înainte, voiam să mă fac preot. Asta îmi dorisem dintotdeauna, chiar și când eram copil, și au fost momente în ultimul deceniu în care mi-am pus și eu aceste întrebări, în care am fost furios pe zei.

Arunc o privire în lateral spre el, uitând o secundă că este invizibil. Mă uit din nou în față.

— Și încă îți mai pui aceste întrebări?

Tace câteva clipe.

— Eu cred că, dacă zeii ar putea interveni, ar face-o, dar poate că este peste puterile lor. Poate că, de fapt, ei ne pot da tot ce avem nevoie ca să reușim singuri.

— Cum ar fi darul tău, spun eu. Și al lui Blaise și al lui Art.

Nu îl pot vedea pe Heron, dar am impresia că încuviințează din cap.

— Și ca al tău, spune el.

Aproape că mă pufnește râsul, dar reușesc să mă abțin.

— Nu am niciun dar.

Deși nu e nimeni pe hol, tot am grijă să vorbesc în șoaptă și să-mi mișc gura cât mai puțin.

— Poate tu ești darul, spune el. Descendenta lui Houzzah, regina legitimă.

Iar cuvântul ăsta, regină. Titlul ăsta nu-mi aparține și, când îl aud pe Heron că-mi spune că sunt de fapt un dar pentru ținutul meu, povara de pe umerii mei devine și mai mare. Știu că a spus asta ca să mă încurajeze, dar pentru mine este mai mult o condamnare. Cuvintele lui mă dor mai tare decât replicile tăioase și calculate ale Artemisiei sau decât privirile pline de îndoială ale lui Blaise. El are încredere în mine și sunt sigură că o să-l dezamăgesc cumva.

Îmi mai strânge mâna o dată în semn de încurajare, apoi încetinește ritmul și revine în rând cu ceilalți. Intru singură pe coridorul care duce spre camera balului.

Pentru un bal plănuit doar cu o zi înainte, Crescentia a realizat înfiorător de multe și e mulțumită de ea. Mulțimea de oameni strălucește în lumina candelabrului grandios ca și cum ar fi intrat într-un cazan cu smoală și apoi s-ar fi rostogolit prin pietre de spirit. S-au adunat cu toții, pentru că îl admiră pe Theyn – sau pentru că se tem de el. E greu să faci cu certitudine această distincție și, în final, contează prea puțin. Rezultatul e același: un devotament strașnic.

Cu toții poartă măști – ca și mine, de altfel –, dar îi pot recunoaște ușor după toți acești ani în care am fost atentă la detalii.

Femeia costumată în păun este baroneasa Frandhold, care arată cu zece ani mai tânără și de două ori mai frumoasă, pălăvrăgind cu cel mai nou amant al ei, Lordul Jakob – e cu câțiva ani mai mare decât mine și i-a cerut mâna lui Cress, dar fără succes, la scurt timp după ce ea a împlinit șaisprezece ani. Baronul este prin zonă, dar pare mai neinteresat ca niciodată de comportamentul soției sale. E prea ocupat să flirteze cu un soldat.

Deși nu o caut, ochii îmi cad pe domnița Dagmaer – dar acum, că e măritată, este doamna Dalgaard, căci doar servitoarele și cei din familia regală își păstrează numele de familie. Nunta a fost o afacere pripită, cât mai rapidă pentru ca tatăl ei să pună mâna pe bani, iar Lordul Dalgaard să-și primească noua jucărie. Deși sunt căsătoriți doar de câteva zile, are deja vânătăi pe brațe, pe care toată lumea se preface că nu le vede. Stă singură, căci toată lumea o ocolește, de parcă suferința ei ar fi contagioasă. Dagmaer pe care mi-o amintesc era în centrul oricărei întruniri, era cea care râdea cel mai tare, dansa cel mai mult, flirtând atât de evident cât să îi facă pe toți să bârfească săptămâni întregi. Dar acum ochii i-au devenit mohorâți sub mască, în timp ce fuge de lumină și de zgomot ca un iepure speriat.

Nu ar trebui să mă simt vinovată. Poporul meu a îndurat mult mai mult. Eu am îndurat mult mai mult. Nu ar trebui să mă simt vinovată, dar mă simt. Eu i-am făcut asta și este o povară care îmi atârnă pe umeri.

Îmi iau ochii de la ea și o caut în mulțime pe Crescentia. Nu e greu de zărit – tot ce trebuie să fac este să mă uit după Kaiser, care stă în mijlocul tuturor, cu coroana de aur pe cap, mai dreaptă și mai maiestuasă ca niciodată. El nu se obosește

să se deghizeze niciodată și de ce ar face-o? E mult prea îndrăgostit de propria putere ca să se schimbe în altcineva chiar și pentru o noapte.

Păstrez distanța, căci nu vreau să îi atrag atenția. Prinsă în conversația cu el, Crescentia arată minunat. Costumul ei se potrivește cu al meu, doar că e de culoarea delicată a lavandei în partea de sus, iar șolzii din partea de jos sunt argintii. În loc de perle, poartă coral, care îi scoate în evidență obrajii rozalii. Poate că e doar o fată și nu înseamnă prea mult pentru kalovaxieni dincolo de căsătorie și maternitate, dar cine vede cum îl influențează pe Kaiser nu poate să nu-i admire mintea de strateg. Îl joacă pe degete fără să îl lase vreodată să-și dea seama de asta, ba zâmbindu-i cu gropițele în obraji, ba aruncându-i o privire timidă, ținându-se dreaptă și mândră – fiecare gest este demn de o prințesă, un titlu pe care și-l dorește cu atâta ardoare. Tot ce îi mai lipsește este, de fapt, prințul.

Privirea Kaiserului zăbovește asupra ei mai mult decât ar trebui, dar măcar nu o privește așa cum mă privește pe mine. Nici urmă de răutate în privirea lui, este doar o privire calculată și distantă. Păcat că Søren nu e aici să vadă cum i se pregătește viitorul, dar, la urma urmei, nici nu are nevoie. Îl compătimesc puțin, dar imediat îmi amintesc că nu o să apuce să se căsătorească vreodată cu Crescentia. Dacă Umbrele mele au ceva de spus, vor fi amândoi morți cu mult timp înainte.

Când mă gândesc la asta, simt un gol în stomac.

— Sunt aproape sigur că Crescentia a făcut toate astea mai mult ca să te scoată pe tine afară din cameră decât să sărbătorească întoarcerea mea, spune o voce înțepată chiar în spatele meu. A fost foarte indispusă în ultimele zile de când nu v-ați mai văzut.

Cele mai groaznice coșmaruri se perindă în fața ochilor mei și trebuie să mă opresc din tremurat. Sunt recunoscătoare că am pumnalul atât de aproape, deși știu că nu am cum

să-l folosesc. Când sunt în prezența lui Theyn, simt mereu că mă sufoc. Mă îngrozește: inima începe să-mi bată nebunește, gândurile mi se încețoșează și am o transpirație rece, deși încerc să nu arăt asta. Deodată, am din nou șase ani și mă uit la el în timp ce o omoară pe mama. Am șapte ani și el îmi aplică lovituri de bici, în timp ce Kaiserul mă obligă să-mi uit numele. Am opt ani, nouă ani, zece ani și el stă deasupra mea cu o găleată de apă rece ca gheață și un vătrai încins – face orice îi spune Kaiserul ca să mă oblige să uit că sunt Theodosia și să devin Thora.

Nu mi-ar face rău aici. Știu asta. Totuși nu mă pot abține să mă gândesc la toate secretele mele, la toate planurile mele, fiind sigură că îmi poate citi toate aceste gânduri la fel de clar ca niște cuvinte pe o pagină.

— E foarte mărinimoasă, mă forțez să spun. Sunt norocoasă să o am ca prietenă.

— Chiar ești, aprobă el, dar e o amenințare în tonul lui, pe care o sesizez prea bine.

Desigur, tot ce îmi spune Theyn sună ca o amenințare. Theyn în sine este o amenințare, fie că vorbește sau nu.

— Îmi pare foarte rău pentru toate problemele din mine, continui eu, de parcă aș fi avut vreo legătură cu asta.

Mi-aș fi dorit să fi avut. Mi-aș fi dorit să fi fost în stare să realizez ceva așa de mare.

— Știu că Crescentia v-a dus dorul foarte mult.

Nu sunt sigură că asta e adevărat, de vreme ce Cress nu vorbește niciodată cu mine despre sentimentele față de tatăl ei. Totuși pare lucrul potrivit de spus.

— Și mie mi-a fost dor de ea, îmi răspunde într-o secundă.

— Cred că va fi o prințesă extraordinară.

Mă străduiesc să am un ton relaxat și blând, să-mi opresc mâinile din tremurat. Theyn se hrănește cu frică; o poate mirosi ca un câine de vânătoare.

Pentru un moment, ne uităm amândoi la Crescentia cum îi zâmbește Kaiserului, cu gropițele ei în obraji, jucându-l atât de bine pe degete.

— A fost născută să fie prințesă, spune Theyn după câteva clipe.

Arunc o privire spre el și imediat îmi doresc să nu o fi făcut. Îmi dă dureri în piept când văd cum o privește pe Crescentia... cum îndrăznește? Cum îndrăznește să-și iubească fata când a luat-o pe mama de lângă mine? Din cauza lui nu o să o mai văd vreodată pe mama privindu-mă așa. E o stană de piatră, incapabil să simtă ceva, și nu îmi place să mi se amintească faptul că este și el un om. Că amândoi iubim aceeași persoană.

Crescentia se întoarce spre noi și zâmbește și mai tare. Se scuză față de Kaiser, adresându-i câteva cuvinte dulci și atingându-l ușor pe braț. Kaiserul îi urmărește privirea, iar când ochii lui îi întâlnesc pe ai mei simt o greutate în piept, atât de mare încât abia mai pot respira.

— Scuzați-mă, vă rog, îi spun lui Theyn, făcând un pas în spate.

Chiar și când mă retrag simt privirea Kaiserului ațintită asupra mea, știu că mă supraveghează tot timpul. Acum, că mă privește, mă face să mă simt murdară și tânjesc după o baie ca să mă curăț.

Sunt o mielușică în cușca leului. Cum pot să fiu o regină când mă sperii așa de ușor? Artemisia nu s-ar teme de Kaiser; nu ar ezita să înfigă pumnalul în pieptul lui aici și acum, oricât ar costa-o.

— Thora!

E Crescentia. Încetinesc, dar nu mă întorc, sunt prea speriată că o să întâlnesc din nou privirea Kaiserului. Prea speriată de ce aș putea găsi acolo. Cress mă ajunge din urmă și mă ia de braț.

— Mă bucur așa de mult că ai venit! Arăți minunat!

Aruncă o privire rapidă la coroana care se sfărâmă, la cenușa care începe să-mi acopere fața. Gâtul și umerii. Mă mănâncă îngrozitor, dar nu îndrăznesc să mă scarpin. Mai bine mă prefac că nici nu e acolo.

— Îți mulțumesc, îi spun cu un zâmbet forțat, care sper să pară natural. A fost așa drăguț din partea ta să-mi trimiți rochia! Putem fi surori în seara asta.

O strâng de mână și încerc să ignor sentimentul de vinovăție care mă cuprinde.

— Suntem, îmi răspunde ea zâmbindu-mi și simt o strângere de inimă.

Nu e nimic de adăugat. Tot ce îi pot spune sunt minciuni și nu pot face asta acum, nu ei. *Tot ce sunt e o minciună*, îmi reamintesc. *Thora e o minciună*. Dar acesta nu e adevărul complet.

Dau să-i răspund, deși nu știu ce să-i spun, dar, înainte să apuc să rostesc un cuvânt, se apropie de noi un băiat cu o mască cu coarne aurii de berbec. Chiar și fără cicatrice și cu trăsăturile estompate ca să-și ia o înfățișare mai nordică, l-aș recunoaște pe Blaise oriunde. Mă uit prin cameră cu precauție, știind că Artemisia trebuie să fie și ea prin zonă, ca să mențină iluzia, dar nu o văd. Sunt prea mulți oameni, prea multe măști.

— Un dans, domniță Thora?

Chiar și pe sub mască, pot vedea dezgustul pe care i-l provoacă acest nume, ca și cum ar fi un blestem. Nu a mai fost nevoit să mi se adreseze așa până acum și îmi dau seama că se urăște puțin pentru asta, chiar dacă nu avea cum să evite numele meu fals. Sprâncenele blonde ale Crescentiei se arcuiesc atât de sus, încât aproape că îi dispar în păr, dar începe să zâmbească și mă înghiontește spre el. Deși este ultima persoană cu care vreau să vorbesc, nu am de ales decât să îl las să mă ia de mână și să mă conducă pe ringul de dans.

— Ești nebun? șoptesc eu în kalovaxiană, mișcându-mi buzele cât mai puțin posibil. Dacă ești prins...

— E un *maskentanz*, spune el, accentuând sunetele ascuțite ale cuvântelor kalovaxiene așa încât să sune mai degrabă ca o tuse seacă. Sunt puține șanse să se întâmple asta.

— Puține, dar nu deloc, îi atrag eu atenția, încercând să nu ridic tonul. Și, în plus, nici nu știi să dansezi.

— M-am uitat la câțiva dintre ei, spune el indiferent, ridicând din umeri.

Mă strânge de talie și mă ia de mână. E poziționarea corectă pentru *glissadantul* pe care orchestra îl interpretează, dar pașii lui sunt neîndemânatici. Îi simt prin rochie atingerea caldă.

— Nu suficient, spun eu, strâmbându-mă când mă calcă pe picior. Ține-te după mine.

Oftează, dar face cum îi spun, lăsându-mă să îl conduc spre pași mai complecși de dans. Ne amestecăm printre ceilalți dansatori din jurul nostru, dar nu mă amăgesc că restul nu ne privesc, că nu se întreabă cine e nou-venitul care a ales să danseze tocmai cu Prințesa de Cenușă.

Mă întreb dacă el se gândește la cum arăta sala asta înainte de asediu, deși pe atunci eram mult prea mici să mergem la baluri. Însă părinții noștri trebuie să fi fost. Au dansat și au râs aici, sorbind vin din aceleași cupe aurite pe care le folosesc kalovaxienii acum, ținând toasturi pentru mama, pentru zei și pentru zeițe, pentru Astrea.

Încerc să-mi amintesc că trebuie să fiu supărată pe el din cauza spuselor Artemisiei, dar nu mă pot concentra când e atât de aproape de mine. Ultima dată când am fost așa de apropiați mă săruta. Mă prinsese strâns de talie, refuzând să-mi întâlnească privirea. Nici acum nu vrea să se uite la mine, dar cred că are de-a face mai puțin cu respingerea de data asta și mai mult cu faptul că își dă seama cât de furioasă sunt.

Nu știe ce să facă, iar mie mi-e teamă că, dacă deschid gura, o să mă iau de el și atunci toată lumea o să se uite la noi. Prin urmare, ne cufundăm într-o tăcere apăsătoare, care pare o versiune a jocului cu ciupituri. Care dintre noi va ceda primul?

De data asta, eu câștig. Începe să trăncănească, tot uitându-se prin cameră de parcă i-ar fi frică să mă privească.

— Asta pare o oportunitate prea bună ca să nu profităm de ea și nu am putut auzi nimic din locurile Umbrelor. Artemisia a jonglat cu iluziile: eu îl vizitez pe fiul ducelui din Elcourt, Artemisia este o doamnă singuratică de la țară, iar Heron a decis să rămână invizibil și să se învârtă pe lângă pavilioanele deschise în care se reflectă lumina soarelui – sau mai degrabă a lunii acum...

— Ai încredere în mine? îl întrerup, pentru că, cu cât ignoră mai mult adevărata discuție pe care ar trebui să o avem, cu atât tensiunea dintre noi crește.

Se încruntă și mă învârte pe sub mână, dându-mi ocazia să studiez camera. Sunt ușurată să realizez că majoritatea nici nu se uită la noi; sunt prea ocupați cu dramele lor ca să le pese de ale mele. Dar unii o fac, inclusiv Kaiserul. Când ochii mei îi întâlnesc pe ai lui la jumătatea drumului, mi se întoarce stomacul pe dos.

— Eu... de ce ai întreba asta? spune Blaise, când revin în brațele lui, punându-mi mâna pe spate ca să mă prindă.

Nu e un răspuns, dar ar putea fi.

— Nu risc totul ca să joc jocuri, Blaise, îi spun în șoaptă. Nu sunt o maimuță antrenată să facă trucuri ca să te amuze...

— Nu am spus niciodată..., mă întrerupe el, ridicând tonul fără să-și dea seama.

Se uită repede în jur, ca să verifice dacă cineva a observat, dar toți ceilalți dansatori sunt prinși în conversațiile lor.

— De ce crezi așa ceva? mă întreabă el în șoaptă.

— Art mi-a spus că a fost ideea ta ca eu să o otrăvesc pe Crescentia. Este suficient Encatrio pentru două persoane și sunt destui alții în castelul ăsta care s-au dovedit a fi o mai mare amenințare decât o fată răzgâiată. Așa că spune-mi că nu este un alt test prin care vrei să trec ca să-mi dovedesc loialitatea.

Simt cum i se încordează umerii sub mâna mea și cum atingerea lui devine mai caldă.

— Nu loialitatea ta mă îngrijorează, spune, după o clipă. Ci mintea ta. Ai trăit în mijlocul kalovaxienilor zece ani. Asta nu se uită prea ușor.

Deși nu face decât să dea voce propriilor mele frici, cuvintele lui tot mă dor.

— Ți-am spus, sunt bine. Și nu ai dreptul să pui la îndoială sănătatea mintală a altcuiva. Nu-mi spune mie că cei cinci ani petrecuți în mină nu și-au lăsat amprenta asupra ta.

Îmi dau seama că clocotește de furie, dar nu mă abțin.

— Fiecare mișcare pe care o facem este periculoasă, Blaise, spun eu mai departe. Și am nevoie de oameni în care pot avea încredere. Și care au încredere în mine.

Râde batjocoritor.

— Și totuși, Theo, tu sigur nu ai încredere în mine.

Aș vrea să îl contrazic, dar are dreptate. Cred că ne dorim aceleași lucruri, cred că și-ar da viața ca să mă protejeze. Dar știu că nu mie îmi este loial, ci lui Ampelio, vrea să respecte promisiunea pe care i-a făcut-o lui Ampelio. Prin urmare, este o loialitate care i-a fost impusă, nu este ceva ce a ales. Când ne-am sărutat, credeam că ține la mine, că mă vede mai întâi ca pe o persoană, nu doar ca pe un simbol, dar îmi dau seama că m-am înșelat din felul distant în care mă ține de talie, din faptul că-mi evită privirea. Pentru el nu sunt decât o datorie, atât.

Are dreptate: nu pot avea încredere în el, dacă el nu are încredere în mine.

— Dă-mi un motiv, spun eu. Un motiv real ca să o otrăvesc pe Cress.

Își linge buzele, uitându-se prin jur, încercând să vină cu un răspuns.

— Se spune că în curând va deveni prințesă.

— Amândoi știm că nu va fi niciodată prințesă. Søren va fi de mult mort înainte ca ea să se mărite cu el. Dă-mi un motiv real și o voi face.

Își strânge buzele.

— E o kalovaxiană. Este fiica lui Theyn. Ar trebui să fie motive suficiente, izbucnește el. De ce nu-mi dai tu un motiv pentru care n-ar trebui să o omori?

— Mâinile nu îi sunt pătate de sânge, spun eu. Îi place să citească cărți și să flirteze cu băieții. Nu este o amenințare.

Mă uit în ochii lui și văd cum se pregătește să izbucnească. Mă strânge mai tare de talie.

— Animalele crescute în captivitate ajung întotdeauna să-și iubească răpitorii, chiar și când le bat. Nu e surprinzător că îl iubești pe unul de-al lor.

Mă înfurii îngrozitor, dar știu că, în felul lui, a vrut doar să mă consoleze.

— Nu sunt un animal, Blaise. Sunt o regină și știu cine îmi sunt dușmanii. Să se nască din părintele greșit nu o face unul dintre ei.

Mă îndepărtez de el când melodia ajunge la final și plec, dorindu-mi ca el să mă urmărească. Dar presupun că mă cunoaște suficient de bine ca să nu o facă. Nici nu apuc să ajung la jumătatea sălii când Kaiserul îmi taie calea, blocându-mă efectiv. Fac o reverență, dar, când mă ridic, e tot acolo, privindu-mă așa cum a făcut-o toată noaptea. Simt un gol în stomac.

— Înălțimea Voastră, spun eu.

Îmi țin privirea plecată. *Eu sunt Thora, docilă și frântă*, îmi spun. Nu îl voi înfuria pe Kaiser și el mă va ține în viață.

— Prințesa de Cenușă, răspunde el, cu un zâmbet strâmb. Sper că i-ai mulțumit lui Theyn pentru serviciile sale în mină din ultimele săptămâni, pentru cât a redus lepădăturile.

— Desigur, Înălțimea Voastră, spun eu, deși numai când mă gândesc la asta, mi se face rău.

Câți oameni a mai ucis Theyn în inspecția sa?

Se dă într-o parte să mă lase să trec, dar când fac asta se freacă de mine și își trece o mâna peste curbura taliei mele și peste șold. Sunt complet șocată, apoi mi se face greață. Mă forțez să nu tremur sau să mă smucesc, pentru că știu că asta urmărește și așa doar aș înrăutăți lucrurile. Pumnalul din corset e la îndemână și pentru o clipă mă imaginez scoțându-l și trecându-l peste gâtul lui înainte să-și dea seama ce se întâmplă. Îmi doresc asta atât de mult încât cu greu mă abțin. Mâinile îmi tremură și mă chinui să le țin nemișcate pe lângă corp. Dacă aș încerca, gărzile ar sări pe mine într-o secundă, iar rebeliunea noastră în creștere ar fi înăbușită imediat.

Nu merită. Nu încă.

Se apropie de fața mea, suficient de mult cât să îi simt respirația urât mirositoare de la vin. Brusc, îmi vine să vomit, dar mă abțin.

— Te-ai făcut destul de frumușică pentru o păgână, îmi șoptește el în ureche.

Chiar și când cuvintele lui mă fac să mă simt murdară, nu schițez nicio reacție. În curând, îmi promit. În curând, îl voi ucide, dar nu în seara asta. În seara asta trebuie să joc un alt rol.

— Vă mulțumesc, Înălțimea Voastră.

Thora spune asta, nu eu, dar tot simt cum îmi lasă un gust amar. Inima îmi bate foarte tare – mi se pare că o poate auzi oricine, chiar și peste orchestră. Mai zăbovește o clipă, strângându-mă și mai tare de șold, apoi pleacă. Răsuflu prelung și o iau în direcția opusă cât de repede pot. Blaise se uită după

Kaiser – se vede clar cât este de furios. Nu știe să-și ascundă reacțiile ca mine, așa că se vede în linia buzelor, în cutele de pe frunte, deasupra măștii. Când ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, se înmoaie. Ne amintim cine este adevăratul nostru dușman.

Face o mișcare spre mine, dar îi fac semn din cap imediat să renunțe. Deja a atras atenția asupra lui dansând cu mine, iar minciunile despre identitatea lui vor ține până cineva îi va pune întrebarea greșită. Miza este prea mare ca să riscăm pentru un moment de alinare și, oricum, nu sunt convinsă că vreau să primesc alinare din partea lui.

Mulțimea îmi face loc, dar nu din respect, ci pentru că nimeni nu vrea să se murdărească de cenușă. Mă îndrept spre capătul opus al sălii, cât mai departe de toți. Încă simt atingerea Kaiserului și respirația lui puturoasă. Amintirea asta îmi va bântui coșmarurile în noaptea asta și probabil mult timp de acum înainte.

— Încă umbli cu jocuri, mielușică? spune o voce blândă dinspre firida umbrită din spatele meu.

Este Împărăteasa. Poartă o rochie gri care pare că îi înghite trupul delicat cu totul și o mască dintr-o bucată de organza neagră, înfășurată în jurul tâmplelor, decupată în jurul ochilor. Parcă e o fantomă.

— Niciodată nu mi-au plăcut jocurile, îi spun, suprinsă de tonul vocii mele.

Râde.

— Toți umblă cu jocuri, mielușică. Kaiserul le joacă în palat, Theyn le joacă pe câmpul de luptă, Søren le joacă pe navele lui. Chiar și prietenii tăi le joacă... și destul de bine.

Pentru o fracțiune de secundă am impresia că se referă la Blaise, dar, de fapt, vorbește despre Crescentia.

— Va fi o prințesă frumoasă, spun eu.

— Asta e tot ce trebuie să fie o prințesă, spune Împărăteasa, pufnind batjocoritor. Toată lumea se așteaptă ca o prințesă să

fie frumoasă și grațioasă. Dar știi deja asta. Ai jucat acest rol de când erai doar o copilă. Micuța Prințesă de Cenușă, cu ochii ei triști și spiritul frânt. Sau poate nu chiar atât de frânt.

Cuvintele ei mă tulbură atât de tare, încât nu pot să le ignor. Mă prefac că am înțeles greșit.

— Kaiserul a fost bun să mă lase să-mi păstrez titlul, spun eu.

Ea râde iar.

— O fi Kaiserul în multe feluri, dar știm amândouă prea bine că nu este un om bun.

Când mă ia de mână, atingerea ei e rece ca gheața. E numai piele și os.

— El întotdeauna câștigă la jocurile lui. De asta e Kaiserul.

Pentru că trișează, vreau să-i spun, dar ăsta nu e răspunsul corect. Nu există unul, dar ea pare să știe asta.

— E de ajuns doar să supraviețuiești, mielușică.

Mă sărută pe frunte și îi simt buzele reci. Apoi se îndreaptă către mulțimea de curteni cu buzele negre de cenușă.

Crima

Chiar dacă balul mascat durează până la răsărit, când cerul începe să se coloreze în nuanțe pastelate, iar luna dispare repede la vest, îmi petrec restul timpului într-un colț al camerei, sperând să evit privirea Kaiserului. Nu-mi dau seama dacă din cauza forfotei de la bal sau a amenințării Kaiserului care plutește deasupra mea, nu mi se face somn, deși oboseala pune stăpânire pe corpul meu. Când oaspeții încep să părăsească sala, îndreptându-se spre ușa principală, îi urmez fără nicio tragere de inimă, gata să mă strecor în pat, deși știu că nu voi apuca să mă odihnesc deloc în aceste ore. Dar când ajung în dreptul ușii, o văd pe Cress care mă așteaptă, cu două căni aburinde cu cafea condimentată și cu miere.

Mă simt ușurată când o văd, dar îmi trece repede când îmi amintesc de otrava pe care am ascuns-o în camera mea și ce trebuie să fac cu ea. Îmi tot răsună în minte vorbele lui Blaise, dar alung aceste gânduri.

— Noaptea abia a început, îmi spune ea, rânjind și întinzându-mi o cană.

Îi mulțumesc și iau o înghițitură mică. În tradiția astreană, cafeaua este amestecată cu miere, scorțișoară și lapte. E prea dulce pentru majoritatea kalovaxienilor, dar Crescentia așa o comandă mereu. Mă întreb dacă face asta pentru că e amatoare de dulciuri sau pentru că înțelege cât de mult înseamnă pentru mine gestul ăsta mărunt. Cafeaua îmi amintește

de respirația mamei când mă pupa de „bună dimineața", iar amintirea asta îmi aduce alinare și mă tulbură în același timp.

Crescentia mă ia de brat și mă conduce spre o ieșire mai mică, din lateral. Acum, când e atât de aproape de mine și când mă gândesc ce ar trebui să-i fac, simt o împunsătură în inimă, e o senzație tot mai dureroasă, pe care nu pot să o ignor, oricât aș încerca.

— Ar trebui să merg la culcare, Cress, îi spun. Sunt extenuată.

— Pentru asta este cafeaua, spune ea cu voioșie, strângându-mi mâna. Abia dacă am apucat să schimbăm o vorbă în noaptea asta, Thora.

— Știu. Ai fost o gazdă incredibilă și nu am vrut să te țin departe. Dar vom vorbi mâine, îți promit.

Crescentia se uită la mine în timp ce mergem și nu-mi dă drumul la mână.

— Ești supărată pe mine? întreabă după un moment lung de tăcere.

Pare rănită și brusc îmi tresare inima.

— Nu, spun eu, râzând. Sigur că nu sunt.

— M-ai tot evitat, insistă ea. Săptămâna asta. În seara asta. Chiar și acum.

— Ți-am spus, am fost bolnavă.

Chiar și pentru mine sună neconvingător.

— Doar o oră, Thora. Te rog.

Pare așa de rănită, că îmi frânge inima și sunt tentată să spun da. Și de ce nu aș putea spune da? Ce mă așteaptă în camera mea? O altă ceartă cu Blaise și cu Artemisia, în timp ce Heron încearcă să facă pe mediatorul? Și Blaise va vrea să vorbim despre Kaiser, despre ce a văzut el, iar eu nu pot face asta. Mă cutremur numai gândindu-mă la mâna Kaiserului pe mine, la respirația lui pe pielea mea. Dacă Blaise mă întreabă despre asta, mă voi prăbuși și voi pierde și fărâma de respect pe care o mai am pentru mine. Cu Crescentia e mai

ușor, pentru că a fi în preajma ei înseamnă să devin Thora, iar Thora nu se gândește la prea multe lucruri. În momentul ăsta, Thora e ca o binecuvântare.

— În regulă. Mai stau trează puțin.

Trag aer în piept.

— Mi-a fost dor de tine, Cress.

Îmi zâmbește larg și radiază de fericire, aproape luminând holul întunecos.

— Și mie mi-a fost dor de tine, spune ea în timp ce împinge cu umărul într-o ușă.

Îmi dau seama unde anume intenționează să mergem de cum mă lovește aerul înviorător de dimineață. Grădina de piatră. Nu va mai fi niciodată la fel de frumoasă cum era când o îngrijea pe mama, dar în lumina asta este ceva straniu de încântător la ea. Este fantoma unui loc, plin la rândul lui cu fantome. Crengile copacului desfrunzit se întind ca niște degete scheletice în sus, deasupra noastră, aruncând umbre neclare pe aleea de piatră, în lumina răsăritului.

Cress strâmbă din nas când se uită la grădină. Nu e genul ei de loc. Preferă culoarea, muzica, mulțimile și viața, dar, când îmi întâlnește privirea, zâmbește. Încă un lucru pe care îl face pentru mine, pentru că știe ce înseamnă locul ăsta. Pentru că știe și cum e să-ți pierzi mama. Ceea ce mă face să mă simt și mai vinovată, să am conștiința și mai încărcată.

— E din cauza prânzului, nu-i așa? mă întreabă. Te-am pus să porți rochia aia hidoasă și apoi am fost geloasă când ai vorbit cu prințul. N-ar fi trebuit să mă port așa cu tine. A fost... necuviincios. Îmi pare rău.

Scuzele ei mă iau prin surprindere. Nu cred că am mai auzit-o vreodată pe Cress cerându-și scuze cuiva, cel puțin nu sincer. Doar dacă așa obținea ce-și dorea. Dar în vocea ei de acum se simte indubitabil o urmă de regret. Zâmbesc și scutur din cap.

— Nimic din ce faci nu ar putea fi vreodată necuviincios, Cress. Îți jur, nu sunt supărată pe tine.

Nu pare convinsă, așa că o strâng de mână și o privesc drept în ochi când mint, sperând că voi părea convingătoare.

— Nu sunt interesată de prinț. Îți jur.

Își mușcă buza de jos și se uită la cana ei de cafea.

— Poate că nu. Dar el te place.

Râd forțat, ca și cum ideea ar fi complet ridicolă.

— Ca pe o prietenă, îi spun, surprinsă de cât de ușor scot minciuna pe gură.

Aproape că o cred și eu, chiar și cu amintirea proaspătă a buzelor lui Søren peste ale mele.

— Desigur că un băiat, luând în calcul căsătoria cu o fată, va căuta prietenia celei mai apropiate confidente a ei. Când vorbim, este mereu despre tine.

Zâmbește subtil, iar umerii i se relaxează.

— Chiar vreau să fiu prințesă.

— Ai fi una grozavă, îi spun eu și chiar vorbesc serios.

Imediat îmi vin în minte cuvintele Împărătesei: *Toată lumea se așteaptă ca o prințesă să fie frumoasă*. Tace o clipă, traversând aleea ca să ia loc pe o bancă din piatră, sub cel mai mare copac, și îmi face semn să mă duc lângă ea. După ce mă așez și eu, trage adânc aer în piept și oftează.

— Când o să fiu împărătească, Thora, nu va mai trebui să porți coroana aia îngrozitoare, spune încet, privind în față spre grădină, care acum este scăldată în razele pastelate ale răsăritului.

Cuvintele ei mă iau prin surprindere. După acel incident în care mi-a întins cenușa pe obraji, zicându-mi că sunt o războinică, nu a mai vorbit vreodată despre coroana de cenușă. Credeam că a ajuns să se obișnuiască cu ea și pur și simplu nu o mai vedea. Iată că am subestimat-o din nou.

— Cress..., încep eu, dar ea mă întrerupe; se întoarce ca să

mă privească din față, îmi ia mâinile într-ale ei și îmi zâmbește.

— Când o să fiu eu Împărătească, voi schimba totul, Thora, spune ea pe un ton ferm. Nu e corect cum te tratează. Sunt sigură că și prințul crede asta. Mi se rupe sufletul, știi? zice ea, zâmbindu-mi așa de trist încât, o clipă, uit că îi este milă de mine și rolurile se schimbă. O să mă mărit cu prințul și o să am grijă de tine. O să-ți găsesc un soț chipeș și ne vom crește copiii împreună, așa cum ne-am dorit întotdeauna. Vor fi cei mai buni prieteni, știu asta. Ca noi. Surori de suflet.

Mi se pune un nod în gât. Știu că, dacă îmi las viața în mâinile Crescentiei, o va transforma în ceva frumos, ceva simplu și ușor. Dar mai știu și că asta e speranța unei fete răsfățate, cu lumea la picioarele ei. Chiar și înainte de asediu, mama mi-a spus cu câte probleme mă voi confrunta ca regină, cum o regină nu trăiește pentru ea, ci pentru oamenii ei. Și oamenii mei sunt flămânzi și bătuți și așteaptă ca cineva să îi salveze.

— Surori de suflet, repet eu, simțind greutatea acelui jurământ.

Nu e ceva făcut cu ușurință; e o promisiune nu doar să iubești o altă persoană, ci și să ai încrederea în ea. Credeam că nu am încredere în nimeni, că nu mai sunt capabilă de asta, dar am încredere în Cress și mereu am avut, iar în aproape zece ani de prietenie, niciodată nu m-a făcut să regret asta. E sora mea de suflet.

Umbrele mele privesc, știu asta. Pot să le deslușesc formele din dreptul ferestrelor de la al doilea etaj, uitându-se în jos la noi. Dar nu vor putea auzi nimic.

— Cress, spun eu ezitant.

Probabil că sesizează șovăiala din vocea mea, pentru că se încordează și se întoarce la mine, cu sprâncenele blonde arcuite și cu un zâmbet amețitor. Inima îmi bate atât de tare, cât pe ce să-mi sară din piept. Mărturisirile curg, deși știu că ar

trebui să fiu mai reținută, dar Cress a fost mereu sinceră cu mine. Suntem surori de suflet, a spus-o chiar ea. Trebuie să mă iubească suficient ca să mă pună înainte de toate.

— Putem schimba lucrurile. Nu doar pentru mine, dar și pentru restul.

Se încruntă.

— Care restul? întreabă ea.

Începe să zâmbească nesigură, ca și cum ar crede că vreau să fac o glumă pe care ea nu o înțelege încă. Vreau să dau înapoi, să retrag tot ce-am spus și să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, dar e prea târziu pentru asta. Și, da, Cress este fata lui Theyn și asta o face ținta perfectă, dar o poate face și foarte importantă. O pot implica în asta? Îmi amintesc cum am reușit să schimb părerea Umbrelor mele despre Vecturia. Îi pot convinge și de asta. O pot salva.

— Astrenii, îi spun în șoaptă, urmărindu-i expresia. Sclavii.

Își păstrează zâmbetul, care pare o fantomă a celui de dinainte. Apoi își ia o expresie gravă.

— Asta nu se poate schimba, îmi șoptește.

E un avertisment. Îl ignor. O iau de mână. Nu și-o retrage, zace inertă într-a mea.

— Dar am putea, insist eu, simțind cum începe să mă cuprindă disperarea. Kaiserul este un om nemilos. Știi asta.

— Este *Kaiserul*, poate fi cât de nemilos vrea, îmi răspunde.

Se uită în jur ca și cum ar fi cineva care ascultă în apropiere. Când ochii ei îi întâlnesc pe ai mei din nou, mă tratează ca pe o străină, ca pe cineva de care trebuie să te ferești. În toți anii noștri de prietenie, niciodată nu m-a privit așa. Nu știu cât de tare o strâng de mână, dar nu schițează niciun gest. Nu încearcă să se retragă.

— Dacă tu ai fi Împărătească. Dacă... dacă te-ai mărita cu Søren... Ai putea schimba lucrurile. Oamenii te-ar iubi, s-ar

aduna pentru tine în locul Kaiserului, tu ai putea să iei cu ușurință ținutul de la el.

— Asta este trădare, rostește ea printre dinți. Oprește-te, Thora.

Dau să o contrazic, să îi spun că numele meu nu e Thora, dar ceva aflat dincolo de umărul lui Cress, din dreptul uneia dintre ferestrele înalte care îngrădesc grădina la vest, îmi atrage atenția. Văd o figură palidă într-o rochie gri. Văd cum părul blond îi flutură în spate ca o dâră de lumină în urma unei comete aflate în cădere liberă. Aud un țipăt care îmi dă fiori pe șira spinării, urmat de o bufnitură dizgrațioasă în partea cealaltă a grădinii, la vreo treizeci de metri distanță.

Scăpăm cănile din mâini, iar acestea se sparg de aleea de piatră; alergăm într-un suflet până acolo, deși știu că va fi prea târziu. Nimeni nu poate supraviețui unei asemenea căzături.

Sângele este primul lucru pe care îl văd. Se întinde în jurul corpului – așa de mult, așa de repede. E singura culoare pe care o pot vedea pe cenușiul rochiei ei, pe cenușiul pietrelor, pe paloarea pielii. Trupul îi este frânt, membrele îi sunt sucite în unghiuri nefirești, ca o marionetă căreia i s-au tăiat sforile.

În sinea mea știu cine e, dar când îi văd fața mă cutremur până în străfundul sufletului. Sunt atât de șocată că abia dacă aud plânsetele panicate ale Crescentiei. Nici nu-mi dau seama că mă prinde strâns de mână, șocată și îngrozită, uitând de discuția noastră din urmă cu doar câteva minute, de parcă aș putea să o protejez de cadavrul Împărătesei.

Mă desprind de Crescentia și mă apropii de trup, călcând în jurul sângelui. Mă las pe vine și îmi pun mâna pe obrazul Împărătesei. Chiar și când trăia pielea îi era rece, dar acum e o senzație stranie, știind că a murit cu adevărat. Ochii îi sunt țintiți către nimic, iar eu îi închid, chiar dacă sunt convinsă că mă vor urmări în coșmarurile mele.

Dar ceea ce mă șochează cu adevărat este gura ei. Buzele

uscate îi sunt încă acoperite de cenușă de când m-a sărutat pe frunte, cu o urmă de afecțiune, și zâmbește mai larg decât am văzut-o vreodată. Are același zâmbet ca Søren.

— Thora, mă atenționează Crescentia, zgâlțâindu-mă de umeri. Uită-te sus.

La fereastra de la care a căzut Împărăteasa este o siluetă care ne privește. E prea întuneric să-i deslușim fața, dar coroana sa de aur strălucește în lumina soarelui de dimineață.

Jelirea

În săptămâna care urmează morții Împărătesei nu îndrăznim să discutăm despre ce am văzut. De asemenea, nu vorbim nici despre discuția pe care am avut-o în grădină, așa că mă întreb dacă nu cumva totul nu a fost decât un coșmar intens. Dar e imposibil, pentru că, în fiecare dimineață în care mă trezesc, Împărăteasa tot moartă rămâne.

La doar câteva secunde după ce am găsit-o au apărut și gărzile și ne-au luat la întrebări, dar amândouă am știut că nu trebuie să arătăm cu degetul spre Kaiser. Nu am văzut nimic, le-am spus, iar ei ne-au crezut fără nicio ezitare.

Curtenii șușotesc că Împărăteasa a cedat în cele din urmă din cauza nebuniei și s-a aruncat în gol, ceea ce se specula deja de câțiva ani, iar câțiva au fost suficient de insensibili încât să pună și pariuri pe tema asta.

Aud cum Kaiserul e cel care a câștigat pariul, dar asta e doar o bârfă, chiar dacă, cel puțin pentru mine, e ceva ușor de crezut.

Înmormântarea s-a organizat în tăcere și nu am fost invitată să particip, deși Cress a mers. A venit să mă vadă după aceea și mi-a spus cum era trupul Împărătesei – curat, dar la fel de frânt ca atunci când am găsit-o. Mi-a zis cum a stat Kaiserul în spatele capelei, dar a plecat repede, fără să țină discursul obișnuit. Tradiția kalovaxiană cere ca aceia care jelesc să-și radă părul, dar el încă îl are lung pe al său, așa cum e

obiceiul la războinici, deși au trecut zeci de ani de când a participat ultima oară la o bătălie.

Încerc să identific vreo urmă de dezamăgire în vocea lui Cress, orice indiciu că lucrurile despre care am vorbit au fost auzite, dar e ca și cum ar fi uitat complet de asta. S-ar putea să fie un lucru bun. Poate că am fost o proastă că am avut încredere în Cress – dar nu din cauză că nu ar fi de încredere, ci pentru că a fost crescută astfel. Asta este singura lume pe care o cunoaște și, deși pentru mine este una de coșmar, pentru ea înseamnă acasă. Presupun că e ușor să te simți acasă într-o lume în care te afli deasupra tuturor. Și e ușor să nu îi observi pe cei de la bază, pe al căror spate te cațări ca să rămâi în vârf. Nimeni nu-i vede.

Blaise vrea să discutăm despre ce s-a întâmplat în grădină, dar, deși nu mai sunt supărată din cauza discuției noastre de la *maskentanz*, nu sunt pregătită să vorbesc cu el. Dacă aș face-o, aș răbufni și i-aș spune totul – despre avertismentul Împărătesei, despre privirea languroasă a Kaiserului, despre sentimentele mele pentru Søren, despre încercarea de a mă confesa lui Cress. E mai bine ca el să nu știe nimic din toate astea. Blaise mă protejează în felul lui, eu mă protejez în al meu.

Nu aud nicio veste din partea Kaiserului, deși mă aștept să apară ceva, vreun joc nou ale cărui reguli va trebui să le învăț când el va fi trișat deja. Dacă Împărăteasa avea dreptate când a spus că vrea să se însoare cu mine, ca să-și consolideze domnia asupra Astreei, pot să presupun că cererea va veni curând. Ideea asta îmi bântuie fiecare coșmar și toate gândurile pe parcursul zilei. Indiferent de câte ori mă spăl, de cât de tare îmi frec pielea cu bureți și uleiuri, nu pot alunga senzația aceea pe care mi-au lăsat-o mâinile lui. Uneori, chiar înainte de a adormi, mă trezesc brusc, convinsă că îi simt iar respirația puturoasă.

Într-una dintre aceste zile, când mă trezesc, găsesc ceva sub perna mea – un obiect tare și fierbinte pe care îl strâng

în mână. Sticla de Encatrio, îmi dau seama când o scot. O lăsasem în locul ei obișnuit din saltea, dar probabil că cineva a mutat-o aici pentru a-mi aminti – de parcă aș fi putut să uit. Simt cum Umbrele mă privesc, dar nimeni nu scoate o vorbă. Nimeni nu e mirat că flaconul e acolo.

Ar trebui să spun ceva, știu că ar trebui, dar nu pot intra iar în defensivă. Știu la fel de bine ca ei că nu mai am ce scuze să inventez ca să nu o fac.

Mă ridic din pat, cu sticluța de Encatrio în mână, și îngenunchez pentru a o împinge la loc în gaura din saltea, fără să spun un cuvânt despre asta.

Ar fi o imprudență din partea mea să îi otrăvesc pe Cress și pe Theyn la repezeală, îmi spun, așa cum le-am spus și Umbrelor mele de nenumărate ori. Dacă eșuăm, Kaiserul va da vina pe mine și cel mai probabil m-ar decapita înainte să se întoarcă Søren. Planul nostru s-ar duce pe apa sâmbetei și nu merită să riscăm asta. Dar mai știu și că asta e doar o părticică de adevăr. Mă tot gândesc la conversația din grădină cu Cress, încercând să-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă Împărăteasa nu ar fi căzut chiar atunci, ce-ar fi putut spune Cress.

Îmi e prea frică să reiau această discuție cu ea. Îi tot văd expresia îngrijorată, o tot aud spunându-mi că situația astrenilor nu se poate schimba. Totuși încă sper că mă înșel.

În fiecare dimineață, când Hoa intră în cameră, verific să văd dacă nu am primit o altă scrisoare de la Søren în pragul ușii, dar nu am găsit niciuna până acum. Trebuia să se fi întors de câteva zile deja – prin urmare, presupun că Vecturia încă rezistă. Încep să-mi fac griji că s-ar putea să nu se mai întoarcă deloc.

Și, oricum, la ce să se întoarcă aici? La o lume din care a dispărut brusc mama lui, singura persoană din palat pe care o iubea. Nici măcar nu au apucat să își ia rămas-bun. Iar asta

înțeleg mai mult decât orice, motiv pentru care decid să îi mai scriu o scrisoare.

Nu le spun Umbrelor mele ce fac când mă așez la masă – nu aș suporta ca Artemisia să-mi sufle iar în ceafă. Nu și de această dată, când nu există vreo strategie ascunsă în vorbele mele, fără viclenii și subterfugii, doar sinceritate.

Dragă Søren,

Sunt sigură că, până acum, ai aflat despre mama ta. Mi-aș dori să fiu acolo, cu tine, să te consolez cum pot. Mama ta a fost o femeie bună și mult mai puternică decât au crezut-o mulți. În acea noapte a vorbit cu mine câteva minute și mi-a spus despre cât de mândră era de tine, de bărbatul care ai devenit. Știu că nu e mare lucru, dar sper că asta te va face să te simți un pic mai bine. Te-a iubit profund, Søren.

Dacă această scrisoare va fi găsită, sunt sigură că mă va pedepsi crunt Kaiserul pentru ce urmează să spun, dar cred că e bine să afli asta.

Mama a fost omorâtă în urmă cu zece ani și aș vrea să-ți pot spune că durerea se atenuează cu timpul, dar nu ar fi adevărat. Nu cred că mă voi obișnui vreodată să trăiesc într-o lume în care mama nu mai există. Nu cred că voi închide vreodată ochii seara fără să-i revăd moartea, iar și iar. Nu cred că voi înceta vreodată să-mi doresc să apelez la ea când voi avea întrebări sau voi avea nevoie de sfaturi. Nu cred că voi mai fi vreodată un om complet.

La început, nu îți va veni să crezi că s-a întâmplat. Va trebui să-ți reamintești singur, în repetate rânduri, că ea nu mai este. Și, deși știi, tot te vei aștepta să te întâmpine în port când vasul tău se va întoarce acasă. Dar nu va mai fi acolo și-mi pare rău pentru asta.

Apoi vei jeli. Vei avea nevoie de toată forța ca să te ridici din pat dimineața și să îți vezi de viață, dar o vei face pentru că ești genul de bărbat care poate. Mii de oameni depind acum de tine, iar tu ești un lider prea bun ca să te lași devastat complet de asta.

Apoi – sau poate în același timp – te vei înfuria. Te vei înfuria pe zei pentru că ți-au luat-o, te vei enerva pe tatăl tău și pe curteni pentru că au împins-o spre nebunie, poate te vei înfuria chiar pe mine pentru că am fost martoră și n-am putut opri nimic. Este în regulă dacă vei fi așa, te înțeleg.

Dacă există un alt pas după furie, să știi că eu încă nu l-am descoperit.

A ta,
Thora

Încep să rulez pergamentul; în timp ce fac asta, îmi vine brusc o idee și încremenesc.

— Dacă îi spun lui Søren că mama lui a fost omorâtă de Kaiser, ar fi suficient pentru a-i diviza pentru totdeauna, spun tare, parțial pentru ca Umbrele să mă audă, parțial pentru că și eu vreau să aud asta cu voce tare. Ar fi suficient de furios încât să se revolte public împotriva Kaiserului.

O clipă, nimeni nu spune nimic.

— Cum poți fi sigură? întreabă Blaise, în cele din urmă.

— Îl voi face să simtă că nu are de ales.

Despăturesc scrisoarea și înmoi penița încă o dată în sticluța cu cerneală, iar planul prinde tot mai mult contur în mintea mea. Pare inevitabil, într-un fel, la fel de ușor cum e să dărâmi o piramidă din fructe, doar dacă scoți un singur frunct din teanc.

La fel de ușor cum ar fi să-i înfig pumnalul în inimă?, șoptește o voce în mintea mea, dar încerc să o ignor. Știam că se va

ajunge la asta, ba chiar a fost ideea mea. E singurul mod prin care aș putea recuceri Astrea și nu am de gând să mă răzgândesc pentru că îmi pasă de Søren mai mult decât credeam.

* * *

În ziua următoare aud un ciocănit în ușă și dau peste Elpis, pe care Crescentia a trimis-o după mine ca să bem cafeaua împreună. O clipă mă gândesc să refuz, pentru că, de fiecare dată când ajung în preajma ei, sentimentul de vinovăție care mă cuprinde este insuportabil, dar cumva sper mereu – și mi-e frică în aceeași măsură – că de această dată vom vorbi despre ce am discutat atunci după maskentanz.

— Doar un moment, îi spun lui Elpis, în timp ce inima aproape că-mi sare din piept.

O las să aștepte pe hol și mă întorc în cameră, la locul ascuns din saltea, de unde iau sticluța de Encatrio. Nu o voi folosi, dar acum aș putea să le arăt Umbrelor mele că sunt dispusă să o fac și, astfel, aș mai câștiga niște timp. Le simt privirile ațintite asupra mea când o pun în buzunarul rochiei mele de doliu, dintr-un brocart gri. Nu dau niciun semn, nici de atenționare, nici de încurajare – chiar și Artemisia rămâne, din fericire, tăcută. Poate și ei știu că fac doar un gest lipsit de semnificație.

Elpis îmi zâmbește timid când ajung la ușă. Traversăm holul care duce spre pavilion. Nu ne putem spune mare lucru, de vreme ce holul e plin de oameni. Totuși să o am aproape mă ajută să mă concentrez. Elpis este motivul pentru care fac asta, motivul pentru care joc acest joc pe care nu prea cred că îl pot câștiga, motivul pentru care port în buzunar o sticluță cu otravă pregătită pentru cea mai bună prietenă a mea. Elpis și toți oamenii pe care îi reprezintă ea au fost înrobiți de prea multă vreme. Toți cei care sunt în lanțuri, bătuți și înfometați, dar care încă au puterea de a visa la o lume mai

bună. Una pe care eu o voi construi pentru ei, dar fără să calc pe cadavrele celor nevinovați.

Cotim pe un coridor liber care duce spre aripa de est a palatului. În continuare, e prea riscant să vorbim, dar imediat ce se asigură că nu mai avem companie, Elpis mă prinde de mână. Degetele ei sunt scheletice și un alt val de vină mă izbește în plin. Seara trecută am avut o masă cu cinci feluri de mâncare, dar oare când a mâncat ea ultima oară mai mult de un bol cu fiertură?

Îmi pune ceva în palmă, după care își retrage mâna. Când mă uit, e o floare mică, încropită din bucăți de mătase pe care le recunosc de la una dintre rochiile lui Cress. Fiecare petală a fost atent tăiată și aranjată în jurul unei singure perle, nu mai mare decât un pistrui. Amintirea e acolo, dar este începătoșată și îmi scapă printre degete.

— Belsiméra fericită, Înălțimea Voastră, îmi șoptește, zâmbind larg.

Strâng floarea în palmă și o îndes în buzunar, departe de ochi curioși. Obișnuiam să fac cu mama zeci de flori de mătase cu ocazia sărbătorii Belsiméra pentru cei mai apropiați de noi, deși eram neîndemânatică și majoritatea florilor pe care le făceam ieșeau fără forme și nu erau bune de nimic. Punea croitoresele să mai facă câteva sute, destule pentru toți Păzitorii palatului.

Belsiméra – ziua de naștere a Belsimiei, zeița iubirii și a frumuseții. În povestea pe care mama obișnuia să mi-o spună, zeița pământului, Glaidi, detesta toamna, când florile ei mureau și copacii deveneau niște trupuri dezgolite. Jelea pierderea culorii din lume, pierderea frumuseții.

Într-un an, când a venit din nou toamna, iar Glaidi a devenit melancolică și retrasă, zeița apei, Suta, a înveselit-o, meșterind sute de flori de mătase pe care i le-a dat în dar. Când Glaidi le-a văzut, a fost atât de mișcată de dovada de afecțiune

și frumusețe, încât a început să verse lacrimi de bucurie. O lacrimă a aterizat pe una dintre florile de mătase și așa s-a născut Belsimia.

Pentru a o sărbători pe Belsimia și prietenia profundă care i-a dat naștere, făceam flori de mătase și le dădeam prietenilor și celor dragi pe parcursul acelei zile. Seara era sărbătoare în capitală, cu dansuri, dulciuri și flori de mătase peste tot.

Îmi amintesc că făceam flori cu mama și le dădeam oricui lucra sau trăia în palat. Îmi amintesc festivalul, când Ampelio m-a luat în brațe și m-a învârtit într-un dans până nu am mai putut să mă opresc din râs. Îmi aduc aminte că era noaptea mea preferată din tot anul, îmi plăcea chiar mai mult decât cele în care se ofereau daruri.

— Mulțumesc, Elpis, îi spun privind-o și văd cum se îmbujorează. Îmi pare rău, eu nu... mă opresc jenată, mușcându-mi buza. Am uitat.

Încuviințează din cap, privindu-mă solemn.

— În zona pentru robi încă sărbătorim, dar o facem în cea mai mare liniște. Dacă ar afla cineva...

Se oprește și scutură cu putere din cap, alungându-și gândurile negre.

— Voiam să ți-o ofer ție. O vei păstra ascunsă, nu-i așa?

— Desigur, îi spun zâmbind. Îți mulțumesc.

O iau din loc, dar Elpis îmi atinge brațul pentru a mă opri.

— Sigur e ceva ce pot face, îmi șoptește.

— Elpis... încep, dar mă întrerupe.

— Orice, te rog. Pot fi de ajutor, dacă mă lași.

Când mă uit în ochii ei, văd o determinare atât de mare, încât e ușor să uit că are doar treisprezece ani. În vechea Astrea ar fi considerată în continuare un copil.

— Eu vreau să fii în siguranță, îi spun cu blândețe.

— Dar...

— Va sosi timpul, șoptesc în astreană, aruncând o privire pe hol, în caz că ne ascultă cineva. Vreau să ai răbdare.

Își mușcă buza și îmi dă drumul la mână.

— Mă ajuți destul, o asigur. Și ai făcut deja atât de mult.

Ochii ei mă studiază, căutând un semn că o tratez cu superioritate. În sfârșit, își pleacă ușor capul.

— Mulțumesc, Înălțimea Voastră.

Nu îmi pronunță titlul așa cum fac ceilalți; nu așteaptă nimic în schimb. Mi-a oferit toată încrederea ei și e un lucru teribil de fragil. Nu îl voi frânge.

Amenințarea

Cafeaua a fost pregătită la una dintre mesele din fier forjat din pavilionul public. Perdelele cu dungi albe și violet flutură în vânt de-a lungul verandei largi, în vreme ce lumânări aurii împrumută din căldura lor fiecărei mese, ajutate de pietrele de foc care incrustează stâlpii de susținere. Deși iarna se apropie cu repeziciune, iar soarele apare tot mai rar, spațiul e încă plin de viață datorită activității de la curte. În orice caz, moartea Împărătesei i-a reanimat pe curteni. Dau pe-afară de bârfe noi despre cea cu care se va însura Kaiserul și fiecare familie care are o fiică e nerăbdătoare să o sacrifice pentru câteva favoruri în plus.

Până acum sunt douăsprezece candidate, unele mai mici decât mine, și fiecare poartă câte o rochie care lasă prea multe la vedere, ținând cont de vremea de afară. Toată lumea, cu excepția mea, se pare, a renunțat la griul de doliu, deși au mai rămas încă trei săptămâni de doliu potrivit tradiției kalovaxiene. Tremură toate în mătăsuri și sorb din cafea, înconjurate de membri ai familiei care își dau importanță, în cazul în care Kaiserul decide să-și facă apariția.

În partea opusă, Cress studiază o carte de poezii; rar își ridică ochii din paginile acesteia deși ea m-a invitat azi aici. Încă nu am vorbit despre conversația din grădină, dar știu că din cauza asta există o tensiune între noi care aruncă o um-

bră asupra fiecărui cuvânt pe care ni-l spunem. Vreau să discutăm despre asta acum, să încerc să o forțez așa cum nu am avut șansa atunci, dar, de fiecare dată când încerc, simt un nod în gât.

— Sărmanele fete, șoptește Cress, abia ridicând ochii din cartea cu poezii lyriene pe care o ține în mână. Atâta muncă pentru nimic. Tata spune că și-a ales deja mireasa. Crede că logodna va deveni oficială până să plece la Elcourt, adică peste patru zile.

Încremenesc cu ceașca la gură, iar de groază simt un gol în stomac.

— Presupun că nu știi cine e, nu? o întreb, încercând să par detașată, în timp ce pun ceașca înapoi pe farfuriuță.

Dă din cap că nu, pufnind, în timp ce scrie ceva.

— Nu vrea să-mi spună, ca de obicei. Nu are încredere în mine că pot păstra un secret.

Râd forțat.

— Păi, cam are dreptate, nu? o tachinez.

Mă aștept să râdă și ea, dar când se uită la mine văd gravitatea din privirea ei.

— Pot păstra secrete, Thora.

E o afirmație banală, dar îi simt greutatea. Ce am spus în grădină constituie trădare, iar ea ar fi putut să se folosească de asta ca să-și asigure drumul spre coroană. Dar nu a făcut-o, iar asta înseamnă ceva, nu-i așa?

— Sigur că poți, spun în șoaptă. Ești sora mea de suflet, Cress. Ți-aș încredința și viața mea.

Brusc, simt atingerea caldă a sticluței cu otravă.

Ea încuviințează din cap și se întoarce la cartea cu poezii.

— Ch'bur, spune și învârte pana peniței, gânditoare. Crezi că are legătură cu cuvântul orinamic chabor? Înșfăcat?

— Nu știu, recunosc. Citește cu voce tare.

Își mușcă buza de jos o clipă, apoi începe să citească.

— *Pe valea Gredan* – acesta este termenul lor pentru Lumea de Dincolo – *iubirea mea mă așteaptă, încă învăluit în îmbrățișarea Morții.* Nu. Nu poate fi corect, nu-i așa?

Încerc să îi răspund, dar tot ce văd este corpul inert și gri al lui Cress, ținut în ghearele unei păsări uriașe.

— În plus, nu văd de ce mai contează, spune, scoțându-mă din gândurile mele și mâzgălind iar ceva în carte. Nu e ca și cum fata – indiferent cine ar fi ea – va spune nu, nu crezi?

Îmi ia o clipă ca să-mi dau seama că nu mai vorbește despre poezie și că nu face aluzie la trădarea mea. Ne-am întors la Kaiser acum, iar ea pare teribil de nepăsătoare dacă te gândești că și ea la fel de eligibilă pentru rol ca orice altă fată. Dar nu va fi ea și presupun că o știe. Tatăl ei nu ar permite să se întâmple asta. O fi el câinele de luptă al Kaiserului, dar chiar și el are o limită și acea limită înseamnă Cress.

— Nu e ca și cum ar putea să spună nu, subliniez eu, iar Cress îmi aruncă o privire amenințătoare.

— Nu îi plânge de milă prea mult, Thora. Cred că și eu m-aș dărui Kaiserului, dacă odată cu el vine și coroana.

Împărăteasa Anke nu ar fi de acord cu tine, îmi vine să spun. Avem o înțelegere tacită despre ce am văzut atunci, așa că nu o voi încălca. Știe că pe Împărăteasă a împins-o Kaiserul pe fereastră, la fel de bine cum știu și eu, dar niciuna dintre noi nu are curajul să o spună cu voce tare, ca și cum, dacă nu vorbim despre asta, putem să rămânem în siguranță. La urma urmei, dacă Kaiserul și-a omorât soția pentru că ea era un impediment, cine l-ar putea opri să ne facă și nouă asta?

Totuși vreau să împărtășesc cu cineva cuvintele pe care mi le-a spus Împărăteasa înainte de a muri – înainte de a fi omorâtă. Vreau să spun cuiva despre sentimentele mele pentru Søren și despre cât de complicat e planul pe care l-am pus la punct împreună cu Umbrele mele. Vreau să vorbesc despre acest plan și despre cât de fragil pare uneori.

Dar aud o voce care îmi șoptește în minte: *Asta e trădare, oprește-te, Thora.* Și nu cred că aș suporta să-i văd reacția dacă i-aș spune despre mine și Søren. Dar nici nu știu dacă să fiu furioasă din cauza reacției ei din grădină. I-am cerut să aleagă între mine și țara ei – ca să nu mai vorbim de tatăl ei. Ar fi trebuit să știu ce va alege. Știu ce aleg eu, la urma urmei.

În buzunarul meu, otrava e mai grea ca oricând.

— Și, continuă Cress, fără să-și ridice privirea din carte, ar fi o variantă mai bună decât ai fi putut tu să speri.

Încremenesc cu ceașca în mână. Cu mâinile tremurând, o pun înapoi pe farfurioară.

— Ce-ai spus?

Ea ridică un umăr, blazată.

— Nu a fost nevoie să-mi spună nimeni de planurile Kaiserului, Thora. Dar are sens. Am auzit câteva bârfe despre revolte, despre cum sunt țări care încă refuză să recunoască faptul că Astrea e sub ocupația Kaiserului. Căsătoria lui cu tine ar rezolva frumușel problema. În plus, nu mai avea nevoie de Împărătească – ea i-a dat un moștenitor, și-a servit scopul. Iar eu mereu m-am întrebat, presupun, de ce te-a ținut în viață pe tine.

O spune extrem de calm, cu ochii încă ațintiți în carte. Dar nu e pentru că nu i-ar păsa. Îmi dau seama de asta din glasul ei. Ci pentru că îi este frică să se uite la mine.

— Deci când l-ai văzut împingând-o de la fereastră, probabil că asta ți-a confirmat suspiciunile, răspund pe același ton lejer, ca și cum am vorbi despre planurile de cină, nu despre o crimă.

Tresare, dar atât de subtil încât abia observ. Trage aer în piept și se uită la mine, în cele din urmă, lăsându-și condeiul pe masă.

— Va fi cel mai bine așa, Thora, spune ea ferm. Vei fi împărătească. Vei avea putere.

— Putere așa cum a avut Împărăteasa Anke? Îmi spui că sunt sora ta de suflet și că asta îți dorești pentru mine? Să sfârșesc ca ea?

De data asta tresare și mai tare. Ochii ei cenușii scrutează împrejurimile, apoi oftează.

— Mai bine așa decât o trădătoare în ghilotina călăului, spune ea în șoaptă.

Cuvintele astea pline de venin sunt ca o palmă peste față și mă străduiesc să nu-mi feresc privirea. Înghit în sec.

— Nu știu despre ce vorbești, Cress, spun eu, dar vocea îmi tremură și știu că nu o păcălesc.

Oricât ar încerca să se prefacă, Cress nu e o toantă.

— Nu mă insulta, spune ea, lăsându-se pe spate în scaun.

Își bagă mâna în buzunar și scoate o bucată de hârtie împăturită. Sigiliul a fost rupt, dar văd că e un dragon care scuipă foc. Sigiliul lui Søren. Simt un gol în stomac când îl văd și în minte îmi vin o mie de explicații, dar știu deja că nu există nicio scuză pentru ce se află în scrisoarea aceea.

— De unde o ai? întreb eu, de parcă aș putea întoarce asta asupra ei, să o fac să creadă că ea m-a trădat.

Mă ignoră, despăturind încet scrisoarea. Văd cum chipul i se umple de durere de îndată ce începe să citească.

— *Dragă Thora*, începe ea pe un ton neutru. *Nu pot spune în cuvinte cât de fericit m-a făcut scrisoarea ta. Știu că nu am spus-o atât de clar în ultima mea scrisoare, deși sunt convins că puteai ghici asta, dar și inima mea îți aparține. În scrisoarea ta ai spus că îți dorești să găsim o cale prin care să fim împreună fără să ne mai ascundem. Și eu vreau asta. Vreau să le spun tuturor; vreau să mă laud cu scrisorile tale la fel cum oamenii mei se laudă cu scrisorile pe care iubitele lor le trimit; vreau o lume în care există un viitor pentru noi, altul decât furișatul prin tuneluri întunecate (oricât de plăcut ar fi furișatul ăla). Dar cred că, mai mult decât orice, vreau să trăiesc într-o lume mai bună*

decât cea creată de tatăl meu. Am speranța că într-o zi, când voi fi Kaiser, pot crea lumea asta. Iar acum am speranța că, atunci când voi face asta, vei fi alături de mine.

Se uită din nou la mine după ce împăturește scrisoarea.

— Desigur, e mai mult. Puțin despre activitățile lui pe vas, despre cum decurge lupta – îngrozitor de plictisitoare, pe bune, deși îmi imaginez că de partea asta ești tu interesată.

Nu sunt în stare să scot niciun cuvânt; nu fac decât să privesc cum împăturește scrisoarea. Probabil e venită recent. Eu am presupus că a fost prea ocupat cu lupta ca să-mi răspundă, dar probabil Cress a găsit-o sub prețul meu de la intrare.

— Nu e ceea ce crezi, reușesc într-un final să-i spun, deși este o minciună ridicolă.

— Cred că m-ai mințit, Thora, spune duios.

Dar de pe chipul ei a dispărut orice urmă de duioșie. Are o expresie dură și o privire furioasă. Arată, pentru prima dată, ca tatăl ei.

— Cred că mi-ai furat pietrele de spirit, ceea ce înseamnă că lucrezi cu alții. Nu ai fi putut organiza rebeliunea asta de una singură. Bănuiesc că sunt trei, având în vedere câte bucăți ai furat.

Mă trec fiorii pe șira spinării și inima îmi bate nebunește. Nu pot să îi zic despre Umbrele mele, nu așa. Mă uit în jur și le zăresc la marginea pavilionului; ne privesc, dar sunt prea departe ca să audă ceva. Încă sunt acolo, ceea ce înseamnă că nu a spus nimănui încă despre suspiciunile ei. Nu o pot lăsa să facă asta.

— Îmi pare rău, îi spun eu, aplecându-mă în față. Îmi pare foarte rău, Cress, dar nu e ceea ce crezi.

— Ceea ce cred este că e foarte convenabil, spune ea, strângându-și buzele.

Are o sclipire periculoasă în privire, care îmi amintește de tatăl ei.

— Acești *alții* cu care lucrezi apar dintr-odată, tu le aduci

pietrele de spirit și, în același timp, te hotărăști să-l vrăjești pe prinț. Știi probabil că o uniune dintre tine și el nu va fi permisă niciodată, iar tu ești prea isteață ca să pretinzi contrariul. Ceea ce înseamnă că urmăreai altceva.

Se uită la scrisoarea din mâinile ei.

— *Te-am indus în eroare înainte, când am zis că plecăm să rezolvăm niște probleme cu Dragonsbane pe ruta comercială, dar, dacă ești chiar așa de plictisită încât vrei să știi ce se întâmplă aici, îți voi povesti.*

Se oprește și se uită la mine. Nu este nicio urmă de emoție în privirea ei, ceea ce e de înțeles. Sunt paralizată.

— Nu-ți pasă de misiunea în care l-a trimis Kaiserul. Mi-e greu să cred că voiai să auzi despre așa ceva, dar presupun că oamenii ăștia – oricare ar fi ei – asta voiau și ți-au spus să îl seduci pe Prinț pentru a obține cât mai multe informații pentru ei. Greșesc? întreabă ea, înclinându-și capul într-o parte și privindu-mă.

Da, vreau să-i spun. *Dar nu asta contează cu adevărat.* Probabil îmi ia tăcerea ca pe un *nu*, pentru că apoi continuă.

— Înțeleg, Thora, spune ea, revenind la tonul obișnuit, blajin și îngăduitor.

Îmi amintește de modul în care Theyn mi-a vorbit după ce a ucis-o pe mama, când mă întreba dacă îmi era foame sau sete în timp ce încă avea sângele ei pe mâini.

— Am vorbit serios când am zis că viața ta e nedreaptă. Felul în care se poartă cu tine e nedrept. Dar nu vei reuși să îndrepți lucrurile așa.

Vreau să urlu că nu e vorba despre mine deloc, că nedreptatea vieții mele nu e nimic în comparație cu mizeriile îndurate de ceilalți astreni din oraș, de astrenii din mină, de ceilalți astreni care au plecat și au devenit cetățeni în alte țări.

Trag aer în piept și mă străduiesc să îi susțin privirea în loc să urlu așa cum îmi doresc atât de mult să o fac Pentru că nu sunt prietena ei și nu am fost niciodată. Sunt animalul

ei de companie și mă iubește tocmai pentru că îi sunt inferioară, iar această constatare mă face să mă simt de parcă eu aș fi băut sticluța aceea de Encatrio. Ca și cum mă transform în cenușă din interior spre exterior. Când vorbesc, vocea îmi e calmă și controlată. E plină de remușcări, în ciuda mâniei care a pus stăpânire pe mine.

— Atunci cum le pot îndrepta? o întreb eu.

Este exact ce vrea să audă. Zâmbetul ei este sincer și pare ușurată. Se întinde peste masă să-mi ia mâinile într-ale ei.

— Faci ceea ce se așteaptă de la tine, spune ea, ca și cum ar fi simplu.

Pentru Cress, este. Întotdeauna a făcut ceea ce au așteptat ceilalți de la ea și va primi o coroană pentru asta. Dar nu suntem la fel. Trăim în două lumi diferite, așa că și așteptările legate de noi sunt diferite.

— Îi vei da Kaiserului ceea ce vrea. Rămâi în viață până când te pot salva.

Înghit în sec și mă abțin cu greu să vomit. Are intenții bune, ceea ce face totul mult mai rău.

— Îi vei spune Kaiserului? o întreb.

Își trage mâinile înapoi și își drege vocea.

— Nu văd de ce ar trebui să știe. Te-ai pierdut cu firea, este de așteptat. Dar niciun rău nu a fost făcut, nu-i așa? spune ea ca și când aș fi spart un vas de porțelan, nu aș fi plănuit o trădare.

— Nu, spun eu.

Încuviințează din cap, ținându-și buzele, gânditoare. După o clipă îmi aruncă un zâmbet suficient de tăios cât să treacă prin oțel.

— Ei bine, atunci cred că voi ține astea pentru mine, având în vedere că totul se oprește aici.

Face o pauză și ia o gură din ceașca de cafea. Joacă un joc în care are toate atuurile și știe asta. Cântărește cât are de câștigat din victoria ei.

— Vei încheia socotelile cu prințul când revine. Kaiserul ne va aranja logodna și nu vreau ca el să refuze din cauza ta.

— Desigur, spun eu ascultătoare.

— Și ceilalți? Cei cărora le-ai dat pietrele mele? Ei sunt cei care au pus totul la cale, știu asta. Nu ai fi făcut așa ceva de una singură niciodată. Te-au îndrumat greșit și va trebui să îi dăm pe mâna Kaiserului.

Cress și-a scris versiunea ei de poveste și este una ușor de urmat. De departe mai bună decât adevărul. Nu m-ar fi iertat așa de ușor dacă ar fi știut că sentimentele mele pentru Søren erau pure sau că am acționat din proprie voință. Dar, dacă ea mă vede ca pe un animal de companie, dresat să facă trucuri pentru amuzamentul ei, de ce s-ar aștepta ca altcineva să mă vadă diferit?

— Au plecat, îi spun eu.

Devine mai ușor să o mint pe Cress.

De data asta nu mai am niciun gol în stomac. Totuși știu că trebuie să o conving de asta pentru a-i proteja pe ceilalți, așa că adaug:

— Au recunoscut o cauză pierdută când au văzut-o. După ce le-am dat pietrele, au plecat. Au spus că le vor da la schimb pentru un drum cu vaporul spre Grania. S-au oferit să mă ia cu ei, dar eu... eu nu am putut pleca.

Zâmbetul lui Cress se înmoaie, devine mai natural.

— Mă bucur că nu ai plecat, spune ea. Ți-aș fi dus dorul.

Ia condeiul în mână și se uită în carte. Apoi mă privește din nou, ezitând pentru o secundă.

— Așa e cel mai bine pentru tine, Thora. Altfel, te va ucide. Știi asta.

Cuvintele îmi rămân în gât, dar le forțez să iasă.

— Știu.

Se întinde peste masă ca să-mi mângâie mâna, apoi se întoarce la poezia ei. Mintea îi e limpede din nou, acum, că sin-

gurul rid din viața ei s-a șters. E simplu pentru ea, ca jocul de șah pe care îl joacă cu tatăl ei. M-a adus în șah-mat, așa că jocul e terminat. Ea a câștigat. Dar nu e simplu. Sunt dărâmată și știu că nu mai există cale să-mi revin vreodată.

Mă concentrez pe lumânarea dintre noi, pe dansul constant al flăcării, care se micșorează și crește în același ritm cu bătăile rapide ale inimii mele. Apoi inima începe să-mi bată mai încet și un calm ciudat mă cuprinde. Nu ar trebui să fiu calmă. Ar trebui să mă dezlănțui, să țip și să o plesnesc peste fața ei drăguță.

Nu ar trebui să fiu calmă, dar sunt. Există o singură cale și acum o pot vedea clar. Este o cale îngrozitoare, una pe care o urăsc. Nu mă voi ierta niciodată pentru că am ales această variantă. Pentru că la final nu voi mai fi aceeași persoană.

Dar e singura cale pe care o pot urma.

Cress privește în sus și dă să-mi spună ceva, dar surprinde o mișcare în spatele meu și își lasă privirea în pământ, cu spatele drept ca bradul. Apoi îmi dau seama că toți au adoptat poziția asta și mă grăbesc să-i imit, cu un gol în stomac. În condițiile în care Împărăteasa a murit, iar Søren este încă pe mare, există doar o persoană a cărei prezență ar putea stârni o astfel de reacție.

Chiar înainte să fac o reverență, îl văd pe Kaiser în dreptul intrării cu uși duble, îmbrăcat într-un costum de catifea cu nasturi aurii care se întind pe burta lui rotundă. De parcă asta n-ar fi fost suficient, Theyn îl însoțește, ceea ce poate însemna un singur lucru. Desigur, vin în direcția noastră. Theyn are aceeași expresie indescifrabilă ca întotdeauna, dar ochii Kaiserului sunt luminați de voioșia malițioasă care îmi bântuite coșmarurile. Deja mă străduiesc să nu tremur din cauza privirii lui insistente.

În curând, îmi amintesc. În curând nu o să-mi mai fie frică de niciunul dintre ei. În curând voi fi departe de amândoi. În

curând sper că vor fi morți. În curând nu mă vor mai putea atinge vreodată. Dar în curând nu este acum. Acum încă mă pot răni. Acum încă trebuie să joc jocul Kaiserului.

Mă uit din nou la lumânarea de pe masă, pentru că mi-e greu să-i privesc. Bătăile inimii mi se accelerează iar, în ritmul în care pâlpâie lumânarea.

— Domniță Crescentia, domniță Thora, spune Kaiserul și nu am altă opțiune decât să mă uit la el.

Urmează mișcarea lui, cel mai nou joc al său, dar pentru prima dată sunt cu un pas înainte și voi folosi asta în avantajul meu. În mintea mea, Thora este cuprinsă de panică și frică. Își amintește de mâinile lui, își amintește de bici, își amintește de zâmbetul lui bolnav când i-a spus că e o fată bună. Dar nu îmi va fi teamă, pentru că am în buzunar o sticluță cu cea mai puternică otravă din lume și îi pot curma viața cu jumătate din ea.

— Înălțimea Voastră, Theyn, spun eu cu vocea suavă și echilibrată.

Sunt o fată simplă care se gândește doar la lucruri simple.

— E minunat să vă vedem pe amândoi. Vreți să ne însoțiți la o cafea? întreb eu, gesticulând către masă.

Privirea Kaiserului se îndreaptă către Crescentia.

— De fapt, domniță Crescentia, dacă nu te superi, aș vrea să vorbesc puțin cu domnița Thora, spune el și, deși pare politicos, este, de fapt, un ordin.

Și Cress și-a dat seama, pentru că ezită o clipă și ochii ei îi întâlnesc pe ai mei, o reamintire de care nu am nevoie. Amenințările ei încă îmi răsună în minte.

— Cress, spune tatăl ei.

Îi întinde o mână, iar Cress, după ce-mi mai aruncă o privire, îl lasă să o conducă.

Kaiserul se așază în locul ei, eu în al meu, încercând să-mi calmez bătăile inimii. Flacăra lumânării încă e în tandem,

deși o privire rapidă la celelalte mese îmi spune că flăcările lor sunt calme și sigure. Doar cea de pe masa mea pâlpâie neregulat și nu îmi pot da seama de ce e așa, nu acum, când Kaiserul se holbează așa la mine. Sunt perfect conștientă că ceilalți curteni ne privesc și șușotesc. Încerc să nu mă mai gândesc la ei și mă concentrez pe Kaiser, pe vasul de cafea dintre noi și pe sticluța din buzunarul meu. Dacă reușesc să îl omor pe Kaiser, ceilalți vor considera asta o reușită, chiar dacă Theyn și Cress sunt în viață. Poate reușesc să fug înainte ca Cress să descopere ce am făcut, înainte să îi spună totul tatălui ei și să mă aresteze. Dar, chiar dacă voi fi ucisă pentru asta, va merita. Mama și Ampelio mă vor întâmpina mândri în Lumea de Dincolo.

Las sticluța să alunece din buzunar în mâneca lungă a rochiei, așa încât dopul să fie prins între încheietură și manșetă. Azi-dimineață, când am pus-o în buzunar, nu m-am gândit că o să o și folosesc. A fost un gest pe care l-am făcut doar ca să le mai calmez pe Umbre, dar acum chiar mă văd turnând otrava în cana Kaiserului când nu e atent. Îl văd bând-o. Îl văd arzând din interior spre exterior. Și gândurile acestea nu mă îngrozesc, oricât de criminale ar fi. Dacă cineva merită să moară otrăvit cu Encatrio, acela este Kaiserul.

— Cafea, Înălțimea Voastră? întreb eu cu un zâmbet blând, ridicând vasul.

Dacă mă prefac că îmi scarpin încheietura, pot să scot dopul și să torn otrava fără ca cineva să observe... Dar strâmbă din nas.

— Nu mi-a plăcut niciodată, spune, fluturând din mână dezaprobator.

Pieptul mi se umflă de frustrare, dar încerc să mă calmez. Deși sunt atât de aproape, nu îi pot turna otrava pe gât.

— Prea bine, spun eu, punând vasul cu cafea înapoi pe masă. Cu ce vă pot fi de folos, Înălțimea Voastră?

Deși îmi provoacă greață, îi arunc o privire sfioasă, printre gene, zâmbindu-i cât de dulce pot. Începe să-mi zâmbească și el, lăsându-se pe spate în scaunul care trosnește sub greutatea lui.

— Eu și Theyn am discutat despre viitorul tău, Prințesă de Cenușă, și m-am gândit că ți-ar plăcea să ai un cuvânt de spus.

Încerc să nu râd. Deja mi-a plănuit viitorul și nimic din ce voi spune nu va schimba asta. E iluzia unei alegeri, la fel ca aceea pe care mi-a dat-o când mi-a spus să îl ucid pe Ampelio.

— Sunt sigură că știți ce e cel mai bine pentru mine, Înălțimea Voastră, răspund eu. Ați fost așa de bun cu mine până acum. Trebuie să știți cât de recunoscătoare sunt.

Își întinde degetele peste masă spre ale mele, iar eu mă forțez să nu mă retrag. Îl las să-și pună degetele groase și lipicioase peste ale mele și mă prefac că atingerea nu mă revoltă. Mă prefac că o primesc, deși îmi vine să vomit.

— Poate că îmi și arăți cât de recunoscătoare ești, șoptește el, aplecându-se spre mine.

Nu mă pot uita la el, așa că îi privesc mâna în loc. Mâneca îi atinge baza lumânării, la câțiva centimetri distanță de flacără. Dacă nu-mi imaginez sau dacă nu este doar o coincidență – dacă chiar controlez flacăra fără să vreau – ce altceva mai pot face? Cât de greu ar fi chiar să fac o scânteie să sară și să-i aprindă dea foc mânecii lui? Va fi destul de inofensiv, dar măcar nu o să mă mai atingă.

Aș da orice să îl opresc să mă atingă. Orice.

Ai renunța chiar și la posibilitatea de a intra în Lumea de Dincolo? Chiar și la mama ta? Chiar și la viitorul țării tale? Întrebările mă pun pe gânduri.

Dintr-odată, o bufnitură spintecă aerul și Kaiserul este aruncat pe spate, căzând într-un morman dizgrațios, cu scaunul despicat sub el, cu scheletul metalic rupt în două. Șocată, sar în picioare, împreună cu toți cei din pavilion.

Cum stă acolo pe spate, îmi amintește de o țestoasă răsturnată, cu carapacea în sus. Burta umflată i se întinde în cămașă cât se zvârcolește, luptându-se să se ridice, dar fără nicio izbândă. Gărzile se grăbesc să îl apere, dar, când devine clar că nu a fost niciun atac, ci doar greutatea Kaiserului care a rupt scaunul, chiar și ele se chinuie să nu râdă când îl ajută să se ridice în picioare. Curtenii adunați în pavilion nu reușesc să se abțină atât de bine din chicotit, ceea ce îl face pe Kaiser să fie din ce în ce mai roșu de furie și de rușine.

Îmi caut Umbrele ascunse prin colțuri și pe Blaise în mod special. Doar greutatea Kaiserului nu a fost suficientă să crape scaunul din fier forjat, nu fără puțină magie a Pământului. Dar e greu de crezut că Blaise a făcut ceva atât de nesăbuit.

Sunt doar două siluete într-un colț întunecat, una înaltă și una scundă. Blaise nu e acolo, deși știu că a fost acum câteva clipe. Tot ce pot face este dau ocol mesei în grabă până în locul în care se află Kaiserul, ajutat acum să se ridice de gărzile lui.

— Înălțimea Voastră, sunteți bine? întreb eu.

Își împinge gărzile și se scutură, apoi face un pas spre mine. Ochii săi albaștri – aceeași culoare ca ochii lui Søren – cercetează pavilionul. Nimeni nu mai îndrăznește să râdă și mulți își feresc privirea, prefăcându-se că nici nu au observat gafa. Dar probabil știe că nu este adevărat. Trebuie să știe că toți râd de el. Își împinge gărzile, încordându-și maxilarul, și vine spre mine. Mirosul de transpirație și fier e copleșitor.

— Vom vorbi din nou. În curând, Prințesă de Cenușă, spune el, ridicând mâna ca să-mi atingă obrazul.

Este același gest pe care l-a făcut Søren când eram pe corabia lui, dar e atât de diferit. Nu e o atingere de afecțiune, e o revendicare exprimată în fața a zeci de curteni și într-o oră tot orașul va afla despre asta.

Când se întoarce, luându-și, în sfârșit, ochii aceia reci de pe mine, și pleacă, genunchii mi se îndoaie și trebuie să mă

prind de marginea mesei ca să mă sprijin, deși încerc să ascund asta. Acum, mai mult ca niciodată, toată lumea mă privește, rugându-se să mă prăbușesc pentru ca una dintre fetele lor să-mi ia locul.

Sunt o mielușică în cușca leului și nu știu dacă pot supraviețui.

Belsiméra

Când ajung în cameră, sunt ușurată că Hoa nu e acolo. Măcar așa pot să-mi stăpânesc fricile și îndoielile care au năvălit ca o furtună peste mine. Îmi vine să urlu și să plâng, simt cum îmi arde gâtul, dar trag aer în piept și încerc să mă calmez. Nu pot să arăt că sunt slabă, nu când Umbrele sunt cu ochii pe mine. Căci mereu e cineva care mă supraveghează, nu-i așa? Mereu e cineva care așteaptă ceva de la mine, mereu așteaptă ca eu să greșesc.

Cu pași calmi și măsurați mă îndrept spre lavoarul de pe măsuța de toaletă și îmi pun mâinile în el. Mâinile pe care el le-a atins. Le frec până devin roșii și zgâriate, dar tot nu e suficient. Încă simt atingerea Kaiserului. Încă îmi amintesc de amenințarea lui, care se strânge ca un lanț în jurul gâtului meu.

Iau piatra ponce de lângă lavoar și îmi frec temeinic mâinile, palmele, spatele, degetele, chiar și spațiile dintre degete. Nu contează, nu e suficient. Nici când articulațiile îmi sângerează și apa devine rozalie. Nici când pielea îmi amorțește.

Fată cuminte. Te-ai făcut destul de frumușică pentru o păgână. Poate că îmi și arăți cât de recunoscătoare ești. Un plânset chinuit străpunge tăcerea și mă uit în jur, încercând să-mi dau seama de unde vine. E de la mine, eu am izbucnit în plâns, iar acum, că s-a pornit în sfârșit, nu îl mai pot opri. Pi-

cioarele îmi cedează și cad pe podea: trag după mine lavoarul, iar rochia mi se îmbibă cu apa însângerată.

Nu-mi pasă. Nu-mi pasă nici când se deschide ușa, nici dacă e Hoa, gata să alerge și să-l anunțe pe Kaiser. Să se ducă. E prea mult. Nu pot face asta. Nu sunt în stare. Pașii se apropie de mine și, când ridic privirea, o văd pe Artemisia în mantia ei neagră, cu părul albastru revărsat peste umeri și ceva ce ar putea fi compasiune în privirea ei dură.

— Ridică-te, îmi spune cu o voce blândă.

Ar trebui să o ascult, nu ar trebui să o las să mă vadă așa. Deja crede că nu le sunt de niciun ajutor și nu vreau să îi demonstrez că are dreptate. Totuși nu mă pot mișca. Nu pot face nimic altceva decât să plâng. Oftează și îngenunchează în fața mea, întinzându-se după mâinile mele pline de sânge, dar le trag înapoi, ținându-mă de stomac.

— Nu o să-ți fac rău, izbucnește ea. Lasă-mă să văd cât de tare te-ai rănit.

I le întind cu ezitare și tresar când le întoarce cu un pic prea multă forță.

— Heron? spune ea, privind peste umăr.

Un băiat înalt, cu o claie de păr negru și sprâncene groase așteaptă în ușă, arătând ca și cum ar fi bolnav.

— Puțin ajutor?

Tresare, de parcă vorbele ei ar fi trimis o undă de șoc spre el. Apoi vine lângă mine. Așezat, este cu un cap mai înalt decât mine și, deși pare cuprins de spaimă, îl pot recunoaște pe băiatul misterios care a stat dincolo de pereții camerei mele în ultimele luni, vocea rațiunii. În blândețea din ochii lui migdalați, în timiditatea zâmbetului.

Îmi ia o mână și o cercetează. În comparație cu mâna lui, a mea pare de pitic, dar este o senzație reconfortantă.

— Nu arată prea rău, spune el, după o clipă. Pot să o vindec.

Gâtul mi-e uscat de la atâta plâns, dar nu mă pot opri.

— Unde e Blaise? E bine? apuc să întreb printre suspine.

— E bine. Ne-am gândit că e mai indicat să facă o plimbare și să se calmeze după izbucnirea aia, spune Artemisia.

Scaunul. Căzătura Kaiserului. A fost puterea lui Blaise. O putere pe care nici măcar nu a folosit-o în mod intenționat. Încuviințez din cap și încerc să inspir adânc, dar scot numai horcăieli.

— Nu pot... nu pot să mai fac asta.

Nu am vrut să spun vorbele astea, dar zidul din mine a cedat și nu am niciun control asupra cuvintelor care îmi ies pe gură în timp ce plâng.

— Atunci n-o mai face, îmi zice Artemisia, a cărei voce este plină de duritate.

— Art, îi atrage atenția Heron, dar ea îl ignoră.

— Renunță. Pierde-ți mințile ca Împărăteasa lor. Ce te oprește?

Simt cum mă ard cuvintele ei, dar cel puțin mă opresc din plâns.

— Sunt douăzeci de mii de oameni care se bazează pe mine, șoptesc eu. Dacă renunț...

— Majoritatea nici nu-și vor da seama, spune ea.

Cuvintele sunt dure, dar îndârjirea i-a dispărut din voce. Pare la fel de obosită ca mine.

— Poate că ești regina, dar ești doar o fată. Revoluția nu se va opri pentru că renunți tu. Nu s-a oprit când a murit Ampelio, iar el a făcut mult mai multe decât tine. Dacă tu ai muri sau eu sau Heron sau Blaise... suntem doar niște pioni. Facem ceea ce putem, dar, până la urmă, niciunul dintre noi nu este de neînlocuit. Nici măcar tu.

— Atunci de ce o mai facem? o întreb eu.

Cuvintele sunt pline de amărăciune, dar nu asta intenționam. Chiar îmi doresc să știu răspunsul la întrebarea asta. Nu spune nimic o vreme și doar atunci când sunt pregătită să

renunț, mi se adresează pe un ton calm, ceea ce este nefiresc pentru Artemisia cea obraznică și gălăgioasă cu care m-am obișnuit.

— Pentru că asta este principiul după care funcționează apa. Un râu are cursul lui și în drumul lui lovește o piatră, deși știe că nu o poate muta. Nici nu trebuie. Pentru că pe lângă piatră trec suficienți curenți și în timp, chiar și cea mai masivă cedează. Poate dura o viață sau mai mult, dar apa își urmează cursul, nu se oprește niciodată.

— Nimic nu îl va opri. Nu pot câștiga în fața lui, spun eu.

— Nu, zice ea. Cel mai probabil, nu poți.

— Art, intervine Heron din nou.

Simt furnicături în mâna pe care mi-o ține Heron, ca și cum ar începe să-mi amorțească. Nu este aceeași senzație ca atunci când mă vindecă Ion după pedepsele Kaiserului. Atingerea lui îmi lasă mereu pielea lipicioasă, netedă și soioasă, dar atingerea lui Heron e liniștitoare, caldă, și simt cum puterea îmi cuprinde pielea.

— Nu o voi minți, îi răspunde sfidătoare Artemisia.

Cuvintele ei sunt dure, dar cred că prefer onestitatea ei în locul minciunilor reconfortante ale lui Heron.

— Nu o să permitem să ți se întâmple ceva, zice Heron. De îndată ce se întoarce prințul, te scoatem.

— După ce îl omor vrei să zici. Și pe Theyn, și pe Cress.

Dacă Blaise ar fi aici, mi-ar spune probabil că siguranța mea este prioritară. Ar începe să facă planuri ca să plecăm imediat cu toții de aici și nu cred că aș avea curajul să îl refuz. Dar el nu este aici. Heron și Artemisia au un schimb de priviri pe care nu îl înțeleg.

— Da, spune Artemisia.

Heron îmi dă drumul la mână și pielea palmei este fină și curată, ca și cum nu ar fi fost rănită niciodată. Trece la cealaltă și o ia de la capăt.

— În mină, spune Artemisia, atrăgându-mi din nou atenția.

Nu se uită la mine, ci la modelul dalelor de pe podea, urmărindu-le liniile cu degetele ei mici.

— Am învățat repede să folosesc singurul avantaj pe care îl aveam cu unul dintre paznici. Era... un fel de tortură, dar primeam rații în plus, turele erau cele mai ușoare. Întorcea privirea când fratele meu mai mic nu-și putea ridica greutatea. Mi-am spus... mi-am spus că ține la mine, chiar că țin și eu la el. E mai ușor să te minți singură, nu-i așa?

Nu, vreau să-i spun. *Nu e același lucru.* Dar încep să mă gândesc că poate așa e, de fapt. Poate că să te minți e singurul mod de supraviețuire.

Când începe să vorbească din nou, nu mai are nicio urmă de duioșie în voce.

— Dar când fratele meu a înnebunit și același paznic i-a zdrobit capul de un bolovan la un metru și jumătate de mine, am văzut adevărul.

Îmi dau seama că suspină.

— Apoi, câteva luni bune am adormit lângă criminalul fratelui meu și m-am rugat ca moartea să mă ia și pe mine.

Râde batjocoritor.

— Nu mă mai rugasem înainte niciodată, nu vedeam rostul. Nu credeam nimic, nici când îmi ziceam toate acele cuvinte. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva, chiar dacă era doar în mintea mea. Tot nu cred în zeii voștri, dar știu că așa am devenit din ce în ce mai puternică, până într-o zi în care i-am tăiat paznicului beregata în timp ce dormea.

Ochii ei întunecați îi fixează brusc pe ai mei și văd în ei o empatie la care nu m-aș fi așteptat. Îmi dau seama imediat că nu-i cunosc deloc, nici pe Heron, nici chiar pe Blaise. Probabil, toți au astfel de povești, povești pe care nu le-am auzit, povești despre orori pe care nu le pot înțelege pe deplin.

— Nu suntem definiți de ceea ce facem ca să supraviețuim.

Nu ne cerem iertare pentru asta, spune ea încet, fără să-și ia ochii de la mine. Poate că te-au frânt în mii de bucăți, dar așa ai devenit o sabie și mai ascuțită. Și e momentul să lovești.

După ce Heron și Artemisia pleacă din cameră, nu-mi mai găsesc locul. Nu mai e senzația de panică de mai devreme – gândurile nu-mi mai năvălesc în minte, m-am distanțat puțin. Văd situația ca și cum totul s-ar întâmpla altcuiva. Mintea îmi e ocupată, așa că și mâinile tânjesc să facă ceva. Mă duc la ascunzătoarea din saltea și scormonesc până găsesc cămașa de noapte pe care am purtat-o când m-am întâlnit cu Blaise în pivniță, și mi se pare că a trecut o veșnicie de atunci. Materialul odată alb e gri de la praf și murdărie. Se destramă ușor în fâșii, deși sunt smotocite și zdrențuite la capete – nu ar mai fi așa dacă aș fi avut voie să am o foarfecă. Dar e în regulă și așa.

Artemisia și Heron se uită tăcuți la mine cum înfășor fiecare fâșie într-un trandafiraș pricăjit, legat cu bucăți de paie din interiorul saltelei. Abia îl aud pe Blaise cum intră, după câteva clipe, în camera lui, fără să spună vreun cuvânt.Sunt foarte puțin conștientă de prezența oricăruia dintre ei. Mă uit la degetele mele și la trandafirașii pe care îi meșteresc, întorcând pe toate părțile ce va urma.

Deși știu ce am de făcut, tot mă întreb dacă mama ar fi luat aceeași decizie în locul meu. Adevărul este că nu știu ce ar face mama. Pentru mine, acum ea este jumătate amintire, jumătate născocire. Leg ultimul dintre cei patru trandafirași și îi strâng în palme.

— Belsiméra fericită, spun eu, spărgând liniștea.

Îl aud pe Heron cum își schimbă poziția, dincolo de zid.

— Nu este... începe el, dar se oprește.

— Este? întreabă Blaise.

Eu ridic din umeri.

— Elpis spune că este, iar eu am încredere în ea.

Strecor câte un trandafiraș prin fiecare gaură din perete, înghesuindu-i puțin ca să intre.

— Știu că nu e mult, spun eu când mai am doar unul – pentru Elpis, când o să o văd, data viitoare. Dar vreau să știți că și când nu suntem de acord asupra unor anumite chestiuni, sunteți prietenii mei – nu, familia mea. Am încredere în voi, deși sunt conștientă că nu vă arăt asta mereu. Și sper că știți că mi-aș da viața pentru voi fără nicio ezitare. Nu voi putea să exprim niciodată cum se cuvine cât de recunoscătoare vă sunt și nu doar pentru că ați venit aici să mă ajutați, ci pentru că ați rămas când am fost dificilă. Vă mulțumesc.

Nimeni nu zice nimic o vreme și încep să mă îngrijorez că am mers prea departe, că am spus prea mult. Vor crede că sunt o fraieră sentimentală care nu merită să fie regina nimănui. Într-un final, Heron își drege vocea.

— Și tu faci parte din familie, spune el, ceea ce sună mai bine decât să-mi spună că sunt regină. Iar familia nu te părăsește niciodată.

— Și în plus, adaugă Art, mi se pare amuzant când încerci să te opui. Atunci îmi place de tine cel mai mult.

Izbucnesc în râs, reacție care mă surprinde. Apoi, în nicio clipă, începe și ea să râdă. Îmi dau seama că mi-e prietenă. Nu e precum Cress, nu e genul cu care port conversații ușoare, nu e genul cu care dansez sau probez rochii. Poate că nu-mi place mereu de ea, dar e aici când am nevoie de ajutor, tipul de ajutor pe care Cress nu ar putea să mi-l ofere niciodată. Gândul ăsta mă face să simt un nod în gât, dar încerc să îl ignor. Belsiméra este o ocazie pentru a ne bucura.

— Când eram mici, spune Blaise, și îi simt zâmbetul pe buze, încercai mereu să-mi dai o floare, îți mai amintești?

— Nu, recunosc eu, stând pe pat și uitându-mă la floarea din mâna mea.

Nu e așa de frumoasă precum cea pe care Elpis mi-a dat-o, dar sper să îi placă.

— A trecut așa de mult timp de atunci că mi-e puțin neclar. Îmi amintesc că le făceam cu mama, erau mult mai frumoase decât astea.

— Erau, aprobă el. Și în ultimii doi ani înainte de asediu, încercai mereu să mi-o dai pe cea mai frumoasă pe care o aveai, iar eu fugeam mereu de tine.

— Nu-mi amintesc asta, spun eu, uitându-mă spre peretele lui. De ce?

— Pentru că florile tale veneau mereu cu ceva la pachet, spune el. Îi pupai pe toți cei cărora le dădeai una.

— Ba nu, zic eu, râzând.

— Ba da, insistă el. De fiecare Belsiméra, mergeai țanțoșă prin castel cu coșul tău cu flori, oferindu-le tuturor celor pe care îi întâlneai și cerându-le un pupic în schimb. Toată lumea te credea drăgălașă, toți se supuneau. Nimeni nu te putea refuza. Nu din cauza titlului ei, adaugă el repede pentru ceilalți. Toată lumea o iubea.

— Eu am crescut într-un orășel pe coasta de est, spune Heron. Chiar și noi am auzit despre tine acolo, cum că toți care te întâlneau te apreciau.

Cuvintele mă înduioșează și scot la iveală o amintire începătoșată, deși nu sunt sigură cât e de reală. Îmi amintesc coșul din răchită atârnând de brațul meu. Îmi amintesc cum slujitoarele, bucătarii și Păzitorii se lăsau pe vine în fața mea sau mă ridicau în brațe ca să mă sărute pe obraz sau pe frunte și îmi ziceau: *Mulțumesc, prințesă. O voi prețui mereu. Belsiméra fericită.*

— În mod evident, nu și Blaise, spun eu ca să îl tachinez.

El ezită o clipă.

— Ba da. Dar tot erai o fată care mă fugărea și îmi cerea un pupic. Nu era nimic personal. La vârsta aia refuzam să o pup până și pe mama.

— Noi nu prea sărbătoream pe corabie, recunoaște Artemisia. Mama e astreană, dar echipajul era de peste tot. Dacă respectam fiecare sărbătoare, nu mai făceam nimic. Asta e prima pentru mine.

— Atunci, știi care e povestea? o întreb eu.

— Nu prea cred. Mama m-a învățat numele zeilor, dar le avea cu poveștile, recunoaște ea.

Mă poticnesc puțin la început, dar, când ajung la partea în care Suta face florile pentru Glaidi, simt cum vocea mamei mele preia controlul și povestea curge fără să mă gândesc la ea. Sunt mai mult spectator decât narator, iar când îi spun că Belsimia s-a născut din dragostea și prietenia celor două zeițe, îmi dau seama că am început să plâng.

— În versiunea pe care am auzit-o eu, spune Heron încet, Belsimia nu s-a născut când Glaidi a vărsat o lacrimă într-o floare, ci când a sărutat-o pe Suta.

— Părinții mei obișnuiau să se contrazică, unul zicea că Belsimia a crescut dintr-o floare, altul că a fost transformată din floare, spune Blaise.

— Nu mi-i pot imagina pe părinții tăi contrazicându-se, îi răspund. Erau mereu așa de fericiți.

Blaise tace câteva clipe și încep să-mi fac griji că l-am supărat.

— Tata îmi spunea că se ciondănesc pentru că le pasă. A spus că voi înțelege asta când voi fi mai mare.

Cuvintele sună mai mult a confesiune decât a amintire și, chiar dacă sunt și ceilalți prezenți, știu că mie îmi sunt adresate. Mă îmbujorez și întorc fața ca să nu mă vadă.

Își drege vocea.

— Cât am fost plecat... să mă calmez după accidentul cu Kaiserul, m-am gândit puțin, spune el. La fiica lui Theyn..., zice el, apoi ezită. Nu este necesar. Aveai dreptate.

Cuvintele îi provoacă durere, îmi dau seama de asta, dar nici mie nu-mi aduc vreo bucurie acum când am aflat cine este Cress cu adevărat.

— Blaise, izbucnește Artemisia.

— Art, o atenționează Heron pe un ton blând.

— Dacă vreunul dintre voi se poate gândi la un motiv să o ucidă pe fată, care să nu aibă nicio legătură cu sentimentele lui Theo pentru ea, sunt bucuros să ascult. Dar toți știm că este de ajuns să-l ucidem pe Theyn.

Inima începe să-mi bată mai tare. Blaise seamănă așa de mult cu tatăl lui!

Artemisia trebuie să aibă o replică; chiar și Heron trebuie să aibă ceva de spus în privința asta, un argument pentru a o ucide pe Cress. Îl aștept. Tânjesc după el, după un alt motiv în afară de nesăbuința mea de a fi avut încredere în ea în primul rând. Dar niciunul nu zice nimic. Închid ochii. Apoi decid să le spun adevărul.

— Ea crede că îl seduceam pe prinț pentru a obține informații. Nu și-a dat seama și de altceva, dar știe că uneltesc împotriva Kaiserului, știe de mine și Søren și știe că i-am furat pietrele pentru că lucram cu alții. Nu îi va spune Kaiserului câtă vreme crede că eu sunt doar un pion și că mă căiesc. I-am spus că sunt. Dar nu știu cât va mai crede asta. Ea vrea să fie prințesă și, dacă încă consideră că îi stau în cale..., zic eu, apoi mă opresc, oftând adânc.

Mă doare să spun asta cu voce tare. Nu doar emoțional – e o durere în pieptul meu ca și cum mi-ar fi înfipt cineva un pumnal ascuțit. Pentru că, oricât aș încerca să mă mint, invocând concepte precum loialitate, prietenie sau datorie de țară, adevărul e uimitor de simplu: eu o pun pe Cress înaintea

poporului meu, iar ea își pune setea de putere înaintea mea. Am făcut o greșeală și nu o voi repeta.

Aștept să mă condamne, să-mi spună că sunt o fraieră. Dar nimeni nu zice nimic. Nici măcar Artemisia.

— Uite motivul tău, îi spun fermă lui Blaise, cu o voce dură. Voi face ceea ce trebuie să fac, dar nu încă. Kaiserul va găsi o cale să dea vina pe mine pentru asta chiar și dacă nu are dovezi. Encatrio va demonstra clar că este un atac astrean – ceea ce și vrem –, dar, dacă eu sunt încă aici, va da vina pe mine. Theyn este cel mai bun aliat al său; m-ar putea omorî pentru moartea lui și a Crescentiei, indiferent de prețul pe care l-ar plăti. Ar trebui să-l așteptăm pe Søren să se întoarcă, să se revolte public împotriva tatălui său. Apoi vom încheia totul, lovindu-i pe toți trei deodată: pe Theyn, pe Cress și pe Søren. Nu se vor aștepta la asta.

Trag aer adânc în piept, surprinsă de cât de încrezătoare sunt. Nu mai e loc de îndoială sau vinovăție. Mă simt mai matură, mai puternică decât sunt în realitate. Nu semăn cu mama – nu chiar –, dar știu că așa ar trebui să se comporte o regină.

— Și apoi vom pleca. Știu că nu-i putem elibera pe toți cei din palat în drumul nostru, sunt prea mulți și ne-ar încetini prea mult, dar nu putem pleca fără Elpis și familia ei. Cred că îi datorăm asta după tot ce a făcut. Va fi asta o problemă? întreb eu.

— Nu, răspunde Blaise, după o clipă. Nicio problemă.

Pedeapsa

Tresar din somn în miez de noapte din cauza ușii forțate și a tropătului unor bocanci grei care se îndreaptă cu repeziciune spre mine. E un sunet care îmi bântuie adeseori coșmarurile și la început am impresia că despre asta e vorba, dar mâinile aspre care mă apucă de brațe și mă trag din pat nu pot fi în imaginația mea. Paznicii sunt tăcuți și cred că bătăile inimii mele sunt așa de zgomotoase încât le pot auzi toți cei șase bărbați. Vreau să țip și să mă lupt cu ei, dar știu prea bine că nu-mi va fi de niciun folos, așa că îmi ascund teroarea și încerc să mă concentrez.

Kaiserul a trimis șase paznici ca să mă escorteze, mai mulți ca de obicei când se întâmplă asta – când vrea să mă pedepsească. Aș fi flatată, dacă nu mi-ar fi atât de frică. Totuși, mă adun suficient cât să arunc o privire spre pereții de unde privesc Umbrele mele, rugându-mă la toți zeii să nu facă nimic prostesc.

— Puteți să-mi spuneți despre ce e vorba de data asta? întreb eu, izbucnind așa cum face Crescentia când vreuna dintre slujitoare o trage puțin de păr când o piaptănă sau când nu îi pregătește cum trebuie ouăle la micul dejun.

Ca și cum ar fi doar un mic inconvenient și nu ar urma să primesc câteva lovituri bune de bici. Indiferent de câte ori sunt târâtă în fața Kaiserului și bătută de moarte, groaza e mereu aceeași. Trebuie să mă forțez să nu tremur, să nu mă

afund atât de adânc în gândurile mele, încât să nu mai pot ieși vreodată din ele. Dar știu că poporul meu a îndurat mult mai multe decât atât. Mă gândesc la Blaise și la cicatricea lui. La pierderile lui Heron. La ce mi-a spus Artemisia ieri. Trebuie să îndur.

— Ordinele Kaiserului, se răstește un paznic la mine.

Nu îi știu numele, deși ar trebui, până acum. E unul dintre preferații Kaiserului, un fost luptător cu fața plină de cicatrice și un nas care pare că a fost rupt de prea multe ori ca să mai țină cineva socoteala. Are o lovitură mai dură decât restul, ceea ce e de așteptat, iar eu știu că nu trebuie să-l provoc.

— Vin de bunăvoie, spun eu, încercând să vorbesc pe un ton normal. Am trecut prin asta de suficiente ori ca să știți că nu sunt o amenințare. Orice s-ar fi întâmplat, o să accept pedeapsa Kaiserului fără să mă plâng. Așa cum am făcut-o mereu.

De fapt, nu mă adresez lor, ci Umbrelor mele. Apoi mă lovește gândul – dacă ei nu sunt acolo? Dacă despre asta e vorba și eu nu mă îndrept spre o pedeapsă, ci spre o execuție? Dacă Cress s-a dus totuși la Kaiser și i-a spus tot?

Aceste gânduri îmi răsună în cap cât mă târăsc paznicii afară din camera mea, îmbrăcată în cămașa de noapte, fără să mă lase măcar să mă încalț. Mă împiedic desculță în podeaua rece pietruită, iar doi paznici mă trag de brațe, fără să încetinească nici măcar când încep să las urme de sânge din cauza juliturilor și a zgârieturile de la picioare – mai mult mă târăsc decât să mă escorteze. Abia mai sesizez durerea. Nu mă pot gândi decât că, până la urmă, Cress s-a dus la Kaiser și că el mi-a găsit Umbrele. Le-a ucis și acum mă va ucide și pe mine și totul se va termina.

Când trecem, în sfârșit, de colț, aproape că-mi vine să răsuflu ușurată. Mă duc în camera tronului, nu afară, în piața capitalei, ceea ce înseamnă ca nu va fi o pedeapsă publică,

cum se întâmplă de obicei. Pedepsele se execută în camera tronului doar când Kaiserul nu dorește să se afle despre ele în afara palatului. Dacă m-ar fi executat pentru trădare, ar fi avut nevoie de public. Aici e vorba despre altceva, ceva stânjenitor, ceva ce vrea să țină secret.

Camera tronului e mai puțin aglomerată decât de obicei, dar toți cei care contează pentru Kaiser sunt prezenți. Înalții duci și ducese grupați lângă tron, baroni și baronese, conți și contese. Nicio urmă de veselie și voioșie pe fețele lor; în ochii lor este doar pofta de sânge. În umbra tronului stă Ion, Păzitorul trădător. Privește în jos, ca de fiecare dată când sunt chemată în fața Kaiserului. Lașitatea nu-i dă voie să se uite la mine, nici măcar la final, când Kaiserul îi va porunci să-mi vindece rănile suficient cât să pot trăi cu ele.

— Domniță Thora, spune Kaiserul din tronul mamei.

Se apleacă în față, iar toate pietrele de spirit în care este îmbrăcat din cap până în picioare încep să zăngănească.

— M-ați chemat, Înălțimea Voastră? întreb eu, arătându-mi frica în voce.

Nu are niciun farmec pentru el dacă nu sunt speriată.

Pentru o clipă, nu spune nimic, doar mă privește. Ochii lui mă măsoară, făcându-mă conștientă de cămașa de noapte subțire pe care o port, de picioarele dezgolite. Vreau să mă acopăr, însă doar l-aș enerva și nu-mi permit asta acum, așa că nu fac nimic. Îl las să mă privească, ceea ce mi se pare mai greu de suportat decât o lovitură de bici. Într-un final, vorbește.

— Acum trei săptămâni, fiul meu a condus un batalion de patru mii de oameni în Vecturia. Acum două săptămâni, am primit vești că au fost întâmpinați de detașamente care îi așteptau, dar fiul meu m-a asigurat că victoria era încă posibilă. El și oștenii lui au luptat cu vitejie până acum câteva zile, când navele lui au fost atacate din cealaltă parte de o flotă despre care se crede că e sub comanda faimosului pi-

rat Dragonsbane. Ceea ce trebuia să fie o cucerire simplă s-a transformat într-o ambuscadă plătită cu prețul vieții multor oameni de-ai noștri.

Îmi dau seama că mulți dintre curtenii din sală au fii care ar fi putut face parte din echipajul lui Søren, băieți tineri care au fost trimiși într-o luptă de cucerire simplă, care le-ar fi crescut reputația cu un risc minim pentru siguranța lor. Asta până am intervenit eu și am transformat-o într-o luptă cinstită.

Dar oamenii ăștia nu știu acest lucru. Nu au cum. Dacă Kaiserul ar fi știut că eu am trimis un avertisment în Vecturia prin intermediul lui Dragonsbane, ar fi știut și despre Umbrele mele, iar eu aș fi fost dusă direct la execuție.

Nu, ăsta e numai un spectacol, un mod de a-i face pe Kaiser și pe dragii lui fani să le mai piară rușinea îndurată. Probabil că mulți dintre ei au fete pe care ar dori să le vadă prințese – o altă lovitură împotriva mea. Ei au solicitat asta, iar Kaiserul a fost mai mult decât dornic să accepte. Și apoi, așa mă place cel mai mult: bătută și distrusă.

— Îmi pare rău, Înălțimea Voastră. Este o veste îngrozitoare.

Mișește ochii și se lasă înapoi în scaun.

— Oamenii tăi au făcut toate astea, spune el.

Nu e prima oară când mă acuză de așa ceva, dar acum chiar sunt responsabilă și sunt mândră de asta. Vor fi niște cicatrice pe care le voi purta cu mândrie. Dar războiul nu este câștigat încă și mai avem mult până acolo. Cad în genunchi și o las pe Thora să iasă în față ca să facă ce se pricepe mai bine: să implore.

— Vă rog, eu nu am niciun om, Înălțimea Voastră. Nu am mai vorbit cu niciun astrean de ani întregi, din ordinele voastre. Nu sunt implicată în asta, știți prea bine.

Jocurile lui devin plictisitoare dacă le câștigă prea ușor.

— Theyn, rostește el, pocnind din degete.

Adunătura de nobili îi face loc lui Theyn care vine spre

mine, cu fața lui plină de cicatrice, neclintită și rece, și cu un bici în mână. Nu se uită la mine, dar nu face asta niciodată. Este diferit de Kaiser, care se bucură de fiecare grimasă, de fiecare țipăt, ca un copil care se uită la un spectacol cu păpuși. Theyn face asta din datorie, ceea ce cumva mă face să îl urăsc și mai mult.

Unul dintre paznici îmi rupe cămașa de noapte astfel încât să am spatele dezgolit, dar, din fericire, de data asta restul rămâne acoperit. Cei doi care mă țin de brațe se încordează de parcă ar fi posibil ca eu să îi dobor. Dar nici măcar nu încerc. Dacă mă împotrivesc, doar înrăutățesc lucrurile. Am învățat lecția asta acum mult timp. E mai bine să-mi păstrez energia pentru acel moment în care chiar voi putea schimba ceva.

— Douăzeci de lovituri de bici, spune Kaiserul în șoaptă, că abia îl aud. Una pentru fiecare familie de aici care a pierdut un fiu din cauza prostiei astrenilor.

Douăzeci. Luând în considerare câți au fost trimiși în luptă, nu sunt mulți oameni, dar dacă sunt nobili și atât de apropiați de Kaiser, ar fi trebuit să fie cei mai îndepărtați de bătălia în sine și mai bine protejați decât restul. Dacă douăzeci dintre ei au fost uciși, numărul total trebuie să fie mult mai mare.

A meritat, îmi tot spun în minte, sperând că așa durerea va fi mai ușor de suportat.

Ghetele lui Theyn tropăie pe podeaua de piatră când se apropie de mine. Las capul plecat, ca să le fie mai greu să mă vadă plângând. Prima lovitură e mereu cea mai grea și cel mai ușor de îndurat deopotrivă. Când e aplicată, mă aplec în față, ținută în loc doar de paznicii care mă țin de brațe. Șocul e aproape mai rău decât durerea, dar măcar lovitura este aplicată pe o zonă fără cicatrici. Următoarea, nu. Se suprapun una peste cealaltă până când pot să jur că biciul îmi despică pielea și carnea ca să-mi sărute oasele. Până când mă simt de parcă ar trece prin oase.

La a patra lovitură nu pot să-mi mai înăbuș țipătul. La a cincea, genunchii mi se îndoaie, dar paznicii mă forțează să stau dreaptă. La a șasea apar în sfârșit lacrimile, curgând fierbinți pe obraji. Când vine a zecea, ajung în stadiul în care sunt prezentă doar pe jumătate. Cealaltă jumătate plutește undeva deasupra, fără să simtă nimic, doar privind. Mintea mi se încețoșează și puncte negre încep să danseze în fața ochilor mei. Vreau să leșin ca să nu mai simt durerea, dar ultima dată când am făcut asta Kaiserul a așteptat să mă trezesc ca să poată duce la final pedeapsa chiar el și a adăugat încă cinci lovituri.

Părul îmi e lipit de frunte de transpirație, în ciuda frigului. În cameră nu se mai aude nicio mișcare, batjocurile și țipetele din partea audienței se cufundă în tăcere – cel puțin pentru mine. Nu există nimic în afara corpului meu, în afară de această durere care știu că mă va mistui.

Numele meu este Theodosia Eirene Houzzara, regina Astreei, iar eu voi îndura asta.

Biciul izbește din nou și îl simt până în vârful degetelor de la picioare. Brațele mă dor de la strânsoarea paznicilor. Nu mă pot ridica, nu pot sta dreaptă, așa cum și-ar fi dorit mama. Tot ce pot face este să țip și să plâng.

Numele meu este Theodosia Eirene Houzzara, regina Astreei.

Încă o lovitură care mușcă din piele, mușchi și oase. Încă o rană care nu se va vindeca niciodată.

Numele meu este Theodosia Eirene Houzzara.

Următoarea lovitură îmi atinge coloana, transmițând un val de șoc care îmi dă convulsii în tot corpul. Paznicii nu slăbesc strânsoarea, așa că doar îmi fac mai rău singură.

Numele meu este Theodosia.

Am pierdut numărătoarea acum. Paznicii îmi dau drumul și cad pe podea ghemuită când vine o altă lovitură.

Numele meu este...

Numele meu este...

Mă concentrez pe dalele de sub picioarele mele. Am făcut primii pași pe dalele astea, cu mâinile mamei prinse strâns în jurul meu ca să mă țină în picioare. Dacă mă concentrez suficient de mult, aproape că o pot simți acum, îndemnându-mă să fiu puternică, promițându-mi că totul se va sfârși curând.

Numele meu este...

Una dintre dale este crăpată. Deloc surprinzător, având în vedere cât de vechi sunt și cât de puțin au grijă de ele kalovaxienii. Dar cum mă uit la dale și Theyn îmi mai aplică o lovitură, o altă dală se crapă, se formează fisuri subțiri pornind chiar din mijloc, ca niște picioare de păianjen.

Încep să-mi imaginez lucruri. Nu e prima dată când durerea îmi afectează gândirea. Dar, chiar și când mă gândesc la asta, știu că nu e doar în capul meu.

Privesc în sus, peste curtenii adunați, spre fundul camerei de unde privesc Umbrele mele, cu fețele ascunse sub glugile trase. Blaise. Emană unde de energie, deși nimeni altcineva nu pare să observe.

Chiar și în umbra glugii, îi pot deslușI ochii verzi. Se uită în ochii mei. Se străduiește să nu intervină, dar e o luptă pe care o pierde. Artemisia și Heron încearcă să îl calmeze, dar degeaba, este pe punctul de a erupe.

Fac singurul lucru de care sunt în stare: îi întâlnesc privirea și o susțin, chiar și când biciul mușcă din mine din nou. Nu știu sigur dacă el mă alină pe mine sau eu pe el, dar legătura asta subțire dintre noi pare a fi tot ce ne mai ține în viață, iar eu nu vreau să o rup.

Cântecul de leagăn

Când s-a terminat, Kaiserul și curtenii ies din sala tronului, lăsându-mă ghemuită pe podeaua însângerată. Umbrele așteaptă în capătul încăperii, neștiind ce să facă, dar Ion se îndreaptă spre mine așa cum face mereu, magia Aerului făcându-i pașii ușori, insesizabili.

Mă feresc când se ghemuiește lângă mine și își pune mâna uscată și rece pe spatele meu, acolo unde a lovit de cele mai multe ori biciul, transmițând un val de durere atât de puternic, încât amețesc. Încleștez pumnii și îmi înfig unghiile în palme, ca să nu leșin, îmi mușc puternic buza de jos, ca să nu țip. Durerea mai ține doar o secundă, apoi îi simt puterea cum pătrunde prin corp, cicatrizându-mi rănile. Îmi simt spatele rece ca gheața.

Când își ia mâna de pe mine, rănile dor încă, dar încep să-mi revin. Cu respirația întretăiată, lupt să mă ridic în picioare, icnind. Pentru ca durerea să dispară complet va mai fi nevoie de câteva doze de salvie pe care Ion mi le va trimite prin Hoa.

Durerea e mai suportabilă când stau aplecată, dar mă forțez să-mi îndrept umerii și spatele. Ion tot nu se uită la mine, dar ura care m-a cuprins refuză să fie ignorată. Doar Umbrele mele ne pot vedea, așa că fac ceea ce am vrut să fac în ultimii zece ani. Îl ating pe umăr, astfel încât să se uite la mine, cu ochii lui negri și goi.

— Înaintașii tăi te privesc cu rușine din Lumea de Dincolo, îl blestem în astreană și mă bucur de expresia lui șocată. Când ți se vor termina zilele, nu te vor lăsa să li te alături.

Îi întorc spatele înainte să apuce să-mi răspundă. Mă îndoiesc că îi va spune Kaiserului – va presupune că Umbrele vor face asta.

Mă grăbesc să-mi închid la spate cămașa de noapte din mers, tresărind când bumbacul îmi atinge rănile proaspete și se lipește de sângele care mi s-a scurs pe spatele. Cămașa de noapte era albă când am luat-o pe mine, dar acum e plină de pete de sânge.

Umbrele mă urmează când ies din camera tronului. Nu mă ating – nu vreau ca ei să mă atingă. Mă prăbușesc dacă o fac, mă voi sfărâma în bucăți, la fel cum se întâmplă cu coroana mea de cenușă. Sunt o prințesă făcută din cenușă, la urma urmei. Așa că o să mă destram, nu am de ales.

Îmi ia de trei ori mai mult să ajung în cameră, pentru că fiecare pas îmi provoacă dureri în tot corpul și mă împiedic la fiecare câteva secunde. O dată, Heron mă prinde de cot, după care își reamintește de rolul pe care-l joacă. Nu trebuie să mă mai sprijin așa de el.

Hoa mă așteaptă în cameră, cu un bol de apă fierbinte, cârpe și bandaje. Nu se uită la mine, dar și ea are mereu de suferit după pedepsele mele – uneori aș putea să jur că o doare pe ea chiar mai mult decât pe mine, deși nu sunt sigură cum este posibil așa ceva.

Tăcerea din cameră este ca o alinare când îmi spală rănile proaspete și le îmbracă în unguentele pe care i le-a dat Ion. E aproape la fel de dureros precum biciul, dar, când totul se termină, durerea e redusă la o presiune constantă. Cu delicatețe, îmi spală sângele de pe restul pielii și din păr, după care mă îmbracă într-o nouă cămașă de noapte. Știe deja că nu voi putea purta altceva astăzi. Sau mâine, cel mai probabil. Tresar

când materialul îmi atinge spatele, iar mâna ei îmi zăbovește o clipă scurtă pe umăr. Se întoarce ca să plece.

— Mulțumesc.

Cuvântul iese ca o șoaptă sugrumată, dar ea aude și se întoarce să mă privească, apoi încuviințează din cap și se strecoară pe ușă afară.

Nu cred că Umbrele mele au tăcut vreodată atât de mult timp. Mereu se aude ceva – o respirație, o șoaptă, o mișcare –, dar de data asta este o liniște mormântală.

— Sunt bine, spun când nu mai pot suporta.

E o minciună, o știm cu toții, dar, dacă o spun de suficient de multe ori, poate că se va transforma în adevăr. Nu-mi răspund, deși îl aud pe unul dintre ei foindu-se pe scaun. Mai aud pe cineva – Heron, cred – care expiră zgomotos. Nu mai au nici ei nimic de spus. Nimic nu-mi poate îndepărta durerea; nimic nu poate schimba ceea ce s-a întâmplat. Tăcerea e mai ușoară pentru toți.

Mă strecor în pat, atentă să stau doar pe o parte, ghemuită ca un bebeluș. Îmi îndes fața într-o pernă și plâng cât de încet pot, dar știu că încă pot să mă audă.

Întâi se aude vocea Artemisiei, mai gingașă decât am auzit-o vreodată. Mă învăluie ca un șal de mătase, ușor și răcoros.

Mergi cu mine prin ceață,
Copil frumos.
Plecăm spre tărâmul din vis, draga mea,
Unde lumea e cu susul în jos.

Îi tremură glasul când cântă vechiul cântec de leagăn astrean și știu că și ea plânge. Gândul că Artemisia plânge e de-a dreptul absurd.A fost mereu atât de puternică, atât de sigură de tot. Se gândește la mama ei care îi cânta acest cântec, așa cum o fac eu? Aproape că pot simți degetele mamei

trecându-mi prin păr, aproape pot mirosi aroma de grădină care o însoțea.

Vocea puternică de bariton a lui Heron i se alătură ca o mână delicată pe umărul meu, calmă, reconfortantă.

Ziua de azi e gata, a venit timpul
Ca micile păsări să-și ia zborul.
Ziua de mâine e aproape, a venit timpul
Ca ciorile bătrâne să moară.

Cuvintele acestea îmi smulg un plânset pe care nu-l pot controla. Umbrele mele nu au vreo intenție ascunsă când îl cântă, știu asta. Ei nu știu – nu au de unde să știe – că acestea au fost printre ultimele cuvinte pe care Ampelio mi le-a șoptit înainte să-l ucid. Oare mi-a cântat vreodată acest cântec de leagăn înainte? M-a ținut vreodată în brațe și m-a legănat ca să adorm? Vreau să cred că da.

Li se alătură și Blaise și cântă atât de prost, încât îmi vine să râd, în ciuda a tot ce s-a întâmplat. Mormăie și e îngrozitor de afon, dar cântă oricum, pentru că știe că am nevoie de asta.

Visează un vis c-o lume neștiută
Unde orice se poate.
Mâine vei vedea că visul se-ntâmplă,
Dar visează, visează astă-noapte.

Theodosia Eirene Houzzara. Numele îmi cântă prin corp, mă înmoaie. Mi-l tot spun, agățându-mă de el așa cum face un copil cu păturica lui preferată. Nu mai plâng, dar tremur în continuare. Și nici nu mă voi opri prea curând.

— Søren nu poate întârzia prea mult. O zi sau două, cel mult, spun după o clipă, dându-mi seama că vocea mi-e mai puternică decât mă simt. De îndată ce se întoarce, planul in-

tră în acțiune. După ce i-am spus despre mama lui în acea scrisoare, nu va dori să aștepte ca să-și înfrunte tatăl. Chiar dacă nu o va face public, întregul palat va afla totul într-o oră. Va trebui să alegeți un paznic din garda regelui care să pară că a comis crima, unul dintre cei mai apropiați de Kaiser. Heron, tu rupi o bucată din haina lui, îi iei pumnalul, legătura de păr, orice ar putea conduce la el și la Kaiser.

— Cred că mi-a plăcut cum arată cel care i-a coordonat pe oamenii care te-au târât din pat azi, spune Heron.

Deși vocea lui e joasă și blândă, îmi dau seama că vorbește cu ură.

— Susțin din inimă această alegere, îi spun, după care mă întorc spre zidul Artemisiei. Artemisia, du-te la golful de lângă pădurea cu chiparoși și vezi dacă mama ta s-a întors din Vecturia.

Urmează o tăcere de câteva clipe, care mă face să cred că trebuie să mă aștept la o împotrivire sau un pufăit.

— Da, regina mea, îmi răspunde în schimb.

E prima oară când îmi spune așa fără urmă de sarcasm. Inspir adânc.

— Apoi, imediat ce Søren face o mișcare împotriva tatălui lui, îl voi ucide.

Nu ezit când pronunț cuvintele, deși mi se revoltă stomacul. Având în vedere durerea produsă de pedeapsa Kaiserului, sentimentele mele pentru Søren sunt mai puțin importante. O pot face, îmi spun, și aproape mă cred.

— Cum? întreabă încet Blaise.

Nu sesizez vreo urmă de îndoială în întrebarea lui, așa cum poate că ar fi fost ieri; e o întrebare, pur și simplu.

Îmi mușc buza și mă ascund mai tare sub pături, ca și cum așa aș putea să nu mă mai gândesc la zâmbetul lui Søren de pe barcă, la modul în care m-a ținut, cum m-a făcut să mă simt în siguranță pentru prima dată în zece ani, cum m-a privit, de parcă m-ar fi înțeles.

— Are încredere în mine, spun în sfârșit, și mă detest în acest moment. Nu se va aștepta la asta.

Încet, încep să respire în același ritm, la fel de adânc, dar, oricât aș încerca, nu reușesc să mă alătur lor pe tărâmul viselor. Sunt sigură că acolo nu mă așteaptă nimic plăcut, în niciun caz o lume mai bună. Doar coșmaruri, infectate de prezența mâinilor Kaiserului, de biciul lui Theyn, de sângele lui Ampelio, de ochii mamei din care a dispărut orice urmă de viață.

Ușa se deschide încet și-l văd pe Blaise care se strecoară înăuntru și își scoate gluga de pe cap. Ar trebui să îi cer să plece, pentru că, dacă va fi descoperit aici, *acum*, totul se va termina. Și el trebuie să știe asta prea bine, dar niciunul dintre noi nu scoate o vorbă când își dă jos pelerina și se bagă în pat, lângă mine. Deschide brațele și ezit doar o secundă înainte de a mă cuibări acolo, cu capul pe pieptul lui și strângându-l de parcă ar fi singurul care mă ține ancorată în lumea asta. Mă cuprinde cu brațele cât de bine poate, atent să nu mă atingă pe spate.

— Mulțumesc, șoptesc.

Îi simt respirația prin păr, dar nu răspunde. Ridic capul ca să mă uit la el. În lumina slabă a lunii, ochii lui de un verde-închis par spectrali și cicatricea de pe față iese în evidență, de un alb șters, în contrast cu pielea închisă la culoare. Îmi trec degetul mare peste ea și îl simt cum tresare, apoi închide ochii și se lasă în voia atingerii mele.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Scutură din cap.

— Nu vrei să auzi povestea asta. Nu acum, după...

Nu reușește să termine.

— Te rog.

Se mișcă puțin, privind peste umărul meu.

— În mină există normă de lucru, spune el, după un moment. Trebuie să aduci o cantitate fixă de pietre pe zi, altfel ți

se reține din mâncare. Așa devii mai slab și înseamnă că ziua următoare sunt riscuri și mai mari să nu-ți îndeplinești norma. Nu e un sistem foarte drept, dar ține la respect pe toată lumea, ne determină să ne facem norma. Dacă nu o faci trei zile la rând, te pun într-o celulă din mină, atât de adânc încât uiți ce gust are aerul proaspăt.

Începe să îi tremure glasul, dar tușește și continuă.

— Majoritatea celor care ajung în celulă nu mai ies sănătoși la cap. Fiind atât de adânc... se întâmplă ceva cu oamenii care ajung acolo. E ca și cum ai petrece ani întregi în mină, în doar o zi sau două. De obicei, cei care sunt trimiși acolo sunt duși direct la execuție după ce ies.

— Dar tu nu, spun încet.

Scutură din cap.

— Aveam zece ani sau cam pe-acolo și pe patul alăturat dormea un bărbat. Yarin. Era cam de vârsta tatei înainte ca el să... În fine, nu se simțea bine. Praful din mină îi cauza o tuse groaznică și-l slăbea tot mai mult. Rata norma de multe ori, dar niciodată de trei ori la rând. Avea grijă în privința asta, iar grupul nostru împărțea ce strângea, atunci când el nu avea suficient. Nu era ușor – ce găseam era deja insuficient – dar... ce altceva puteam face? Cu toții știam că, dacă ajungea să fie trimis în celulă, nu s-ar mai fi întors niciodată de acolo. Paznicii știau și ei asta. Nu erau deloc buni acei oameni. Le făcea plăcere să vadă cum eșuam, le plăcea să ne bată. Și, probabil mai mult decât orice, le plăcea să ia oamenii și să-i ducă la execuție. Iar Yarin era o țintă ușoară. De mai multe ori i-am văzut dând jos de pe cântar o mână de pietre, atunci când le cântăreau pe ale lui, astfel încât să nu aibă suficient. Kalovaxienii sunt niște monștri, sunt sigur că știi asta la fel de bine ca mine.

Mă gândesc la Kaiser și nu pot protesta, deși aș face-o în privința lui Søren și a lui Cress. Blaise continuă:

— Yarin ajunsese la a treia zi și știam că nu avea cum să-și îndeplinească norma. Tusea lui era mai rea decât de obicei și trebuia să se oprească să-și tragă sufletul la fiecare câteva minute. Când ziua a început să se apropie de sfârșit, nu avea nici măcar jumătate din cât îi era necesar.

Se oprește pentru a înghiți.

— Dar eu aveam. Paznicii nu stăteau jos, cu noi – nu voiau să riște să înnebunească și ei – așa că intrau doar puțin, la începutul și la sfârșitul zilei. Înainte să vină să ne ia la apus, am schimbat găleata mea cu a lui Yarin. Yarin a încercat să mă împiedice, desigur, dar o făcusem deja.

— Când a venit timpul pentru a cântări, Yarin a trecut, chiar dacă gărzile i-au scos o mână de pietre. Și eu nu am trecut. Dar gărzile ne știau dintotdeauna. Știau că, încă din prima mea zi acolo, niciodată nu am avut probleme în a-mi îndeplini norma. Știau ce făcusem, chiar dacă nu o puteau dovedi. Atunci am crezut că aveau să mă omoare, dar ce aveau în minte era mai rău de atât. L-au ucis pe Yarin înfigându-i un pumnal în gât dintr-o singură lovitură, chiar în fața întregului grup, și apoi m-au dus în celulă. Mai târziu am aflat că mă lăsaseră acolo o săptămână, dar atunci nu am realizat asta. Acolo jos, singur în întuneric, o zi se simte ca și cum ar fi un an și un minut, în același timp. Când au venit, în cele din urmă, după mine, eram strâns într-un colț, cu degetele rupte. Am încercat să-mi sap drum prin stâncă, presupun, dar nu-mi amintesc nimic de atunci. Și aveam asta, spune arătând spre cicatrice. Un semn, la fel ca părul Artemisiei.

Îmi trec degetele peste obrazul lui. În ciuda frigului, cicatricea e fierbinte la atingere și pulsează prin mine ca o a doua bătaie de inimă. Mă trage mai aproape și îmi înăbușă gândurile într-o vibrație plăcută, ca atunci când țin în mână o piatră de spirit. Puterea ei mă sperie și, deși nu vreau, încep să-mi retrag mâna. Blaise își pune mâna peste a mea, apăsându-mi

palma peste pielea lui, peste cicatrice. Ochii îi sunt atât de adânciți în ai, mei încât nu-mi pot lua privirea.

— Simți, nu-i așa?

— E puternică, spun, încercând să-mi ascund disconfortul.

Nu-mi aduc aminte ca cicatricea lui Ampelio sau însemnele celorlalți Păzitori despre care am auzit să fi avut așa putere. Încerc să par încrezătoare când adaug:

— Glaidi te-a binecuvântat. Știa cât de puternic erai, chiar și atunci. Tatăl tău ar fi mândru.

Își încordează maxilarul și înghite în sec.

— Nu se simte ca o binecuvântare, Theo. Nu pot controla puterea asta. Ai văzut ce am făcut cu scaunul Kaiserului, ce s-a întâmplat azi în camera tronului. Ampelio m-a ajutat cât a putut, dar nu a fost suficient. L-am speriat, cred. Mă sperii și pe mine. Din vina mea l-au prins. Dacă nu mi-aș fi pierdut controlul...

— Cutremurul din mine, îmi dau seama eu. Cel după care a izbucnit revolta.

Încuviințează din cap și se uită în jos.

— Cel care a ucis o sută de oameni, adaugă. Și din cauza căruia Ampelio a fost prins.

Nu am auzit ca cineva să aibă atâta putere fără o piatră, oricât de incontrolabilă ar fi magia. Nici nu credeam că este posibil, dar nu am motive să nu îl cred pe Blaise. Chipul lui plin de angoasă îmi rupe inima; e un sentiment pe care îl cunosc mult prea bine. Vreau să îi spun că nu a fost vina lui, că a fost un accident, că Ampelio nu l-ar învinui. Dar, oricât de adevărate ar fi aceste lucruri, nu îl vor face să se simtă mai bine. Știu asta pentru că nici eu nu am avut de ales când a trebuit să îl omor pe Ampelio – deși el mi-a cerut-o – și încă mă simt vinovată. Vinovăția lui Blaise e la fel de mare și nu există nimic ce aș putea spune ca să îi diminuez măcar un pic sentimentul acesta.

Așa că nu fac nimic. În schimb, îl îmbrățișez și stăm așa, în timp ce plângem amândoi. Inima lui bate lângă a mea, în tandem, și când lacrimile încetinesc, îi simt buzele pe păr, pe frunte, pe obrajii plini de lacrimi. Încearcă să se retragă, dar îl opresc și îl trag aproape de buzele mele.

E un sărut complet diferit de cel pe care l-am avut în urmă cu trei săptămâni, cel despre care nu am mai vorbit de atunci. Cel după care am crezut că m-a respins, deși acum mă întreb dacă nu cumva am înțeles greșit. E diferit și față de sărutările cu Søren. Acelea erau jucăușe și pline de speranță, de dorința de a explora ceva nou și frumos.

Acesta este un sărut de acceptare, atât din partea lui, cât și din partea mea. E o formă de iertare pentru lucrurile de neiertat pe care le-am făcut amândoi. Îl iubesc, dar, când îmi dau seama de asta, nu mă simt ca și cum aș plonja în apă înghețată, așa cum se întâmplă când încerc să înțeleg ce simt pentru Søren. Și asta pentru că tot aveam să mă îndrăgostesc de Blaise, chiar dacă am fi trăit într-o lume mai simplă, în care asediul nu ar fi avut loc. Chiar dacă niciunul dintre noi nu ar fi avut vreo cicatrice. Oricum ar fi fost, tot aici aveam să ajungem.

Văd asta la fel de clar cum aș vedea dacă aș privi printr-o fereastră: părinții noștri care încă trăiesc și sunt fericiți, tachinându-ne pentru fiecare semn de afecțiune, eu și cu Blaise plimbându-ne de mână prin grădina mamei, sărutându-l în semn de rămas-bun când ar pleca pentru a-și da testele de Păzitor, sărutându-l iar de bun-venit la întoarcere. Îmi doresc atât de mult viața aceea, încât mă doare pieptul, și aș da orice ca să fie adevărat.

Mă ține așa până adorm, dar, când mă trezesc cu soarele strecurându-se pe fereastră, îmi amintesc că asta nu e o lume simplă. Pentru că el a dispărut, ceilalți mă privesc, iar spatele mă omoară.

Encatrio

Hoa a fost suficient de îngăduitoare cât să mă lase să dorm până târziu – știa că am nevoie de odihnă. Trebuie să fie trecut de amiază. Pentru o clipă, uit ce s-a întâmplat noaptea trecută, dar, de îndată ce mă mișc, simt o durere pătrunzătoare în tot corpul din cauza cicatricelor, care mă face să scap un geamăt.

— Prințul s-a întors, îmi spune de îndată Artemisia, ca și cum ar fi așteptat ore întregi să mă trezesc.

Cel mai probabil, așa a și făcut. Mă forțez încet să mă ridic.

— M-ai auzit? întreabă când vede că nu îi răspund pe loc.

— Da, răspund, iar rănile mă dor când îmi întind brațele deasupra capului. Doar un moment.

Mă dau jos din pat cu grijă și mă duc spre dulapul cu haine, stând cu spatele la ea. Inima îmi bate puternic și mi-e greu să-mi ascund panica. Deși încă îmi amintesc cum Blaise m-a strâns în brațe, cum buzele lui le-au atins pe ale mele, nu pot nega că am sentimente și pentru Søren și, dacă s-a întors, asta înseamnă că a sosit momentul să-l ucid. Nu vreau. Mi se face rău când mă gândesc cum înfig pumnalul în el, ca atunci când l-am omorât pe Ampelio. Nu cred că e ceva ce aș putea să-mi iert vreodată.

Dar, cu kalovaxienii divizați și luptându-se între ei, vor fi mai slabi în fața unui atac din exterior. E cea mai bună șansă pe care o avem ca să-mi recapăt țara și să-mi eliberez poporul. Trebuie să profit de ea acum.

Găsesc o tunică de culoarea ametistului, una pe care pot să o îmbrac fără ajutorul lui Hoa, și o scot din dulap.

— Cine ți-a spus că s-a întors Søren? o întreb pe Artemisia, mustrându-mă pentru că i-am folosit numele în loc de titlul nobiliar. Nu mă pot abține: mă gândesc la prinț și la Søren ca la două entități diferite. E mai ușor așa.

— Nu te supăra, Theo, dar să te privesc cum dormi e plictisitor, spune Heron. Mi-am tras mantia pe mine și am plecat prin castel acum câteva ore. Și toată lumea vorbea numai despre asta.

— Vreun cuvânt despre cât de rău au eșuat trupele lor? întreb, icnind când îmi îndrept spatele și, astfel, rănile proaspete se întind. Aș vrea să știu că am fost biciuită pentru ceva semnificativ.

— A plecat cu patru mii de oameni și s-a întors cu mai puțin de două mii, spune Heron și practic îl aud cum zâmbește. Dragonsbane a izbutit.

— Deși la limită, adaugă Art. Conform membrilor echipajului cu care am vorbit de dimineață, ea a vrut doar să-i pună în gardă pe vecturieni. Au strâns destui oameni de pe toate insulele Vecturiei ca să lupte împotriva a patru mii de kalovaxieni. Vasul mamei era pe drumul de întoarcere când membrii vecturieni ai echipajului ei s-au răsculat și i-au convins pe majoritatea de pe vas să se întoarcă și să ajute la egalizarea de forțe. Kalovaxienii nu se așteptau să se lupte prea mult. Nu erau pregătiți și nu au avut de ales decât să se întoarcă.

— Totuși, transmite-i mulțumirile mele, îi zic Artemisiei. Nu-i de mirare că era așa de furios Kaiserul.

Nu pot decât să zâmbesc. A meritat, îmi spun, chiar dacă spatele mă doare.

— Povestește-i și restul, zice Blaise cu glas moale.

— Blaise, spune Artemisia cu o urmă de avertizare în voce.

Rămân cu răsuflarea tăiată. Dacă Artemisia încearcă să mă protejeze, nu poate fi bine.

— Zi-mi.

Heron oftează.

— Nu au plecat fără un suvenir. O mie de săgeți cu pietre de foc în vârf, trase într-o pădure de pe țărm. Era un sat acolo, unul mic...

— Unde era și locul în care erau proviziile de hrană ale Vecturiei, adaugă Artemisia. Nu au putut stinge focul decât după ce locul era pe trei sferturi ars. Și vine iarna...

Nu termină, dar nici nu mai e nevoie. Majoritatea oamenilor vor muri de foame. Nu trebuie să mai pun întrebări – știu că Søren a dat ordinul. E o mișcare genială, dar care îți provoacă repulsie în același timp. Aș face la fel, dacă s-ar ajunge la asta? Nu aș condamna niciodată mii de oameni nevinovați să moară pentru țara mea. Dar știu că nu e adevărat. Oricât ar fi ea de manipulatoare, Crescentia nu are sânge pe mâini, iar înainte de răsărit o voi omorî. E la o scară mai mică, da, dar nu e diferit. Eu nu sunt diferită.

Mama m-a crescut doar vreme de șase ani. În schimb, Kaiserul m-a avut pentru alți zece ani și, fie că îmi place sau nu, a avut o influență mare în formarea mea.

Îmi dreg vocea, conștientă că mă privesc cu toții, așteptând o reacție.

— Tot vor mânca mai bine decât dacă i-ar fi cucerit kalovaxienii, spun, încercând să par încrezătoare.

Nu există răspuns corect, nu există cale corectă. Oamenii mor, indiferent ce fac eu. Dar mai puțini oameni mor, ceea ce e totuși ceva, nu-i așa? Bineînțeles, au fost omorâți și mai mult de două mii de kalovaxieni, de parcă morțile lor ar fi victorii pentru noi; erau și ei copiii cuiva, iubiții cuiva, prietenii cuiva. Cineva va avea inima frântă de durere când îi va jeli.

— Am făcut mișcarea corectă, spune Blaise cu fermitate. M-am gândit că vrei să știi.

Mi-e greu să vorbesc, dar reușesc să răspund.

— Întotdeauna vreau să știu.

Îmi fac de lucru ghemuindu-mă lângă pat și caut sub cearșafuri pentru a ajunge la mica gaură din saltea. Cu fața ascunsă, las sentimentul de vină să mă răscolească, dar când mă ridic, cu sticluța de Encatrio în mână, nu arăt niciun semn de slăbiciune. Nu-mi permit slăbiciuni, mai ales acum.

A venit vremea ca micile păsări să-și ia zborul. Cuvintele îmi răsună în minte, îi aud pe Ampelio și pe mama spunându-mi-le. În sfârșit a sosit timpul să îi răzbun. E vremea să revendic ce-mi aparține, indiferent cât mă va costa asta.

— Kaiserul va ține o masă în cinstea lui Søren diseară, spun. Mereu face așa când se întoarce un echipaj din bătălie și sunt sigură că va găsi o modalitate de a face să pară că a fost o victorie. Søren nu va putea trece peste seara asta fără să se ia de Kaiser. Îl voi forța eu să o facă, dacă va fi nevoie.

— Dar dacă te vede Cress vorbind cu el, îi va spune Kaiserului despre... începe Blaise.

— Cress nu va fi acolo, îl întrerup eu, stabilind pe loc detaliile unui plan. Va rata banchetul pentru că, de vreme ce trebuie să plece mâine, Theyn va insista să ia cina cu ea. Ar prefera să petreacă timp cu fiica lui decât să meargă la un banchet, sărbătorind o bătălie cu care nu a avut nicio legătură. Otrava va fi în vinul de la desert, pe care ar trebui să-l bea cam pe la miezul nopții. Și voi stabili să mă văd cu Søren după, ca să termin și cu el. Trebuie să-i trimitem vorbă lui Dragonsbane că plecăm înainte de răsărit.

— Și fata? întreabă Heron. O luăm cu noi, nu?

— Da, și pe familia ei, spun, apoi strâng concentrată din buze. Mama și fratele ei ar trebui să fie în cartierul sclavilor. Duceți-i pe nava lui Dragonsbane în această după-amiază, spun după o clipă. Dar pe Elpis nu o putem lua decât la noapte.

Theyn este ultimul om pe care vreau să-l văd azi, dar mă consolează gândul că în curând va fi mort și nu va mai putea

să mă rănească, pe mine sau pe altcineva, vreodată. Nu mă voi mai trezi din coșmaruri urlând. Nu voi mai lăsa ochii în pământ când intră în încăpere. Nu va mai trebui să-l privesc în față pe ucigașul mamei și să zâmbesc.

Simt căldura emanată de sticluța de Encatrio în buzunarul rochiei, o reamintire constantă a prezenței și puterii sale. Nu mă gândesc la Crescentia. Deși este o alegere dificilă, știu că este cea corectă. Singura variantă.

Bat la ușa Crescentiei și a lui Theyn și, după nicio clipă, văd fața rotundă a lui Elpis.

— Domnița Thora, spune surprinsă, dar atentă să nu trădeze vreo emoție.

Are toate caracteristicile unui bun spion, deși detest că eu am făcut-o așa. Urăsc că acum trebuie să cer și mai mult de la ea.

— Crescentia e aici?

Se uită în spate, să se asigure că nu ne ascultă nimeni.

— Domnița Crescentia ia masa cu prințul, răspunde grăbită.

— Oh! spun.

Știu că nu ar trebui să fiu mirată. Sigur e un aranjament, pus la cale de Kaiser și de Theyn.

— Ei bine, nu o pot învinui că preferă compania lui, în loc de a mea, dar te rog să îi spui că am trecut pe aici.

Nu dau niciun semn că vreau să plec și ea se uită iar în spate, asigurându-se că suntem singure.

— Mai e și altceva? întreabă cu subînțeles. Și Theyn e plecat.

— Ai spus că mama ta a fost botanist înainte de asediu. Presupun că nu cunoști plantele și ierburile ca ea, nu?

Se încruntă confuză, dar încuviințează din cap.

— Aproape la fel de bine.

— Te poți gândi la ceva ce ar face-o pe Crescentia suficient

de bolnavă ca să rateze banchetul de diseară, dar nu prea bolnavă, ca să ia parte totuși la masa de seară?

Își mușcă buza de jos câteva clipe.

— Nu cred că există boală destul de gravă care să o facă pe domnița Crescentia să nu ia parte la banchet.

Are dreptate. Seara aceasta o va aduce pe Crescentia cu un pas mai aproape de a deveni prințesă. Va petrece întreaga noapte alături de Søren și întreaga curte va șușoti despre asta. N-ar rata asta nici moartă. Deși...

— Dar dacă îi pui în pudră ceva care să-i afecteze înfățișarea? îi sugerez. Atunci nu ar mai vrea să se prezinte la banchet.

Elpis începe să zâmbească din ce în ce mai larg, cu subînțeles.

— Semințe de treska. Îi vor irita pielea și o vor face să se umfle.

— Folosește multe atunci, îi spun, nedorind să risc.

Și, deși nu sunt mândră de asta, ideea ca fața Crescentiei să fie roșie și umflată mă umple de satisfacție.

— Poți să faci rost de așa ceva?

— Da, avem câteva semințe în cămară, le folosim drept condiment. Îmi va fi ușor să le sustrag, spune, legănându-se pe călcâie de entuziasm. Pot să o fac diseară, când se va pregăti pentru banchet.

— Perfect. Mulțumesc, Elpis!

Ar trebui să o las așa, dar mai zăbovesc o clipă în plus, neștiind cum să îi cer o altă favoare. Caut o altă cale, deși știu că nu există vreuna. Niciodată nu voi avea curajul să o otrăvesc eu însămi pe Cress. Acum știu asta. Dar, uitându-mă la Elpis, văzând ura pură pe care o simte față de Cress și de Theyn, știu că ea ar putea.

— Vrei să mai faci ceva? o întreb.

Elpis face ochii mari și îmi spune:

— Te rog.

Ezit doar o secundă, apoi scot sticluța de Encatrio din buzunar.

— Atunci mai am o sarcină pentru tine. Poți refuza oricând, Elpis. Nu mă voi supăra. Vom găsi altă cale. Una dintre Umbrele mele îi ia acum pe mama și pe fratele tău și-i duce pe un vapor, în siguranță. Tu vei fi cu ei diseară, promit, indiferent de ceea ce alegi.

Elpis ascultă atentă cât îi explic planul, încuviințează din cap, cu buzele strânse și încruntată. Chiar și când i-o cer, știu că e prea mult. E un copil și eu încerc să o fac o criminală – asemeni mie, cred. Asta nu e o misiune pentru un copil și aproape că simt dezaprobarea lui Blaise, de oriunde m-ar privi el.

Deși, sincer, nu o transform în ceva ce Kaiserul, Theyn și Crescentia nu au făcut-o deja. Într-un fel, și pe ea tot kalovaxienii au crescut-o.

Așa că, desigur, Elpis acceptă.

Erik

Erik așteaptă în fața ușii mele când mă întorc, cu o mână pe capătul spadei din centura de la șold. Arată de parcă nu a avut timp nici să se schimbe de când s-a dat jos de pe vapor – încă poartă pantalonii din uniforma de luptă și o bluză albă care trebuie urgent spălată. Are urme de tăciune pe obraji, ca să alunge razele de soare departe de ochii lui. Sunt la câțiva metri distanță de el când simt mirosul de transpirație și de pește, care mă lovește atât de rău încât amețesc.

Zâmbește nesigur când mă vede în hol și se îndepărtează de peretele de care se sprijină ca să mă întâmpine.

— Mă bucur atât de mult că ești bine, Erik, îi spun, surprinzându-mă și pe mine când îmi dau seama că e adevărat.

Poate pentru că nu e în totalitate kalovaxian, de asta mi-e greu să mă gândesc la el ca fiind unul de-al lor.

— Nu au cum să mă doboare câțiva pirați, spune, scuturând din cap.

Ezit.

— El cum e?

Erik se întunecă la față și nu e nevoie să întrebe la cine mă refer.

— Søren... e așa cum te-ai aștepta să fie. Indiferent ce i-ai spus în scrisoare, a părut să-l facă să se simtă bine. A citit-o de zeci de ori înainte să îi dea foc. Bineînțeles, Kaiserul îl învinuiește pe el pentru că asediul a eșuat. A fost prima lui misi-

une în calitate de comandant și ar fi trebuit să fie una ușoară. Dar am fost acolo, Thora. Nu ar fi putut face nimic diferit. A fost o ambuscadă.

O ambuscadă pentru a opri o alta. Oamenii ăștia nu merită să le arăt vreun strop de milă.

— Știu, spun în schimb. Cred că a fost îngrozitor. Dar mă bucur că amândoi sunteți bine.

Încuviințează din cap, dar îl văd cum începe să arunce priviri în jur.

— Speram să putem vorbi... între patru ochi, îmi spune el în șoaptă. Ei bine... se oprește, uitându-se în spatele meu, unde sunt sigură că îmi vede Umbrele. Între cât mai puțini ochi.

Cobor și eu glasul, la fel ca el, deși inima îmi bate puternic.

— E totul în regulă?

Face o pauză, iar ochii săi albaștri mai scrutează o dată coridorul.

— Când ne-am întâlnit prima dată, m-ai întrebat despre berserkeri...

Se oprește, dar ridică din sprâncene cu subînțeles.

Mâna îmi alunecă pe brațul lui la auzul cuvântului, deși încerc să-mi păstrez nonșalanța. Domniței Thora nu îi pasă cu adevărat de ceva atât de plictisitor cum sunt berserkerii, orice ar fi ei. Ea doar l-a întrebat din pură curiozitate. Nu pot să-i permit să vadă cât de disperată sunt să aflu.

— Știu locul perfect, îi răspund.

Grădina e goală, așa cum e întotdeuana, și, imediat după ce am făcut un tur pentru a ne asigura că nu ne ascultă nimeni, Erik îmi dă drumul la braț și se întoarce spre mine. Toată pretinsa prietenie dispare imediat. Ochii i se umplu de răceală și îmi amintesc de Kaiser atât de mult, încât e înfricoșător. Fără să mă gândesc, fac un pas în spate.

— Ai spus cuiva despre Vecturia? întreabă încet, dar ca și cum ar ști deja răspunsul.

Acuzația mă lasă cu răsuflarea tăiată și simt cum mă cuprinde panica, dar încerc să nu arăt nimic, doar că sunt uimită și perplexă. Mă uit în continuare în ochii lui.

— Sigur că nu, spun râzând de ridicolul întrebării, chiar dacă inima îmi bate atât de tare încât simt că o să-mi sară din piept.

— A fost o misiune făcută în tăcere; rutele comerciale atacate de pirați a fost versiunea oficială a poveștii. Eu eram singurul, în afară de Søren, care știa asta când am plecat, și eu nu am spus nimănui, cu excepția ta. Dar Dragonsbane știa, vecturienii știau.

Mă uit spre ferestre, acolo unde număr una, două, trei Umbre. Dacă acuzațiile merg mai departe, ele se pot asigura ca Erik să sfârșească pe fundul mării, alături de fostele mele Umbre. Nu e nimeni în jur să ne vadă, chiar el s-a asigurat de asta. Totuși aș prefera să nu se ajungă până acolo.

— Nu am idee, Erik, spun tot în șoaptă. Chiar uitasem de Vecturia până acum, când ai menționat-o iar. În plus, eu sunt mereu supravegheată, chiar și acum – crezi că am avut șansa să ies din palat, să îl caut pe Dragonsbane și să-i spun ce ați plănuit? Nici măcar nu știu ce anume ați plănuit. Dar Kaiserul m-a făcut deja să plătesc pentru eșecul vostru. Acum mă pui să plătesc pentru același lucru?

Pentru o clipă, privește nesigur în jur, apoi se uită din nou la mine.

— Nimic altceva nu ar putea explica asta, Thora, spune, ezitând.

— Și asta o explică? spun. Că eu aș fi spion, că aș da informații piraților? Cum m-ar ajuta asta pe mine?

Ridică dintr-un umăr, luându-și un aer sfidător, dar nu e sincer.

— Se știe că Dragonsbane lucrează cu rebelii astreni. E un mod de a riposta, de a ne slăbi trupele, chiar de a scăpa de Søren...

— Niciodată nu aș..., îl întrerup eu, ridicând tonul.

Mă calmez și mă apropii de Erik.

— Niciodată nu aș..., adaug eu în șoaptă.

Mă opresc și mă dau în spectacol mușcându-mi buza și părând încurcată.

— Eu îl iubesc pe Søren.

Nu e adevărat în totalitate, dar nici minciună nu e. Oftez profund și mă așez pe banca de piatră din centrul grădinii, lăsându-mi umerii să cadă.

— Am fost crescută aici, printre kalovaxieni, spun mai departe, cu un tremur în voce, de parcă ar urma să izbucnesc în lacrimi. După tot ce am făcut, după câte am îndurat, nu pot să cred că încă mi se pune la îndoială loialitatea.

Îl aud cum oftează, apoi se așază lângă mine.

— Îmi pare rău, spune după un minut, iar eu trebuie să mă străduiesc din răsputeri să-mi ascund ușurarea.

Își drege vocea.

— Când ai spus că te-a făcut Kaiserul să plătești pentru eșecul nostru...

Se oprește. Oftez și mă întorc cu spatele, lăsând gulerul jos de tot, ca să poată vedea carnea vie de lângă unele cicatrice. Chiar dacă Ion a grăbit procesul, tot sunt proaspete. Arată ca și cum le-aș avea de câteva zile, nu de câteva ore, dar încă sunt roșii, umflate și dureroase. Oftează și lasă să-i scape o înjurătură, iar când mă întorc spre el văd că e mai alb la față – arată aproape ca un kalovaxian pur sânge.

Îi va spune lui Søren despre asta, îmi dau seama acum; e ceva ce pot folosi în avantajul meu. Pot alimenta furia lui Søren împotriva tatălui său și mai mult.

— Nu e prima oară, mă îndoiesc că a fost ultima, spun, trăgându-mi gulerul înapoi în sus, ascunzând încă o dată rănile.

— Când va afla Søren...

— Ce va face, Erik? spun, râzând amărâtă, știind că îi va spune și asta lui Søren, deci trebuie să îl impresionez. Nu o să se revolte împotriva tatălui său. Nu mă va duce departe de aici. Se va căsători cu Crescentia, așa cum a decis Kaiserul, iar pe mine mă va ține drept ce? Amantă? Sau mamă vitregă, dacă îi ies calculele Kaiserului. Și amândoi știm că mereu îi ies.

Ideea e atât de ridicolă încât încep să râd, deși mi-e greață. Mă uit la Erik și aștept să îl văd uimit, dar nici vorbă.

— Ai auzit zvonurile, spun. Nu a fost prea subtil. Søren știe?

Scutură din cap.

— Søren preferă să ignore zvonurile, chiar și pe cele despre care știe că sunt adevărate. În toți anii noștri de prietenie, niciodată nu m-a întrebat dacă sunt într-adevăr bastardul tatălui său.

Revelația mă șochează, dar, în același timp, are sens. Am presupus că Erik e fiul bastard, pe jumătate gorakian, al cuiva important, deși mă gândisem că e vorba despre un baron sau despre un conte. Niciodată nu l-am luat în calcul pe Kaiser, un lucru prostesc din partea mea. Acum, că a spus-o, văd similitudinile în trăsăturile lor – linia bărbiei, nasul. El și Søren au aceiași ochi, pe cei ai Kaiserului.

Probabil că îmi remarcă uimirea, pentru că râde.

— Serios acum, Thora. Te credeam mai deșteaptă. Credeam că ți-ai dat seama până acum, de vreme ce o vezi pe mama mai mult decât o văd eu.

— Mama ta..., încep eu, dar rămân fără cuvinte.

Sunt foarte puțini oameni pe care îi văd regulat, iar de vreme ce Crescentia nu îi poate fi mamă, mai rămâne o singură femeie. Hoa. Vorbește despre Hoa.

Erik mă privește și pentru o clipă aș putea să jur că îmi cunoaște toate secretele. Dar ar fi imposibil.

— Mama mea a complotat împotriva Kaiserului din patul lui, după ce el a cucerit Goraki. A fost blând că i-a cruțat viața, deși ea e o trădătoare.

Spune cuvintele cu prea mare ușurință, așa cum recit eu una dintre minciunile pe care Kaiserul m-a silit să le învăț. Aș vrea să-l provoc, dar nu o pot face fără să-mi pierd masca, și nu pot risca așa ceva. Îmi cercetează chipul, așteptând o reacție pe care am grijă să nu i-o ofer. După o clipă, oftează și se ridică de pe bancă.

— E o persoană, spune.

— Pardon? întreb mirată.

— Un berserker. E un astrean, mai exact. Presupun că știi ce li se întâmplă majorității celor care stau prea mult în mină.

— Înnebunesc și sunt trimiși la moarte, răspund.

Îmi evită privirea, uitându-se în schimb la aleea de piatră.

— Da, în primul caz, nu, în al doilea. Nebunia, sunt sigur că știi, e cauzată de concentrația prea mare de magie din mină. E ceea ce dă putere pietrelor. În timp, ajunge în sângele celor care lucrează acolo. Unii oameni pot suporta, alții nu. Știi simptomele.

Mă încrunt.

— Nu. Oamenii înnebuneau în mină și înainte, ocazional, dar despre asta nu se discuta deschis în fața unui copil, iar după ce am fost cuceriți... ei bine, nimeni nu a discutat așa ceva cu mine.

Erik începe să enumere pe degete.

— Piele încinsă, izbucniri sporadice de magie, instabilitate emoțională, insomnie. Pe scurt, devin periculoși.

Un gând răsare în mintea mea, dar îl alung înainte să capete formă. Nu. El continuă.

— Butoaie de pulbere umană. Trimiși în primele linii, cu o piatră, și e o chestiune de minute până când puterile le sunt eliberate, incontrolabile și destul de puternice încât să distru-

gă totul pe o rază de șapte metri buni. În foc, aer, apă sau pe pământ. Nu contează prea mult, rezultatul e același: ruină.

— Minți, spun, deși nu cred că o face.

Oricât aș încerca, tot nu-mi vine să cred. Corbinian e diabolic, niciodată nu m-am îndoit, dar asta? Asta e dincolo de orice mi-am imaginat vreodată.

— De unde știi?

Se uită la mine așa cum nu a mai făcut-o până acum, aproape cu tandrețe. Mă ține cu sufletul la gură. Așa te uiți la cineva înainte să-l dezamăgești.

— Pentru că am văzut asta cu ochii mei. În Vecturia. Søren a folosit nave pline de câteva sute, dar nici măcar asta nu ne-a ajutat. A amânat până în ultimul moment să îi folosească. Și atunci a fost prea târziu – lupta era deja pierdută.

Rămân fără suflare. Nu. Kaiserul ar fi capabil de așa ceva, dar nu și Søren. Nu băiatul care a mâncat prăjitură cu ciocolată cu mine, cel care m-a întrebat cum se spune prăjitură în astreană. Nu băiatul care a promis să mă ducă departe de acest loc uitat de zei. Nu băiatul care m-a sărutat de parcă am fi putut să ne salvăm unul pe celălalt.

Dar sigur că a făcut-o. Pentru că e ceea ce e: un războinic kalovaxian până în măduva oaselor. Nu e prințul cu comportament de cavaler și eu nu sunt îndrăgostita domniță Thora, indiferent cât de mult am încerca să pretindem contrariul.

— Inițial a refuzat, spune Erik, de parcă asta ar putea îndulci în vreun fel adevărul. Dar Kaiserul a insistat.

Clocotesc de furie. Dar nu o pot lăsa să erupă. Nu încă.

— Sunt sigură că Søren a făcut ce i s-a cerut, spun pe cât de calmă pot, deși știu că nu par convingătoare.

Lacrimile îmi încețoșează vederea, dar nu le voi lăsa să cadă.

— Thora, spune Erik. Ești bine?

Cum crede că aș putea fi bine? Vreau să țip, să lovesc și

poate să vomit când mă gândesc că sute de oameni de-ai mei sunt folosiți în felul ăsta, că mor în felul ăsta. Cu un efort susținut, mă ridic în picioare și îmi aranjez rochia. Când mă uit iar la Erik, am revenit la expresia neutră.

— Erik, mama ta este loială Kasierului? îl întreb.

Mă privește atent, ca pe un tigru care l-ar putea ataca în orice clipă.

— La fel de loială ca tine, spune în sfârșit. Nu vrea să aibă parte de probleme. A avut destule în viața ei.

Acesta nu e cu adevărat un răspuns. Pot interpreta aceste vorbe în nenumărate moduri și, după mișcarea mea greșită cu Cress, ar trebui să fiu mai atentă. Ar trebui să nu am încredere în nimeni. Totuși îmi aduc aminte cum Hoa mă băga în pat când eram copil, cum mă ținea când Kaiserul a pus să ne fie arsă grădina. Nu știu ce va face Kaiserul când va afla că am evadat – când va afla că i-am ucis prietenul și fiul –, dar știu că pe ea nu o pot lăsa aici, să sufere urmările.

— Ia-o pe mama ta și pleacă din oraș la noapte, îi spun.

Mă aștept să protesteze sau măcar să pună întrebări, dar Erik doar îmi cercetează chipul și încuviințează din cap.

— Mulțumesc, spune cu o ușoară plecăciune. Fie ca drumurile noastre să se mai întâlnească, Theodosia.

Abia după ce pleacă și rămân singură în grădină, îmi dau seama că mi-a spus pe adevăratul meu nume.

Sora de suflet

Nici nu îmi vine să le povestesc Umbrelor mele despre berserkeri. Numai când mă gândesc la asta și mă cutremur, dorindu-mi să nu fi știut ce erau – ca să nu mai spun că asta li s-a întâmplat oamenilor pe care chiar îi cunoșteau și îi iubeau. Mă gândesc la ceea ce mi-a spus Heron despre băiatul de care era îndrăgostit, Leonidas, și cum a fost el luat pentru execuție când a înnebunit în mină. Nu e mai bine că el crede asta, că a avut parte de o moarte rapidă în loc să fie transformat într-o armă? Dar ei merită să știe ce s-a întâmplat cu familiile și cu prietenii lor și trebuie să știe cu ce ne luptăm.

— Au fost zvonuri, zice Artemisia după o clipă în care toți tac șocați, acum, că le-am explicat. Am auzit că cei care au înnebunit au fost luați pentru a fi testați. Se zvonea chiar că fizicienii kalovaxieni recoltează magia din diverse părți ale corpurilor lor, vânzând sângele lor peste mări. Dar nu m-am gândit niciodată că..., spune ea și se oprește.

Vocea mi se frânge, în ciuda eforturilor mele de a părea puternică.

— Elpis are otrava. Îi va pune lui Cress ceva în farduri de la care să i se umfle fața și să se înroșească, așa încât va trebui să rateze banchetul din seara asta. Dacă ea nu participă, nici Theyn nu va avea vreun motiv să vină, mai ales că urăște petrecerile. Vor lua cina împreună, singuri, de vreme ce Theyn trebuie să plece cu corabia în curând. Søren e deja furios pe

tatăl lui, iar în seara asta îl pot face să izbucnească și să îl înfrunte public. Apoi îl voi convinge să vină pentru încă o plimbare nocturnă cu barca, iar când vom fi singuri pe barcă îl voi ucide cu pumnalul.

Nu ezit și nu mă poticnesc în cuvinte, așa cum aș fi făcut doar cu câteva ore în urmă. Sunt, din toate punctele de vedere, o altă persoană acum, și așa este și el.

— Artemisia, mama ta este pregătită să plecăm cu toții?

— Așteaptă ordinul, răspunde ea și știu că zâmbește, deși nu pot vedea din cauza zidului dintre noi. Voi pleca acum să mă asigur că totul este pregătit. Vreo destinație preferată?

Îmi umezesc buzele, gândindu-mă la opțiuni. Sunt câteva importante.

— Ruinele Anglamar. E locul perfect ca să ne regrupăm și să facem o strategie înainte de a-i elibera pe cei captivi în mine.

Răspunsul este întâmpinat de proteste. Toți trei vorbesc unul peste altul pentru a-mi spune aceleași lucruri: eliberarea celor din mine este o idee proastă, sunt prea mulți paznici, e imposibil. Aștept ca protestele lor să se oprească.

— E singura cale, spun eu. La câți suntem acum, nu putem opune cu adevărat rezistență. Ajutorul din partea celorlalte țări va veni cu anumite obligații, dar sunt mii de astreni în mină. Și știind ce facem noi acum... nu-mi pot lăsa oamenii – mulți dintre ei copii – să stea acolo o zi mai mult decât este necesar. E singurul lucru pe care îl putem face. Și cu prințul mort și curtenii certându-se între ei în legătură cu ce pot face, nu vor fi la capacitate maximă. Și dacă vrem să încercăm să luăm minele înapoi, acum este cel mai prielnic moment.

Mai aștept la niște proteste, dar de data asta, nimic.

— Mama va spune că e prea riscant, zice Artemisia, într-un final.

Mă pregătesc să o contrazic.

— Dar o pot convinge eu, adaugă ea rapid.

Încuviințez din cap, dar mă abțin să zâmbesc. Să o am pe Artemisia de partea mea e ceva nou și bine-venit.

— Heron, du-te și strânge dovezi pentru a-i face o înscenare paznicului. Voi avea nevoie de ele când mă voi întoarce de la banchet.

— Da, Înălțimea Voastră, spune el.

Bătaia în ușă mă ia prin surprindere. E doar amiază și banchetul nu începe decât la lăsarea serii, așa că nu poate fi Hoa sau o slujitoare care să-mi aducă rochia sau coroana. Prima dată mă gândesc că ar putea fi Søren, dar e o intrare mult prea convențională pentru el. Las deoparte cu ezitare cartea istoriilor elcourtiene –, doar prin citit pot acum să-mi liniștesc gândurile – dar nici nu apuc să mă dau jos din pat, că ușa se deschide și Cress se strecoară înăuntru, cu rochia roz de mătase fluturând în urma ei. Nu a început să se pregătească pentru banchet, iar pielea ei deschisă la culoare este încă nepătată și netedă.

Când mă vede, pașii îi încetinesc și ezită, țintuindu-mă o clipă cu ochii ei gri, apoi privește în altă parte. Deși ar trebui să fie încă entuziasmată după prânzul ei cu Søren, are o expresie sumbră.

— Eu... începe ea, cu privirea ațintită în podea.

Își strânge mâinile și și le frământă în fața mea.

— Am auzit ce s-a întâmplat...

Nu poate rosti cuvintele, dar știu că se referă la pedeapsa mea, ceea ce e surprinzător. În zece ani nu a vorbit niciodată despre bătăile mele. S-a prefăcut că nici nu au avut loc vreodată.

Dar, după ultima noastră discuție, probabil se simte vinovată. Nu ar trebui să mă înmoaie; nu ar trebui să simt vreo strângere de inimă. Dar exact asta se întâmplă. Încerc să mă gândesc la lucrurile pe care mi le-a spus ieri, la răceala din voce, la faptul că prezintă în continuare o amenințarea fățișă. Fata care și-a pus ambiția înaintea vieții mele. Asta nu este o

prietenă, îmi spun, dar felul în care se uită la mine, rușinată și îngrijorată, mă face să uit aproape tot ce știu acum că e adevărat.

Ar trebui să îi spun să plece, ar trebui să găsesc vreo scuză sau ceva – nu mă simt bine, vreau să dorm, am dureri prea mari. Aș putea să îi spun că ne vom întâlni la banchet în seara asta, să facem un plan pe care nu îl vom duce niciodată la capăt. Pentru că, având-o aici, știu că voi șovăi din nou și nu-mi permit asta.

— Vino aici, spun, mutându-mă în pat să îi fac loc să se întindă lângă mine.

Simt junghiuri în spate când mă mișc, dar abia sunt conștientă de asta acum.

Zâmbetul lui Cress este plin de fericire când ia cartea cu istoriile elcourtiene. Îmi va fi dor de zâmbetul ei. Gândul ăsta e ca biciul lui Theyn, o durere pe care o simt până în măduva oaselor.

— E bună, spun eu, făcând un semn spre carte.

— Ai ajuns la Războiul Negustorilor de Pește? întreabă ea nerăbdătoare, răsfoind cartea până găsește capitolul respectiv.

Am ajuns, dar o las să mi-l citească oricum, cu vocea ei delicată și melodioasă, povestindu-mi despre țăranii negustori de pește care s-au ridicat împotriva regalității elcourtiene acum aproape cinci sute de ani. Nu a fost o luptă pe care o puteau câștiga, erau lipsiți de experiență și depășiți numeric, dar nu a trecut mult până când țăranii de peste tot s-au alăturat cauzei, sătui de regimul corupt. În plus, cunoșteau în amănunt apele înconjurătoare și astfel au ajuns să execute întreaga familie regală și să jumulească nobilimea de titluri și averi, reîmpărțindu-le între ei.

Practic este o poveste, dar adevărata întorsătură este la final. Regele de acum din Elcourt, descendent al unei generații de negustori de pește, este la fel de îngrozitor precum cel îm-

potriva căruia țara s-a răsculat înainte. Bucata asta nu este în cartea Crescentiei, evident, dar am auzit astfel de zvonuri. După ce citește doar câteva momente, Crescentia lasă cartea deoparte și mă ia de mână.

— Îmi pare rău, înțeleg acum, spune ea cu vocea gravă.

Cuvintele ei sunt ca o lovitură în stomac, pentru că nu înțelege, oricât de mult mi-aș dori să o facă. Ea crede că înțelege de ce am încercat să mă răzvrătesc împotriva Kaiserului, dar doar din cauza pedepsei, doar din cauza reamintirii recente despre cât de îngrozitoare sunt circumstanțele în care mă aflu. Crede că de asta am acționat. Îmi înțelege durerea, pentru că mă iubește, dar compasiunea ei se termină aici.

Trage cu greu aer în piept.

— Ți-am spus că nu mi-o amintesc pe mama, dar nu-i adevărat. Îmi amintesc unele lucruri, deși era mai bine dacă nu făceam asta.

Mă ridic, deși simt urmele de la bici la fiecare mișcare. În zece ani de când o cunosc, Cress a menționat-o pe mama ei o singură dată, spunându-mi că a murit când ea era foarte mică. Nici măcar nu îi știu numele.

— Știi că, înainte să fim aici, eram în Goraki. M-am născut acolo. La fel ca Søren, continuă ea, apoi vocea ei capătă o urmă de amărăciune. Se spunea că mama era una dintre cele mai frumoase femei din lume. Toți o iubeau. Ar fi putut să se mărite cu un duce sau cu un conte dacă voia, dar, dintr-un motiv sau altul, l-a ales pe tatăl meu, un războinic parvenit la vremea aia, fiul unui tâmplar. Presupun că l-a iubit.

Se simte vulnerabilitatea din zâmbetul ei, este un zâmbet atât de diferit de cel cu care sunt obișnuită, acela care poate lumina o cameră, făcându-mă să zâmbesc mereu, chiar și când sunt prost dispusă.

— Sunt convinsă că poți intui că el avut mult de urcat până a ajuns acest Theyn pe care-l știm azi. Sunt convinsă că poți

intui ce înseamnă să ajungi în poziția lui. Mama a urât asta. Am auzit-o țipând că nu vrea ca el să o atingă, nu cu mâinile alea murdare de sângele atâtor oameni. Ea nu și-a dat seama sau poate că nu i-a păsat că el a făcut totul pentru ea, ca să îi ofere viața pe care credea că o merită.

Se oprește și înghite în sec. Nu are lacrimi în ochi, dar arată ca și cum ar suferi din cauza unei răni. Îmi dau seama că nu a mai vorbit niciodată despre asta, nici cu alți prieteni de-ai ei, nici cu tatăl său. E o tensiune care a existat mereu între ei – o tensiune apăsătoare, un fapt nerecunoscut.

— Nu a murit când eram eu un bebeluș. Nu a murit deloc, din câte știu, dar presupun că e mai ușor să mă prefac. Ne-a părăsit înainte să venim aici; a spus că nu mai rezistă. A vrut să mă ia cu ea, dar tata nu i-a permis, așa că m-a lăsat în urmă.

Aici, vocea îi cedează și își șterge în grabă lacrimile care abia încep să se formeze în colțul ochiului. În mod normal, lacrimile lui Cress sunt niște arme, folosite împotriva tatălui ei sau a vreunui curtean care nu mă invită pe mine la vreo petrecere sau a vreunui croitor care spune că nu are timp să îi facă ceva nou în săptămâna aia. Însă lacrimile acestea nu sunt arme, sunt o slăbiciune și de asta nu le poate arăta. Este fiica lui Theyn, până la urmă.

— Voiai să pleci cu ea? o întreb eu cu atenție.

Ea ridică din umeri.

— Eram un copil. Tata era plecat mai tot timpul și mă temeam puțin de el. Pe mama o iubeam mai mult, dar nu am avut de ales. Nu mă înțelege greșit, Thora, spune ea, scuturând din cap. Mă bucur că tata m-a ținut cu el. Știu că tu crezi că e îngrozitor și nu te pot învinovăți pentru asta, dar este tatăl meu. Totuși, uneori îmi este dor de ea.

Vocea ei se frânge din nou și mă întind să o iau de mână.

— Ești o prietenă bună, Cress, îi spun, pentru că e ceea ce are nevoie să audă.

Într-o lume mai simplă, prietenia ei ar fi suficientă. Dar în asta nu este. Zâmbește și îmi strânge mâna înainte să îi dea drumul.

— Ar trebui să te odihnești puțin, spune ea, ridicându-se. Ne vedem la banchet diseară.

Face o pauză și mă privește prudentă o clipă.

— Nu aveai... nu aveai vreun sentiment pentru el, nu-i așa? La Søren mă refer.

O spune de parcă nu ar vrea de fapt să știe răspunsul.

— Nu, îi spun, iar minciuna îmi scapă ușor.

Îmi dau seama că nici măcar nu mai este o minciună. Zâmbește ușurată.

— Ne vedem diseară, repetă ea, întorcându-se să plece.

— Cress? spun eu când ajunge la ușă.

Se uită din nou la mine, cu sprâncenele blonde ridicate, cu o tentativă de zâmbet. O mărturisire îmi vine pe buze. Nu știu dacă o pot lăsa să se îndrepte spre moarte. Îmi imaginez un cântar în minte, Cress pe o parte, cei douăzeci de mii de oamenii încă în viață pe cealaltă parte. Nu ar trebui să fie o decizie greu de luat; ar trebui să fie simplă. Nu ar trebui să mă simt ca și cum cineva mi-ar smulge inima din piept. Înghit în sec.

— Ne vedem diseară, spun eu, știind că ultimele cuvinte pe care i le adresez sunt doar o altă minciună.

Banchetul

Încă un banchet înseamnă încă o coroană de cenușă, deși îmi promit că este ultima dată când mai port una. Paznicul care o aduce împreună cu rochia pare nedumerit că mă vede pe mine, nu pe Hoa, dar îi spun că a plecat pentru câteva momente să ducă rufele murdare la spălătorie și el acceptă explicația cu ușurință; după aceea îmi pune cutiile în brațe și face cale întoarsă fără să mai zică nimic.

Așez cutia mai mică pe masa de toaletă, iar pe cea mare pe pat și o deschid. Respect rutina lui Hoa și trag rochia pe mine, iar coroana o pun la final. Rochia este de un roșu-sângeriu și îmi dau seama că nu va acoperi decât ce este necesar. Îmi promit că este ultima dată când voi fi trofeul lui.

Heron și Artemisia nu s-au întors încă, așa că aici este doar Blaise. Îi spun să se întoarcă cu spatele, ca să mă schimb în rochia de banchet. Partea din spate, care este destul de mică, are mulți năsturei și pentru a-i desface singură am nevoie de câteva momente. Spre deosebire de alte rochii trimise de Kaiser, aceasta nu doar că îmi lasă spatele descoperit, dar are și un decolteu mai mare decât al majorității curtezanelor și o despicătură până la șold. Practic sunt goală. Mi se întoarce stomacul pe dos când mă gândesc că mă va vedea cineva așa și, fără tragere de inimă, îi zic lui Blaise să se întoarcă.

Pentru un moment lung nu spune nimic.

— Îmi pare rău, Theo, reușește să zică într-un final.

— Știu, îi spun, apoi îmi îndrept umerii și mă îndrept spre cutia de pe masa de toaletă.

Capacul se ridică ușor, iar înăuntru coroana e un cerc perfect de cenușă, așezat pe o pernă de mătase roșie. Aproape că ar putea fi drăguță, în alte circumstanțe, dar când o văd mă umplu de ură.

— Blaise? spun eu, uitându-mă către peretele lui. Nu mi-am pus-o niciodată singură. Hoa mi-o așeza întotdeauna și nu vreau să îi dau Kaiserului niciun motiv să suspecteze că e ceva diferit în seara asta.

Tace pentru un moment.

— Bine, spune în sfârșit.

Îl aud cum se mișcă după zid, apoi ușa lui se deschide în hol. După câteva secunde se strecoară prin ușa mea cât poate de încet. Are ochii plini de îngrijorare și îmi pare rău că l-am rugat să mă ajute. Sunt deja destul de îngrijorată și eu. Dar acum, când îmi văd îngrijorarea reflectată pe chipul lui, sunt și mai conștientă câte pot merge prost în seara asta.

Încerc să îi zâmbesc, dar mi-e foarte greu.

— O să fii bine în seara asta? întreabă el în timp ce se uită la cutie.

— Cu Kaiserul?

Exact la asta încercam să nu mă gândesc. Încă simt cum mi-a atins șoldul când eram la maskentanz, încă îi simt respirația în ureche, mâna lui pe obrazul meu când mi-a promis că vom vorbi din nou în curând. Încerc să stăpânesc fiorul care îmi străbate corpul, dar știu că Blaise îl vede.

— Am suferit zece ani. Pot supraviețui încă o noapte.

În timp ce vorbesc, mă gândesc cât de real e totul. Împărăteasa este moartă, iar acum Kaiserul va avea și mai mult tupeu. Dacă Blaise nu ar fi rupt scaunul din pavilion și conversația noastră ar fi continuat, nu știu cum s-ar fi terminat. Nu vreau să știu ce ar fi urmat.

— O să fiu acolo tot timpul, spune Blaise.

Știu că vrea să mă consoleze, așa că îi zâmbesc, prefăcându-mă că mă ajută, dar știm amândoi că nu va putea face nimic.

— Pot să supraviețuiesc încă o noapte, repet. Dar îmi promiți ceva?

Cu delicatețe, ridică din cutie coroana, dar cu ochii tot ațintiți către mine.

— Orice, spune el.

— Când va muri Kaiserul, oricând va fi acea zi, vreau să îi ard corpul. Vreau să îi dau foc cu mâna mea, să aprind o torță, apoi să privesc până când nu mai rămâne din el decât cenușa. Îmi promiți asta?

Ochii îi licăresc și îmi dau seama că tremur. Trag adânc aer în piept ca să mă calmez.

— Jur pe Houzzah. Și îți jur și tie, spune încet.

Amândoi stăm cu răsuflarea tăiată în timp ce-mi pune coroana pe cap și câțiva fulgi îmi cad pe nas și pe obraji. Se uită în ochii mei, iar mâna i se îndreaptă către obrazul meu, apoi ezită și o lasă să cadă. Fruntea îi este tot încrețită de îngrijorare.

— Vei supraviețui.

O spune de parcă încearcă să se convingă de acest fapt. Mai ezită o secundă, de parcă mai vrea să zică ceva, dar apoi încuviințează ușor din cap și părăsește camera în liniște, așa cum a venit.

Mă mai uit încă o dată la reflexia mea din oglindă. Cenușa cade sub formă de fulgi pe obrajii și pe nasul meu, însemnându-mă. Culoarea roșie folosită pentru buze arată că sângele e proaspăt. Dedesubt văd fărâme din mama, care se uită la mine, dar privirea îi este plină de ură și furie, sentimente pe care mama nu a trebuit să le cunoască vreodată. Nu îmi pare rău.

Sunt furioasă.

Sunt flămândă.

Și îmi promit că, într-o zi, îi voi vedea pe toți cum vor arde.

Când ajung banchetul deja a început. La masa lungă sunt așezați nenumărați curteni, îmbrăcați în costume din mătase și catifea în culorile bijuteriilor. În multe sunt cusute pietre de spirit de toate formele, mărimile și tipurile, care strălucesc în lumina candelabrului. Mă scârbesc când îi văd așa, atât de mulți. Câți dintre oamenii mei și-au dat viața și sănătatea mintală pentru că acești indivizi să aibă un strop de frumusețe, un strop de putere în plus?

Crescentia nu este aici, îmi dau seama în timp ce cercetez cu atenție sala, ceea ce înseamnă că trucul cu semințe treska a funcționat. Măcar asta a mers cum trebuie până acum, o problemă în minus pentru care să mă îngrijorez. Dar ușurarea nu durează mult, căci îl văd pe Søren. Mă încordez din nou și abia mai pot respira.

Nu arată ca băiatul care a plecat acum trei săptămâni. Este secătuit, cu cearcăne pronunțate. Nu mai are părul lung, e ras atât de inegal încât mă întreb dacă nu a făcut-o de unul singur. Este un obicei kalovaxian în perioada doliului și, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, tot îl compătimesc puțin. Dar mila se transformă repede în ură. Poate că este îndurerat de moartea mamei sale, dar tot un criminal rămâne. Pe câți dintre oamenii mei i-a omorât chiar el? Mă îndoiesc că știe răspunsul, darămite să-și mai și amintească numele lor.

Sunt furioasă, îndurerată și plină de ură, dar le las pe toate deoparte și îi ofer un zâmbet subtil, o tentativă de zâmbet, ca și cum mă bucur să îl văd, înainte de a fi nevoită să îmi feresc privirea, în caz că ne surprinde careva.

— Prințesă de Cenușă! urlă Kaiserul din capul mesei.

Toate privirile se îndreaptă spre mine, spre toată pielea rămasă expusă de rochia roșie și vulgară.

Vrea să mă înjosească, să mă expună ca pe o bijuterie furată, dar pentru prima dată asta nu mă deranjează. Pot să văd furia pe chipul lui Søren după cum se încruntă. Kaiserul, fără

să vrea, îmi face treaba – nu va fi dificil să îl facă pe Søren să izbucnească în seara asta. Adevărata provocare pentru mine va fi să nu trădez nicio urmă de furie față de vreunul.

— Înălțimea Voastră, spun eu, făcând o reverență la picioarele lui.

Fața lui e deja roșie de la băutură. Ca întotdeauna, îmi ia bărbia și mi-o ridică, punându-mi palma pe obraz, astfel încât în cenușa care mi s-a împrăștiat deja pe față să rămână urma mâinii sale. Privesc în continuare în jos, dar văd cu coada ochiului cât de încordat este Søren, care se uită furios la tatăl său.

— Stai lângă mine în seara asta, spune Kaiserul când mă ridic, arătând spre scaunul din stânga lui.

Cel care aparținea de obicei Împărătesei. Ia o înghițitură mare din pocalul încrustat cu pietre prețioase, apoi îl pune la loc pe masă. I-au rămas câteva picături de vin roșu în barbă; arată că niște stropi de sânge.

— Aș fi onorată, Înălțimea Voastră, îi răspund.

Deși nu este ceva la care nu mă așteptam, simt un gol în stomac când iau loc, la doar câțiva centimetri distanță de Kaiser și chiar față în față cu Søren. Deși știu că e bine că amândoi mă privesc fix, asta înseamnă că planul funcționează, mă străduiesc din răsputeri să nu fug.

— Ești foarte frumoasă astă-seară, Prințesă de Cenușă, spune Kaiserul, devorându-mă din priviri.

Apoi își îndreaptă privirea spre fiul lui și rânjește.

— Nu-i așa că arată bine, Søren?

Îmi dau seama că este sarcastic. Atenția pe care mi-a acordat-o Søren nu a trecut neobservată de către Kaiser, dar, în loc ca asta să îl fi enervat, l-a binedispus. Spre meritul său, Søren reușește să ridice din umeri dezinvolt, deși se abține să nu se uite la mine. Murmură ceva și se uită în jos, la farfuria lui. Kaiserul își ridică pocalul pentru o altă înghițitură,

apoi îl trântește, făcându-ne pe mine și pe Søren să tresărim și speriind toți curtenii de la masă, care tac brusc. Încearcă să se poarte ca și cum nu trag cu urechea, dar bineînțeles că asta fac.

— Nu cred că te-am auzit, Søren, spune Kaiserul. Ți-am adresat o întrebare și aștept un răspuns pe măsură.

Søren tresare la auzul vocii Kaiserului și, în sfârșit, ridică ochii din farfurie, întâlnindu-i pe ai mei, plini de durere și scuze.

— Am zis că este frumoasă, tată, dar fiecare cuvânt este tăios ca un cuțit.

Kaiserul se încruntă când aude tonul fiului său, de parcă nu i s-a mai prezentat niciodată această perspectivă. Gura i se strâmbă și ia încă o înghițitură din pocal. Privirea i se încețoșează pe măsură ce se întoarce către mine.

— Nu cred că mi-ai mulțumit, Prințesă de Cenușă, spune el. Nu îți place rochia pe care ți-am trimis-o?

Vreau să îi întâlnesc privirea și să îl scuip. Dar nu sunt regina Theodosia acum, sunt domnița Thora, așa că, în schimb, îmi mușc buza de jos și mă simt stânjenită, trăgând de decolteul adânc.

— Bineînțeles că da, Înălțimea Voastră, spun eu, iar vocea îmi tremură la fiecare cuvânt. Sunt foarte recunoscătoare. Este minunată.

Zâmbește ca un lup care își încheie vânătoarea și inima îmi bate tot mai tare, iar palmele îmi transpiră. Oamenii de la masă își reiau conversațiile, dar Søren strânge atât de tare cuțitul în mână, încât i se albesc degetele. Apoi Kaiserul îmi pune mâna pe genunchiul gol, expus de despicătura rochiei.

— Fată ascultătoare, spune el destul de încet, ca să aud doar eu.

Mă străduiesc cu greu să nu fug, uitându-mă, în schimb, la masa din fața mea. Îți voi arde trupul până va fi cenușă, îmi

zic în gând. Îmi imaginez cum țin o torță în mână, iar corpul lui zace pe un morman de fân. O să mă apropii cu torța de el și o să înceapă să ardă. O să zâmbesc și poate abia atunci o să mă simt din nou în siguranță.

— Destul.

Vocea lui Søren este atât de slabă, încât abia îl aud peste muzică și zgomotele de fond. Kaiserul îl aude clar, dar înțepenește în timp ce mă strânge atât de tare de picior că tresar. Pentru un moment înfiorător de lung, îl ațintește pe Søren cu privirea sa rece și dură. Dar Søren, spre meritul lui, îi susține privirea până când ceilalți curteni de la masă renunță să mai pretindă că nu trag cu urechea. În sală este atât de liniște că îmi aud inima zbătându-se în piept.

— Ce a fost asta, Søren? întreabă Kaiserul.

Deși tonul lui este politicos, se simt înțepătura și veninul din el. Sunt sigură că vorbele sale au fost auzite de toți cei din sală.

Søren înghite în sec, dar nu bate în retragere, așa cum mă așteptam. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei pentru un moment, apoi și-i îndreaptă spre ceilalți curteni care privesc scena. Văd cum încep să i se învârtă rotițele în cap, pe măsură ce îi analizează și începe să vadă situația din perspectiva lor. Poate că nu știe cum merg lucrurile la curte, dar cunoaște lupta și știe că a intrat într-o bătălie. Știe că poate să se predea sau să declare război. Știe că, dacă declară război din cauza mea, ar însemna să-mi semneze mandatul de execuție. Știe că, dacă s-ar preda, ar însemna, într-o anumită măsură, același lucru.

Analizează situația din fiecare perspectivă în doar câteva secunde, apoi ia o hotărâre. Se ridică în picioare și își înfige mâinile pe masă, hărțuit și epuizat.

— Am spus că este destul, tată, zice el, destul de tare încât să îl audă toată sala acum. Nu este o seară pentru a sărbători victoria, nu cu atât de mulți bărbați care au căzut la Vecturia.

Dacă Kaiserul ar putea executa pe cineva doar cu privirea, Søren ar fi mort în câteva secunde. Nu îi oferă niciun răspuns.

— În schimb, spune Søren, luându-și ochii de la tatăl său și îndreptându-și-i spre curteni, aceasta este o seară în care trebuie să ne arătăm tristețea pricinuită de cei pe care i-am pierdut într-o bătălie în care nu trebuia să fi intrat. A fost o misiune inutilă, nu aveam niciun motiv să atacăm Vecturia și mii de bărbați kalovaxieni și-au pierdut viața pentru asta.

După declarația lui Søren se face liniște, care se prelungește până mi se pare că devine o eternitate. Apoi un bărbat chel din celălalt capăt al mesei se ridică în picioare. Îl recunosc de la ultima pedeapsă, este unul dintre curtenii care au pierdut un fiu în Vecturia.

— Așa e! Așa e! strigă el și ridică pocalul de vin.

Unul câte unul, mai mulți bărbați și femei i se alătură, ridicându-și pocalurile către Søren cu strigăte de acord și cereri solemne de comemorare a celor care au pierit în bătălia din Vecturia. În scurt timp, majoritatea auditoriului stă lângă el și chiar și cei care au rămas pe scaune par derutați și nesiguri. Kaiserul nu-mi mai strânge genunchiul și se uită prin sală cu o privire feroce, aproape letală. Când realizează că este depășit numeric, se ridică încet de pe scaun, ridicându-și pocalul.

— Bine spus, fiul meu, zice el, rânjind perfid. Propun un moment de liniște pentru cei căzuți în lupta din Vecturia. Acei oameni au murit pentru onoare și vor fi primiți cu demnitate de strămoșii lor.

Dar pentru că s-a pornit deja împotriva tatălui său, Søren nu mai poate fi oprit.

— Acei bărbați nu au murit pentru onoare, au murit din cauza lăcomiei, spune, scrâșnind printre dinți, și știu că nu se gândește doar la oamenii săi, ci și la mama lui.

Totuși nu este atât de nerod încât să îl acuze pe Kaiser de crimă în fața întregii curți. Kaiserul a încetat să mai zâmbească, luându-și din nou expresia gravă.

— Păi, Søren, poate data viitoare o să îți cer părerea înainte a de a lua o decizie pentru poporul meu.

— Poate că ar trebui. Dar, cum am zis, aceasta nu este o seară în care să sărbătorim. Vom ține un moment de reculegere și apoi propun să încheiem seara devreme, din respect față de cei care au murit.

Kaiserul este la fel de tensionat ca un arc întins la maximum, pe punctul de a se rupe.

— Cred că așa este cel mai bine, îi dă el dreptate.

Subit, mă întreb dacă va mai fi necesar să îi înscenez Kaiserului uciderea lui Søren, poate o va face chiar el. Dar Kaiserul acționează destul de încet și nu am atât timp la dispoziție ca să aștept.

Ne lăsăm capetele în jos pentru un moment de reculegere. După câteva secunde mă uit în sus și îl surprind pe Søren privindu-mă. Toți cei din jurul nostru au ochii închiși, așa că îmi mișc doar buzele și zic mut: *La miezul nopții, în noaptea asta.* Privirea lui este apăsătoare. Încuviințează din cap, apoi se uită din nou în jos.

Cușca

După banchet mă întorc neînsoțită în camera mea, deși sunt sigură că toți cei pe lângă care trec presupun că Umbrele mele sunt în apropiere. E bine să ai paznici care sunt apreciați tocmai pentru că trec neobservați – nimeni nu le duce lipsa când nu sunt prin preajmă.

Inima îmi bate puternic, dar nu îmi dau seama dacă este din cauza entuziasmului, a panicii sau a fricii ori a unei combinații între cele trei. Deși este frig, îmi simt pielea asudată, iar transpirația se amestecă cu fulgii de cenușă din coroană, care mi se preling pe față. Mă șterg cu mâinile tremurânde, iar palmele mi se înnegresc.

Aproape s-a terminat, îmi spun. Aproape. Dar, indiferent de cât de departe de acest loc și de Kaiser voi ajunge, nu voi uita niciodată noaptea asta, privirea lui lacomă și mâna lui pe genunchiul meu. Mă întreb dacă voi mai putea să adorm vreodată liniștită.

Ajung la ușa mea și o deschid și abia mă abțin să țip când îi găsesc pe Blaise și Heron pe marginea patului meu, așteptând îngrijorați în tăcere.

Heron se ridică rapid în picioare când mă vede și mă bombardează cu întrebări pe care le aud doar pe jumătate, iar Blaise doar se uită la mine, ațintindu-mă cu privirea. Nu trebuie să mă întrebe nimic. Cred că îmi citește fiecare gând, se vede totul clar pe fața mea.

Nu știu ce să le zic, așa că tac și mă îndrept către masa de toaletă unde îmi văd reflexia din oglindă – o fată cu ochii mari, în care se citește tulburarea, într-o rochie de prost-gust, cu dungi negre care îi acoperă aproape toată fața.

— Uite, spune încet Heron, pot să-ți țin părul pe spate, dacă te ajută.

— Te rog, spun eu în șoaptă.

Își trece degetele cu grijă prin păr pe măsură ce mi-l strânge de pe față. Cenușa a ajuns și acolo, acoperindu-mi capul, dar nu am ce să fac. Søren o să vină în curând și acum, mai mult ca niciodată, totul trebuie să decurgă exact ca la carte. Heron îmi ține părul și eu mă stropesc cu apă din lavoar pe față, îndepărtându-mi urmele de transpirație, de cenușă și de farduri. Mai stau un moment, apoi îmi tamponez fața cu un prosop, și Heron se îndepărtează, lăsându-mi părul să cadă peste umeri. Când mă întorc către ei mă simt puternică, sigură și pregătită să mă ridic. Sunt regina Theodosia.

— A funcționat, le spun lui Heron și Blaise, uitându-mă la ei. Chiar mai bine decât mă așteptam. Prințul a făcut scandal – l-a făcut pe Kaiser să pară egoist și a pus viețile tovarășilor pierduți pe seama lui. Sincer, la cum se uită Kaiserul la el, este posibil să îl omoare chiar el pe Søren, dar nu este un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum.

Blaise încuviințează din cap, uitându-se în ochii mei.

— Familia lui Elpis este la bordul vasului lui Dragonsbane. Artemisia este acolo ca să se asigure că mama ei se va ține de cuvânt.

Heron scotocește în buzunar și scoate ceva de prins părul, o legătură confecționată din piele, o bucățică de material roșu-aprins, brodat cu un dragon auriu și o piatră de pământ.

— Le-am șterpelit, spune el, în timp ce mi le oferă. Le-am trântit pe jos ca să pară că au trecut printr-o încăierare.

Încuviințez din cap și le iau. O să am nevoie de o altă ro-

chie, una cu buzunare, ca să am unde să le țin și oricum abia aștept să scap de asta de pe mine.

— Søren va fi aici în curând, le spun. Ar trebui să fiți deja plecați când va ajunge. O să îi zic că vreau să fac o plimbare cu barca și sunt sigură că va fi fericit să audă asta – se simte mai în largul lui pe apă decât în palat. După Portul din Est este o barcă mică, cu o velă roșie.

— O să aștept într-o altă barcă în apropiere. Ar trebui să stabilim un semnal în caz că dai de necaz, spune Balise.

— O să țip, va fi un semnal suficient, îi spun eu, apoi mă întorc spre Heron. Asta înseamnă că tu trebuie să o iei pe Elpis. Îți amintești unde locuiește Theyn?

Heron încuviințează din cap.

— Îmi amintesc, spune el.

Face un pas către ușă, apoi se întoarce spre mine.

— Pot să te îmbrățișez acum?

— O să ne revedem cam într-o oră, spun eu cu jumătate de zâmbet. Dar, da, mi-ar plăcea.

Heron zâmbește și el, se apropie de mine și își încolăcește brațele lungi și subțiri în jurul meu. Este o îmbrățișare plăcută, care te face să te simți în siguranță, ca acasă, ca iubirea. Mă pierd în ea câteva momente și apoi mă retrag.

— Ne vedem în curând, îi spun eu emoționată.

— Curând, repetă el, apoi mă mai îmbrățișează o dată rapid și pleacă.

Liniștit ca o briză ușoară, se îndreaptă către ușă, lăsându-mă singură cu Blaise.

— Nu-mi place că o să fii singură cu prințul, spune încet.

— Știu. Dar poți să ne urmărești prin tuneluri fără să fii văzut. Și pot să o fac. Ai spus-o și tu: Søren nu-mi va face rău.

— Îți va face dacă va crede că vrei să-l omori.

— Nu îmi va face, spun eu cu certitudine.

Blaise tace câteva momente.

— Cred că poți să-l omori, dar n-ar trebui să o faci tu.

— Este război. Nu o să îmi bat capul prea mult cu asta.

Blaise scutură din cap, văd îngrijorarea din ochii lui.

— Ba da, o vei face.

Mi se pune un nod în gât. Înghit în sec.

— Chiar trebuie să pleci, Blaise, îi spun. Søren o să ajungă în curând și trebuie să mă schimb.

Încuviințează din cap, dar nu dă niciun semn că ar pleca.

— Blaise...

— Plec, nu-ți face griji, spune, fluturând din mână în semn de dezaprobare. Doar că... este posibil să nu ne întoarcem niciodată aici, Theo. Asta este casa noastră.

Am o strângere de inimă, dar scutur din cap.

— Este o colivie pătată cu sângele prea multor oameni pe care i-am iubit. Nu mai este casa noastră de multă vreme.

— Totuși... zice el, cu glasul tot mai stins pe măsură ce se apropie de mine. Aici am făcut primii pași. Am zis primele cuvinte. Aici am fost ultima dată cu adevărat fericiți.

Sunt pe punctul de izbucni în plâns, dar reușesc să mă abțin.

— Sunt doar niște pereți, Blaise. Niște acoperișuri, niște podele. Da, sunt pline de amintiri, însă acum nu mai reprezintă nimic altceva.

Pentru un moment, nu zice nimic, nu schițează niciun gest. Își pune mâinile pe umerii mei. Se apleacă și mă sărută pe frunte.

— Îți doresc să fii în siguranță, spune el. Și să nu faci nimic nesăbuit. Ne vedem în curând, Înălțimea Voastră.

Abia după ce pleacă îmi dau seama că nu mi-a mai zis așa niciodată. Totdeauna am fost doar Theo pentru el, dar poate că Theo – că Thora – nu o să mai existe mult timp. Curând voi fi doar regina Theodosia și, oricât de mult mi-aș dori asta, tot o să-mi pară rău că va trebui să renunț la toate celelalte identități.

Pumnalul

Nu îmi găsesc liniștea cât îl aștept pe Søren. Potrivit lui Elpis, Cress și tatăl ei vor lua cina târziu – de obicei, nu înainte de ora zece –, așa că am instruit-o să pună otrava în vinul de la desert. Heron o va lua din apartamentul lui Theyn și o va duce pe vasul lui Dragonsbane. Chiar dacă totul este la limită, tot ar trebui fiu pe vas când va fi descoperit trupul lui Theyn, doar dacă nu va interveni ceva inoportun. O să îl găsească și pe al lui Søren la scurt timp după aceea.

Din cauza agitației, simt vibrații în tot corpul de parcă aș fi acoperită din cap până în picioare cu pietre de spirit. Mă gândesc întruna la ceea ce urmează să fac. Mi-e ușor să mă concentrez când mă gândesc la Søren așa cum mi l-a descris Erik, prințul atât de dornic să câștige respectul tatălui său încât mi-a folosit oamenii pe post de arme, dar îmi amintesc și de băiatul de pe vas căruia nu îi plăcea să fie la curte, băiatul disperat care voia să întoarcă spatele la tot, băiatul care i-a ținut piept tatălui în fața întregii curți. Băiatul care a vrut să îi confirm că nu seamănă deloc cu tatăl său. Cum pot exista amândoi într-o singură persoană?

Se aude o bătaie în ușă chiar după ce bat clopotele la miezul nopții, apoi îl văd pe Søren care se strecoară înăuntru cu greu. Deși la banchet părea o umbră, de aproape are trăsăturile mai ascuțite. Cu părul ras, fața lui pare mai aspră. Ochii lui senini sunt mai închiși decât îmi amintesc, adânciți în

fundul capului. Când se uită la mine, am impresia că nici nu mă vede.

Stă în fața mea dărâmat și, în ciuda a tot, vreau să îl consolez. Pentru că știu că lucrul care urmează să se întâmple este iremediabil și fără consimțământ.

— Søren? zic, făcând un pas ezitant spre el.

Nu trebuie să știe că s-a schimbat ceva, dar nu îl pot privi ca înainte, oricât de mult aș încerca. Acum, când mă uit la el, văd sânge și moarte. Îl văd pe Kaiser. Din fericire, este prea pierdut în propria suferință ca să observe, iar vocea mea pare să rupă vraja care l-a cuprins. Atenția i se îndreaptă către mine și, după ce face câțiva pași mari, mă ia în brațe. Își lipește fața de gâtul meu și barba lui aspră mă zgârie. Căldura lui mă învăluie, dar nu pot să nu mă gândesc la tot sângele de pe mâinile lui.

— Mă bucur foarte mult că ești bine, îi spun, trecându-mi mâna peste capul lui ras în grabă.

Inițial nu răspunde, rămânând cu capul pe gâtul meu.

— Arată-mi, spune el, cu vocea înăbușită.

— Ce?

Începe să tragă de umărul rochiei și înghit în sec, când îmi dau seama la ce se referă. Rănile mele. Probabil i-a spus Erik. Mă întorc cu spatele la Søren și las în jos umărul tunicii ca să-mi poată vedea rănile. Rămâne cu respirația tăiată. Se întinde să-mi atingă umărul acolo unde biciul nu a ajuns.

— Îmi pare atât de rău, Thora, spune el, oftând. Dacă nu aș fi eșuat...

Vocea i se stinge ușor și scutură din cap.

Mă întorc cu fața către el și îl iau de mână. Nu am răbdare să îl alin și cu siguranță că nu am nici timp. Mă gândesc la Theyn și la Crescentia, care se pregătesc să guste desertul și vinul înainte de a merge la culcare și la cum nu se vor mai trezi niciodată.

— Du-mă departe de aici, te rog, spun eu. Hai să mergem să navigăm, doar pentru câteva ore.

Søren încuviințează din cap, dar are aceeași privire bântuită.

— O să o aduc înapoi până la răsăritul soarelui, spune el, adresându-li-se Umbrelor.

Nu primește niciun răspuns. Au plecat demult.

— Hai să mergem, îi cer, trăgându-l către dulap.

A sosit momentul și brusc simt toată presiunea asupra mea. Îmi dau seama că mă pierd cu firea, trebuie să mă adun și să mai rezist încă puțin timp. Apoi voi fi liberă.

Nu opune nicio rezistență, ci mă urmează în dulap, apoi către intrarea în tunel, așa cum a făcut-o și data trecută. Nu mă opresc, înaintez grăbită prin tunel, într-o tăcere tensionată. Când devine destul de înalt, mă ridic în picioare și îmi șterg mâinile murdare de poala rochiei. Îl aud în spatele meu, dar, imediat ce mă întorc către el, gura lui o atinge pe a mea și sunt prinsă între el și peretele tunelului. Mă sărută cu o disperare pe care n-am mai simțit-o, ca un om care moare de sete. Nu știu dacă să îl trag mai aproape sau să-l împing. Îmi simte ezitarea, pentru că se retrage după câteva secunde, rezemându-și fruntea de a mea.

— Îmi pare rău, spune cu vocea răgușită. Doar că aveam nevoie să mai fac asta pentru ultima oară.

Simt fiori pe măduva spinării.

— Ultima oară? îl întreb, punându-mi mâna pe gâtul lui, trăgându-l mai aproape de mine. Dar avem timp până la răsărit, Søren.

Încerc să îl apropii de mine pentru încă un sărut, dar mă oprește punându-mi delicat mâna pe umăr.

— Nu pot, Thora, spune încet. Sunt lucruri pe care tu nu le știi, dar, odată ce le vei afla, nu vei mai vrea să mă vezi. Și nu te voi învinovăți.

— Biciuirea nu a fost din cauza ta, îi zic eu. Nu ai fi avut ce să faci.

Își pleacă privirea.

— Nu despre asta este vorba.

Îmi iau mâinile de pe el.

— Atunci ce este? îl presez.

Dă să-și treacă mâna prin păr, uitând, pentru o clipă, că nu îl mai are. Face câțiva pași, depărtându-se de mine, apoi se întoarce și trage adânc aer în piept.

— Te iubesc, spune el. Vreau să știi asta înainte de toate. Te iubesc și nu aș vrea să fac vreodată ceva care să te rănească.

— Și eu te iubesc, spun, având grijă ca vocea mea să fie neutră.

Mama mi-a spus odată că este păcat să minți un om care este pe moarte, dar nu știu dacă este adevărat. Søren va fi în curând mort și minciunile mele vor muri odată cu el.

— În mină... începe el, forțându-se să vorbească. Sclavii care munceau acolo erau ținuți sub observație de către medici. Se făceau teste. Experimente.

Nu. Vreau să îi acopăr gura, să îl opresc, să îl sufoc cu propriile lui cuvinte. Nu are dreptul să facă asta: să se confeseze pentru o crimă pentru care eu l-am condamnat deja. Sentimentul lui de vină nu mai are nicio valoare acum și nu sunt aici pentru a-l face să se simtă mai bine. Dar sunt atâtea lucruri pe care vreau să i le zic și este o ușurare că am șansa de a nu mă mai preface pentru un moment și să las furia să se dezlănțuie.

— Ce vrei să spui? încerc eu să par șocată. Ați făcut experimente pe oamenii mei?

— Nu sunt oamenii tăi. Și ar trebui să știi că nu poți să spui asta cu voce tare.

— Nimănui altcuiva, da, spun eu, cu o furie care, într-un final, iese la suprafață. Dar am crezut că nu trebuie să te mint și pe tine.

În întuneric, abia reușesc să disting dacă s-a schimbat la față.

— Nu asta am vrut să zic, spune el, scuturând din cap. Îmi pare rău. Doar... doar că... mi-e greu să vorbesc despre asta.

— Nu la fel de greu pe cât îmi imaginez că este să înduri așa ceva, îi răspund, stăpânindu-mă să nu ridic vocea.

Are bunul-simț să pară pus la punct și parcă inima mi se înmoaie puțin. Strâng pumnii și mi-i ascund pe după rochie, ca să nu fiu tentată să îi ofer vreo îmbrățișare de consolare. Nu va fi un erou înșelat de alții.

— Ce anume căutau să afle? insist.

Ezită pentru o clipă.

— Expunerea prelungită în mină... transformă o persoană, care astfel primește abilitățile pietrei extrase, cumva. Unii oameni pot suporta, majoritatea nu. Noi știam asta. Tu știai asta. Ceea ce nu știam era de ce. Dar tatăl meu credea că era ceva care poate fi util dacă e descoperit. Și așa s-a dovedit. Ani buni, medicii noștri au făcut teste și comparații. Acum câteva luni au determinat cauza. Magia din mină este atât de densă că se regăsește și în aer. Le dă pietrelor puterea, dar este absorbită și de corpul unei persoane – de sânge mai ales. Doar câțiva oameni îi pot supraviețui, majoritatea nu sunt atât de norocoși. Magia îi înnebunește. La început i-am omorât pe toți cei care prezentau simptomele, pentru că ne temeam că este letală. Dar tata a hotărât că este o risipă. Poate că reprezentau un pericol pentru noi, a zis el, dar asta nu însemna că erau un pericol și pentru alții? A crezut că îi poate transforma în arme, să îi trimită în lupte, în primele linii, pentru a cauza cât mai multe pagube și să limiteze pierderea de vieți.

— Dar asta nu limitează pierderea de vieți deloc, spun eu, străduindu-mă să nu țip.

— Știu, știu, zice înfiorat.

— Și i-ai folosit în Vecturia, continui eu.

Nu mă mai prefac. Furia mea a ieșit la suprafață și mă face periculoasă. Cu o miză atât de mare, știu că trebuie să mă stăpânesc, dar pare imposibil. Îmi dau seama că nu îl cunosc pe Søren mai mult decât mă cunoaște el pe mine.

— Cât de mulți?

La început, nu îmi răspunde.

— Nu știu. Sute, cred. Tatăl meu a dat ordinul.

— Tatăl tău era aici, Søren. Tu ai dat ordinul.

Se albește la față.

— Nu am vrut. Ăsta a fost planul dintotdeauna, chiar și înainte de a pleca pe mare. Voia să îi testeze într-o luptă pe care știa că o putem câștiga, pentru ca apoi să poată începe să îi vândă altor țări. Tata obține mereu ceea ce-și dorește și tu știi asta mai bine decât oricine altcineva.

În vocea lui se simte vinovăția. Se întinde să mă prindă de mâini, dar mă retrag de parcă atingerea lui m-ar arde. Vrea să îl iert, vrea să se curețe de păcatele tatălui său, dar de data asta mâinile lui sunt pătate de sânge.

— Da, spun eu, privind în jos.

Furia este una, dar dezamăgirea îl va răni mai tare.

— Am ținut piept mâniei sale de fiecare dată, pentru lucruri pe care nici măcar nu le-am făcut. Dar acum știu cine sunt, știu ce contează pentru mine și sunt dispusă să lupt pentru asta. Poți să spui și tu același lucru?

Înghite în sec.

— Știu că sunt dispus să lupt pentru tine, spune încet.

Sunt sigură că așa ar face, mai ales după banchet. Søren își dorește atât de mult să nu semene cu tatăl său. Și eu îmi doresc ca totul să fie ușor, într-un fel sau altul, dar simt că sunt ruptă în două. Pumnalul îmi apasă antebrațul, ascuns în mâneca mantiei, dar greutatea lui nu mă mai deranjează ca mai devreme. Este aproape bine-venit, ca o ancoră pe o mare furtunoasă, fiind singurul lucru care mă împiedică să mă pierd

printre valuri. Nu mă pot înfuria, nu când mai sunt atâtea de făcut și timpul se scurge.

— Thora, spune Søren, făcând un pas către mine.

De data asta nu mă mai mișc. Nu tresar când îmi atinge obrazul cu mâna.

— Nu pot să îți spun cât de rău îmi pare, cum aș vrea să pot da timpul înapoi și să șterg ce am făcut. Aș face-o într-o secundă.

— Nu mai e cale de întoarcere, îi spun, deși nu știu dacă îi vorbesc lui sau mie.

Fac un efort să mă uit în sus, în ochii lui, și o las pe Thora să preia controlul pentru ultima dată, înainte de a înfige cuțitul în el.

— O să fie bine, Søren. O să trecem peste asta. Știu că tu nu ești ca tatăl tău, îi spun, pentru că știu că asta are nevoie să audă.

Deodată, îmi amintesc de Împărătească, cum mi-a povestit că s-a îndrăgostit ea de Kaiser, cum nu și-a imaginat vreodată că este capabil să facă tot ce a făcut. Mă întreb de ce este în stare Søren? Ce sămânță a răului se află deja în sufletul lui, care va crește dacă nu îl omor acum? În doisprezece ani poate fi mai rău decât Kaiserul.

Îmi trec degetele prin părul lui scurt de la baza craniului și îl trag în jos pentru un sărut lent și dureros. După o secundă îmi răspunde și el, cuibărindu-mi fața în palmele lui, de parcă i-ar fi teamă să nu mă sparg. Simt umezeală pe obraji, dar nu sunt sigură dacă lacrimile sunt ale mele sau ale lui. Nu cred că mai contează. Timp de o respirație, suntem o singură persoană și îi simt tristețea la fel de puternic cum o simt pe a mea.

Pe măsură ce sărutul se intensifică, las cuțitul să alunece pe brațul liber până ajung să îl țin strâns în mână. Sunt necesare câteva manevre pentru a-l scoate din teacă, dar el este atât de pierdut în brațele mele și în propria durere încât nu-și dă seama de nimic. Nu până când vârful ascuțit al pumnalului îi presează spatele.

Buzele i se îndepărtează de ale mele și ochii albaștri i se deschid larg, căutând răspunsuri pe care le găsește repede. Fața îi este cuprinsă de șoc, care este înlocuit repede de resemnare. Înghite în sec și încuviințează scurt din cap.

— Un centimetru mai jos, îmi șoptește în dreptul buzelor.

Când mă conformez, o umbră de zâmbet trece pe fața lui, dar nu ajunge până la ochi.

— Gata! Acum lovește cu putere și precis, Thora.

Nu vreau să îi văd chipul când îl omor, dar nu-mi pot lua ochii de la el.

— Numele meu este... mă opresc pentru a trage adânc aer în piept. Numele meu este Theodosia, spun eu încet.

Văd o urmă de nedumerire pe fața lui care dispare rapid.

— Theodosia.

Este prima dată când îmi pronunță numele real și sună aproape ceremonios.

Fruntea lui se reazemă de a mea, așa că tot ce văd sunt ochii lui.

— Știi ce să faci.

Are dreptate, știu exact ce să fac. Este același lucru, mai mult sau mai puțin, pe care i l-am făcut lui Ampelio – tatăl meu. Să-l omor pe prinț nu ar trebui să fie mai greu, desigur, dar în acest moment este doar Søren, băiatul pierdut, cu ochi triști, care odată lăsa pisicile să îl urmărească peste tot, care s-a împrietenit cu fratele său vitreg, indiferent de pericolul pe care îl reprezenta, care m-a sărutat ca și cum, poate, ar fi avut puterea de a mă salva – de a ne salva reciproc.

Și nu pot să îl privesc cum moare, așa cum nu am putut să o văd nici pe Crescentia.

Pumnalul îmi alunecă din mână, zdrăngănind pe podeaua din piatră, cu ecou, și îl împing departe. Arată la fel de șocat ca mine. Chiar credea că o să o fac și nu știu dacă ar trebui să mă simt mândră sau nu.

Se apleacă și ridică pumnalul. Mă aștept să îl înfigă în mine, dar doar se uită la el un moment, după care îl ascunde în talia de la pantaloni. După un moment de liniște mi se adresează în șoaptă, dar ferm:

— Nu trebuie să mă ierți, nici nu mă aștept să o faci, dar știu că trebuie să te duc departe de aici – departe de el. Putem să fugim împreună în noaptea asta, așa cum am vorbit. Ți-am făcut o promisiune, așa că te rog să mă lași să o respect.

Gâtul mi-e atât de uscat, încât nu pot vorbi, doar încuviințez din cap. El crede că este în siguranță și nu-l pot învinovăți pentru asta. Nu știe că Blaise este undeva prin apropiere și îl așteaptă. Poate că eu nu am fost în stare să o fac, dar Blaise va reuși.

O furtună biciuie aerul imediat ce ieșim din tunel. Nu-mi imaginez cum se gândește Søren să o înfrunte pe mare, dar pare ciudat de calm, chipul lui în lumina lunii pare sculptat în marmură albă. Dacă nu mi-ar strânge mâna atât de tare, nici nu aș ști că este agitat. Încerc să nu mă uit la el; încerc să nu mă gândesc nici la faptul că încă merge alături de mine.

Este prea întuneric ca să se vadă vasul lui Blaise de pe țărm, dar știu că este acolo undeva, în valurile întunecate.

— Tatăl meu va trimite oameni, spune Søren, scoțându-mă din propriile gânduri. Dar nu are mulți prieteni printre războinicii săi. Eu am. Sper ca asta să conteze în cazul în care suntem prinși. Dar vasul meu este rapid și ușor. Orice vas va trimite tata după mine, va fi mai greu din cauza echipajului și a artileriei grele. Vom fi înaintea lor cu câteva mile bune.

Încerc să par calmă, dar în mintea mea este un haos. O să îl duc pe barcă, destul de departe de țărm, astfel încât doar Blaise să mă audă țipând. O să vină repede, iar între timp pot să îi zic lui Søren că am văzut un șobolan sau o minciună similară, ca să îi distrag atenția până ajunge Blaise pe vas ca să-i taie gâtul.

Și apoi...

Și apoi voi fi liberă. Simt fiori pe șira spinării când mă gândesc la asta. Nu am mai fost liberă de zece ani. Și, cât de repede voi putea, îmi voi elibera și oamenii.

Când suntem la câțiva pași de țărm, Søren mă apucă de mână și mă strânge tare, apoi mă împinge în spatele lui, devenind captivă între corpul lui și valuri. Apa îmi ajunge până la glezne. Îi aud înainte de a-i vedea, cizme care mărșăluiesc în tandem pe plajă, un țipăt transformat de bătaia vântului într-un murmur, zgomotul săbiilor care sunt scoase din teacă. Doisprezece oameni ai Kaiserului se apropie prin dunele de nisip, din toate părțile, înconjurându-ne, fiind efectiv captivi între ei și apă.

— Du-te, șoptește Søren, împingându-mă în apă, către vas.

Mă întorc și fac jumătate de pas, apoi mă opresc. Apele care mai devreme erau goale se umplu de vase. Chiar și cu Blaise, care este în apropiere, nu am nicio șansă să scap. Și chiar dacă reușesc să ajung la Blaise înainte de a fi prinsă, chiar dacă reușesc să scap de ei o vreme, i-am conduce direct către locul în care ne așteaptă ceilalți.

Nu o să fac asta. Artemisia avea dreptate: sunt un om de sacrificiu. Așa că rămân cu Søren și îl strâng de mână pe măsură ce soldații se apropie de noi și îl las să creadă că o fac pentru că nu îl pot abandona. Poate asta îmi va cumpăra un dram de indulgență, deși mă îndoiesc că această imagine îl va mișca pe Kaiser. În fața mea, Søren se forțează să pară calm, în vreme ce soldații se apropie.

— Înălțimea Voastră, spune cu voce precaută șeful gărzilor.

Este cel cu cicatrice, cel căruia Heron i-a înscenat potențiala crimă.

— Johan, răspunde Søren binedispus. Ce vă aduce pe toți aici în noaptea asta?

Dar Johan nu se lasă intimidat.

— Ar trebui să vă întreb același lucru.

Încearcă să se uite la mine, dar Søren îl oprește, ascunzându-mă.

— Speram să am o întâlnire în miez de noapte, dar mi-ați cam stricat planul.

Vorbește ca prințul capricios care credeam odată că este.

— Și oare trebuie să vă întâlniți cu Prințesa de Cenușă? întreabă Johan, ca și cum ar ști deja răspunsul.

Søren mă strânge și mai tare de mână, dar nu-și schimbă tonul.

— Nu văd de ce te-ar interesa pe tine acest lucru, Johan, având în vedere că datoria ta este să îl protejezi pe tatăl meu. Care își poartă singur de grijă acum, cât timp tu ești aici, întrerupându-mi planurile romantice?

— Tatăl tău are destulă protecție, spune Johan, zburlindu-se. Dar domnița Thora a plănuit uciderea lui Theyn în seara asta și credeam că îți pregătește și ție aceeași soartă.

Îmi simt pulsul în urechi, dar Søren nu își pierde calmul. Deși probabil pune cap la cap totul. Probabil își dă seama că atacul meu asupra lui face parte dintr-un plan mai mare. Posibil că se întreabă de când există acest plan.

Dar, când vorbește, vocea lui este netulburată.

— Nu cred că e adevărat. Cum ar fi posibil să îl omoare pe Theyn când este aici cu mine? Și acest om avea un număr mare de dușmani, sunt sigur că știți și voi asta. Domnița Thora a fost în grija tatălui meu timp de zece ani fără incidente.

— Există martori, spune Johan. Kaiserul a ordonat să fie adusă în fața lui ca să răspundă. Lăsați-l pe el să decidă, dacă este într-adevăr nevinovată.

Martor. Ce fel de martor? Ideea ar trebui să mă înspăimânte, dar nu mai simt nimic.

— Pentru că știm cu toții că tatăl meu este un om corect, izbucnește Søren.

Johan măcar are bunul-simț să pară puțin speriat. Îndemânarea lui Søren în luptă este legendară și, deși nu are șanse împotriva a douăzeci de oameni, cu siguranță va doborî câțiva dacă va fi cazul.

Vreau să cred că nici Blaise nu este nesăbuit, încercând să mă salveze, dar nu pot să fiu sigură. Sper că este departe, în larg, astfel încât să nu fie observat de celelalte nave, destul de departe cât să nu mă vadă astfel.

— Dați-vă la o parte, Înălțimea Voastră, spune șeful gărzilor, îndreptându-și spatele. Sau voi fi nevoit să vă arestez.

Søren nici măcar nu tresare. Stă nemișcat în fața mea ca un stejar. Nu se mișcă, pentru că știe că nu există nicio șansă să fiu găsită nevinovată de către Kaiser, chiar dacă nu eu am făcut-o. Nu se mișcă pentru că știe că, dacă o va face, mă va condamna.

Nu își dă seama că sunt deja osândită, indiferent de ce va face. Nu mă poate salva. Îmi trag mâna din strânsoarea lui ca dintr-o menghină și îl ocolesc.

— Este în regulă, Søren, spun eu și, deși vocea îmi tremură, încerc să par la fel de netulburată ca el. Nu am pentru ce să fiu trasă la răspundere și sunt sigură că și Kaiserul se va convinge de asta.

Søren se întinde ca să mă prindă, dar unul dintre gardieni i-o ia înainte, ajutat de pietrele de aer prinse pe cămașa lui.

— Domniță Thora, ești arestată pentru uciderea lui Theyn și tentativa de omor asupra domniței Crescentia.

Chiar în timp ce mă încătușează, mă cuprinde un val de ușurare. Tentativă de omor. Crescentia este încă în viață.

Judecata

Mă percheziționează înainte de a mă duce în fața Kaiserului și sunt recunoscătoare că Søren nu a avut încredere în mine ca să îmi înapoieze pumnalul. Nu găsesc nimic, dar asta nu mă va ajuta. Dacă Cress a supraviețuit, îmi imaginez că i-a spus tot Kaiserului – despre ademenirea lui Søren, despre cum i-am furat pietre de spirit pentru că, de fapt, colaboram cu alții, lucrurile pe care i le-am spus despre el în grădină. Pentru Kaiser am devenit o problemă mult prea mare, așa că nu va avea altă opțiune decât să mă omoare.

Dar Theyn este mort. Theyn este mort. Îmi repet cuvintele în cap iar și iar, ca să mă conving. Nu-mi va mai fi frică să îl văd, nu va mai trebui să mă străduiesc să nu fug când sunt în preajma lui. Asta este ce mi-am dorit atât de mult timp. Cu toate astea, nu simt nimic altceva decât ușurare – și asta deoarece Cress a scăpat.

Cum? mă întreb. Nimeni nu supraviețuiește lui Encatrio.

Când sunt îmbrâncită în sala tronului, caut în mulțime chipul ei, dar nu este aici. Este posibil să nu fi băut vinul. Asta este singura explicație; chiar și o picătură de Encatrio ar fi fost suficientă să o omoare. Indiferent de ce a zis șeful gărzilor, nu o să cred că este încă în viață până nu o să o văd cu ochii mei. Și, ținând cont încotro se îndreaptă ziua de azi, acest lucru nu pare prea posibil.

Poate o să o văd în Lumea de Dincolo într-o zi. Poate că până atunci ne vom fi iertat reciproc.

Când ajung la baza podiumului pe care stă Kaiserul, gărzile mă împing tare și cad în genunchi. Mă uit la sculpturile din aur care îl înconjoară. Flăcări pentru Houzzah, dar, fiind atât de aproape, văd că sunt mai mult de atât. Curburile flăcărilor formează litere. Literele formează cuvinte. Cuvinte astreene. Sunt atât de subtile încât mă îndoiesc că vreun kalovaxian a observat. Nici eu nu am remarcat înainte.

Viață lungă fiicelor lui Houzzah, născute din foc, apărătoare ale Astreei.

Sunt cuvinte pe care strămoșii mei au dorit să le facă să dăinuie timp de secole. Sunt cuvinte care i-au fost adresate mamei. Sunt cuvinte care îmi sunt adresate mie. O să mor azi, dar o să mor cu ele în inimă. O să mor luptând, iar mama și Ampelio vor fi mândri când o să îi revăd în Lumea de Dincolo. Poate și Împărăteasa va fi acolo, în sfârșit liniștită.

Aș fi putut să fac mai mult, să lupt cu mai multă putere, să nu fiu atât de nehotărâtă, dar am încercat. Și Artemisia avea dreptate: rebeliunea nu se va termina odată cu mine. Ea, Heron și Blaise vor lupta în continuare. Oamenii mei vor lupta în continuare și, poate, într-o zi, Astrea va cunoaște din nou libertatea. Voi merge fericită în Lumea de Dincolo dacă pot crede asta.

— Prințesa de Cenușă.

A fost mereu o titulatură spusă cu dispreț, dar acum cuvintele sunt și pline de venin. Nu mai sunt Prințesa de Cenușă, deși nu sunt nici domnița Thora. Numele meu este Theodosia Eirene Houzzara și, ca mama și ca toate străbunicile mele, sunt o Regină de Foc, cu sânge de zeu care îmi curge prin vene. Chiar dacă mi-au mai rămas doar câteva momente de trăit. Îmi îndrept umerii și ridic capul, întâlnind privirea insistentă și rece a Kaiserului. Nu-mi feresc privirea, chiar dacă mi se întoarce stomacul pe dos. Gura i se strâmbă.

— Ești acuzată că ai plănuit uciderea lui Theyn. Cum răspunzi la aceste acuzații?

Nu există răspuns corect. Chiar dacă neg, mă va ucide. Dar nu voi muri ca Thora, în genunchi, rugând milă.

— Theyn i-a tăiat gâtul mamei mele acum zece ani. Îmi pare rău doar pentru că a durat atât de mult să i-o plătesc, spun eu destul de tare încât să se audă în întreaga sală a tronului.

Fața Kaiserului se înăsprește și strânge mânerele tronului mamei. Dacă am fi singuri, s-ar bucura să mă omoare chiar el, dar trebuie să-și continue spectacolul. Vrea ca ei să-și amintească de mine într-un anumit fel: Prințesa de Cenușă, mică și fricoasă. Dar nu îl voi lăsa să câștige de data asta.

— Ce ai pus în vin? întreabă el, cu vocea înspăimântător de calmă, deși îmi imaginez că știe deja răspunsul, având în vedere starea în care ar trebui să fie trupul lui Theyn.

Totuși vrea să o audă de la mine. Ochii lui albaștri strălucesc amenințători, asortându-se cu pandantivul de la gât. Pandantivul lui Ampelio. Vrea să mă sperie, dar nu mai are această putere asupra mea. Mi-a luat deja tot – i-a luat pe mama, pe Ampelio, mi-a luat casa. Acum nu mai am nimic de pierdut, așa că nu mai are de ce să-mi fie teamă. Îmi ridic bărbia și îmi mențin privirea la nivelul lui, fără să tresar.

— Lichid de foc care îl arde din interior spre exterior pe cel care îl bea, îi spun. Este o moarte nemiloasă. Gâtul arde primul, așa încât cel care a băut să nu poată nici măcar să strige când moare.

Groaza licărește pe fața lui doar o secundă, înainte de a fi înlocuită de dorință.

— Encatrio, murmură. De unde ai procurat-o? întreabă, aplecându-se în față.

— Sunt mulți care știu cine este conducătorul de drept al Astreei și sunt dispuși să mă ajute. Într-o zi, curând, o să vezi și tu cât de mulți sunt. Îmi doresc doar să fiu prezentă când vei afla.

Kaiserul îi face semn cu capul paznicului din spatele meu, care vine spre mine și mă lovește în spate cu sabia băgată în teacă, atât de tare încât mă înclin în față, sprijinindu-mă cu mâinile pe podea în timp ce cad în genunchi. Strig când durerea îmi cuprinde tot corpul și rănile recente, de la biciuire, se redeschid. Un țipăt se aude din mulțimea tăcută. Søren. Nu știu dacă prezența lui mă liniștește sau nu, așa că mă străduiesc să o ignor. Trag adânc aer în piept, apoi mă ridic în picioare.

Nu voi muri în genunchi.

Paznicul vine iarăși să mă lovească, dar Kaiserul ridică mâna, făcându-i semn să se oprească.

— Ei știu că tu ai omorât-o pe Împărăteasă? țip cât de tare pot ca toți cei din sală să mă audă. Ai împrăncit-o pe fereastră. Am văzut chiar eu.

Se apleacă în față, chipul i se înroșește.

— Probabil că tot tu mi-ai ucis draga soție, se răstește el, făcându-i din nou semn pazniculuiă să mă lovească.

De data asta sunt pregătită. Chiar când sabia acoperită mă lovește, mă las la podea, astfel încât lovitura să pară reală, chiar dacă sunt foarte puțin atinsă. Mă ridic mai repede de data asta, simțind doar o zvâcnire slabă în umăr.

— Împărăteasa a fost bună cu mine, spun, cu un tremur în voce, dar cu claritate. Știa ce monstru sunteți. Vă ura atât de mult încât a înnebunit. Mai este cineva, Înălțimea Voastră, care nu ar fi fericit să vă vadă murind? Câți dintre ei – și arăt către mulțimea din spatele meu – nu v-ar înjunghia în spate dacă ar avea ocazia? Nu vă iubesc, nu vă respectă, le este frică. Nu așa se conduce o țară.

— Este singura cale de a conduce o țară, mârâie el. Ar trebui să conduc cu dragoste și compasiune, ca mama ta? Asta nu s-a terminat prea bine pentru ea.

Încordez maxilarul, strângând din dinți. Nu îl voi lăsa să o folosească pe mama ca să mă provoace.

— Mama mea a fost o conducătoare mult mai bună decât veți fi vreodată, îi spun în schimb. Și un șobolan ar fi un conducător mai bun ca Înălțimea Voastră. Chiar și o furnică.

Îi face iar semn paznicului și, de data asta, loviturile curg una după cealaltă, chiar și după ce cad la podea. Rănile sunt redeschise și rochia îmi este pătată de sânge. Tot ce simt este mânie. Arde în mine până când simt că îmi ia foc pielea. Când paznicul se retrage în cele din urmă, încerc să-mi recapăt suflul. Picioarele mele refuză să se îndrepte, să-mi susțină greutatea, dar le forțez. Încă puțin și apoi nu va mai fi durere. O voi vedea pe mama. Îl voi vedea pe Ampelio.

— Adu-i înăuntru, ordonă Kaiserul, făcând semn din mână.

Un gardian mă înșfacă de braț, în timp ce ușa din spatele tronului se deschide și două sclave sunt târâte înăuntru; mâinile lor sunt încătușate. Îmi ia un moment să îmi dau seama ca una dintre ele este Elpis.

Nu! Simt cum mi se sfâșie inima chiar și când îmi zic că mă înșel. Nu poate fi Elpis. Elpis este pe un vas, cu familia ei. Elpis este în siguranță.

Dar nu este. Pare mai tânără ca de obicei, fața rotundă îi este plină de lacrimi, ochii ei mari sunt roșii de plâns și se vede frica în ei. Când îi întâlnește pe ai mei, se mărește și începe iar să plângă. Vreau să ajung la ea, să îi zic că totul este bine, să lupt pentru ea, dar strânsoarea gardianului este puternică.

Încă doi paznici apar în spatele lor, desfăcându-le cătușele. Unul o ghidează pe cealaltă fată în fața Kaiserului. Îmi dau seama că este sclava mai în vârstă a Crescentiei. Șchiopătează când merge și îmi dau seama că ochiul stâng este umflat și vânăt. Spre deosebire de Elpis, nu este speriată. Stă dreaptă, este șovăielnică.

— Cum te cheamă? întreabă Kaiserul.

— Gazzi, Înălțimea Voastră, spune ea cu o curtoazie îndoielnică.

— Gazzi, repetă el cu un zâmbet îngăduitor.

— Vrei să ne spui ce le-ai spus gardienilor când a fost descoperit trupul lui Theyn?

Îmi aruncă o privire rapidă, dar nici urmă de empatie în ea. Este ea astreană, dar eu nu sunt regina ei.

— Le-am spus că, mai devreme în acea zi, Elpis a răspuns la ușă unui musafir. Eu eram în altă cameră, dar le-am auzit vorbind câteva minute. Pot spune că era domnița Thora – a vizitat-o pe Lady Crescentia atât de des încât îi recunosc vocea. Când a plecat, m-am uitat pe furiș și am văzut-o pe Elpis cum strecoară o sticluță în șorț. Avea un zâmbet larg pe care nu l-am văzut niciodată.

— Și nu ai menționat asta Crescentiei și lui Theyn? întreabă Kaiserul.

— Nu știam ce am văzut. Mă gândeam că poate este un cadou pentru domnița Crescentia — erau prietene atât de apropiate, că nu ar fi fost neobișnuit. Abia la cină am văzut că a luat sticluța din șorț și a pus-o în vinul pentru desert. Am întrebat-o ce era și m-a lovit, Înălțimea Voastră, zice ea, aratând către ochiul vânat. M-a încuiat într-un dulap. A terminat de preparat desertul de una singură și următorul lucru pe care mi-l amintesc este când m-au găsit gardienii și le-am spus tot. Dar era prea târziu și Theyn era mort. Din fericire, săraca domnița Crescentia a luat doar o înghițitură din vin, pentru că băuse prea mult în timpul cinei.

Doar o sorbitură. Doar una ar fi trebuit să o omoare. Ar fi ucis pe cineva de două ori cât ea. Dar nu-mi pot imagina că ar avea vreun motiv să mintă despre asta acum. Deși încă nu cred ca Cress trăiește, picioarele mi se înmoaie de ușurare.

— Îți mulțumesc, dragă, spune Kaiserul, apoi face semn să fie adusă Elpis în fața lui.

Gardianul o îmbrâncește și privirile ni se întâlnesc. Dau încurajator din cap, dar știm amândouă cum se va termina. Spre surprinderea mea, teama dispare din ochii ei. Încuviințează și ea din cap către mine o dată, apoi își îndreaptă atenția către Kaiser.

— Contești acuzațiile care ți-au fost aduse? întreabă el.

— Nu, spune ea cu o voce ridicată, puternică și clară. Regina mea mi-a oferit șansa de a riposta față de oamenii care i-au rănit pe toți pe care îi iubeam. Am profitat de această șansă.

În ciuda a toate, are un zâmbet sălbatic și triumfător. Dar Kaiserul răspunde cu un pocnet din degete și cu un rânjet care mă încremenește. Gardianul care o ține pe Gazzi își scoate sabia din teacă.

Gazzi este prea șocată să facă ceva, iar gardianul care o ține își înfige sabia în spatele ei, capătul însângerat ieșind prin piept. O moarte rapidă. Nu mă mai uit la ea. Aștept ca paznicul lui Elpis să facă același lucru, dar în schimb scoate o sticluță din pelerină și îi îndepărtează dopul. Cu o mână strânsă în jurul lui Elpis, aduce sticluța la buzele acesteia. Ochii ei se ațintesc asupra mea și realizez ce plan are Kaiserul. A mărturisit, da, dar nu i-am spus tot. Este destul de deștept să știe asta.

— A rămas suficient vin otrăvit, spune Kaiserul. Ai de ales, Prințesă de Cenușă. Spune-mi adevărul și o voi trimite în mină. Altfel...

Gardianul o trage pe Elpis de păr până când aceasta nu are de ales decât să deschidă gura și aduce mai aproape poțiunea. Mă zbat ca să scap de gardianul care mă ține, dar strânsoarea lui parcă este de fier. Nu o va cruța, indiferent ce fac eu – așa cum nu l-a cruțat nici pe Ampelio. Este un mincinos nemilos. Știm asta și eu, și Elpis. Și toată lumea din încăpere. Nu pot s-o salvez. Nu pot s-o salvez. Nu pot...

— Stop! spun eu, suspinând fără să vreau.

Paznicul încremenește.

— Mă gândeam că putem ajunge la o înțelegere, spune Kaiserul cu un zâmbet grețos. O să întreb din nou: de unde ai procurat Encatrio?

Înghit în sec. Deodată, nu mă mai simt ca o regină. O regină poate să pună în balanță viața mai multora contra unei singure vieți, dar eu nu pot să fac asta. Nu o văd decât pe Elpis. În minte îmi răsună doar vocea lui Blaise care îmi spune că sunt responsabilă pentru ea. Eu i-am cerut să facă asta, din cauza mea este aici, e ca și cum eu am omorât-o. Îi datorez asta. Chiar dacă Kaiserul nu o va cruța, îi va oferi o moarte mai ușoară, ca lui Gazzi. Nu Encatrio, să păstreze otrava pentru altcineva.

— Umbrele mele, spun eu, fiind sigură că au plecat de mult. Rebelii le-au înlocuit luna trecută. De unde au luat-o, nu știu.

Kaiserul se încruntă și îi face semn gardianului care apropie și mai mult sticluța de buzele lui Elpis.

— Nu știu! strig eu, luptându-mă să scap de paznicul care mă ține, dar fără niciun folos. Jur că nu știu nimic mai mult!

Totuși nu se opresc. Gardianul care o ține pe Elpis înclină fiola suficient cât să-i dea o picătură, apoi o ține de nas până când înghite. Izbucnește din ea un sunet cum n-am mai auzit niciodată, strigătul răgușit al unui animal pe moarte care vibrează prin tot corpul meu, care parcă îmi sfâșie pielea. Mă lupt cu gardienii mei, reușind să dau o lovitură de cot. Ceva trosnește și unul dintre ei rostește un șir de înjurături, dar strânsoarea rămâne la fel puternică. Elpis se prăbușește, cu ochii pe jumătate închiși. Pielea gâtului îi este deja carbonizată, devenind gri și uscată. Abia mai poate scânci.

— Mai sunt câteva înghițituri, spune Kaiserul tărăgănat. Ce făceai în seara asta?

Înghit în sec și îmi iau ochii de la Elpis. Asta cel puțin n-o să coste nimic.

— Trebuia să îl ucid pe prinț înainte de a evada.

Cu gâtul ars, Elpis nu poate decât să dea din cap foarte puțin.

— Să evadezi unde? insistă el. Cu cine?

Dau să răspund, căutând o minciună – orice minciună. Nu va mai conta; Elpis și cu mine vom fi moarte când minciuna va fi descoperită, iar Blaise și ceilați vor fi departe. Dar nu e atât de simplu. Kaiserul va merge cu batalioane de soldați și luptători în orice țară îi voi spune. Va aduce războiul la ușa lor. Nu pot pronunța cuvintele.

Kaiserul pare că se aștepta la asta. Pare că asta vrea. Plin de voioșie, face din nou semn către gardian, privind-o pe Elpis cu o fascinație care îmi întoarce stomacul pe dos.

Elpis zvâcnește sprijinită de gardian și el se chinuie să o țină în loc în timp ce îndreaptă din nou sticla către buzele ei. Se uită în ochii mei. Durerea din ei îmi cască un gol în stomac, dar mai e ceva. Îmi dau seama prea târziu: hotărâre.

Gardianul vrea să-i mai toarne o picătură de poțiune, dar Elpis o bea pe toată, sorbind fiecare strop, înainte ca paznicul, luat prin surprindere, să mai poată îndepărta sticluța. Strig o serie de cuvinte astreene pe care nu le-am învățat de la mama și mă zbat împotriva strânsorii gardianului, luptându-mă cu toată puterea pe măsură ce mintea mi se încețoșează. Dar Paznicul nu slăbește strânsoarea și tot ce pot face este să o privesc pe Elpis cum cade pe podea zvâcnind și încolăcindu-se ca un copil. Carbonizarea se întinde mai jos de gât și mirosul de carne arsă umple încăperea. Curtenii din spatele meu încep să se înece, ca și cum ei ar suferi.

Când, într-un final, nu se mai mișcă, gura ei înnegrită rămâne înțepenită într-un țipăt mut. Îl aud ca prin ceață pe Kaiser cum ordonă ca trupul să fie ridicat. Un gardian trage trupul lui Elpis ca și cum ar fi doar o păpușă din cârpe, capul ei agățat fără vlagă de gât, cu ochii închiși, din fericire. O dâră de cenușă rămâne în urma ei.

Elpis era responsabilitatea mea și eu am omorât-o. Dacă am vreun regret, acesta este. Prea mulți oameni au murit pentru mine și acum sunt aproape recunoscătoare că nimeni nu va mai trebui să o facă.

Kaiserul coboară de pe tronul mamei, urmele pașilor săi răsună în liniștea sălii pe măsură ce se apropie de mine. Nu îl pot privi, incapabilă să-mi iau ochii de la dâra de cenușă lăsată în urmă de trupul lui Elpis, dar mă apucă de bărbie și mă obligă să mă uit în sus, să îi văd fața roșie, privirea cruntă și rece.

— Ce păcat, șoptește el ca să aud doar eu și paznicii mei. Ai fi fost o împărătească atât de frumoasă!

Îmi înghit lacrimile. Sunt pentru Elpis; Kaiserul nu merită să le vadă. Dacă gardienii nu m-ar fi ținut atât de strâns, m-aș fi aruncat asupra lui și aș fi încercat să îl rănesc cât puteam până să fiu oprită – să îi scot ochii, să îi zdrobesc capul de o piatră, să smulg o sabie de la un gardian și să i-o înfig în inimă – sunt atâtea feluri în care poți răni pe cineva doar în câteva secunde și aș mai inventa vreo câteva. Dar paznicii îmi simt disperarea, pentru că mă țin strâns, știind că aș putea reprezenta un pericol.

Fac singurul lucru pe care îl pot face – îl scuip. Chiar în față, chiar sub un ochi, o flegmă care strălucește.

Îmi trage o palmă. Forța cu care mă lovește ar trebui să mă pună la pământ din nou, dar gardienii mă țin în picioare.

— Luați-o de aici. Pregătiți executarea ei la răsărit, astfel ca toată lumea să o poată vedea. Vreau ca toată lumea să știe că Prințesa de Cenușă este moartă.

Celula

Kaiserul nu face prea des greșeli, dar a făcut una când nu m-a ucis. Crede că este o idee bună să aștepte până când se va strânge un public mai larg, spectatori astreni care vor fi și mai frânți văzând cum sunt omorâtă. Îi înțeleg logica, dar există o problemă în planul său.

Eram gata să mor pentru cauza mea, înainte. Eram pregătită să îi întâlnesc pe mama și pe Ampelio în Lumea de Dincolo și să privesc cum țara mea se ridică din nou fără mine. Dar acum nu pot să îmi șterg din minte imaginea trupului carbonizat al lui Elpis. Nu pot să uit cum rânjea Kaiserul în timp ce o privea cum moare. Oricât de mult îmi doresc să o revăd pe mama, nu sunt pregătită încă.

Nu mi-am încheiat socotelile cu această lume, nu mi-am încheiat socotelile cu el.

Gardienii mă duc în temnița de sub palat, un labirint de celule înghesuite și murdare pe care mama nu le-a folosit niciodată cât a domnit. Credea că este o pedeapsă prea crudă, chiar și pentru criminali, în schimb îi trimitea la muncă în Ținuturile Îndepărtate.

Sunt aceleași celule pe care le exploram cu Blaise când eram copii. Recunosc traseul; pot vizualiza în minte tot planul labirintului. Și Blaise trebuie să-și amintească.

M-au închis într-o celulă rece, departe de ceilalți prizonieri, fără pătură, mâncare sau un schimb de haine nepătate de

sânge. Este atât de înghesuit, încât nu îmi pot ridica ambele brațe și este un întuneric care există doar în coșmaruri. Se aude scârțâitul lacătului când este închis și ecoul cizmelor de pe hol.

Cum rămân singură, încep să râd. Nu are cine să mă audă aici, atât de adânc în pământ, și dacă ar fi, nu are decât să îi povestească Kaiserului.

Să creadă că sunt nebună. Nu ar fi cea mai mare greșeală pe care a făcut-o în seara asta. Undeva afară, Blaise, Heron și Artemisia au auzit de arestarea mea și pun la cale un plan pentru a mă ajuta să evadez. Sunt la fel de sigură de asta ca de propriul nume.

Kaiserul trebuia să mă fi ucis când a avut ocazia.

Nu știu cât trece până mă opresc din râs sau cât timp se scurge până când sunetul unor pași întrerupe tăcerea – sunt niște pași mai domoli decât cei ai gardienilor. Prea lini să fie ai lui Blaise. Artemisia poate? Mă agăț de zăbrele și încerc să văd pe hol, dar este prea întuneric și nu am curaj să strig vreun nume.

Văd lumina slabă a unei lumânări care se îndreaptă către mine, devenind tot mai puternică și luminând fața celei care o ține. Pielea ei odată trandafirie a devenit albă ca varul și, chiar și în lumina lumânării, are un luciu gri, cu excepția gâtului, care este negru ca tăciunele de la maxilar la claviculă, zgrunțuros ca o piatră neșlefuită. Părul, sprâncenele și genele s-a transformat din auriu-pal într-un alb orbitor, casant. Înainte, părul ei curgea în valuri până la talie, dar acum este ciuntit până la umeri, despicat la vârfuri, pârlit.

Dar nu este doar otrava. Fata care se află de partea cealaltă a gratiilor nu este cea pe care o cunosc de zece ani, cea cu care mă prefăceam că sunt sirenă, cea cu care râdeam și bârfeam. Acea Crescentia era drăguță, blândă și mereu zâmbitoare, dar

această fată are ochii roșii și o expresie de gheață. Nimeni nu ar zice că este drăguță – feroce, impresionantă, poate frumoasă, dar în niciun caz drăguță. Când ne-am întâlnit, mi se părea că arăta ca o zeiță, și încă e așa. Dar nu o mai văd pe Evavia; este sora ei, Nemia, zeița răzbunării. Înainte, Crescentia mă privea cu dragoste, ca și cum am fi fost surori, dar acum este plină de atâta ură, că pare palpabilă.

Nu o învinovățesc, dar nici nu regret că l-am omorât pe Theyn.

— Vrei să afli de ce am făcut-o? o întreb eu după câteva momente de liniște.

Tresare aproape imperceptibil.

— Știu de ce ai făcut-o.

Gâtul îi este zdrelit și ars și fiecare cuvânt rostit îi provoacă durere, deși văd cât de mult se străduiește să nu o arate. Nu știe, nu cu adevărat, și vreau să înțeleagă.

— În ultimii zece ani nu am putut să dorm din cauză că auzeam țipetele mamei care murea, iar ochii cruzi ai tatălui tău îmi bântuiau coșmarurile. Credeam că mă va ucide și pe mine, mai devreme sau mai târziu. Reușeam să adorm doar dacă îmi imaginam că o să îl omor eu prima. Recunosc că otrava nu a fost soluția ideală. Un pumnal ar fi fost mai potrivit, cu propria lui sabie ar fi fost ideal.

Îi urmăresc cu atenție chipul în timp ce vorbesc, încercând să o impresionez, dar abia dacă clipește. Mă citește ca pe unul dintre poemele ei pe care încearcă să le traducă și știu că vede dincolo de nepăsarea mea. Dar nu mă surprinde. Întotdeauna ne-am citit corect una pe cealaltă. Singura diferență este că acum nu pot să văd nimic. Mă uit la un străin.

— Singura dată când tatăl meu a încălcat un ordin a fost atunci când nu te-a omorât, îmi spune ea, după un moment de liniște, cu o răceală de gheață. Kaiserul te voia moartă. Tatăl meu a făcut-o să pară strategie și nu a greșit, dar nu este

adevăratul motiv pentru care te-a cruțat. Mi-a zis odată că s-a uitat la tine și m-a văzut pe mine. Asta s-a transformat în cea mai mare greșeală pe care a făcut-o.

Îmi amintesc cum Theyn m-a tras de lângă trupul mamei, în ciuda faptului că mă agățasem de rochia ei cât de tare am putut. Îmi amintesc cum m-a dus într-o altă încăpere și a vorbit cu soldații săi într-o limbă greoaie și pătrunzătoare, pe care nu o înțelegeam în acel moment. Îmi amintesc când m-a întrebat într-o astreană îngrozitoare dacă vreau să beau sau să mănânc ceva. Țin minte că plângeam prea tare pentru a-i putea răspunde.

Îmi reprim amintirea și mă concentrez asupra lui Cress, care stă în fața mea așteptând... ce anume așteaptă din partea mea? Compasiune? Scuze?

— După o viață plină de crime nejustificate și brutalitate, asta chiar spune ceva, îi replic. O să dorm cu conștiința împăcată, chiar dacă mai am la dispoziție doar o noapte.

Maxilarul i se încordează.

— Și pe mine de ce?

Izbucnesc în râs.

— De ce și pe tine? repet eu surprinsă ca mă întreabă asta, după toate cele întâmplate.

— Eram sora ta de suflet.

Cuvintele care erau odată o dezmierdare sună acum dezgustător.

— M-ai fi dat pe mâna Kaiserului dacă nu rămâneam serviabilă și docilă. Nu eram sora ta de suflet, Cress. Nu am fost pentru tine altceva decât o sclavă care și-a uitat locul și și-a întrecut limita. Ai plesnit din bici și mi-ai amintit cine este la putere.

Tresare atât de încet, încât, dacă nu aș fi cunoscut-o de atâta timp, nu aș fi observat. Poartă masca unui străin acum, dar i-a căzut, doar pentru o secundă. Suficient cât să-mi amin-

tească cum am fost odată, cât de mult ne-am îndepărtat într-un timp atât de scurt. Dar cum apare, și dispare. În spatele unor ochi reci și a unui chip de piatră.

O provoc, disperată să o pot citi din nou, chiar dacă simt doar furie și ură din partea ei. Dar prefer orice decât să se uite la mine cu ochii aceia reci și goi.

— Poate că Thora era sora ta de suflet. Thora cea drăguță și amabilă, care nu dorea niciodată nimic. Sărăcuța Prințesă de Cenușă, care depindea de tine pentru că nu avea pe nimeni altcineva. Dar nu asta sunt eu.

Apare o scânteie în ochii ei și își încleștează maxilarul.

— Ești, de fapt, un monstru, spune ea.

Rostește cuvintele cu mai multă ferocitate decât credeam că e în stare, făcându-mă să tresar.

— Sunt regină, o corectez eu calm.

Totuși mă întreb dacă nu cumva sunt ambele. Poate că toți conducătorii trebuie să fie monștri măcar într-o mică măsură pentru a putea supraviețui.

Dar mama nu a fost, îmi șoptește o voce din cap. O fac să tacă. Mama nu a fost un monstru, e adevărat, dar Kaiserul are dreptate: a sfârșit cu gâtul tăiat și și-a pierdut țara. Și Blaise are dreptate. Mama a fost o regină blândă pentru că a trăit într-o lume blândă. Eu nu am acest lux.

— De ce ai venit aici, Cress? o întreb încet.

Ochii i se îngustează când aude cum îi spun și îmi doresc să nu-i fi spus așa. Nu suntem prietene; trebuie să țin minte asta. Dar nu e ceva ce pot uita atât de ușor.

— Voiam să-ți mai văd o dată chipul înainte să mori, Prințesă de Cenușă, spune ea, făcând un pas în față până când fața îi este prinsă în spațiul dintre două gratii, iar mâinile gri i se încleștează pe bara de sub bărbie. Și vreau să știi că voi fi acolo mâine, privind. Când va curge sângele tău și mulțimea va ovaționa, vreau să știi că eu voi fi cea care va aclama cel mai

tare. Și, într-o zi, când voi fi Împărătească, voi ordona ca țara ta și oamenii tăi să fie arși până la ultimul.

Răutatea din vocea ei mă sperie mai mult decât vreau să recunosc. Nu am niciun dubiu că vorbește serios. Așa că îi spun singurul lucru cu care pot riposta:

— Chiar dacă Søren se va căsători cu tine, vei ști întotdeauna.

Încremenește.

— Ce să știu?

— Că mă vrea pe mine în locul tău, îi spun, zâmbindu-i batjocoritor. O să ajungi ca Împărăteasa, o bătrână singură, nebună, înconjurată de fantome.

Gura i se îngustează când îmi răspunde la rândul ei cu același zâmbet batjocoritor.

— Cred că o să îl întreb pe Kaiser dacă îți pot păstra capul, spune ea, după care se întoarce și mă lasă din nou în întuneric.

După ce pleacă, duc o mână spre bara de fier pe care a atins-o și sar înapoi. Bara frige.

Planul de scăpare

Lui Blaise îi ia mai mult decât mă așteptam ca să ajungă la mine, deși noțiunea timpului îmi este distorsionată. Sincer, nu pot spune dacă trec secunde sau ore. Poate că nici nu o să mai vină. Trebuie să cred că Heron a scăpat, după ce nu a reușit să o scoată pe Elpis din palat; altfel Kaiserul l-ar fi omorât și pe el în fața mea. Asta mă consolează puțin.

El și Artemisia ar putea fi departe acum. Sper că sunt. Dar îl cunosc pe Blaise destul de bine ca să știu că se va întoarce și că va afla curând despre anunțul Kaiserului.

Totuși mi se pare că a trecut o eternitate până să aud din nou zgomot de pași, mai grei de data asta. Nu riscă să aibă o lumânare cu el, așa că nu îi văd fața până când nu este la câțiva centimetri de a mea, separate doar de gratiile celulei.

Este mai tras la față decât de obicei. Are cearcăne întunecate, este nebărbierit și are hainele murdare și umede.

— Ți-a luat ceva timp, spun eu și mă ridic.

— A trebuit să aștept să se schimbe garda.

Își trece mâna prin părul dezordonat, ochii îi rătăcesc îngrijorați.

— Sunt doi postați la intrarea către celule. Avem douăzeci de minute până când vor face ture.

— Ai folosit intrarea către celule când există un tunel secret aici, jos.

Scutură din cap.

— Aceea este ruta de evadare – nu este nevoie să o expunem înainte de asta. Voiam să vin mai repede, dar prietena ta a stricat planul.

Nu trebuie să întreb ca să știu despre cine vorbește.

— Nu este prietena mea.

Nu este prima dată când îi zic asta, dar abia acum este adevărat.

— Ce s-a întâmplat? întreabă, uitându-se la rochia mea, care acum e mai mult roșie decât purpurie.

— Sunt bine, zic eu, dar nu mă crede.

Nu pot să mă uit la el când îi voi spune despre Elpis.

Aștept să înceapă acuzațiile. M-a avertizat să nu îi dau o responsabilitate așa mare, dar eu am insistat. Sângele ei este pe mâinile mele, așa că are tot dreptul să-mi amintească asta. Merit să o aud, deși s-ar putea să cedez.

Nu spune nimic pentru moment și, deși nu îi văd ochii, știu că mă privește. Întinde o mână printre zăbrele ca să o atingă pe a mea. Este o mângâiere pe care nu o merit.

— Nu ai voie să te prăbușești, Theo, îmi spune. Nu acum. Sau a murit degeaba.

Îmi acopăr gura pentru a-mi înăbuși strigătul. Știu că are dreptate, dar aș vrea să nu aibă. Vreau să mă înfășor în propria vină ca într-o pelerină, doar că asta m-ar ajuta numai pe mine. Cu siguranță nu i-ar fi de folos și lui Elpis.

— Familia ei? spun după un moment.

Spre ușurarea mea, reușesc să vorbesc ca o regină din nou, nu ca ceea ce sunt, o fată dărâmată.

— În siguranță. Deja cu Dragonsbane.

— Și Artemisia și Heron?

— Sunt în apropiere, așteaptă un plan.

— Ai unul? îl întreb, iar el ridică din umeri.

— Te pot scoate de aici destul de ușor, spune și își pune mâinile pe gratii.

Având puterea lui Glaidi, cât de ușor îi va fi să le depărteze? Mușchii brațelor i se încordează și gratiile de fier încep să se îndoaie fără ca el să transpire măcar.

— Tunelul închisorii duce către golful de pe coasta de vest.

Analizez ideea în gând. E simplu – o evadare perfectă, fără riscuri. Și totuși...

— Ceva te deranjează la planul meu, spune, văzându-mi reacția.

Își ia mâinile de pe gratii.

— Ce e?

Oftez și îmi sprijin capul de gratii.

— Nu este suficient. Trebuia să lovim și să fugim. Dar nu i-am lovit.

— L-am omorât pe Theyn.

Scutur din cap.

— Nu contează. Kaiserul nu este slăbit și nu este suficient pentru ca toți kalovaxienii să se întoarcă împotriva lui. Și după ce a pățit Elpis...

— Va fi timp și pentru răzbunarea lui Elpis – tot timpul din lume din momentul în care vei fi în siguranță. Dar nu astăzi.

Nu vreau să recunosc că are dreptate. Nu câștigăm nimic dacă ne grăbim, dar când vom mai avea șansa să fim destul de aproape de Kaiser pentru a-l ataca? Am văzut suficient din strategia de război a Kaiserului ca să știu că stă ascuns în spatele altora mai mult decât luptă. Asta este posibil să fie unica șansă de a-i slăbi autoritatea și nu vreau să o ratez.

— Poate că reușim, îi spun, în timp ce planul începe să mi se contureze în minte.

— Theo, mă avertizează Blaise. Iar ai privirea aia dinainte de a face ceva necugetat.

Izbucnesc în râs.

— Poate că ai dreptate, dar, din experiența ta, Blaise, poți să faci ceva ca să mă oprești?

Tăcerea lui este răspunsul de care am nevoie.

— Bun, pentru că nu avem timp, așa că hai să sărim peste partea în care îmi zici cât de nechibzuit este și îmi înșiri o listă de multe alte lucruri care pot merge prost și, în schimb, doar fii de acord să mă ajuți cu ce am nevoie să faci.

Gura lui Blaise se strâmbă, dar nu îmi dau seama dacă e amuzat sau frustrat.

— În regulă, Înălțimea Voastră. Ce vreți să fac?

— Pentru început poți să repari aceste gratii. Nu plec încă.

Salvatorul

Probabil am ațipit, pentru că următorul zgomot pe care îl aud este un zăngănit de chei. Mă îndrept brusc și trag cu ochiul, așteptându-mă să văd un gardian care să mă ducă spre locul de execuție, dar în schimb îl zăresc pe Søren. Poartă aceleași haine de mai devreme, dar acum sunt pline de sânge și rupte. Are în mână un inel pe care atârnă patru chei de fier. Mă ridic în picioare și toată oboseala îmi dispare odată ce adrenalina îmi cuprinde tot corpul. Ar trebui să fiu surprinsă să îl văd aici, dar nu sunt. Știam că va veni după mine; i-am și spus lui Blaise asta. Acum este aici.

— Nu avem mult timp, spune abia respirând. Cineva îi va găsi pe gardieni în curând și tu vei fi prima prizonieră pe care o vor verifica.

— Mă salvezi, spun eu încet.

Chiar și în cel mai simplu plan gândit cu Blaise, nu se întâmpla așa. Mă așteptam să vină furios, rănit, să-mi pună întrebări la care să nu știu ce să răspund.

— Fac tot posibilul, spune el, încercând ușa.

— Am încercat să te omor, îi amintesc eu.

— Dar nu ai făcut-o.

— Ce i-am spus Kaiserului...

— Da, mi-ar plăcea să aud mai multe despre asta, dar acum nu este momentul potrivit, spune el uitându-se peste umăr. Ți-am promis că te voi duce departe de aici și vreau să mă țin de cuvânt. Mai întâi va trebui să supraviețuim.

Nu pot să înțeleg de ce este atât de sincer și are încredere oarbă în mine, dar știu că are dreptate. Nu avem timp acum. La asta mă gândeam când a venit, că va trebui să îl conving să mă ia cu el, dar nu mai pun întrebări văzând cum mi se schimbă norocul.

— Care este planul tău? îl întreb.

Bagă o cheie în zăvor și se aude un zdrăngănit puternic.

— Tata nu va înceta să ne caute, indiferent de locul în care vom merge, spune el, deschizând ușa. Mai devreme sau mai târziu va trebui să luăm atitudine.

Certitudinea din vocea lui mă surprinde.

— Ești dispus să faci asta? îl întreb când ies din celulă.

— Nu am vrut niciodată să fiu împărat, Thora, admite el.

Apelativul mă enervează, dar îl ignor. Mă conduce prin coridoare.

— Dar cred că nu am altă opțiune, continuă el. Nu după Vecturia. Ce ai spus în scrisoarea ta, de ce anume l-ai acuzat... începe el, dar nu termină.

Dintre toate lucrurile teribile pe care le-ar fi putut face tatăl său, la asta nu s-a gândit niciodată.

— L-am văzut cu ochii mei, îi spun.

Își drege vocea, concentrându-se asupra prezentului, cotește brusc și mă trage după el.

— Așa cum am zis, trebuie să luăm atitudine. Tu ai aliați și eu am kalovaxieni care m-ar urma. S-ar putea să avem o șansă dacă ne aliem.

— Ne aliem, repet eu.

Se uită pieziș la mine.

— Nu am crezut că îl voi putea înfrunta vreodată pe tatăl meu până nu te-am văzut pe tine făcând-o. Tu vrei rebeliune, eu te pot ajuta cu lovitura de grație.

Sper că zâmbetul meu pare mai real decât îl simt, dar ideea de a mă alia cu kalovaxieni – chiar dacă este împotriva Kaiserului – mă înspăimântă.

Mergem în continuare prin coridoarele labirintice, în tăcere, într-un ritm alert. Sunt atât de agitată, că abia simt răcoarea și aerul umed din închisoare. Nu pot să văd la câțiva metri în față, iar mâna lui Søren care o ține pe a mea, caldă și bătătorită, mă face să mă simt mai în siguranță decât ar trebui. Este mâna care a ordonat uciderea a sute dintre oamenii mei, îmi reamintesc.

Un geamăt se aude dintr-o celulă pe lângă care trecem și încerc să îl ignor. Este cu siguranță astrean și, dacă aș fi mai altruistă, m-aș opri să îl salvez. Dar acela este un vaiet al unui om pe moarte, iar eu nu pot face nimic pentru el. Oricum, mâinile mele sunt deja îmbibate de sânge – al lui Ampelio, Theyn, Elpis.

Mă împiedic de ceva mare și sunt cât pe ce să cad, dar Søren mă ține.

— Ce... încep eu, dar mă opresc când îmi dau seama ce este.

Cineva îi va găsi pe gardieni în curând. Asta mi-a zis Søren mai devreme.

Am presupus că i-a închis într-o celulă sau că i-a lovit până i-a lăsat inconștienți. Nu credeam că e în stare să-și ucidă propriii oameni și încep să mă întreb dacă îl cunosc câtuși de puțin.

Înghit în sec și pășesc peste un trup și apoi peste celălalt. Deși am văzut atâția morți, tot mă afectează puternic. Îmi alung gândul din minte și măresc ritmul, pentru a ține pasul cu Søren.

— Care este planul tău de evadare? îl întreb în șoaptă. Nu trebuie să mergem prin palat, nu?

— Ei bine, nu o să mergem chiar ca la plimbare, bombăne el ca pentru sine. Să presupun că ai un plan mai bun?

— Am câteva.

Se aud voci venind spre noi din dreapta, așa că o iau în stânga, trăgându-l pe Søren după mine, care ezită puțin.

— Asta o să ne afunde și mai adânc în temniță, spune el.

— Ceea ce înseamnă că nu ne vor căuta aici, cel puțin nu la început, zic eu.

Îi dau drumul la mână și pipăi zidul pe măsură ce merg, încercând să-mi dau seama unde ne aflăm. A trecut atât de mult timp de când am explorat locurile astea cu Blaise încât aș putea să mă înșel, dar sunt destul de sigură că e direcția corectă.

Nici bine nu i-am dat drumul la mână, că deja duc dorul atingerii sale, dar știu că este încă aici. Îl aud cum respiră în liniște, dar la cât de întuneric este mă simt extrem de singură. Că și cum mi-ar fi auzit gândurile, îmi pune mâna pe spate. Vreau să îl îndepărtez, dar nu atât de mult pe cât vreau să îl simt aproape.

— Ce cauți? mă întreabă.

— O cale de ieșire, îi spun continuând căutarea. Este o gaură pe aici pe undeva, cât degetul meu mic, cred. Dacă o apeși cu un băț, se deschide o ușă. A fost concepută ca o rută de scăpare în caz că izbucnea o revoltă aici jos și unul dintre gardieni ar fi avut nevoie să meargă după ajutoare. Asta se întâmpla acum câteva secole, pe vremea când reginele astreene încă îi țineau pe ostatici aici. Am descoperit-o când exploram locurile astea în copilărie și mă îndoiesc că știe de ea Kaiserul.

— Unde duce?

— Duce către o bifurcație. Un drum merge către sala tronului, celălalt către un golf de pe coasta de vest – îmi imaginez că nu este departe de vasul tău. Poate fi folosit și pentru a evacua oamenii în cazul în care palatul e asediat. Ampelio a implorat-o pe mama să îl folosească atunci când au atacat kalovaxienii, să mă ia și să fugă până să își regrupeze forțele, dar ea a refuzat. Reginele nu fug, a insistat ea. Nu a mai contat în final. După doar câteva minute, în timp ce ei se certau cine să mă ducă prin tunel, kalovaxienii cuceream portul.

— Cine e acolo? se aude o voce răgușită din celula de lângă noi, în astreană.

— Este o fată, spune o altă voce de undeva de mai jos.

Spre deosebire de prizonierul de mai devreme, nu par a fi pe moarte. Par însetați și sunt sigură că sunt înfometați, dar sunt în viață.

— Nu este doar o fată, răsună o a treia voce, de femeie. Este prințesa.

— Prințesa este în cușca ei de aur, spune batjocoritor unul dintre bărbați, după care scuipă.

Vorbele sunt aspre, dar nu îi pot învinovăți. Odată erau destul de adevărate.

— Regina părăsește acest oraș uitat de zei și voi ar trebui să faceți același lucru, spun eu în astreană, luând legătura de chei din mâna lui Søren.

— Sunt infractori, spune Søren în șoaptă în spatele meu, deși sunt convinsă că totuși îl pot auzi.

— Și noi suntem cu legătura de chei în mână, îi reamintesc eu. Pe care o folosim?

Ezită puțin, după care îmi arată.

— Este aceeași pentru toate ușile celulelor. Celelalte chei sunt pentru ușile exterioare, care separă celulele de restul castelului.

Încuviințez din cap și bag cheia în lacătul primei celule.

— Fugi? întreabă în astreană bărbatul din prima celulă în timp ce deschid ușa și mă îndrept către următoarea.

Toate celulele miros a urină, a excremente și a vomă, duhoarea este atât de puternică, încât amețesc.

— Îmi refac forțele, i-o tai rapid, ignorând greața, în timp ce deschid a doua ușă și trec mai departe. Poți să rămâi aici, dacă dorești.

— Aliații tăi îl includ pe prinkiti? întreabă el pe un ton tăios, referindu-se la Søren.

Nu am mai auzit termenul până cum, dar îmi dau seama ce înseamnă. Într-o traducere aproximativă ar însemna

„prințișorul palid". Søren nu știe atât de multă astreană, dar își dă seama că este o insultă și îi aruncă o privire încruntată și furioasă.

— Astăzi, da, spun eu bucuroasă că Søren nu mă înțelege.

Deschid ultima ușă și toți ies din celule ezitanți, crezând că le întind o capcană. Cu Søren lângă mine, înțeleg de ce sunt prudenți.

Primul bărbat râde, dar sunetul se transformă într-un horcăit.

— Chiar ești fata lui Ampelio, spune el.

Probabil că aici jos încă nu s-a aflat că eu l-am ucis pe Ampelio. Dacă ar ști, nu ar mai râde. Totuși, când aud comparația, mă cuprinde un val de mândrie.

Bărbatul face o plecăciune superficială.

— Păzitorul Santino, la dispoziția voastră, Înălțimea Voastră. La fel și Păzitorul Hylla și Păzitorul Olaric.

Cei doi Păzitori sunt în asentimentul lui, dar eu sunt prea surprinsă ca să îi aud cu adevărat. Păzitori care încă trăiesc. Am crezut că Ampelio a fost ultimul, dar Kaiserul îi ținea prizonieri chiar sub picioarele mele. Numele lor nu îmi par cunoscute, cu greu le cunoșteam pe toate.

— Încântată să vă cunosc, spun eu, înclinând ușor capul.

În ciuda a tot, nu pot să nu zâmbesc.

— Mă mir că nu v-a ucis Kaiserul. Nesăbuit din partea lui să lase Păzitori în viață.

Hylla oftează.

— Ah, dar de ce să ne omoare când ne poate chinui? spune ea.

Îmi arată mâna plină de tăieturi adânci, mai vechi și mai recente. Sunt și crestături unde pare că i-a fost decupată carnea.

— Avea nevoie de sânge pentru experimentele lui de șase, șapte ori pe zi. Ne jupuia pielea. Ne tăia degetele pentru oase.

Îmi arată o mână la care mai are doar degetul mare, arătătorul și inelarul.

Zâmbetul îmi dispare la fel de repede cum mi-a apărut. Mi-e tot mai greață și acum nu este din cauza mirosului. Îmi amintesc că Søren știa despre asta și, prin tăcerea lui, a fost de acord. Vreau să mă îndepărtez de el, dar nu pot. Îmi îngrop adânc în piept inima frântă.

— Vreți să veniți cu noi? îi întreb.

— Trebuie să ne grăbim, spune Søren și îi simt enervarea în voce.

— Doar o să vă încetinim, spune celălalt bărbat, Olaric, rezemându-se de ușa celulei pentru a putea sta în picioare. Dar îi putem ține ocupați.

— Abia reușiți să stați în picioare, le zic eu.

— Dacă răzvrătitul tău *prinkiti* poate să-mi dea câteva pietre, cu siguranță am putea să ne ținem pe picioare, spune Hylla, mirosind în jur. Pământ pentru mine, Foc pentru ceilalți.

Søren, care este lângă mine, începe să se încordeze, știind că este luat peste picior. Așa că pun o mână pe brațul lui, ca să îl calmez.

— Au jurat să o protejeze pe mama, îi spun eu în kalovaxiană. Prin urmare și pe mine, vor să își dea viața pentru a ne câștiga niște timp, dar au nevoie de pietre pentru a putea lupta. Una de pământ și două de foc. Ai? întreb eu, deși știu că are.

Le pot simți chiar și acum, străpungând aerul dintre noi. Am stat pe lângă ele atâta timp că abia le mai observ, dar întotdeauna le simt.

Oftează și apoi ezită un moment. Desprinde o piatră de pământ de pe mânerul sabiei, folosindu-se de puterea dată de nestemată, iar din căptușeala mantiei scoate două pietre de foc. Chiar și în lumina palidă sclipesc ca niște stele îndepăr-

„prințișorul palid". Søren nu știe atât de multă astreană, dar își dă seama că este o insultă și îi aruncă o privire încruntată și furioasă.

— Astăzi, da, spun eu bucuroasă că Søren nu mă înțelege.

Deschid ultima ușă și toți ies din celule ezitanți, crezând că le întind o capcană. Cu Søren lângă mine, înțeleg de ce sunt prudenți.

Primul bărbat râde, dar sunetul se transformă într-un horcăit.

— Chiar ești fata lui Ampelio, spune el.

Probabil că aici jos încă nu s-a aflat că eu l-am ucis pe Ampelio. Dacă ar ști, nu ar mai râde. Totuși, când aud comparația, mă cuprinde un val de mândrie.

Bărbatul face o plecăciune superficială.

— Păzitorul Santino, la dispoziția voastră, Înălțimea Voastră. La fel și Păzitorul Hylla și Păzitorul Olaric.

Cei doi Păzitori sunt în asentimentul lui, dar eu sunt prea surprinsă ca să îi aud cu adevărat. Păzitori care încă trăiesc. Am crezut că Ampelio a fost ultimul, dar Kaiserul îi ținea prizonieri chiar sub picioarele mele. Numele lor nu îmi par cunoscute, cu greu le cunoșteam pe toate.

— Încântată să vă cunosc, spun eu, înclinând ușor capul.

În ciuda a tot, nu pot să nu zâmbesc.

— Mă mir că nu v-a ucis Kaiserul. Nesăbuit din partea lui să lase Păzitori în viață.

Hylla oftează.

— Ah, dar de ce să ne omoare când ne poate chinui? spune ea.

Îmi arată mâna plină de tăieturi adânci, mai vechi și mai recente. Sunt și crestături unde pare că i-a fost decupată carnea.

— Avea nevoie de sânge pentru experimentele lui de șase, șapte ori pe zi. Ne jupuia pielea. Ne tăia degetele pentru oase.

Îmi arată o mână la care mai are doar degetul mare, arătătorul și inelarul.

Zâmbetul îmi dispare la fel de repede cum mi-a apărut. Mi-e tot mai greață și acum nu este din cauza mirosului. Îmi amintesc că Søren știa despre asta și, prin tăcerea lui, a fost de acord. Vreau să mă îndepărtez de el, dar nu pot. Îmi îngrop adânc în piept inima frântă.

— Vreți să veniți cu noi? îi întreb.

— Trebuie să ne grăbim, spune Søren și îi simt enervarea în voce.

— Doar o să vă încetinim, spune celălalt bărbat, Olaric, rezemându-se de ușa celulei pentru a putea sta în picioare. Dar îi putem ține ocupați.

— Abia reușiți să stați în picioare, le zic eu.

— Dacă răzvrătitul tău *prinkiti* poate să-mi dea câteva pietre, cu siguranță am putea să ne ținem pe picioare, spune Hylla, mirosind în jur. Pământ pentru mine, Foc pentru ceilalți.

Søren, care este lângă mine, începe să se încordeze, știind că este luat peste picior. Așa că pun o mână pe brațul lui, ca să îl calmez.

— Au jurat să o protejeze pe mama, îi spun eu în kalovaxiană. Prin urmare și pe mine, vor să își dea viața pentru a ne câștiga niște timp, dar au nevoie de pietre pentru a putea lupta. Una de pământ și două de foc. Ai? întreb eu, deși știu că are.

Le pot simți chiar și acum, străpungând aerul dintre noi. Am stat pe lângă ele atâta timp că abia le mai observ, dar întotdeauna le simt.

Oftează și apoi ezită un moment. Desprinde o piatră de pământ de pe mânerul sabiei, folosindu-se de puterea dată de nestemată, iar din căptușeala mantiei scoate două pietre de foc. Chiar și în lumina palidă sclipesc ca niște stele îndepăr-

tate. Le dă celorlalți, dar îmi dau seama că nu îi place deloc situația.

— Ai încredere în ei? îmi șoptește.

Nu am încredere în nimeni. Cu siguranță nu am încredere în tine.

— Da, spun eu.

— O să îi ținem ocupați, îmi spune Hylla.

Lângă ea, Olaric produce o minge de foc în palme, suficient de mare să ne lumineze pe toți cinci. Este greu să îmi dau seama, dar, dincolo de murdăria și sângele uscat de pe fețele lor, văd că sunt mai tineri decât m-au făcut să cred vocile lor, cu cel puțin zece ani mai tineri decât Ampelio. Poate că erau puțin mai mari decât mine înainte de asediu, proaspăt instruiți și entuziasmați de viața care îi aștepta. Când mă vede Olaric, mijește ochii și aproape că zâmbește. Probabil că a fost odată chipeș, și era conștient de asta.

— Arăți ca mama ta. Și vorbești ca ea, spune el în astreană. Când o voi revedea în Lumea de Dincolo, îi voi transmite salutările tale.

Vreau să îi zic să nu fie nesăbuit, că o să ne întâlnim din nou, dar știu că nu va fi așa. Data viitoare când îi voi vedea, va fi în Lumea de Dincolo și sper să treacă mult timp până ne vom reuni astfel. Pleacă în această luptă știind că nu vor scăpa cu viață.

Mai mulți oameni care își dau viața pentru mine. De ce? Ce am făcut să merit asta?

— Mulțumesc, spun eu, ignorând mirosul înțepător și făcând un pas în față, îl sărut pe fiecare pe obraz. Zeii să vă ghideze calea.

— Viață lungă Reginei din Astrea, îmi răspund ei, după care Olaric suflă în focul lui și sunetul pașilor lor se îndepărtează.

Stau pe loc până nu îi mai aud deloc. Într-un final, Søren mă strânge de talie și mă ghidează înainte. O bună bucată de

timp nu vorbește, dar, după ce trecem de încă un colț, își drege vocea.

— Nu cunosc vreun om de-al tatălui meu care ar fi dispus să-și dea viața pentru mine, spune el. Oamenii tăi te iubesc.

— Nici măcar nu mă cunosc. Nu ar ridica nici măcar un deget pentru mine dacă ar ști tot ce am făcut. Dar au iubit-o pe mama destul de mult încât să compenseze.

Nu știe ce să răspundă și mă bucur, pentru că nu sunt sigură ce vreau să aud. Cuvintele Păzitorilor îmi răsună în minte, dându-mi speranța necesară pentru a păși într-un viitor nesigur. Chiar este fata lui Ampelio. Arăți ca mama ta. Și vorbești ca ea. Viață lungă Reginei din Astrea.

Evadarea

Se aud pași din ce în ce mai puternici în spatele nostru, pe măsură ce alerg prin labirintul rece și umed de coridoare întunecate, pipăind cu mâinile pereții după pasajul secret. Zgomotul este apăsător și sincronizat. Soldați. Sunt încă departe, dar se apropie repede. Se aude și sunetul unei lupte: țipete de uimire, strigăte de durere, bubuit surd de trupuri care aterizează grele pe podeaua de piatră. Søren ascultă cu atenție în timp ce caut pasajul secret, mai disperată ca oricând.

— Sunt la câteva minute distanță, spune el calm, dar îi pot simți frica din voce. Sunt doar câțiva oameni – poate trei sau patru –, dar au câini care ne urmăresc. Restul au rămas în urmă să se lupte cu prietenii tăi. Nu se lasă ușor doborâți.

— Și cu câți te poți lupta dacă ne ajung din urmă? întreb.

Ezită.

— Depinde cine e. Dacă aș fi eu la comandă, i-aș trimite în față pe cei mai puternici. Noi suntem prioritatea; prietenii tăi sunt doar un obstacol. În acest caz, unul sau doi, dacă am noroc.

— Nu sună deloc încurajator, spun eu, pipăind disperată.

— De asta îți sugerez să te grăbești.

Scotocește în cămașă și apoi mă împunge în braț cu ceva bont. Îmi dau seama că este mânerul pumnalului meu, cu care am vrut să îl ucid.

— Pentru orice eventualitate, îmi șoptește.

— Mulțumesc, îi zic, ținându-l strâns în mâna stângă, în timp ce cu dreapta cercetez în continuare pereții.

Nu îmi amintesc să fi fost atât de întunecat. Când veneam aici în copilărie, vedeam mai bine. Poate că am trecut deja de acea gaură sau am cotit greșit pe undeva. M-aș fi putut înșela atât de ușor. Dar îmi trec în continuare degetele peste pietrele inegale și dure, chiar dacă au început să sângereze.

Aud lătratul unui câine. Søren nu trebuie să-mi spună că se apropie, îmi dau seama și singură. Apăs mai repede, amintirile mi se încețosează și mai tare. Trebuie să mă concentrez. Să mă concentrez doar asupra acestui perete și a degetelor mele. Să nu mă gândesc decât la evadare.

Gaura e atât de mică, încât aproape o ratez. În întuneric, nu sunt sigură că este ceea ce îmi amintesc – dar trebuie să fie, pentru că soldații sunt atât de aproape acum că le pot simți mirosul. Trebuie să fie ieșirea sau suntem morți.

— Thora, mă avertizează Søren, dar îl ignor și scot pumnalul.

Îl scot din teacă și apăs cu vârful în gaura din piatră, împingând cu atâta putere că îmi este teamă să nu îl rup. Pașii sunt atât de aproape că nu mai aud nimic altceva, nici cum se deschide ușa tunelului.

Cad prin ea.

***

Aud pleoscăitul înainte ca pielea să simtă șocul apei reci ca gheața. Mă ridic, sprijinindu-mă în mâini. Este un râu. Deși are o adâncime de doar câțiva centimetri, cred că duce spre ocean.

— Thora, șoptește Søren, care intră cu mai multă grație decât mine și închide ușa după el.

Este întuneric și aici, dar există o lumină slabă care vine

din depărtare, suficientă cât să văd la câțiva centrimetri în față.

— Sunt bine, spun eu, apucându-i mâna și ridicându-mă.

Mă îndrept prin apă spre ușa închisă, ca să ascult. Søren mă urmează. Aud soldații care trec fulgerător. După câteva secunde, câinii fac cale întoarsă, se opresc și încep să latre și să mârâie pe partea cealaltă. Unul dintre soldați lovește peretele și Søren mă prinde cu putere de mână. Îi simt pulsul accelerat și îi strâng mâna la fel de puternic. Ușa rezistă, nici măcar nu se clintește, și luptătorul înjură câinii, încercând să îi tragă înapoi, dar nici ei nu se clintesc.

— Lasă-i, spune un alt războinic. La adâncimea asta și câinii le-au pierdut mirosul, dar nu există altă cale de ieșire. Se ascunde ea acum, dar o vom găsi înainte de răsărit.

Aud cum pașii se îndepărtează și îl simt pe Søren liniștindu-se, deși nu îmi dă drumul la mână.

— Haide, îi șoptesc, pornind prin tunel.

Apa rece se adâncește cu fiecare pas, udându-mi rochia și picioarele. În scurt timp, ne-a ajuns până la genunchi și picioarele mele sunt amorțite. Nu îmi amintesc că trebuia să înoți ca să ieși din tunel. Mergeam cu Blaise până la țărm, dar apa ne ajungea doar până la glezne, niciodată mai sus. Dar atunci probabil că oceanul era la reflux.

— Tremuri, zice el și îmi dau seama că așa este.

Aici aerul este și mai rece decât în temniță și rochia mi-e udă leoarcă.

— Ia pelerina mea.

Mereu un gentleman, îmi zic eu, apoi îl refuz.

— Îmi imaginez că în curând vei avea și tu nevoie de ea.

— O să fiu bine, insistă el, în timp ce și-o ridică de pe umeri și mi-o întinde.

O țin cu grijă pe umeri. Căptușeala este incrustată cu pietre de foc, îmi amintesc, deci e perfectă pentru a-ți ține cald

iarna. În toți acești ani în care am fost înconjurată de pietre am învățat să le ignor atracția, dar, avându-le acum atât de aproape, simt cum puterea lor mă cheamă. Simt vibrații în tot corpul, în minte. Dacă aș purta pelerina, aș fi de neoprit. Toate aceste pietre de foc, toată această putere.

Ajungem la bifurcația din tunel: apa curge către stânga – partea care trebuie să ducă la ocean –, iar în cealaltă parte urcă ușor. Aceea duce către sala tronului. Cu siguranță, Kaiserul este acolo și știe că am evadat. Parcă îi și văd fața – chipul furios, umflat și roșu – cum stă pe tronul mamei și urlă amenințător la gărzile sale.

Cât de simplu ar fi să dai naștere unui foc? Nu am încercat, dar am văzut kalovaxieni care porneau incendii cu ajutorul câtorva pietre de foc. Nu poate fi atât de greu, mai ales că prin vene îmi curge sângele lui Houzzah. Îmi imaginez cum focul se întinde până cuprinde întregul palat și pe toți cei dinăuntru care i-au rănit vreodată pe cei dragi mie. O secundă, mă gândesc că acum aș putea să închei toate socotelile astfel. Aș putea să o fac; chiar ar fi ușor, dar m-ar costa.

Printr-un singur gest de sacrilegiu, aș renunța la șansa de a-i revedea pe mama și pe Ampelio. Zeii m-ar blestema și poate ar blestema și țara. Nu știu dacă să mai cred asta. Dar nu pot să nu mă gândesc la Artemisia și la necredința ei. După cât de mult a suferit țara mea, nici eu nu știu dacă să mai cred în ei. Dar încă îi pot simți în inima mea, în poveștile spuse de mama mea. Vreau să cred în ei.

— Nu o pot lua, îi spun lui Søren, deși să îi returnez pelerina este una dintre cele mai dificile alegeri pe care le-am făcut.

Se încruntă.

— De ce nu?

— Pietrele. Eu..., zic eu, dar mă opresc.

Nu este momentul potrivit să îi explic asta, dar nu am de ales.

— Trebuie să fie folosite de cineva care le merită și nu pot fi folosite niciodată atât de multe. Păzitorii petrec ani în mină studiind și rugându-se pentru privilegiul de a purta o singură piatră. Să folosești una fără pregătirea necesară... este sacrilegiu.

— Dar nu ai sângele unui zeu de foc? Dacă cineva le poate folosi...

Scutur din cap.

— Mama mi-a zis că noi, conducătorii, ar trebui să fim ultimii care să aibă o astfel de putere. Abia acum încep să-mi dau seama de ce zicea asta.

Søren ezită, ținând pelerina îndreptată către mine.

— O să îngheți fără ea, spune el. Apa o să se tot adâncească și, ca navigator aș zice că varianta cea mai bună să ajungem la vas fără să atragem atenția este să înotăm. Nu ai ajuns până aici să mori înghețată de frig.

— Voi supraviețui.

Mai ține pelerina încă o secundă, după care își dă seama că sunt de neclinitit. Dă să și-o pună pe umeri, dar se oprește. Vrea să o arunce, dar îl opresc, punând o mână pe ea. Chiar și prin lâna groasă pot simți cum vibrațiile plăcute ale pietrelor încep să-mi cuprindă tot corpul. Este o senzație amețitoare, dar încerc să o ignor și să mă concentrez.

— S-ar putea să avem nevoie de ea, îi spun eu. Dacă reușim să eliberăm minele, vor fi câțiva Păzitori care vor avea nevoie de pietre. Și noi avem nevoie de cât mai multe.

Încuviințează din cap și își pune iar pelerina pe un umăr.

— Acești aliați ai tăi... începe el.

— I-ai văzut pe câțiva dintre ei. Umbrele mele din ultimele săptămâni.

Se încruntă.

— Umbrele tale, repetă el. Ce s-a întâmplat cu celelalte?

— Au fost ucise, admit eu.

Apa îmi ajunge până la talie acum. Începe să urce spre rănile mele deschise recent, provocându-mi o durere atât de pătrunzătoare că trebuie să îmi muşc buza de jos ca să nu izbucnesc în plâns. Ştiu că le şi curaţă, dar asta nu înseamnă că durerea nu este la fel de mare. Lumina din faţă devine mai intensă.

— M-am săturat de moarte, spune el, într-un final. Când am omorât gărzile... n-am simţit nimic. Nici nu m-am gândit de două ori. Nici nu mă simt vinovat. Ce fel de persoană nu simte remuşcare după ce ucide?

— Cineva care a făcut-o de prea multe ori. Dar nu e nevoie să-ţi spun că a fost necesar.

— Ştiu. De fiecare dată când o fac, chiar şi într-o bătălie, mă asemăn tot mai mult cu el.

Nu trebuie să-l întreb ca să-mi dau seama la cine se referă.

— Nu eşti ca tatăl tău, îi spun eu.

I-am mai zis asta de câteva ori, dar am impresia că el crede tot mai puţin, în timp ce pentru mine este din ce în ce mai evident.

Nu îmi răspunde şi ne adâncim în tăcere pe măsură ce înaintăm cu greu, fiecare pierdut în propriile gânduri. Blaise le-a povestit deja celorlalţi despre planul meu. Oare cum au reacţionat? Nu prea bine cred. Artemisia se va încrunta, îşi va da ochii peste cap şi va face un comentariu critic. Heron va fi mai subtil, dar îşi va arăta dezaprobarea în linişte, ridicând din sprânceană şi zâmbind strâmb. Totuşi îi pot face să înţeleagă. Este mişcarea potrivită.

— Acolo, spune Søren, întrerupându-mi gândurile.

Se vede capătul tunelului în depărtare, un cerc mic de cer bleumarin. Ne grăbim către el. Tunelul se lărgeşte într-un golf care are deschidere directă către ocean. Ne este suficientă lumina lunii pentru a şti că suntem orientaţi către vest. Nu se vede nimic, doar un vas mic care se mişcă în depărtare. Wâs.

— Ai dreptate, spun eu, trebuie să înotăm.

Se uită la mine.

— Curentul nu este puternic, dar este împotriva noastră.

Asta nu este o problema pentru el, dar își face griji pentru mine. Și are de ce. Cel mai mult am înotat în piscinele încălzite de sub palat. Apă caldă și liniștită.

— Sună distractiv, spun eu în șoaptă, încercând să par mai încrezătoare decât sunt.

Dar nu sunt. Vede direct prin mine, dar știe că nu avem altă variantă. Înot sau mor.

— Stai lângă mine. Să-mi zici dacă ai nevoie de o pauză. Nu trebuie să ajungem chiar lângă barcă, doar la acele stânci. Arată spre grămadă de bolovani de care este ancorată barca.

Sunt mai aproape, dar nu destul cât să facă o diferență mare. Mai există riscul să fim văzuți când ne urcăm pe ele. Dar, atât timp cât avem o șansă, trebuie să încercăm.

— Hai să mergem, îi spun lui Søren. Nu mai putem pierde nicio clipă.

Mi se pare că, la fiecare centimetru pe care îl parcurg, valurile mă duc înapoi doi. Dacă asta numește Søren un curent slab, nu aș vrea să văd unul puternic. Îmi este atât de frig încât nu mai simt nimic. Degetele de la mâini și de la picioare mi-au amorțit atât de tare, încât îmi este teamă să nu îmi cadă până ajung la stânci.

Søren este în față și îmi dau seama că înaintează mai încet tocmai ca să fie aproape de mine.

— Pauză? întreabă el pe deasupra valurilor.

Deși este înfășurat în pelerina aceea cu pietre de foc, și lui îi este frig.

Dinții îmi clănțănesc atât de tare că acoperă aproape orice alt zgomot din jur.

— Suntem aproape, spun eu și mă forțez să înaintez mai repede.

— Cam pe la jumătate, mă corectează el.

Îmi vine să plâng, dar ar fi o risipă de energie prea mare, pe care nu îmi permit să o pierd. Pot să plâng mai târziu, când voi fi la căldură și în siguranță. O să pot plânge cât vreau, dar nu acum.

Pot să supraviețuiesc doar dacă mă detașez fizic de ceea ce se întâmplă, așa cum fac în timpul pedepselor Kaiserului – așa cum o făceam, îmi reamintesc. Nu o să mă mai atingă niciodată. Îmi alung orice gând din minte, mă concentrez doar să respir, să dau din mâini și din picioare. Îmi imaginez cum sunt deja pe barcă, la căldură, în siguranță și liberă.

La căldură, în siguranță și liberă.

La căldură, în siguranță și liberă.

Îmi repet cuvintele că pe o rugăciune, sincronizându-le cu bătăile inimii și cu ritmul mișcărilor. Nimic altceva nu mai contează. Abia mai conștientizez că Søren înoată în fața mea, deși se întoarce să vadă dacă mai sunt la suprafață.

Trece o eternitate până să ajungem la stânci și se oprește să mă ajute.

— Ai-ai... zis... d-doar treizeci... d-de minute, reușesc să articulez când ajung la el, strângând atât de tare bolovanul, încât marginile zimțate îmi pătrund în degete.

— Cred că am scos un timp bun, spune el, părând impresionat. Poate că ai fi reușit și în douăzeci de minute.

Dinții îmi clănțănesc atât de tare că nu pot să răspund. Încearcă să îmi dea iar pelerina, dar o resping.

— Doar un minut, spune el.

Scutur din cap.

— Sunt bine, zic eu, dar nu mă aștept să mă creadă.

— Sunt pături pe vas, spune el, încercând să-și lege pelerina în jurul umerilor.

Mă apucă de talie și mă ajută să mă ridic pe bolovan.

— Și câteva rânduri de haine.

— Și c-cafea? îl întreb, cocoțându-mă pe stâncă.

Mi-am pierdut încălțările de mult, așa că trebuie să mă urc cu picioarele goale. Bietele mele degete sunt însângerate, cu carne vie și mă ustură de la apa sărată. Mă mir că mai pot face ceva. Îmi găsesc echilibrul și mă ridic în picioare. Vasul este la o aruncătură de băț, poate la câțiva metri.

Søren vine lângă mine.

— Cafea, nu. Dar vin. Vin bun, îmi spune el.

Trag aer adânc în piept și încep să mă mișc, centimetru cu centimetru, către barcă. Vântul geros îmi îngheață articulațiile mâinilor și e tot mai greu să le mișc, dar merg înainte. Știu că trebuie să ne mișcăm mai repede, mai ales acum când putem fi văzuți de pe țărm, dar nu pot. Chiar și asta simt că mă omoară.

— Te descurci foarte bine, spune Søren și aud cum și lui îi clănțănesc dinții de frig.

Mă bucur mai mult decât ar trebui când văd că și el se chinuie. S-a născut pentru a fi un războinic, făcut pentru a înfrunta situații mult mai dificile decât asta și totuși și lui îi este greu acum.

— Doar să nu te uiți în jos, mă atenționează.

Dar, bineînțeles, cum îmi zice, exact asta fac. Și bineînțeles că regret imediat. Am ajuns destul de departe și de sus încât mi se pare că se cască o prăpastie de apă sub noi. Pe margini mai îngustă, cu pietre zimțate care îi străpung suprafața, amenințând să mă rupă în bucăți dacă alunec. Respir cutremurată și îmi mut privirea.

— Ți-am spus, mormăie el. Uită-te doar în față.

Strâng din dinți, dar nu îl contrazic. Barca este atât de aproape, încât mai că pot atinge prova, deși este ancorată la câțiva metri distanță ca să nu se ciocnească de stânci.

— Va trebui să urcăm mai sus, spune Søren, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Și apoi va trebui să sărim.

— Îmi e-e-era t-e-e-eamă că v-v-vei spune așa ce-ceva, reușesc eu să zic.

Deși îi este greu, face un efort și râde.

Mi-e greu să-mi mai mișc picioarele, așa că mă folosesc mai mult de brațe. Sunt sigură că după asta o să le simt flasce precum niște alge, dar măcar o să scăpăm și asta este ceea ce contează.

Împărăteasa avea dreptate. Uneori este suficient doar să supraviețuiești.

Un țipăt de pe țărm străpunge aerul și Søren lansează un șir de înjurături – din care doar jumătate îmi este familiar.

— Este în regulă, spune el, privind peste umăr. Aproape am ajuns și toate navele sunt pe partea cealaltă a peninsulei. Până ajunge gardianul la ceilalți, vom fi plecați. Este în regulă.

Am impresia că încearcă să se convingă mai mult pe el decât pe mine.

Vreau să mă întorc să mă uit, dar știu că nu este o idee bună fără să-mi spună Søren. Tot ce pot face este să-mi pun un picior în fața celuilalt și să urc. Orice altceva nu pot controla. Într-un fel, este ca o eliberare.

— În regulă, spune el după un moment. Acum va trebui să sari.

Mă uit în jos la vasul care este la câțiva metri sub mine și înghit în sec.

— Nu o să te mint, Thora, o să doară, spune el.

Mi-o spune pe un ton atât de liniștitor, încât aproape că nu mă deranjează apelativul.

— Va trebui să-ți lași genunchii moi și să te rostogolești în urma impactului, ca să nu îți rupi nimic. Poți să o faci?

Încuviințez din cap, deși nu sunt sigură. Este singurul răspuns pe care îl pot da.

— Număr până la trei. O să fiu în spatele tău. Unu. Doi...

Mă pregătesc, îndoind genunchii.

— Trei.

Mă împing de pe stâncă cu ultimul strop de energie.

Pentru un moment, simt că zbor, înconjurată doar de aer. Dar, când vine impactul, este dur, și, deși fac ce mi-a zis Søren și nu mă încordez, tot aud o fisură când aterizez și simt o durere pătrunzătoare în partea dreaptă. Coasta mea. O ignor cât de bine pot și mă dau la o parte, făcându-i loc și lui Søren să aterizeze. Prăbușirea îi taie respirația și gâfâie un moment, încercând să își recapete suflul.

— Ești bine? mă întreabă când își revine.

— Mi-am rupt o coastă, cred. Dar în rest sunt bine.

Încuviințează din cap, dar îi văd îngrijorarea din privire. Se chinuie să se ridice și începe să dezlege vasul de lângă pietre.

— O să-l pun în mișcare. Du-te în cabină să te încălzești. Sunt haine în sertarul de lângă pat.

Deși șchiopătează și tremură, încă vorbește ca un comandant. Total preocupat.

— Søren, îi spun eu blând.

Vocea mea aproape se pierde în vânt, dar aude și se întoarce ca să se uite la mine. După toate, zâmbește, pregătit să pornească într-o nouă aventură, gata să se lupte împotriva singurei familii pe care o mai are. Pregătit să stea lângă mine, indiferent de situație.

Dacă ar fi atât de simplu.

— Va fi bine, îmi zice, interpretând greșit expresia feței mele.

Dau dezaprobator din cap, după care îmi duc mâinile în dreptul gurii.

— Attiz! strig eu, suficient de tare încât să acopăr vântul. Acum!

Înainte că Søren să se poată întreba ce se întâmplă, trei siluete în negru ies din cabină și se grăbesc spre noi. Blaise, Artemisia și Heron.

Søren își scoate sabia, dar este încă slăbit de la înotat și cățărat, iar din cauza șocului mișcările îi sunt încetinite. Artemisia i-o smulge din mână fără efort. Heron îl îmbrâncește, iar el cade în genunchi, îi duce mâinile la spate și le leagă cu o bucată de sfoară. Înțepenesc, nefiind capabilă să fac altceva decât să privesc. Eu am plănuit asta, îmi amintesc. A fost decizia corectă. Totuși, să îl văd pe Søren rănit și incapabil să riposteze, îmi frânge inima.

— Dacă îi faceți rău, o să vă omor! se răstește Søren, zbătându-se împotriva lor.

Îmi dreg glasul.

— Søren, spun din nou, și își îndreaptă ochii spre mine.

Atunci își dă seama că nu pe mine mă vor răni. Blaise vine spre mine cu o pătură pe care mi-o pune pe umeri. Văd confuzia de pe chipul lui Søren, dar imediat este înlocuită de o răceală pe care o recunosc prea repede. Am văzut-o pe fața Crescentiei acum câteva ore. Nu se mai împotrivește, dar duritatea din privire nu îi dispare.

— Du-l dedesubt, spun eu, surprinsă de tonul meu neutru.

Și tremuratul s-a oprit.

— Lasă-l să se schimbe în haine uscate. Nu ne va fi de folos ca ostatic dacă moare.

Liberi

Søren avea dreptate. Wâs ajunge la viteză maximă, nimic nu o poate atinge. Pentru un moment, vasele Kaiserului arată ca niște puncte îndepărtate care ne urmăresc, dar ne pierd rapid urma și în curând nu mai este decât apă în spatele nostru. Chiar și Artemisia, care a preluat comanda vasului, este impresionată de cum se mișcă. Vreau să îi zic că Søren a construit-o cu mâinile lui, dar mă îndoiesc că va aprecia asta așa cum am făcut-o eu. Mi-ar arunca privirea ei tipică, prin care îmi spune că nu este încă sigură că sunt demnă de încredere. Deși i-am demonstrat asta cu vârf și îndesat, tot nu cred că o să o conving vreodată în totalitate.

Dar o înțeleg. Fetele ca noi au învățat că încrederea cuiva poate fi ușor înșelată.

Heron nu a învățat lecția asta încă. El este de partea mea, este devotat, folosindu-și darul ca să-mi diminueze durerea din coastă, ca să se îngrijească de celelalte zgârieturi și tăieturi ale mele. Îl îngrijește și pe Søren, deși nimeni nu i-o cere și Artemisia îl ceartă pentru asta.

Søren este adormit imediat, Heron îi toarnă cu iscusință o sticluță sau ceva pe gât, ținându-l de nas până înghite. Spune că îl va ține inconștient până ajungem la Dragonsbane. Vasul ei va avea o închisoare la bord, spune el, cu gratii, lacăte și lanțuri, care vor fi mai eficiente ca să-l țină prizonier.

Cabina de pe Wâs este mică, iar Søren este trântit într-un colț la câțiva metri de mine. Mă străduiesc să nu mă uit la el.

Așa, cum doarme, pare un copil și senzația de vinovăție e atât de copleșitoare că nu mai pot respira.

Era necesar. Era singura modalitate în care se putea încheia totul. S-a întors împotriva tatălui său, chiar cred asta, dar nimeni altcineva nu o va mai face. Și nu pot fi regină dacă pun alianța cu inamicul mai presus de poporul meu. Søren este inamicul meu, deși niciunul dintre noi nu vrea asta. Are mâinile pătate cu sângele a sute de oameni nevinovați. Deși nici ale mele nu mai sunt atât de curate.

Nu îmi pot găsi liniștea, știind că este atât de aproape de mine, chiar dacă din patul unde m-am ghemuit nu îl mai pot vedea. Patul lui. Miroase ca el – a apă sărată și a lemn proaspăt tăiat. Mă doare tot corpul din cauza oboselii, dar gândurile mi se învălmășesc în minte și nu pot să dorm – nu știu sigur ce vreau să fac. Nu știu ce mă așteaptă în visele mele.

Ușa de la cabină se deschide scârțâind și Blaise se strecoară înăuntru, cu două căni aburinde cu ceai.

Arată mai rău decât mă simt eu, două semiluni violete îi accentuează ochii, contrastând puternic cu pielea lui ternă și palidă. Mă întreb când a dormit ultima oară. Brusc, vocea lui Erik îmi răsună în minte, dar o alung. Suntem la căldură, în siguranță și liberi – și asta e ceva ce trebuie sărbătorit.

— Mă gândeam că ești trează, spune el.

Ocolește cu atenție trupul adormit al lui Søren, aruncându-i o privire suspicioasă. Apoi se așază pe marginea patului și își pune cana pe măsuța pliantă de lângă, după care îmi întinde cealaltă cană. Înainte de a bea, mă oprește.

— Am adăugat somnifer. Nu mult, spune, aruncând o privire spre Søren. Dar ar trebui să dormi și m-am gândit că doar așa ai putea.

Îi mulțumesc încuviințând din cap și iau o înghițitură în timp ce el se ghemuiește lângă Søren verificând cât de bine este legat la mâini. Înainte să mă pot răzgândi, îi înlocuiesc

cana cu a mea. Când se întoarce cu fața la mine, ochii lui îmi cercetează expresia. Vede că mă simt vinovată.

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci, Theo.

Îmi ia un moment ca să îmi dau seama că se referă la Søren.

— Și acum s-a terminat.

Oftez.

— Nu, nu s-a terminat, îi spun eu, luând o înghițitură mare din ceaiul fără somnifer.

— Dar nu mai ești singură. Nu mai trebuie să te prefaci că ești altcineva, spune el, așezându-se din nou pe marginea patului. Și asta înseamnă ceva.

Încuviințez din cap, deși nu sunt sigură că are dreptate. Simt că Regina Theodosia este un alt rol, unul la fel ca domnița Thora, doar că mult mai dificil de îndeplinit. Nimeni nu avea așteptări de la Thora, dar un popor va pretinde miracole de la regina sa. Mă forțez să termin ceaiul și îl privesc precaută, cum face și el.

Pleoapele îi devin mai grele, dar se împotrivește.

— Ești bine? mă întreabă.

Izbucnesc în râs.

— Toată lumea mă întreabă asta – tu, Heron, chiar și Art – și tot spun că sunt bine. Sunt bine, sunt bine, sunt bine. Dar nu sunt.

— Știu, spune el încruntându-se.

Ochii, pe care abia și-i mai ține deschiși, alunecă peste ai mei. Clipește încercând să-și alunge somnul.

— Niciunul dintre noi nu cred că este.

— Nu cred că vom fi vreodată, recunosc eu.

Blaise tace un moment. Se lasă pe perne.

— Când Ampelio m-a salvat din mine, i-am zis că ar trebui să fugim. Că părea să-ți fie bine la castel.

Îmi aruncă o privire ca să îmi vadă reacția.

— Asta zicea toată lumea. Era impresia pe care Kaiserul a

fost atent să o lase, cu excepția ocaziilor în care te pedepsea. Voia că noi să credem că ești bucuroasă să susții domnia lui, ca să ne controleze și pe noi. Dar Ampelio nu s-a îndoit niciodată de tine.

Înghit în sec, încercând să nu mă gândesc la Ampelio, când l-am văzut ultima dată în viață, iar după o secundă i-am înfipt sabia în spate.

— Ți-a spus vreodată ceva despre... Mă vedea că pe regina lui sau...

Blaise știe ce vreau să întreb.

— A avut destulă grijă încât să vorbească despre tine doar ca despre regina lui, îmi spune el, dar, înainte ca bătăile inimii să mi se mai domolească, continuă. După ce Ampelio m-a salvat din mine, acum câțiva ani, am venit în capitală. Eram atât de aproape să ne strecurăm în castel și să te salvăm, dar planul a eșuat și Ampelio nu voia să riște siguranța ta decât dacă avea un plan bine pus la punct. Dar era..., se oprește, înghițind în sec. Dragonsbane tocmai scufundase un vas încărcat cu sute de pietre, care trebuia să ajungă în Nord.

Încremenesc, știu incidentul la care se referă. Dragonsbane a scufundat vasul și eu am plătit prețul, ca de fiecare dată. Aveam doisprezece sau treisprezece ani la acea vreme, dar încă am cicatricile de atunci.

— Ne-am uitat, îmi spune el. Ampelio a insistat. A zis că trebuie să vedem pentru ce ne luptăm. Dar a trebuit să îl țin în ziua aceea și a fost cât pe ce să nu reușesc. Acea furie, acea disperare... nu mai era vorba despre a proteja regina. Era un tată care încerca să-și protejeze fiica.

Înghit în sec și simt lacrimi care îmi ard ochii. Îi închid strâns, încercând să nu le las să cadă.

— Mulțumesc.

Îmi strânge și el mâna și niciunul nu și-o retrage. Întrebarea care îmi apasă gândurile iese la suprafață.

— Din ce este făcut Encatrio? întreb eu.

Mă gândesc la barele de fier din celulă care ardeau după ce le-a atins Cress. Cred că știu deja o parte din răspuns, dar am nevoie să o aud de la el. Se încruntă.

— În mare parte din apă. Dar nu ingredientele sunt ceea ce o fac letală, ci proveniența apei.

— Mina de Foc.

Încuviințează din cap.

— Este un râu adânc în mină, aproape imposibil de găsit. Din câte știu, kalovaxienii nu l-au găsit niciodată, ei nu stau în mine mai mult de câteva minute pe zi, pentru a evita demența provocată de acestea, deci nu explorează niciodată. De ce întrebi?

— Știi, Cress i-a supraviețuit, spun eu încet. Dar... a schimbat-o.

— Am văzut, spune el.

Dau dezaprobator din cap.

— Nu doar în acel fel.

Îi povestesc despre gratii, cum atingerea ei le-a lăsat fierbinți.

— În teorie este posibil, spune el după un moment. Magia din mină are același efect asupra apei așa cum au pietrele asupra sângelui unei persoane. Unii mor din cauza asta...

— Dar nu toți, termin eu. Nu am auzit ca Encatrio să fi fost vreodată o binecuvântare pentru cineva.

Cască din nou, încercând să-și alunge oboseala, dar se ghemuiește și mai tare în pat.

— Nu, dar eram copii și nimeni nu povestea despre așa ceva. Și nu se întâmpla des. Victima trebuia să aibă nu doar binecuvântarea zeilor, ci și pe cea a lui Houzzah.

Mi se strânge stomacul.

— Cum este posibil că Houzzah să binecuvânteze un kalovaxian? îl întreb în șoaptă pe Blaise. Cum e posibil să o fi binecuvântat pe ea?

Nu răspunde. Mă întorc către el și văd că a închis ochii. Când doarme, pare o altă persoană. Presupun că a fost greșit să-i dau ceaiul cu somnifer, dar nu regret. Îi țin mâna în întuneric. I-o țin strâns în a mea până nu mai este atât de fierbinte. Până o simt ca pe a mea.

Crescentia îmi bântuie visele. În ele suntem din nou copii, ne jucăm în piscinele subterane și ne prefacem că suntem sirene. Râsetele noastre răsună în cavernă când ne stropim și ne scufundăm, în timp ce dădaca ei ne privește de la depărtare. Mă arcuiesc, strângându-mi picioarele astfel încât să arate ca o coadă. Când ajung la suprafață din nou și deschid ochii, decorul s-a schimbat.

Acum stau pe o platformă suspendată, în centrul pieței din capitală și toată lumea care s-a strâns în jurul meu îmi adresează ocări – și kalovaxieni, și astreni. Toți urlă, cerându-mi moartea, rugându-se pentru ea. Chiar și Søren. Chiar și Blaise. În spatele meu aud o sabie care este scoasă din teacă și, când mă întorc, mă aștept să îl văd pe Kaiser său pe Theyn. Dar este Cress. Ea ține sabia tatălui sau în mână.

La fel ca ultima dată când am văzut-o, are gâtul negru și exfoliat, pielea de un gri-pal, iar părul alb. Coroana mamei strălucește pe capul ei. Mă privește cu atâta ură în ochi, chiar și când gura i se curbează într-un zâmbet. Mă împinge până cad în genunchi și se apropie cu grație. Se apleacă la nivelul meu și îmi atinge umărul ușor, uitându-se la mine.

— Tu ești sora mea de suflet, mielușico, îmi spune ea, zâmbindu-mi și mai tare, dezvelindu-și dinții care se transformă în colți.

Mă sărută pe obraz așa cum a făcut-o de atâtea ori, doar că, de data asta, îmi lasă o dâră caldă și lipicioasă ca sângele. Se ridică, pune sabia deasupra capului și o coboară către mine, șuierând prin aer.

Totul în jur încetinește și îmi dau seama că nici măcar acum nu o urăsc. Mi-e milă de ea, mi-e frică de ea, dar o și iubesc.

Închid ochii și aștept ca sabia să coboare.

Mă trezesc într-o sudoare rece. Resimt greutatea zilei de ieri pe umeri, dar este aproape bine-venită. Este o reamintire a faptului că sunt în viață, că am mai supraviețuit o zi – chiar dacă îmi amintesc și cine nu a reușit să o facă. Elpis. Olaric. Hylla. Santino. Mă rog zeilor în tăcere ca ei să fie întâmpinați cum se cuvine în Lumea de Dincolo, ca niște eroi ce sunt.

Lângă mine, Blaise se foiește în somn. Se încruntă tare. Capul i se mișcă într-o parte și scoate un suspin care îmi sfâșie inima. Nici în somn nu are pace. Mă întorc către el și îmi pun mâna pe pieptul lui, cu degetele răsfirate. S-a îngrășat în ultimele săptămâni la palat, dar tot pot simți conturul sternului prin haine și piele. Se mai zvârcolește un moment, dar țin mâna ferm pe pieptul lui până se liniștește și tensiunea de pe chipul său dispare. Arată ca băiețelul pe care îl știam demult, înainte ca lumea asta să ne distrugă.

Atât de multe persoane au fost smulse de lângă mine. Am privit cum au murit. I-am plâns, i-am invidiat și le-am dus dorul în fiecare moment.

Nu îl voi pierde și pe Blaise.

Se aude un foșnet în spatele meu, mă dau de lângă Blaise și mă întorc să îl văd pe Søren care mă privește cu ochi năuciți, pe jumătate închiși. Să îl văd așa, legat și derutat, mă face să mă simt și mai vinovată, atât de mult că nu mai pot respira. Brusc, îmi răsună în minte vocea Artemisiei: *Nu suntem definiți de ceea ce facem ca să supraviețuim. Nu ne cerem iertare pentru asta.* Nu pot să cer iertare pentru că am făcut ce trebuia să fac.

— A fost vreodată real? întreabă el, rupând tăcerea fragilă.

Mi-aș dori să fie furios, să țipe sau să lupte. Aș prefera asta decât să se uite la mine în felul ăsta, ca și cum l-am distrus. Søren poate fi un războinic fenomenal, dar acum este doar un băiat cu inima frântă.

Ar fi mai bine să îl mint. Ar simplifica lucrurile pentru amândoi. Să îl las să mă urască și poate că într-o zi o să reușesc să îl urăsc și eu.

— De fiecare dată când mă uit la tine îl văd pe tatăl tău.

Rana cea mai dureroasă în care puteam să răsucesc cuțitul. Cuvintele mă rănesc la fel de tare ca pe el.

Se încordează și își încleștează pumnii. O secundă, îmi este teamă că va rupe sforile ca și cum ar fi niște paie. Însă doar mă privește cu ochii lui reci și albaștri care licăresc în lumina slabă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Îmi mușc tare buza de jos, de parcă așa m-aș putea abține să îi răspund.

— Da, recunosc eu, într-un final. A fost real.

Se înmoaie și își pierde spiritul de luptă. Scutură din cap.

— Puteam să rezolvăm situația, Thora...

— Nu-mi mai spune așa! izbucnesc eu.

Îmi amintesc că Blaise și Heron dorm. Nu vreau ca ei să audă această conversație. Cobor tonul vocii, dar accentuez fiecare cuvânt.

— Numele meu este Theodosia.

Scutură din cap. Pentru el nu e o mare diferență – e doar un nume –, dar pentru mine este crucial.

— Theodosia, atunci. Sunt de partea ta și tu știi asta.

— Știu, spun după o pauză.

Și chiar cred asta. S-a îndreptat împotriva tatălui său pentru mine și era dispus să-și lase în urmă țara și oamenii.

— Atunci de ce..., zice el, dar se oprește și găsește singur răspunsul. Pentru că ai pierde respectul lor. Ar spune că lași

sentimentele să îți întunece judecata și că m-ai pune mai presus decât țara ta.

— Și nu ar greși, spun eu. Nu pot face asta, Søren.

Dacă nu aș fi știut de berserkeri, oare l-aș fi trădat?

Dar asta e problema cu îndoielile. Odată ce încep, nu se mai termină.

Dacă nu mi-ar fi zis povestioara ridicolă cu pisica, aș fi putut să îl omor?

Dacă nu m-ar fi privit cu atâta resemnare, cu atâta ură de sine, aș fi putut să înfig în el acel pumnal?

Scenariile se înmulțesc în mintea mea precum crăpăturile unei oglinzi, extinzându-se până nu mai știu unde mă aflu.

Søren dă dezaprobator din cap.

— Dar vrem același lucru, spune el. Vrem pace.

Nu mă pot abține să izbucnesc în râs. Este o soluție atât de simplă, dar imposibilă.

— După un deceniu de asuprire, Søren, după ce zeci de mii de oameni din poporul meu au fost uciși și mai mulți împinși către nebunie în mină. După ce s-au făcut experimente pe ei. După ce tu ai permis ca ei să fie folosiți ca arme de luptă. Cum crezi tu că este posibil să fie pace între oamenii noștri?

Mă străduiesc din răsputeri să nu țip, așa că trag aer adânc în piept ca să mă calmez.

— Între noi?

— Nu crezi că e posibil? întreabă el. Știu că te iubesc.

La auzul acestor cuvinte mă opresc un moment, căci nu știu ce să-i răspund. A mai spus asta, în tunel, dar, cu tot ce se întâmpla atunci, nu am avut timp să mă gândesc la asta. Søren nu este genul care să spună „Te iubesc" cu ușurință și sunt sigură că el crede că mă iubește. Dar nu este adevărat. Nu are cum să mă iubească.

— O iubești pe Thora, iar Thora nu există. Nici măcar nu mă cunoști.

Nu îmi răspunde în timp ce eu mă întorc și îmi duc genunchii la piept. Lacrimile îmi năpădesc ochii, dar le reține. Nimic din ce am spus nu este fals, dar îmi doresc să fi fost. Îmi doresc să existe o metodă prin care să-mi salvez și țara, și pe el. Dar nu este și am ales deja. Poate că țin la el, dar nu îl pot ierta pentru ceea ce a făcut cu berserkerii și mă îndoiesc că el mă poate ierta pentru această trădare, indiferent ce ar zice.

Drumul dintre noi a fost ars, înghețat și presărat cu sare ca măsură de siguranță. Nu e un loc în care va mai crește vreodată ceva.

Nu știu cât timp mai stăm în tăcere, dar sunt foarte conștientă de prezența lui, de faptul că mă privește, de suferința lui. Aproape că îmi doresc să fi băut ceaiul cu somnifer. Aș vrea să uit de toate.

Blaise tremură în somn, dă din mâini, împotrivindu-se coșmarului care îl năpădește. Îi țin încheieturile, înainte de a se răni pe sine sau pe mine. Când se calmează, îi dau drumul, îndreptându-i șuvițele scurte de pe față.

— Nu există remediu, spune Søren cu voce blândă.

Rămân cu spatele la el și mă ghemuiesc și mai tare, rezemându-mă de Blaise.

— Nu știu despre ce vorbești, spun eu.

— Să îi dai un somnifer este ca și cum ai vrea să tratezi o durere cu ceaiuri din plante speciale – funcționează o vreme, dar când dispare efectul, durerea este încă acolo, la fel de intensă. Am încercat lucruri similare în mină. În final, nu s-a schimbat nimic. Nu există leac pentru demența cauzată de mină.

La auzul acestei expresii mă cutremur. Mă întorc cu fața la el și, când îi văd ochii plini de compasiune, mi se strânge stomacul.

— Te înșeli, zic eu în șoaptă.

Dă dezaprobator din cap.

— Am văzut sute de oameni care au trecut prin aceleași stări după experiența din mină. Mai întâi nu pot dormi, apoi își pierd controlul asupra puterilor. Este doar o chestiune de timp până va deveni instabil.

— Nu poate să adoarmă și atât, îi spun eu, încercând să nu-mi schimb tonul.

— Nu este de mirare, având în vedere experiența din mină. El este unul dintre cei care m-au legat. Îmi amintesc că îi ardea pielea.

— Unii oameni sunt mai calzi decât ceilalți.

— Au mai fost și alte simptome, nu? insistă el.

Îmi amintesc când s-a rupt scaunul Kaiserului. Mă gândesc la sala tronului, când biciul Kaiserului a mușcat din spatele meu, crăpăturile fine s-au răspândit ca niște pânze de păianjen pe pietrele de la picioarele mele. Îmi amintesc de teama din ochii lui Blaise când mi-a zis, mai târziu, că era ceva diferit la darul său. Îmi aduc aminte când mi-a zis că el a pornit acel cutremur în Mina de Aer, pentru că și-a pierdut controlul. Că și lui Ampelio îi era teamă de el.

— Te înșeli, i-o tai eu, dar nu par deloc convingătoare. A ieșit din mină de cinci ani. Dacă ar fi avut demență cauzată de magia din mină, ar trebui să fie mort deja.

Søren nu mă contrazice, darnici nu încuviințează. Își umezește buzele uscate, apoi își îndreaptă privirea către mine.

— Dacă are demență cauzată de magia din mină, este periculos, chiar dacă nu asta vrea. Am vorbit serios când am zis că am încredere în tine. Îți amintești, *yana crebesti*? spune el. Vrei să mă crezi și tu în legătură cu asta?

Sentimentele mele pentru Søren sunt complicate, iar relația noastră, fără speranță. Dar știu că am încredere în el.

— *Yana crebesti*, îi spun, chiar dacă îmi frânge inima.

Dragonsbane

Când se ivesc zorii, Blaise încă doarme lângă mine și sunt sigură că va mai dormi o vreme. Este bine, îmi zic eu. Când se prefăcea că era una dintre Umbrele mele era prea preocupat ca să poată dormi, iar acum recuperează. Asta-i tot.

Ușa scârțâie când se deschide și Artemisia rămâne în cadru, cu părul albastru și argintiu din nou. Acum nu mai are niciun motiv să și-l ascundă.

— Ne apropiem de Fum, vasul mamei mele, îmi zice ea direct. Ar trebui să te ridici și să încerci să te aranjezi, să arăți cât de cât ca o regină.

Remarca nu este atât de înțepătoare, pentru că are dreptate. Părul mi-e încâlcit de la apa de mare și vântul pătrunzător de aseară mi-a lăsat pielea crăpată și aspră.

— Trezește-i și pe ei, adaugă ea, arătând cu capul spre Blaise și Heron.

Ochii îi alunecă peste trupul lui Søren care doarme ca și cum n-ar fi acolo.

— Blaise are nevoie să mai doarmă, spun eu. Puteți face asta doar voi doi, tu și Heron.

Art oftează, dar nu mă contrazice.

— Atunci, când se va trezi, să îi zici că a fost ideea ta. Nu o să se bucure că a ratat asta.

Se retrage în liniște, așa cum a intrat, și eu mă aplec către Heron, care doarme pe podea, lângă pat. Îl înghiontesc în

umăr cât de ușor pot, dar se trezește smucindu-se, ochii căprui i se deschid larg și întrebători, dar fără să vadă. Icnește, dar pare că se înecă.

— Heron, îi spun pe un ton calm, chiar și când îmi strânge mâna cu putere.

Cunosc prea bine aceste coșmaruri și știu cum să le rup vraja.

— Sunt doar eu, Theo, îi spun, punând cealaltă mână peste a lui. Ești bine, cu toții suntem.

Își revine încet, clipind pentru a alunga coșmarul care l-a bântuit. Văd cum teama i se risipește din ochi și, în sfârșit, se uită la mine.

— Îmi pare rău, Înălțimea Voastră, spune el, după care se ridică și îmi dă drumul. Eu... eu credeam, doar pentru un moment, că sunt înapoi în mină.

— Nu trebuie să îți ceri iertare față de mine, Heron, deși, dacă o mai lăsăm pe Art să aștepte, o să aștepte ea niște scuze de la noi. Și poți să-mi zici Theo.

Se ridică în picioare, deși este atât de înalt încât trebuie să se aplece ca să nu dea cu capul de tavan. Îmi întinde mâna să mă ajute să mă ridic și o iau, nu pentru că am nevoie de ajutor, ci mai mult pentru scurtul moment de contact.

— Cu tot respectul, Maiestate, dar nu cred că pot, spune el cu un zâmbet ostenit. Va trebui să îi reamintim lui Dragonsbane nu doar cine ești, ci și ce reprezinți.

Mi se strânge stomacul și deodată regret că i-am dat lui Blaise ceaiul cu somnifer. Sunt egoistă, dar nu îmi pot imagina cum să o înfrunt pe Dragonsbane fără el, după tot ce am auzit. Încerc să nu-mi arăt frica.

O întâlnim pe Art pe punte, unde ne-am ancorat de un vas mult mai mare, cu vele negre care se umflă în vânt. Sute de fețe curioase ne privesc de pe punte și prin hublourile înșirate de-a lungul carenei.

— Nu puteai să-ți aranjezi părul? se răstește Art.

— Cu ce? În mod surprinzător, Søren nu are la bord prea multe produse de îngrijire, îi răspund eu pe același ton.

Își dă ochii peste cap.

— Atunci fă-le măcar cu mâna și zâmbește. O să le povestească nepoților, într-o zi, despre ziua asta. Prima dată când au văzut-o pe Regina Theodosia.

Este un gând surprinzător de optimist, care vine de la Artemisia, și îl las să mă învioreze. Vor exista viitoare generații de astreni. Vom supraviețui. Trebuie. Dar, în timp ce mă gândesc la asta, un alt gând, mai trist, îl umbrește.

— Vreau să îi văd pe mama și pe fratele lui Elpis chiar acum, să le transmit personal condoleanțele mele, îi spun Artemisiei.

Se uită strâmb la mine, dar Heron i-o ia înainte.

— Aș vrea să merg cu tine, dacă nu te superi, îmi spune el în șoaptă și îmi dau seama că și el probabil se simte la fel de vinovat ca și mine. Ar fi trebuit să o ia pe Elpis din locuința lui Theyn după ce îi otrăvea, dar nu a reușit.

Artemisia își drege glasul:

— A murit ca o eroină. Într-o bună zi vom cânta cântece despre ea.

— Avea treisprezece ani, spun. Era prea tânără ca să fie eroină. Ar fi trebuit să o mai las să copilărească.

— Nu a fost niciodată un copil, protestează Art, privind cu asprime spre docuri, unde se află *Fum*, din care este coborâtă o scară din frânghie spre noi. Ei i-au luat copilăria, să nu uiți asta. Ei sunt inamicii. Tu i-ai dat șansa de a nu mai fi o victimă, iar ea a acceptat-o cu bucurie. Așa trebuie să ne-o amintim, așa că, dacă o transformi într-o victimă lipsită de apărare, îi pătezi pur și simplu amintirea. Te voi ajuta să îi întâlnești familia, dar asta le vei spune. Nu tu ai ucis-o pe Elpis. Kaiserul a făcut-o.

Sunt prea șocată ca să răspund, iar Heron trebuie să fie la fel. Este o reacție mult mai blândă decât m-am așteptat vreodată din partea Artemisiei și, deși nu mă absolvă complet de vină, mă simt totuși un pic mai bine.

— Haide, spune Art, când ajunge scara la noi. Eu urc prima, apoi Theo. Heron, tu îi asiguri spatele în caz că o să cadă.

— N-o să cad, pufnesc eu, deși brusc îmi dau seama că e posibil.

După cât am înotat și am urcat ieri, brațele îmi sunt în continuare slăbite, dar cel puțin de data asta este o urcare scurtă.

— Toată lumea ne va aștepta acolo, continuă Art, ca și cum nici nu aș fi vorbit. Îmi voi face loc printre oameni, deci stai aproape de mine. Mama ne va aștepta în zona ei, departe de nebunia de aici.

Apucă scara de frânghie și începe să se cațăre. Aștept să urce câțiva pași înainte să o urmez. Durerea din brațe, care crește pe măsură ce urc, mi se pare o distragere plăcută de la grijile care îmi bântuie mintea. Îmi dau seama că mă privesc sute de oameni, ca și cum aș merita atenția lor – sau loialitatea lor – și nu știu cum ar trebui să mă comport ca să fiu acea persoană.

Când ajung sus, Artemisia mă așteaptă, aplecându-se peste margine ca să-mi apuce mâna. Pe fața ei se citește panica.

— Îmi pare rău, Theo, spune, trăgându-mă peste margine.

Apoi începe să-mi vorbească în șoaptă și atât de repede, încât abia că o pot auzi.

— Mama mea a venit totuși să te întâlnească și e ceva ce nu știi...

— Theodosia.

Cunosc vocea. Îmi provoacă fiori pe șira spinării și îmi face inima să bată nebunește, mă umple de speranța pe care nu am mai simțit-o de un deceniu. Știu că e imposibil, dar aș recunoaște oriunde vocea asta.

Art face un pas în lateral și primul lucru pe care îl văd e mulțimea de oameni adunați pe punte în jurul meu, care mă privesc cu bucurie. Câțiva au copii pe care îi țin în brațe sau pe umeri. Poate că majorității le-ar prinde bine niște rații suplimentare de mâncare din când în când, dar nu par înfometați, cum sunt sclavii din capitală.

Mulțimea se desparte ca să facă loc unei femei.

Arată fix ca mama, are aceeași voce, aceiași ochi negri, aceiași pometi conturați și aceleași buze pline. Este la fel de înaltă, la fel de slabă. Aceeași claie de păr de culoarea cireșei amare pe care mă lăsa să i-o împletesc de regulă. Aceiași pistrui pe care un poet astrean i-a denumit „cea mai frumoasă constelație".

Vreau să izbucnesc în plâns și să alerg spre ea, dar simt mâna Artemisiei pe umăr și eu îi înțeleg avertismentul.

Mama nu mai trăiește. Știu asta. Am văzut cum a murit.

— E vreo glumă? mă răstesc, când femeia se apropie, atentă la oamenii care ne privesc.

Oamenii mei. Mă străduiesc să par puternică, să nu mă umilesc în fața lor, să nu-i sar în brațe.

Sprâncenele ei se arcuiesc exact ca ale mamei, dar ochii îi sunt grei de tristețe.

— Nu asta a fost intenția noastră, răspunde ea cu glasul mamei. Nu te-ai gândit să o anunți înainte? o întreabă pe Artemisia.

Artemisia, care stă lângă mine, și-a luat poziție de drepți ca un soldat.

— Nu am vrut să riscăm... dacă Theo ar fi fost torturată...

Își pierde vocea și apoi și-o drege, întorcându-se spre mine și privindu-mă.

— Theo, aceasta este Dragonsbane.

Femeia îmi zâmbește – are gura mamei, dar nu și căldura pe care o transmitea mereu. Există o asprime în zâmbetul ei, o amărăciune pe care mama n-a avut-o niciodată.

— Dar tu îmi poți spune mătușa Kallistrade, dacă preferi.

— Mamele noastre au fost gemene, îmi explică Artemisia, dar abia o mai aud.

Abia îl aud pe Heron când urcă și el pe punte și vine lângă mine.

Cuvintele abia de au sens pentru mine. Tot ce știu e că mă uit la fața mamei, o față pe care am crezut că nu aveam să o mai văd vreodată. Sunt lucruri la ea pe care le-am uitat, cum ar fi cât de groase îi sunt sprâncenele și umflătura de la podul nasului. Am uitat că i se ridicau firele de păr dacă nu și-l dădea cu grăsime.

— Eirene s-a născut cu cinci minute înaintea mea, continuă femeia care are fața mamei. Oricât de mică ar fi fost această diferență, ea a devenit moștenitoare, iar eu, o înlocuitoare.

— Dacă mama ar fi avut o soră geamănă, aș fi știut, spun, încă nevenindu-mi să cred ce văd.

Ridică din umeri.

— Am văzut jumătate de lume de când te-ai născut tu. Nu mi-a plăcut niciodată la curte. Sunt sigură că ne-am fi întâlnit la un moment dat, dacă asediul nu ar fi avut loc.

Se oprește și strânge din buze, iar privirea i se îmblânzește când o întâlnește pe a mea.

— Nu pot să-ți spun cât de bucuroasă sunt pentru că ești aici. E ca și cum aș avea din nou o parte din ea.

Îmi dau seama că nu vorbește serios. Cuvintele astea sunt doar pentru spectatori, nu pentru mine, și știu că ar trebui să spun și eu ceva similar. Îmi dreg vocea.

— Când mă uit la tine și eu simt la fel, îi spun, chiar dacă îmi amintesc că nu este mama.

Nu o cunosc pe femeia asta și cu siguranță nu știu dacă să cred vreun cuvânt din ce-mi spune. Mă îndrept cât de tare pot în fața ei.

— Sunt convinsă că avem multe de discutat, mătușă, îi spun, afișând zâmbetul fals pe care l-am purtat mereu la curte.

Zâmbetul pe care am sperat să nu mai fiu nevoită să-l afișez vreodată.

— Da, avem, spune ea cu același zâmbet. Am înțeles că mi-ai adus un cadou.

Brusc, mă gândesc la Søren, cum doarme legat de mâini și de picioare.

— Prințul Søren nu e pentru tine. E un prizonier politic. Și cât va sta la noi, va fi tratat cât de civilizat se poate.

Nările i se micșorează, semn că începe să se înfurie.

— Te aștepți să hrănim un kalovaxian în vreme ce noi, restul, mâncăm jumătăți de porții? Ce fel de dreptate e asta?

— Vremea pentru a ne face dreptate nu a venit încă, spun calm, ridicând vocea pentru ca mulțimea să mă poată auzi. Încă suntem într-un joc în care avem șanse mici de câștig, iar prințul este singura carte pe care o avem. Trebuie să fie în continuare sănătos, pentru că altfel nu ne va fi de niciun folos.

Dragonsbane aruncă o privire peste umăr, către mulțime, apoi îmi întoarce spatele, zâmbind mai larg și mai fals decât înainte.

— Desigur, Înălțimea Voastră. Voi avea grijă de asta.

Apoi se îndreaptă către doi bărbați de la marginea mulțimii.

— Aduceți prizonierul! strigă ea.

— Îl voi verifica eu mai târziu, să mă asigur că a fost bine îngrijit, îi zic.

Când se întoarce din nou la mine, deja îmi zâmbește furioasă.

— Nu cred că e necesar. Sau înțelept, de fapt. Există deja mulți care spun că ești prea atașată de el.

Replica este o lovitură bine țintită, dar mă străduiesc să nu arăt vreo reacție. Heron, care este lângă mine, e tensionat ca un arc întins la maximum.

— Ai grijă cum i te adresezi reginei tale, îi zice el pe un ton calm, dar cu un grad de amenințare în el.

Dragonsbane ridică din sprâncene amuzată.

— Doar îi dădeam niște sfaturi nepoatei mele. Oamenii spun diverse, iar noi trebuie să ținem cont de asta înainte de a se întoarce împotriva noastră.

— Atunci lasă-i să mi-o spună în față, îi zic cu glas rece. Între timp, îi dau eu lui jumătate din rația mea.

— Și eu din a mea, spune Heron.

O clipă, am impresia că Artemisia ne va susține, dar în prezența mamei ei este tăcută și nesigură prima dată de când am cunoscut-o. O înțeleg. La urma urmei, nu am multe amintiri cu mama nervoasă, dar sunt sigură că mă privea la fel cum o face Dragonsbane acum – are maxilarul încordat, ochii duri, gura închisă de tot. Așa că mă simt iar ca un copil care este pe punctul de a fi trimis în camera lui. Dar nu mai sunt un copil. Sunt regină și am avut de înfruntat oameni mai răi decât ea. Așa că mă îndrept și îi întâlnesc privirea, pe care o susțin până când ea renunță și vorbește în cele din urmă:

— Cum poruncești, Maiestate.

Epilog

Ultima persoană care mi-a spus Prințesă de Cenușă a fost sora mea de suflet, pe care am lăsat-o orfană.

Ne-am jucat împreună când eram mici, învățând să dansăm și prefăcându-ne că suntem creaturi imaginare, dar când ne vom reîntâlni vom fi inamice. Am văzut ura din ochii ei, am simțit furia ei ca un uragan care abia așteaptă să mă sfâșie. Nu se va opri până nu va avea capul meu și știu că eu am provocat asta. Și regret.

Dar, într-un fel, a avut dreptate. Am fost o prințesă făcută din cenușă. În mine nu a mai rămas nimic care să ardă.

Acum este vremea să se ridice o regină.

Mulțumiri

O carte este un dar, așa cum îi plăcea să spună doamnei Lloyd, profesoara mea din școala primară. Îmi amintesc când am început să văd și eu cărțile ca ea, ca pe ceva desăvârșit și inestimabil. Ceva care să fie apreciat și împărtășit cu alții. Nu realizam atunci cât de multe persoane mă vor ajuta la crearea acestei cărți și la transformarea ei în darul care este acum.

Mulțumesc minunatei mele agente, Laura Biagi, care a găsit Prințesa de Cenușă în mormanul de manuscrise și a văzut în el potențialul ei și al meu. Ai fost vocea care m-a făcut cunoscută, cea care m-a îndrumat și m-a încurajat mereu pe parcursul acestui proces și nu-mi imaginez cum aș fi reușit fără ajutorul tău. Le mulțumesc și lui Jennifer Weltz și Arianei Philips de la JVNLA, pentru că au făcut posibil ca această carte să ajungă la un public pe care nu am crezut că o să îl am vreodată.

Îți mulțumesc, Krista Marino, cel mai bun editor pe care îl puteam avea. Mulțumesc pentru îndrumare și viziune. Îți mulțumesc pentru răbdare. Mulțumesc pentru că ai înțeles povestea pe care am încercat să o spun și că m-ai ajutat să o transform în cea mai bună versiune posibilă. Îți mulțumesc, Jillian Vandall, incredibilul meu agent de publicitate, pentru energia inepuizabilă și entuziasmul contagios. Vă mulțumesc, Monica Jean, Mary McClue, Alison Impey, Kim Lauber, Kate Keating și tuturor celor de la Delacorte Press/Penguin

Random House. Sunt atât de entuziasmată să duc la capăt periplul lui Theo cu voi alături.

Le mulțumesc editurii Macmillian din Marea Britanie și editorului meu de acolo, Venetia Gosling, pentru că ați făcut cunoscută povestea lui Theo peste ocean. Și celor de la Greene & Heaton, precum și agenților mei britanici, Eleanor Teasdale și Nicola Barr, pentru că i-ați găsit Prințesei de Cenușă căminul perfect în Marea Britanie. Vă sunt recunoscătoare pe vecie.

Le mulțumesc părinților mei, care au fost mereu alături de mine. M-ați învățat că trebuie să perseverez, de aceea am făcut față tuturor impedimentelor și respingerilor. Și fratelui meu mai mic, Jerry, ale cărui neînfricare și dedicare au fost mereu o sursă de inspirație pentru mine. Știu că ne susținem mereu, chiar și când ne terorizăm unul pe celălalt.

Vă mulțumesc, Deborah Brown și Jefrey Pollock, pentru că ați fost familia mea la New York și ați avut încredere să am grijă de minunații voștri copii. Sprijinul vostru de-a lungul anilor a însemnat enorm pentru mine. Și le mulțumesc lui Jesse și Eden Pollock pentru inspirația constantă și pentru că mi-ați amintit cine este publicul meu țintă. La doisprezece ani, Eden citea des pasajele pe care le scriam și părerea ei era mereu pertinentă (și uneori destul de directă). La nouă ani, Jesse era prea mic, dar sper că se va bucura de ea într-o zi – îmi cer scuze în avans pentru toate scenele cu săruturi.

Le mulțumesc prietenilor mei, Madison și Jake Levine, pentru cei aproape douăzeci și cinci de ani de prietenie. Îi mulțumesc și Carei Shaeffer, care mă inspiră întotdeauna. Lui Emily Hecht, pentru că m-a ajutat să-mi accept laturile mai ciudate. Lui Lexi Wrangler, pentru că m-a ajutat să nu înnebunesc în „tranșeele" procesului de publicare. Lui Patrice Caldwell, lui Jeremy West și lui Jeffrey West, pentru toate cafelele și întrunirile literare – și pentru că mereu au știut când e momnetul potrivit să trecem de la cafea la vin.

Mulțumesc celor de la Electric Eighteens, pentru tot sprijinul, compasiunea și amiciția de care au dat dovadă. O mulțumire specială celor de la NYCers, care mi-au devenit, în ultimul an, prieteni extraordinari. Arvin Ahmadi, Sara Holland, Sarah Smetana, Kit Frick, Emily X.R. Pan, Kheryn Callender și Lauren Spieller. Nu știu cum m-aș fi descurcat pe parcursul acestui an fără ajutorul vostru.

Îți mulțumesc, Maya Davis, un lector minunat, ale cărei observații au fost esențiale în conturarea civilizațiilor și personajelor.

Vă mulțumesc John și Molly Cusick, pentru sprijinul acordat când băteam în retragere și pentru că mi-ați răspuns la întrebările pe care îmi era teamă să le adresez agentului meu (și pentru că m-ați ajutat să îmi dau seama că eram ridicolă).

Mulțumesc, Birch Coffee din Upper West Side și incredibililor barista de acolo care m-au ajutat să rămân concentrată cu cafeaua lor.

Și, în final, dar nu în ultimul rând, îi mulțumesc doamnei Lloyd pentru că mi-a insuflat dragostea pentru citit și scris.

Oferindu-ne o poveste în care se amestecă cu intriga politică, magia puternică și epuizantă și mecanismele violente ale colonizării, *Prințesa de Cenușă* își va subjuga cititorii cu un subiect turbulent si fascinant.

Kirkus Reviews

Laura Sebastian spune o poveste întunecată și vrăjită. Pregătiți-vă, căci Theodosia Houzzara – rănită, hotărâtă, mortală – își va săpa drum spre inimile voastre.

Sara Holland, autoarea ***Everless***, bestseller *New York Times*

Prin alianțe neașteptate și planuri de evadare îndrăznețe, călătoria Theodosiei de la prințesa asuprită la regină este una antrenantă, pe care fanii de fantasy o vor savura.

SLJ

STORIA BOOKS

storiabooks.ro

Theodosia avea 6 ani când țara ei a fost invadată și mama sa, Regina de Foc, a fost ucisă sub ochii ei.
În acea zi, Kaiserul i-a luat Theodosiei familia, țara și numele și a încoronat-o drept ***Prințesa de Cenușă*** – un titlu rușinos, pe care să-l poarte în noua ei viață de prizonieră.

Timp de zece ani, Theo este captivă în propriul palat. Îndură abuzul neîncetat și batjocura Kaiserului și a curtenilor săi. E lipsită de putere și supraviețuiește în această lume nouă doar îngropând-o adânc în ea pe fetița care a fost odată.

Apoi, într-o seară, Kaiserul o forțează să facă inimaginabilul. Cu mâinile pătate de sânge și cu speranța că-și va recăpăta tronul pierdut, ea își dă seama că nu este destul doar să supraviețuiești. Theo are o armă: propria minte, mai ascuțită decât orice sabie. Iar puterea nu se câștigă întotdeauna doar pe câmpul de bătălie.

Timp de zece ani, ***Prințesa de Cenușă*** își vede țara prădată și poporul înrobit. Dar totul încetează acum.

Tensionată și elaborată, această poveste despre o prințesă maltratată și dornică de răzbunare, care incită la rebeliune pentru a-și recăpăta poziția de putere, atinge o coardă a timpului.
Prințesa de Cenușă este o replică inteligentă și feministă a poveștii tradiționale cu eroina detronată, a care se adaugă multă intrigă, iubire și minciuni spuse pentru a îndulci situația.
Baftă dacă vreți să o lăsați din mână.

Virginia Boecker, autoarea seriei ***The Witch Hunter***

storiabooks.ro

STORIA BOOKS

ISBN 978-606-94622-3-2

9 786069 462232

COLECȚIA YOUNG ADULT

14+